LEE CHILD

CRIME

61 de ore

PREGĂTEȘTE-TE PENTRU CEA
MAI PALPITANTĂ NUMĂRĂTOARE
INVERSĂ DIN VIAȚA TA!

UN ROMAN DIN SERIA
JACK REACHER

#1 BESTSELLER
NEW YORK TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

LEE CHILD

61 DE ORE

Titlul original: ***61 Hours*** **(2010) Traducere din engleză de:**

CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

virtual-project.eu

Editura: TREI

2016

2

Redactorului meu, Marianne Velmans,

cea de neînlocuit

3

Capitolul 1

Trei fără cinci minute, după-amiaza. Cu exact 61 de ore înainte să se întâmple.

Avocatul intră cu maşina în parcarea pustie şi opri motorul. Se aşternuse un strat de două degete de zăpadă pe jos şi zăbovi un pic ca să-şi pună galoşii. Coborî, îşi ridică

gulerul şi se îndreptă spre intrarea vizitatorilor. Vântul bătea amarnic dinspre nord. Fulgi dolofani şi leneşi îngroşau aerul. Auzise la radio că la nicio sută de kilometri distanță era furtună.

Avocatul intră pe uşă şi-şi scutură zăpada de pe picioare. Nu era coadă, pentru că nu era zi de vizite. În fața lui nu erau decât o încăpere goală, o instalație de raze X, un detector de metale şi trei gardieni care nu făceau nimic. Îi salută cu o mişcare din cap, cu toate că nu-i cunoştea. Dar

se considera ca făcând parte din aceeaşi tabără cu ei. Închisoarea era o lume binară. Erai ori întemnițat, ori nu. Ei nu erau. Nici el.

Încă.

Luă o cutie din plastic dintr-o stivă aflată

într-un echilibru precar şi îşi puse în ea 4

paltonul bine îndoit. Sacoul de costum îl aşeză împăturit peste palton. În închisoare era foarte cald. Era mai ieftin să arzi ceva gaz în plus decât să le dai puşcăriaşilor două rânduri de haine, unul pentru vară, altul pentru iarnă. Auzea în fața lui gălăgia pe care o făceau, clănțănitul obiectelor metalice pe beton, țipetele şi urletele răzlețe şi murmurul jos al altor glasuri nemulțumite, toate estompate de

coridoarele întortocheate şi numeroasele uşi închise.

Îşi goli buzunarele pantalonilor de chei, portofel, celular şi monede, aşezând acele obiecte personale curate şi calde deasupra sacoului. Luă cutia din plastic cenuşiu, dar n-o duse la instalația de raze X. O cără

până în cealaltă parte a camerei, la o ferestruică din perete. O femeie în

uniformă luă cutia şi îi dădu în schimb un tichet numerotat.

Se opri în fața detectorului de metale. Îşi pipăi buzunarele şi privi înainte, ca şi cum ar fi aşteptat o invitație. Comportament învățat de la zborurile cu avionul. Gardienii îl lăsară să aştepte un minut: un bărbat scund şi neliniştit, doar în cămaşă, cu mâinile goale. Fără servietă. Fără

blocnotes. Nici măcar un stilou nu avea. Nu 5

se afla acolo ca să acorde consultanță. Ci ca să primească ordine. Nu să vorbească, ci să asculte, iar lucrurile care urmau să i se spună nu aveau ce să caute pe o foaie de hârtie.

Gardienii îi făcură semn să treacă. Se aprinse o lumină verde, fără niciun sunet, dar totuşi primul gardian îl controlă cu detectorul de sus până jos, iar al doilea îl percheziționă. Al treilea îl escortă în interiorul clădirii, prin uşi proiectate astfel încât să nu poată fi deschise decât dacă

uşa următoare şi cea precedentă erau închise, ocolind colțuri menite să

încetinească fuga unui om şi trecând pe lângă geamuri verzi din spatele cărora îi urmăreau chipuri atente.

Anticamera avusese un aer instituțional, cu linoleum pe podea, pereți vopsiți în vernil şi tuburi fluorescente pe tavan. În plus, avea legătură cu exteriorul, cu pale de aer rece ce pătrundeau înăuntru când se deschidea uşa şi pete de sare şi

băltoace de zăpadă topită pe podea,

închisoarea propriu-zisă era altfel. Nu avea legătură cu lumea de-afară. Fără cer, fără

intemperii. Nicio intenție decorativă. Totul era beton gol, tocit şi slinos în locurile frecate de mâneci şi umeri, încă palid şi 6

prăfuit acolo unde nimic nu-l atinsese. Pe podea, un strat de vopsea aderentă de culoare gri, ca în garajul unui automobilist entuziast. Pantofii avocatului scoteau zgomote stridente la contactul cu podeaua.

Vorbitoarele erau în număr de patru.

Fiecare era un cub din beton fără ferestre, împărțit exact în două de o tejghea ce unea doi pereți opuşi, cu un geam de siguranță

deasupra. Pe tavan, în dreptul tejghelei, erau aprinse becuri protejate de abajururi din sârmă. Tejgheaua era din beton armat.

Încă se puteau distinge pe suprafața ei fibrele lemnului folosit la cofraj. Geamul de siguranță verzui era gros şi împărțit în trei panouri suprapuse astfel încât să formeze

nişte fante de ascultare piezişe. Panoul central avea un decupaj în partea de jos, pentru documente. Ca la bancă. Fiecare jumătate de cameră avea propriul scaun şi propria uşă. Perfect simetrice. Avocații intrau pe o uşă, clienții lor, pe cealaltă.

Ulterior, plecau pe unde veniseră, fiecare spre o destinație diferită.

Gardianul deschise uşa dinspre coridor şi făcu un pas în încăpere ca să verifice din priviri că totul era aşa cum ar fi trebuit să

fie. Apoi se dădu într-o parte şi-l lăsă pe avocat să intre. Acesta aşteptă până când 7

gardianul închise uşa în spatele lui şi-l lăsă

singur. Apoi se aşeză şi se uită la ceas.

Întârziase opt minute. Vremea neprielnică

îl făcuse să conducă mai încet. În condiții normale, ar fi privit ca pe un eşec faptul că

întârziase la o întâlnire cu clientul. Total lipsit de profesionalism şi de respect. Dar vizitele la închisoare erau diferite. Pentru deținuți, timpul nu însemna nimic.

După alte opt minute, se deschise

cealaltă uşă din peretele aflat îndărătul geamului. Un alt gardian intră, verifică

încăperea, după care ieşi şi un deținut intră târşâindu-şi picioarele. Era un bărbat alb, obez, tapetat cu grăsime şi complet spân. Era îmbrăcat într-un trening

portocaliu. Lanțurile de la încheieturile mâinilor şi de la glezne arătau ca nişte bijuterii delicate. Avea ochii lipsiți de viață

şi o față docilă şi absentă, dar gura i se mişca uşor, încât ai fi zis că e un ins cam nătâng care se chinuie să rețină informații complexe.

Uşa de dincolo se închise.

Deținutul se aşeză.

Avocatul îşi trase scaunul mai aproape de tejghea.

Deținutul făcu la fel.

Simetric.

8

— Scuze de întârziere, spuse avocatul.

Deținutul nu-i răspunse.

— Ce mai faci? întrebă avocatul.

Deținutul nu-i răspunse. Avocatul rămase tăcut. În cameră era foarte cald. După un minut, deținutul începu să vorbească, recitând listele, ordinele, frazele şi paragrafele pe care le încredințase

memoriei. Din când în când, avocatul îl ruga să vorbească mai rar şi, de fiecare dată, individul se oprea, aştepta, după care pornea din nou, reluând de la capăt fraza anterioară, fără să-şi schimbe nici ritmul, nici recitarea monotonă. Era ca şi cum n-ar fi cunoscut alt mod de a comunica.

Avocatul avea o memorie pe care o

considera destul de bună, mai ales pentru detalii, ca majoritatea avocaților, şi era cât se poate de atent, căci faptul că se concentra pe procesul memorării îl

distrăgea de la conținutul efectiv al instrucțiunilor pe care le primea. Dar, chiar şi aşa, un colțişor al minții numărase paisprezece propuneri criminale separate înainte ca deținutul să termine ce avusese de spus.

Avocatul nu zise nimic.

— Ai reținut tot? îl întrebă deținutul.

9

Avocatul încuviință cu o mişcare a capului şi deținutul căzu într-o stare de nemişcare bovină. Sau cabalină, ca un măgar pe câmp, infinit de răbdător. Timpul nu însemna nimic pentru deținuți. Mai ales pentru acesta. Avocatul

împinse scaunul în spate şi se ridică. Uşa rămăsese descuiată.

Ieşi pe coridor.

Patru fără cinci după-amiaza.

Încă şaizeci de ore.

Avocatul îl găsi pe acelaşi gardian

aşteptându-l. Două minute mai târziu era în parcare. Îmbrăcat, cu lucrurile în buzunare, toate având o greutate, o

prezență şi o normalitate liniştitoare.

Ningea mai tare, era mai frig şi vântul se întețise. Se întuneca, repede şi devreme.

Avocatul aşteptă un moment, cu motorul şi încălzirea pentru scaune pornite, în timp ce ştergătoarele măturau zăpada de pe

parbriz. Apoi porni din loc, făcu o

întoarcere lentă şi largă, pneurile scârțâind pe zăpada proaspăt căzută şi farurile tăind arce luminoase prin forfoteala albă a fulgilor. Se îndreptă spre ieşire, porțile din plasă de sârmă, aşteptarea, verificarea portbagajului, apoi lungul drum drept care ducea prin oraş spre autostradă.

10

Paisprezece propuneri criminale.

Paisprezece fărădelegi, de fapt, dacă

transmiteau mai departe propunerile şi acestea erau puse în aplicare, lucru care avea să se întâmple fără doar şi poate. Sau cincisprezece delicte, pentru că atunci şi el ar fi devenit complice. Sau douăzeci şi opt de fărădelegi, dacă procurorul alegea să

considere separat complicitatea la fiecare dintre delicte, ceea ce un procuror ar fi putut să facă, aşa, de amorul artei. Sau pentru glorie. Douăzeci şi opt de drumuri

separate spre ruşine, infamie şi excluderea din barou, urmate de proces, condamnare şi trimiterea la închisoare. Închisoare pe viață, aproape sigur, dată fiind natura uneia dintre cele paisprezece propuneri, şi asta numai după o negociere reuşită cu procurorul. Perspectiva unei negocieri eşuate era prea urâtă ca să se gândească

la ea.

Avocatul pătrunse pe autostradă şi

rămase pe prima bandă. Totul în jurul lui era cenuşiu de la ninsoarea care cădea în după-amiaza târzie. Nu era cine ştie ce trafic. Doar când şi când câte-un automobil sau camion care mergea în aceeaşi direcție cu el, unele mai rapide, altele mai lente, la fel de rare fiind şi maşinile care veneau din 11

sens opus, dincolo de separatorul de drum.

Ținu volanul cu o mână şi, desfăcându-şi centura de siguranță, scoase telefonul din buzunar. Îl cântări în palmă. Avea trei variante. Prima, să nu facă nimic. A doua, să sune la numărul indicat. A treia, să sune la numărul la care ar fi trebuit să sune de fapt, în împrejurările date fiind vorba de 911, după care să dea repede de veste şi la poliția locală, la Patrula Autostrăzii, la şerifii de district şi la Asociația Avocaților, pentru ca în final să-şi caute un avocat.

Alese a doua variantă, lucru pe care ştia c-o să-l facă. Prima variantă nu l-ar fi dus nicăieri, decât ceva mai târziu, când ei i-ar fi dat de urmă. Varianta cu numărul trei i-ar fi adus moartea, o moarte lentă, la capătul unor ore sau chiar zile de suferință

oribilă. Era un omuleț fricos, nici pe departe un erou.

Formă numărul pe care primise ordin să-l formeze.

Îl verifică de două ori şi apăsă butonul verde. Duse telefonul la ureche, gest care în multe state ar fi fost considerat a douăzeci şi noua fărădelege.

Dar nu în Dakota de Sud.

Nu încă.

Ar fi putut fi şi mai rău, aşadar.

12

Îi răspunse o voce pe care o mai auzise până atunci de patru ori. Răguşită, aspră şi încărcată de un soi de ameninţare

animalică şi brutală. O voce provenită

parcă dintr-o cu totul altă lume.

— Scuipă tot, amice, spuse vocea, cu un zâmbet şi un ton de plăcere amestecată cu cruzime, de parcă vorbitorul îşi savura puterea şi controlul absolute, iar

disconfortul, teama şi repulsia avocatului îi sporeau plăcerea.

Avocatul înghiţi în sec şi începu să

vorbească, recitând listele, ordinele, frazele şi paragrafele cam în aceeaşi manieră în care-i fuseseră transmise.

Începu a vorbi cam de la unsprezece

kilometri distanţă de un pod la care urma să ajungă în şapte minute. Podul nu prea arăta a pod. Terasamentul drumului

continua absolut orizontal, dar terenul de sub el se lăsa uşor în jos într-o vâlcea largă şi puţin adâncă. Râpa era secată în cea mai mare parte a anului, dar peste cinci luni, la primăvară, apa rezultată din topirea gheţii şi a zăpezii avea să

năvălească prin ea într-un torent. Inginerii care construiseră autostrada neteziseră

vâlceaua într-un canal de evacuare şi trecuseră pe sub terasament patruzeci de 13

tuburi gigantice din beton, ca să împiedice fundaţia să fie luată de ape o dată pe an.

Era un sistem care funcţiona bine

primăvara. Avea un singur dezavantaj, care se manifesta iarna. Pentru a-l

contracara, inginerii postaseră indicatoare pe ambele sensuri de mers. Pe indicatoare scria: *Atenție! Podul îngheață înainte de*

drum.

Avocatul conducea şi vorbea la telefon.

După şapte minute de monolog, ajunse la cea mai fățiş brutală, grosolană şi

scandaloasă dintre cele paisprezece

propuneri. O recită în microfonul

telefonului la fel cum o auzise în

închisoare: neutru şi fără emoție. Vocea aspră de la celălalt capăt al convorbirii râse, făcându-l pe avocat să se înfioare. Un spasm moral răsări, la propriu, din adâncul ființei sale. Îi făcu umerii să se cutremure sesizabil şi telefonul să se frece de ureche.

Şi-i mişcă mâna pe volan.

Roțile din față alunecară puțin pe gheața de pe pod, iar el corectă mişcarea cu stângăcie, roțile din spate se duseră în direcție opusă şi maşina se balansă o dată, de două, de trei ori. Derapă peste toate cele trei benzi. Zări un autobuz apropiindu-se din față prin ninsoarea care continua să

14

cadă. Era alb. Imens. Se mişca repede.

Venea direct spre el. Partea din spate a creierului îi spunea că o ciocnire era inevitabilă. Partea din față însă îi spunea că nu, că avea spațiu şi timp şi culoarul de iarbă intermediar, pe lângă cele două

bariere metalice dintre el şi orice vehicul care venea din sens opus. Îşi muşcă buza, slăbi strânsoarea pe volan şi îndreptă

maşina, iar autobuzul trecu de-a dreptul paralel cu el, la şase metri distanță.

Răsuflă uşurat.

Vocea din telefon întrebă:

— Ce-i?

— Am derapat, spuse avocatul.

— Termină raportul, tâmpitule! replică

tăios vocea.

Avocatul înghiți din nou în sec şi îşi reluă

discursul, de la începutul frazei

precedente.

Şoferul autobuzului alb ce venea din direcția opusă era un veteran al volanului, cu o vechime de doisprezece ani. În lumea mică a profesiei sale specializate era cât se poate de priceput. Avea toate autorizațiile necesare, era bine pregătit şi cu o

experiență pe măsură. Nu mai era tânăr, dar nici bătrân nu era. Din punct de vedere 15

mental şi fizic era la înălțime, îndeplinind cerințele de bun-simț, maturitate şi îndemânare. Nu era în întârziere. Nu se grăbea. Nu era băut. Nici droguri nu luase.

Dar era obosit.

De aproape două ore, privea fix înainte, în ninsoarea monotonă care cădea aproape orizontal. Văzu maşina derapând la o sută

de metri în fața lui. O zări venind în diagonală direct spre el. Oboseala îl făcu să reacționeze cu o întârziere de o

fracțiune de secundă. Apoi încordarea surdă din corpul lui provocă un răspuns exagerat. Trase de volan ca şi cum s-ar fi ferit de o lovitură. Prea mult şi prea târziu.

Şi, oricum, total fără rost. Maşina care derapase revenise la normal şi era deja în urma lui înainte ca roțile din față ale autobuzului să se îndrepte. Sau măcar să

încerce. Atinseră gheața de pe pod exact în clipa în care volanul le comanda să se întoarcă. Pierdură aderența şi derapară.

Toată greutatea se afla în spatele

vehiculului. Blocul motor uriaş, din fontă.

Rezervorul de apă. Toaleta. Era ca un pendul. Spatele autobuzului se puse în mişcare încercând să depăşească partea din față. Nu cu mult. Doar câteva grade esențiale. Şoferul făcu tot ce ar fi trebuit 16

să facă, întocmai ca la carte. Se luptă cu derapajul. Dar volanul era uşor ca fulgul şi cauciucurile din față pierduseră tracțiunea.

Nu răspundeau comenzilor în niciun fel.

Spatele autobuzului reveni în linie apoi pendulă în cealaltă direcție.

Şoferul se luptă din răsputeri cale de trei sute de metri. Douăsprezece secunde lungi cât douăsprezece ore. Roti volanul mare din plastic la stânga, îl roti la dreapta, încercând să oprească derapajul. Fără să

reuşească. Momentul mecanic al

vehiculului crescu. Greutatea mare a pendulului din spate se hâțână într-o parte şi-n alta. Arcurile moi se comprimară şi se destinseră. Corpul înalt se înclină şi reveni.

Spatele autobuzului pendulă cu patruzeci şi cinci de grade la stânga, apoi cu tot atâtea la dreapta. *Podul îngheață înainte*

de drum. Autobuzul trecu peste ultimele tuburi din beton şi roțile din față prinseră

din nou aderență, dar tocmai în timp ce erau întoarse oblic spre acostament.

Autobuzul se întoarse cu totul în acea direcție, ca şi cum ar fi respectat o comandă legitimă. Ca şi cum ar fi redevenit

dintr-odată obedient. Şoferul frână cu forță. Zăpada proaspăt căzută se adună ca 17

un dig în fața pneurilor. Autobuzul îşi menținu direcția, încetinind.

Dar nu suficient.

Pneurile din față trecură peste dunga de siguranță, peste acostament şi părăsiră

asfaltul ajungând în şanțul puțin adânc plin de zăpadă şi noroi înghețat. Fundul

vehiculului se izbi zgomotos şi hârjâi pe asfalt cale de trei metri înainte de consumarea momentului mecanic.

Autobuzul se opri pieziş, uşor înclinat, cu treimea din față în şanț, cele două treimi din spate încă pe acostament şi

compartimentul motor ieşit în banda de trafic. Roțile din față atârnau la limita cursei. Motorul se oprise şi nu se mai auzea nimic în afară de sfârâitul

componentelor fierbinți în zăpadă, şuierul frânei pneumatice, țipetele şi gemetele pasagerilor, după care se aşternu tăcerea.

Pasagerii erau un grup omogen, cu

excepția unuia dintre ei. Douăzeci de persoane vârstnice plus un bărbat mai tânăr, într-un autobuz cu patruzeci de locuri. Dintre persoanele în vârstă, douăsprezece erau femei văduve. Restul de opt erau cupluri căsătorite. Veneau din Seattle. Un grup religios plecat într-o 18

excursie culturală. Văzuseră Little Town on the Prairie[1], iar acum se aflau pe lungul drum spre vest îndreptându-se spre Mount Rushmore. Li se promisese o excursie suplimentară până la centrul geografic al Statelor Unite. Pe drum, urmau să viziteze parcuri naționale şi pajişti. Un itinerar minunat, dar într-un anotimp nepotrivit. Pe timp de iarnă, statul Dakota de Sud nu era vestit pentru ospitalitate. Din acest motiv, doar jumătate din locuri erau ocupate, deşi biletele fuseseră ieftine.

Pasagerul diferit de grup era un bărbat cu cel puțin treizeci de ani mai tânăr decât cel mai tânăr dintre ceilalți. Stătea singur cu trei rânduri în spatele ultimilor vârstnici. Îl considerau un fel de pasager clandestin. Se urcase în autobuz chiar în ziua aceea, la un popas situat la marginea estică a oraşului Cavour. După Little Town on the Prairie şi înainte de Dakotaland Museum. Nu li se dăduse nicio explicație.

Bărbatul se urcase pur şi simplu în vehicul.

Unii îl văzuseră înainte discutând cu şoferul. Alții spuneau că la mijloc fusese şi un schimb de bani. Nimeni nu ştia ce să

1 De fapt, localitatea se numeşte De Smet (Dakota de Sud), fiind orăşelul unde se desfăşoară acțiunea romanului *Little Town on the Prairie* de Laura Ingalls, publicat în 1941 *(N.t.).*

creadă. Dacă-şi plătise drumul, atunci era mai degrabă un pasager ocazional decât unul clandestin. Ca un autostopist, dar nu tocmai.

În orice caz, era considerat un ins

cumsecade. Era tăcut şi politicos. Cu un cap mai înalt decât toți pasagerii şi în mod evident foarte puternic. Nici frumos ca o vedetă de cinema, dar nici urât. Poate ca un sportiv care tocmai se retrăsese din viața competițională. Probabil, jucător de fotbal. Nu era cel mai bine îmbrăcat dintre oameni. Purta o cămaşă şifonată scoasă

din pantaloni sub o geacă matlasată din tercot. Nu avea nicio geantă, ceea ce era ciudat. Dar una peste alta, era cumva liniştitor să ai un astfel de bărbat la bord, mai ales după ce se dovedise a fi civilizat şi în niciun fel amenințător. Un

comportament amenințător din partea unui individ atât de solid ar fi fost necuviincios.

În schimb, bunele maniere arătate de un astfel de personaj erau fermecătoare.

Câteva văduve mai îndrăznețe se

gândiseră să inițieze o conversație. Dar bărbatul părea să descurajeze orice

asemenea încercare. Cea mai mare parte a drumului o petrecuse dormind şi toate răspunsurile la tentativele de a face 20

conversație fuseseră cât se poate de amabile, dar scurte şi complet lipsite de substanță.

Dar măcar ştiau cum îl cheamă. Pe când se întorcea pe culoar de la toaletă, unul dintre bărbații vârstnici se prezentase.

Străinul înalt ridicase privirea spre el şi ezitase puțin, ca şi cum ar fi evaluat costurile şi beneficiile unui răspuns. Apoi strânsese mâna întinsă a celuilalt şi spusese:

— Jack Reacher.

21

Capitolul 2

Reacher se trezi când impulsul imprimat de derapaj îi izbi capul de geam.

Instantaneu, ştiu unde se afla. *Într-un*

autobuz.* În următoarea fracțiune de secundă calculă şansele. *Zăpadă, gheață,

viteză rezonabilă, trafic redus. Ori izbim

parapetul separator, ori ieşim peste

acostament. Cazul cel mai rău: ne

***răsturnăm.* Nu ar fi fost foarte grav pentru el. Dar poate nu la fel de bine pentru bătrânii din fața lui. Însă probabil că aveau să supraviețuiască. Era mai îngrijorat de ce-avea să se întâmple după. Douăzeci de bătrâni şocați, poate răniți, tăieturi, vânătăi, oase rupte, blocați la mulți kilometri de orice localitate în furtuna care se întețea.**

Nu era bine.

Apoi petrecu următoarele unsprezece

secunde şi jumătate ţinându-se bine, opunându-se inerţiei alternante a

derapajului. Era pasagerul aşezat cel mai în spate, fiind cel mai afectat. Cei aflaţi pe locurile din faţă se balansau pe arcuri de cerc mai mici. Dar erau fragili. Le vedea 22

gâturile mişcându-se brusc într-o parte şi-n alta. Vedea faţa şoferului în oglinda retrovizoare. Tipul rezista eroic. Nu se descurca rău. Dar avea să piardă. Un autocar era un vehicul foarte greu de manevrat. *Ai grijă ce-ţi doreşti.* Fusese în Marshall, Minnesota, fără vreun motiv anume, după care luase o maşină de ocazie cu un ins care mergea spre vest, la Huron, Dakota de Sud, dar dintr-un motiv numai de el ştiut nu voise să-l ducă până la capătul drumului şi-l lăsase la un popas de lângă Cavour. Iniţial, asta nu păruse să fie de bun augur, căci oraşul nu lăsa impresia să zumzăie de trafic transcontinental. Dar, două ceşti de cafea mai târziu, un autocar alb cu patruzeci de locuri oprise la popas şi din el coborâseră doar douăzeci de oameni, ceea ce însemna că mai erau locuri libere.

Şoferul părea să fie un om dintr-o bucată, aşa încât Reacher îl abordase direct.

Douăzeci de dolari pentru un drum până-n Rapid City? Tipul ceruse patruzeci şi se înţeleseră la treizeci, iar Reacher se urcase în autocar şi se simţise foarte bine toată

ziua. Dar confortul fusese asigurat de suspensiile moi şi stilul lin de condus al şoferului, elemente care, în momentul de faţă, nu mai serveau nimănui.

23

După alte şapte secunde, Reacher îşi recăpătă optimismul. Dacă pedala

acceleraţiei nu mai era apăsată, autocarul încetinea. Nu dădea această senzaţie, dar trebuia să fie adevărat. Fizică simplă.

Legile newtoniene ale mişcării. Dacă nu-i loveau alte maşini, urma să se

bălăngănească un timp, după care avea să

se oprească, poate de-a curmezişul, poate întors cu fața în direcție opusă, dar fără să

se răstoarne şi în continuare manevrabil.

După care simți cum roțile din față îşi recăpătară aderența şi văzu că urmau să

părăsească drumul. Ceea ce era rău. Dar şoferul frână din nou cu forță şi ținu tare de volan cât timp vehiculul zdrăngăni şi hârjâi asfaltul, rămânând suspendat

jumătate în şanț, jumătate pe drum, ceea ce era bine, în afară de faptul că stăteau cu fundul ieşit în carosabil, ceea ce nu era deloc bine. Dintr-odată, nu se mai auzi niciun zgomot mecanic, ca şi cum

autocarul murise, ceea ce fără doar şi poate nu era deloc în regulă.

Reacher aruncă o privire în spate şi nu văzu faruri care să se apropie. Nu în acel moment. Se ridică şi se apropie de locul şoferului. Văzu în față un câmp neted, alb de zăpadă. Fără povârniş, fără rambleu.

24

Prin urmare, nu exista pericolul unui transfer de greutate. Aşa că se întoarse şi începu să-i îndemne pe bătrânei să se deplaseze spre partea din față a

autobuzului. În felul ăsta, dacă îi lovea un tir, ar fi putut să smulgă doar spatele autobuzului, fără ca nimeni să fie omorât.

Dar bătrânii erau zdruncinați şi nu prea le dădea inima ghes să se mişte. Stăteau pe locurile lor. Reacher se duse din nou în față. Şoferul stătea inert în scaun, clipind uşor şi încercând să-şi recapete calmul.

— Te-ai descurcat bine, amice, îi spuse Reacher.

— Mulțumesc, zise individul dând

aprobativ din cap.

— Poți să scoți namila asta din şanț?

— Nu ştiu.

— O estimare realistă?

— Probabil că nu.

— În regulă, ai nişte torțe de

semnalizare?

— Ce?

— Torțe de semnalizare. În clipa asta, spatele autobuzului este ieşit în carosabil.

O clipă, tipul nu avu nicio reacție. Era năuc. Apoi se aplecă şi descuie un dulăpior din spatele picioarelor sale şi scoase de acolo trei torțe de semnalizare, tuburi de 25

carton roşii cu vârfuri de oțel la capete.

Reacher le luă şi spuse:

— Ai o trusă de prim-ajutor?

Şoferul dădu din nou din cap, în chip afirmativ.

— Ia-o şi treci pe la pasageri ca să vezi care au tăieturi şi vânătăi. Îndeamnă-i să

se mute cât mai în fața autocarului. Ideal ar fi să se adune toți pe culoar. Dacă ne loveşte vreun camion, în fundul maşinii o să ne lovească.

Şoferul dădu din cap a treia oară, apoi se scutură ca un câine ieşit din apă şi se puse pe treabă. Scoase trusa de prim-ajutor din alt compartiment încuiat şi se ridică de pe scaun.

— Deschide uşa mai întâi, îi zise Reacher.

Tipul apăsă un buton şi uşa se deschise, lăsând să pătrundă aer înghețat cu fuioare groase de zăpadă. Ca un viscol. Reacher spuse:

— Închide uşa după mine. Să păstrezi căldura.

Sări în şanț şi se luptă cu gheața şi noroiul ca să ajungă pe acostament. Păşi pe asfalt şi alergă spre colțul din spate al vehiculului. Rafale de zăpadă îi biciuiau fața. Se orientă

după marcajele de benzi şi alergă treizeci de paşi înapoi, spre sensul 26

din care veniseră. O traiectorie curbă.

Treizeci de paşi, cam douăzeci şi şase de metri. Douăzeci şi şase de metri pe

secundă însemnau aproape nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră şi o droaie de nebuni ar fi condus cu viteza asta chiar şi pe o furtună de zăpadă. Se lăsă în jos şi înfipse vârful unei făclii în asfalt. Flacăra stacojie se aprinse automat şi începu să

ardă violent. Continuă curba şi mai

parcurse treizeci de paşi. Folosi a doua făclie. Alergă alţi treizeci de paşi şi o folosi şi pe-a treia completând secvenţa de avertizare: trei secunde, două, una, *mişcă-*

te dracului dincolo.

Apoi alergă înapoi, trecu prin şanţ şi bătu cu pumnii în uşă până când şoferul îşi întrerupse îngrijirile medicale şi-i deschise.

Reacher se urcă în autocar. Deja îngheţase serios. Faţa îi amorţise. Picioarele i se făcuseră bocnă. Şi interiorul autobuzului începea să se răcească. Pe geamurile de pe o latură se lipiseră deja cocoloaşe de zăpadă. Îi spuse şoferului:

— Trebuie să laşi motorul pornit, să ţină

în funcţiune încălzirea.

— Nu pot, răspunse şoferul. Conducta de combustibil ar putea fi spartă. De când s-a hârjâit fundul maşinii de asfalt.

27

— N-am simţit niciun miros când am ieşit, insistă Reacher.

— Nu pot să risc. În momentul ăsta, toată

lumea trăieşte. N-aş vrea să ardem toţi într-un incendiu.

— Şi vrei să moară îngheţaţi în schimb?

— Ocupă-te tu de primul ajutor. O să-

ncerc să dau nişte telefoane.

Reacher începu să-i verifice pe bătrâni.

Şoferul rezolvase primele două rânduri.

Asta era clar. Toți cei patru pasageri de pe locurile de la geam aveau plasturi pe tăieturile provocate de ramele metalice ale geamurilor. *Ai grijă ce-ți doreşti.* Vedere mai bună pentru peisaje, dar riscurile erau mai mari. O femeie avea un al doilea plasture pe partea dinspre culoar a feței, probabil pe locul unde capul soțului o lovise după ce se bălăngănise ca o păpuşă

de cârpe.

Prima fractură de os era în rândul al treilea. O bătrânică delicată, cu o

constituție ca de pasăre. Se balansase chiar când autocarul îşi schimbase direcția şi o luase spre stânga. Geamul o lovise tare în umăr. Lovitura îi fracturase clavicula. Reacher putea să vadă asta după

felul în care femeia îşi proteja brațul.

28

— Doamnă, îmi dați voie să mă uit puțin?

o întrebă el.

— Nu eşti doctor, replică bătrâna.

— Am făcut ceva pregătire în armată.

— Ai fost sanitar?

— Polițist militar. Am avut parte şi de ceva pregătire medicală.

— Mi-e frig.

— E şocul, spuse Reacher. Şi, în plus, ninge.

Femeia întoarse partea de sus a corpului spre el. Consimțământ implicit. Apăsă cu vârfurile degetelor pe claviculă, prin bluză.

Osul era delicat ca un creion. Era rupt la jumătatea lungimii. O ruptură curată. Nu complicată.

— E rău? întrebă bătrâna.

— E bine, spuse Reacher. Şi-a făcut

treaba. Clavicula este ca un întrerupător de circuit. Se rupe astfel încât umărul şi gâtul să fie OK. Se vindecă repede şi uşor.

— Trebuie s-ajung la spital.

— Vă vom duce acolo, spuse Reacher.

Merse mai departe. Pe rândul al patrulea, o încheietură scrântită, iar pe rândul al cincilea, o încheietură fracturată. Plus un total de treisprezece tăieturi, multe contuzii minore şi multe reacții de şoc.

Temperatura scădea vertiginos.

29

Reacher vedea făcliile de semnalizare prin geamurile din spate. Continuau să

ardă, trei bulgări stacojii luminând în vârtejurile de zăpadă. Nu se vedeau faruri apropiindu-se. Niciun fel de trafic. Merse pe culoar în față, cu capul plecat, şi-l găsi pe şofer. Omul stătea pe scaunul lui, cu telefonul celular deschis în mâna dreaptă, privind lung prin parbriz, bătând darabana pe volan cu degetele de la mâna stângă.

— Avem o problemă, îl anunță el pe

Reacher.

— Ce problemă?

— Am sunat la 911. Patrula Autostrăzii e ori la o sută de kilometri spre nord, ori la o sută de kilometri spre est. Se apropie două

furtuni mari. Una din Canada, alta dinspre Marile Lacuri. Sunt tot felul de accidente.

Toate vehiculele de tractare au plecat cu polițiştii. Au de rezolvat caramboluri de sute de maşini. Autostrada asta e

închisă

în spatele nostru. Şi în faţă, la fel.

Niciun fel de trafic.

— Unde suntem acum?

— În Dakota de Sud.

— Asta ştiu.

— Atunci ştii ce vreau să spun. Dacă nu ne aflăm în Sioux Falls sau în Rapid City, 30

suntem în pustietate. Şi nu suntem nici în Sioux Falls, nici în Rapid City.

— Trebuie să fim undeva.

— GPS-ul îmi arată un orăşel în

apropiere. Se numeşte Bolton. Cam la treizeci şi cinci de kilometri. Dar e mic.

Doar un punct pe hartă.

— Poți să obții un autobuz de înlocuire?

— Sunt plecat din Seattle. Aş putea

obține unul poate la patru zile după ce încetează ninsoarea.

— Există departament de poliție în

Bolton?

— Aştept un telefon.

— Poate că au maşini de tractare.

— Sunt sigur că au. Cel puțin una. Poate la benzinăria din colț, bun să care

camionete stricate, de-o jumătate de tonă.

Dar nu şi pentru un vehicul de mărimea asta.

— Poate că au tractoare agricole.

— Ar fi nevoie de vreo opt. Şi lanțuri groase.

— Poate că au un autobuz şcolar. Am

putea să-i transferăm pe pasageri.

— Patrula Autostrăzii n-o să ne

abandoneze. O să ajungă aici.

— Cum te cheamă? îl întrebă Reacher.

— Jay Knox.

31

— Trebuie să gândeşti în perspectivă, domnule Knox.

Patrula Autostrăzii e la o oră de mers în condițiile cele mai bune. Două ore, pe vremea asta. Trei ore, ținând cont de problemele cu care se confruntă. Aşa că

trebuie s-o ştergem de-aici. Pentru că

peste o oră autocarul ăsta o să fie ca un congelator. Peste două ore, bătrâneii ăştia o să pice ca muştele. Poate chiar mai devreme.

— Deci, pentru ce votezi?

Reacher se pregătea să răspundă când celularul lui Knox sună. Tipul răspunse şi se mai lumină la față. Mulțumi şi închise telefonul. Se uită la Reacher şi zise:

— Se pare că în Bolton există un

departament de poliție. Ne trimit un om.

Dar au şi ei problemele lor şi va mai dura un pic.

— Cât?

— Cel puțin o oră.

— Ce fel de probleme?

— Nu mi-au zis.

— Va trebui să porneşti motorul.

— Au haine groase.

— Nu-s de-ajuns.

— Mi-e teamă de-un incendiu.

— Motorina e mult mai puțin volatilă

decât benzina.

— Dar ce, eşti vreun expert?

— Am lucrat în armată. Camioanele şi transportoarele de infanterie erau pe motorină. Dintr-un motiv precis.

Reacher se uită înapoi, spre culoar.

— Ai o lanternă? Şi un extinctor?

— De ce?

— Merg să mă uit sub maşină. Dacă totul e în regulă, bat de două ori în podea.

Porneşti motorul şi, dacă ia foc ceva, sting incendiul şi bat din nou, ca să opreşti motorul.

— Nu ştiu ce să zic.

— E cel mai bun lucru pe care-l putem face. Şi trebuie să facem ceva.

Knox rămase tăcut o vreme, apoi ridică

din umeri şi scoase din alte compartimente o lanternă Mag-lite argintie şi un extinctor.

Reacher le luă, aşteptă să se deschidă uşa şi ieşi în lumina stacojie a făcliilor de semnalizare. Din nou în şanț. De data asta, ocoli partea din față a vehiculului pentru că

înclinarea piezişă lăsase deasupra

asfaltului o porțiune mai mare din partea stângă a maşinii decât din partea dreaptă.

Să meargă târâş prin şanțul înghețat nu 33

era o perspectivă atrăgătoare. Era ceva mai bine să se târască pe acostament.

Găsi uşa țevii de alimentare cu carburant şi se aşeză pe zăpadă, după care se răsuci, se întinse pe spate şi se târî cu capul sub laterala autocarului. Aprinse lanterna. Găsi țeava groasă care unea gura de alimentare cu rezervorul. Părea intactă. Rezervorul era un butoi imens pătrățos. Era

puțin îndoit şi zgâriat în urma impactului. Dar nu curgea nimic din el. Conducta de carburant care ajungea înapoi la motor părea să fie în regulă. Zăpada pătrunse prin geacă şi cămaşă şi simți pe piele o umezeală

glacială.

Se înfioră.

Cu capătul lanternei lovi de două ori întrun lonjeron.

Auzi clănțănitul releelor iar pompa de motorină porni, zumzăind şi scârțâind.

Verifică rezervorul şi conducta, atât cât îi permitea fasciculul lanternei. Se sprijini cu picioarele în zăpadă şi se împinse mai mult sub autocar.

Nu curgea nimic.

Motorul auxiliar prinse viață şi motorul principal porni. Huruind şi zdrăngănind, se stabiliză într-un ritm greoi.

Nicio scurgere.

Niciun incendiu.

Nu se vedeau vapori.

Se împotrivi frigului şi mai zăbovi un minut, ca să verifice alte lucruri.

Cauciucurile mari păreau a fi OK. Câteva elemente de suspensie din față erau uşor lovite. Podeaua compartimentului de

bagaje era îndoită pe alocuri. Câteva țevi şi furtunuri mici erau zdrobite, rupte sau sparte. O companie de asigurări din Seattle avea să primească o factură frumuşică.

Ieşi de sub vehicul, se ridică în picioare şi se scutură de zăpadă. Avea hainele

îmbibate de apă. Fulgii mari şi grei de nea se învolburau în jurul lui. Pe jos se aşternuse un strat proaspăt de cinci centimetri. Urmele pe care le lăsase cu patru minute în urmă erau deja acoperite cu alb. Se întoarse pe unde

venise şi, trecând prin şanţ, ajunse la uşă. Knox îl aştepta. Uşa se deschise şi Reacher se urcă

la bord. Viscolul urla în spatele lui, făcându-l să se înfioare.

Uşa se închise.

Motorul se opri.

Knox se aşează şi apăsă butonul de

pornire. În spatele vehiculului, Reacher auzi motorul de pornire dând să se

35

rotească, poticnindu-se, opintindu-se iar şi iar.

Nu se-ntâmplă nimic.

— Ce-ai văzut acolo jos? îl întrebă Knox.

— Stricăciuni, spuse Reacher. Multe

chestii lovite.

— Ţevi zdrobite?

— Câteva.

Knox dădu din cap.

— Conducta de alimentare e ciupită. Am folosit ce mai rămăsese în ţeavă, iar acum nu mai trece nimic. Plus că frânele ar putea fi defecte. Poate că-i mai bine că

motorul nu porneşte.

— Sună din nou la poliţia din Bolton, zise Reacher. Situaţia e gravă.

Knox formă numărul şi Reacher se duse din nou la pasageri. Trase de hainele groase din compartimentele de deasupra şi le spuse bătrânilor să le pună pe ei. Şi căciuli, mănuşi, fulare, eşarfe şi orice altceva mai aveau cu ei. El, unul, nu avea nimic. Doar hainele de pe el, iar acelea erau deja ude şi îngheţate. Căldura

corpului său se stingea încetul cu încetul.

Şi el tremura, doar puțin, dar continuu.

Mici frisoane care-i străbăteau toată

pielea. *Ai grijă ce-ți doreşti.* O viață fără

36

bagaje avea multe avantaje. Dar şi dezavantaje cruciale.

Se întoarse la şofer. Uşa nu era etanşă.

În partea din față a autocarului era mai frig decât în spate. Spuse:

— Ei bine?

— Trimit o maşină cât de curând posibil, răspunse Knox.

— O maşină n-o să fie de-ajuns.

— Le-am spus. Le-am descris situația. Au spus că vor găsi ei o soluție.

— Ai mai văzut furtuni ca asta?

— Asta nu-i o furtună. Furtuna e la o sută

de kilometri distanță. Aici e doar marginea ei.

Reacher se cutremură.

— Vine spre noi?

— Fără discuții.

— Cât de repede?

— Nu întreba.

Reacher îl lăsă acolo şi se întoarse pe culoar, până la ultimele scaune. Se aşeză

pe podea în dreptul toaletei, cu spatele lipit de peretele despărțitor din spate, sperând să mai simtă ceva căldură

reziduală de la motorul care se răcea.

Aştepă.

Cinci fără cinci după-amiaza.

Încă cincizeci şi nouă de ore.

Capitolul 3

Trei sferturi de oră mai târziu, avocatul ajunse acasă. Un drum lung şi încet. Aleea era plină de zăpadă şi o clipă se temu ca nu cumva uşile de la garaj să fie îngheţate.

Dar acţionă telecomanda şi motorul montat în tavan ridică uşa pe şinele metalice şi reuşi să bage maşina la adăpost. Uşa refuză să se închidă la loc pentru că

bulgării de zăpadă aduşi în interior de roţile maşinii declanşaseră siguranţa pentru copii a instalaţiei. Aşa că îşi puse din nou galoşii, luă o lopată şi împinse zăpada afară. Uşa se închise. Avocatul îşi scoase galoşii şi rămase un moment în faţa uşii de la vestibul, ca să se liniştească, să

se cureţe şi să facă un duş mental. Şase fără douăzeci. Ajunse în căldura bucătăriei sale şi-şi salută familia, ca şi cum ar fi fost o zi obişnuită.

La şase fără douăzeci în autobuz era întuneric şi rece ca gheaţa, iar Reacher îşi strânsese braţele în jurul corpului şi tremura violent. În faţa lui, cei douăzeci de bătrâni şi şoferul Knox făceau cam acelaşi 38

lucru. Geamurile aflate în direcţia de bătaie a vântului erau acum toate întunecate de la zăpada care se lipise pe ele. Prin geamurile de pe cealaltă latură se putea vedea o panoramă cenuşie. Un viscol, suflând dinspre nord şi dinspre est, mânat cu forţă neobosită de vântul de iarnă, lovindu-se de obstacolul aerodinamic al vehiculului mort, clocotind deasupra, dedesubt şi pe lângă el şi învârtejindu-se în vidul dindărătul acestuia, fulgi uriaşi şi imponderabili dansând la întâmplare în sus şi-n jos, la stânga şi la dreapta.

Deodată, nişte lumini palide în panorama cenuşie.

Lumini albe, roşii şi albastre, sfere luminoase palide apărând şi dispărând şi deplasându-se prin întunecime. Păcănitul slab al lanţurilor de zăpadă în liniştea stranie, estompată. O maşină de poliţie, apropiindu-se de ei pe

sensul lor de mers pe autostradă, înaintând încet şi prudent prin vremea vrăjmaşă.

După ceea ce păru un minut foarte lung, un poliţist urcă în autocar. Venise prin şanţ

şi intrase pe uşă, dar tocmai coborâse din maşina încălzită, avea bocanci de iarnă, pantaloni şi mănuşi impermeabile, o

39

canadiană şi o manta de ploaie din plastic peste căciula cu urechi îmblănită, aşa că

era în formă bună. Era înalt şi slab şi avea ochi albaştri bine conturaţi pe un chip care văzuse din belşug soarele verii şi vânturile iernii. Le spuse că-l cheamă Andrew

Peterson şi că era comandantul adjunct al departamentului de poliţie din Bolton. Îşi scoase mănuşile şi trecu pe rând pe la fiecare individ şi pe la fiecare cuplu, strângându-le mâinile şi prezentându-se cu nume şi grad de fiecare dată, într-un stil menit să pară franc şi entuziast, ca un băiat vrednic de la tară încântat să dea o mână de ajutor într-o situaţie de urgenţă.

Dar Reacher îi privea cu atenţie ochii albaştri conturaţi şi se gândea că această

faţadă era falsă. În opinia lui Reacher.

Peterson era de fapt un individ viclean, ce avea în minte mai multe lucruri decât o simplă operaţie rutieră de salvare.

Impresia i s-a întărit când Peterson a început să pună întrebări. Cine erau? De unde veneau? Încotro porniseră de

dimineaţă? Unde voiau să ajungă în seara aceea? Aveau făcute rezervări la vreun hotel? Răspunsuri uşoare pentru Knox şi cei douăzeci de bătrâni, un grup turistic din Seattle, deplasându-se de la o oprire 40

programată la Dakotaland Museum la următoarea oprire la Mount Rushmore, şi da, aveau rezervări confirmate la un motel turistic din vecinătatea monumentului,

treisprezece camere, pentru cele patru cupluri căsătorite, plus patru camere duble pentru cei dispuşi să împartă camerele, plus patru camere single pentru cei care plătiseră suplimentar ca să doarmă singuri, plus una pentru şofer.

Toate fiind informații reale, dar nu tocmai necesare, având în vedere împrejurările.

Peterson îi ceru lui Knox să-i arate documentele de la motel.

Apoi se întoarse spre Reacher şi-l întrebă

zâmbind:

— Domnule, sunt comandant adjunct

Andrew Peterson, de la departamentul de poliție din Bolton. Vreți să-mi spuneți cine sunteți?

O mulțime de polițişti din regiunea

centrală a Americii erau foşti militari, dar Reacher nu credea că Peterson făcea parte dintre aceştia. Nu recepta vibrația

potrivită, îl ghici ca fiind un ins care nu călătorise mult, un băiat onest şi corect care absolvise cu bine un liceu local şi după aceea rămăsese prin preajmă ca să

lucreze în folosul comunității sale. Destul 41

de priceput când venea vorba de toate problemele locale, puțin cam depăşit de orice altceva, dar hotărât să facă o figură

bună în orice situație cu care s-ar fi confruntat.

— Domnule? spuse din nou Peterson.

Reacher îi spuse cum îl cheamă. Peterson îl întrebă dacă făcea parte din grup.

Reacher îi spuse că nu. Aşa că Peterson îl întrebă ce făcea în autocar. Reacher îi spuse că plecase din Minnesota şi mergea spre vest, sperând să o poată lua spre sud în timp scurt, unde trăgea nădejde să

găsească o vreme mai favorabilă.

— Nu-ți place vremea de la noi?

— Până acum, nu.

— Şi te-ai gândit să te urci într-un autocar cu excursionişti?

— Am plătit.

Peterson se uită la Knox şi acesta

încuviință cu o mişcare din cap.

Uitându-se din nou la Reacher, Peterson îl întrebă:

— Eşti în vacantă?

— Nu, răspunse Reacher.

— Atunci, care e exact situația dumitale?

— Situația mea nu contează. Nimic din toate astea nu contează. Niciunul dintre noi nu se aştepta să se afle în locul în care 42

suntem acum. Toată povestea asta a fost întru totul imprevizibilă. A fost un accident. Prin urmare, nu există nicio legătură între noi şi ceea ce te frământă pe tine. Nu poate fi.

— Cine-a spus că mă frământă ceva?

— Eu.

Peterson îi aruncă lui Reacher o uitătură

lungă şi aspră.

— Ce s-a-ntâmplat cu autocarul?

— Gheața, cred, spuse Reacher. Dormeam în momentul ăla.

Peterson încuviință din cap.

— Într-adevăr, e un pod care nu seamănă

a pod, dar sunt indicatoare de avertizare.

— O maşină care venea din sens opus a intrat în derapaj, spuse Knox pe un ton uşor defensiv. Am tresărit, din reflex.

Tonul şoferului era uşor defensiv.

Peterson îl privi cu compasiune şi fără

să-l judece, încuviințând din nou din cap şi zicând:

— De regulă, e de-ajuns o mică ezitare.

Mulți pățesc asta. Inclusiv eu.

— Trebuie să-i scoatem pe oamenii ăştia din autobuz, interveni Reacher. Altfel, vor muri de frig. Şi eu la fel.

Peterson rămase tăcut o secundă lungă.

Nu există nicio legătură între noi şi ceea ce

te frământă pe tine. Apoi mişcă din nou aprobativ din cap, definitiv, ca şi cum tocmai luase o hotărâre, şi strigă:

— Oameni buni, vă vom duce în oraş,

unde vă putem îngriji cum se cuvine.

Doamna cu clavicula şi doamna cu

problema la încheietura mâinii vor veni cu mine în maşină şi imediat vom aduce

mijloace de transport pentru toți ceilalți.

Coborârea în şanț era prea dificilă pentru femeile rănite, aşa că Peterson o cără pe una dintre ele, iar Reacher, pe cealaltă.

Maşina de poliție se afla cam la zece paşi distantă, dar ninsoarea era atât de deasă

încât Reacher abia o vedea, iar când după

plecarea lui Peterson se întoarse, nu mai văzu deloc autocarul. Se simți complet singur în pustietatea albă. Zăpada îl lovea pe față, în ochi, în urechi, pe gât, învârtejindu-se în jurul lui şi orbindu-l. Îi era foarte frig. O fracțiune de secundă

simți că-l cuprinde panica. Dacă dintr-un motiv oarecare s-ar fi întors şi s-ar fi îndreptat într-o direcție greşită, nu şi-ar fi dat seama. Ar fi mers înainte până ar fi murit înghețat.

Dar făcu un lung pas lateral şi zări halourile stacojii ale făcliilor de

semnalizare, care încă mai ardeau

44

vitejeşte. Cu ajutorul lor, calculă cam unde-ar fi trebuit să se afle autocarul şi se duse într-acolo. Ajunse la partea protejată

de vânt a vehiculului şi-l ocoli prin față, din nou în bătaia vântului, prin şanț şi ajunse la uşă. Knox îl lăsă să intre şi amândoi şezură ghemuiți pe culoar, privind lung în întuneric, aşteptând să vadă ce fel de vehicul avea să vină ca să-i salveze.

Şase fără cinci seara.

Încă cincizeci şi opt de ore.

La ora şase, cele paisprezece propuneri criminale ajunseră în sfârşit pe hârtie.

Tipul care răspunsese la apelul telefonic al avocatului era înzestrat din belşug cu acea deşteptăciune atât de necesară vieții de la limita legalității, dar întotdeauna îşi zisese că cea mai bună parte a inteligenței era să-

ți cunoşti limitele, iar printre limitările lui se număra tendința de a nu reține exact detaliile când se afla sub presiune. Şi acum urma să se confrunte cu ceva presiune.

Asta era cât se poate de sigur. Să transpui propunerile în acțiuni urma să necesite sancțiunea unor oameni deosebit de

precauți.

Aşa încât trecu totul pe hârtie,

paisprezece paragrafe separate, după care 45

extrase din încărcător un telefon celular cu cartelă, imposibil de urmărit, şi începu să

formeze numere.

Vehiculul trimis pentru transport semăna cu un autobuz şcolar, dar nu întocmai. Era fără doar şi poate un autobuz Blue Bird standard, de mărime şi formă normale, proporții obişnuite, dar gri, nu galben, cu panouri din plasă solidă sudate peste geamuri şi având pe flancuri imprimate cuvintele: *Departamentul de corecție.*

Părea aproape nou.

— Mai bine decât nimic, remarcă Knox.

— Aş merge şi cu un dric, dacă ar avea încălzire, îi răspunse Reacher.

Vehiculul execută o întoarcere din trei mişcări peste toate cele trei benzi şi parcurse de câteva ori o distanță înainte şi-napoi până când se alinie paralel cu autobuzul imobilizat, cu treapta de acces cam la jumătatea lungimii autobuzului.

Reacher văzu care era motivul. Autocarul avea o ieşire de urgență, care era un geam gata să fie demontat. Peterson văzuse şanțul, pasagerii şi panoul de geam şi luase de la bun început decizia corectă.

Peterson se dovedea un individ destul de isteț.

46

În condiții normale, ar fi fost nevoie de ceva muncă de convingere ca să determini optsprezece bătrâni să iasă pe o trapă

deschisă în viscol şi în brațele unui străin, dar frigul amarnic le domolise inhibițiile.

Knox îi ajuta să se urce, iar Reacher îi primea jos. O treabă uşoară, dacă nu țineai cont de frig şi de ninsoare. Cel mai uşor dintre pasageri era un bătrânel care n-avea mai mult de patruzeci şi trei de kilograme. Cea mai grea era o femeie care se apropia de nouăzeci. Toți bărbații au ținut să parcurgă singuri distanța scurtă

dintre vehicule. Femeile s-au mulțumit să

se lase cărate.

Autobuzul închisorii poate că era aproape nou, dar era departe de a fi luxos. Zona pentru pasageri era separată de şofer printr-o cuşcă din oțel lustruit. Scaunele erau înguste şi tari şi acoperite cu plastic lucios. Podeaua era din cauciuc. Plasele de la geamuri erau intimidante. Dar era cald înăuntru. Nu neapărat un act de

bunăvoință a statului față de condamnații săi. Dar constructorul dotase cu încălzire vehiculul pentru elevii pe care autobuzul fusese proiectat să-i transporte. Iar autoritățile nu demontaseră sistemele de climatizare. Asta era tot. Un fel de 47

bunăvoință pasivă. Şoferul reglase temperatura şi ventilatorul la maximum.

Peterson era bun de trimis în avangardă.

După ce-i aşezară pe pasageri la locurile lor, Reacher şi Knox ieşiră din nou în frig şi scoaseră valizele din compartimentul de bagaje al autocarului. Bătrânii aveau nevoie de pijamale, de medicamente, de obiectele de toaletă şi de haine de schimb.

Erau o mulțime de valize. Ocupară locurile libere ale autobuzului de închisoare şi cea mai mare parte a culoarului. Knox se aşeză

pe o valiză. Reacher rămase în picioare lângă şofer, cât mai aproape de aerotermă.

Vântul izbea autobuzul cu forță, dar lanțurile fixate pe roți făceau ca vehiculul să înainteze constant. Părăsiră autostrada cam după unsprezece kilometri şi trecură

pe lângă un indicator de cedare a priorității care fusese ciuruit de o rafală de gloanțe.

O luară pe un drum lung şi drept cu două

benzi de circulație. Trecură de un semn care anunța că se îndreptau spre o

instituție corecțională. *Nu luați*

autostopişti, mai preciza indicatorul nou-nouț şi frumos scris cu vopsea

reflectorizantă. Pe Reacher nu-l încântă

vederea indicatorului. Plecarea de-acolo avea să-i fie îngreunată a doua zi

48

dimineața mai mult decât ar fi fost necesar.

Întrebarea inevitabilă se făcu auzită un minut mai târziu. O femeie de pe un scaun din față se uită în stânga, se uită în dreapta şi, uşor jenată, îndrăzni să

vorbească:

— Sper că nu ne duceți la *închisoare,* nu?

— Nu, doamnă, spuse Reacher. Probabil că la un motel. Cred că ăsta era singurul autobuz disponibil în seara asta.

— Motelurile sunt pline toate, îi lămuri şoferul autobuzului şi nu mai spuse nimic.

Şapte fără cinci seara.

Încă cincizeci şi şapte de ore.

Drumul districtual cu două benzi o ținu drept cale de peste şaisprezece kilometri.

Vizibilitatea nu depăşi nicio clipă zece paşi.

Ninsoarea strălucea în bătaia farurilor şi mai departe trebuia să ghiceşti. Teren de câmpie, se gândi Reacher, judecând după

tonalitatea neschimbată a motorului. Fără

dealuri, fără văi. Doar prerie, aplatizată şi mai mult de un strat de zăpadă care până

dimineața cu siguranță că avea să atingă

treizeci de centimetri.

Apoi trecură de un alt indicator: *Limita*

oraşului Bolton. Populație 12 261. Până la 49

urmă, nu era o localitate aşa de mică. Nu era doar un punct pe hartă. Şoferul nu încetini. Lanțurile continuară să clănțăne cale de încă trei kilometri. Deodată se văzu strălucirea unui bec de iluminat stradal.

Apoi încă unul. Apoi o maşină de poliție parcată pieziş la intrarea unei străzi laterale, blocând-o. Luminile roşii de pe acoperişul maşinii clipeau leneş. Maşina staționa de mult timp. Asta era limpede.

Zăpada umpluse pe jumătate urmele

roților.

Autobuzul mai merse încă patru sute de metri, încetini şi coti de trei ori. Dreapta, stânga, dreapta. Apoi Reacher văzu un zid jos, cu o coamă de zăpadă deasupra şi o firmă luminoasă pe lungime:

Departamentul de poliție Bolton. În spatele zidului, o parcare mare plină pe jumătate de vehicule civile. Sedanuri, camioane, camionete cu cinci locuri. Toate păreau să

fi fost de curând parcate. Urme proaspete de roți, parbrize curate, zăpada topindu-se pe capote. Autobuzul trecu pe lângă ele, încetini şi se opri în fața unui hol de intrare luminat. Motorul trecu într-un ralanti zgomotos. Aeroterma continuă să

funcționeze. Secția de poliție era lungă şi joasă. Nu era deloc mică. Acoperişul era 50

orizontal şi o pădure de antene se ițea din zăpada aşternută. Uşa holului era flancată

de două tomberoane de gunoi, ca două

santinele mândre.

În hol părea să fie cald.

Şoferul trase de un mâner şi deschise uşa autobuzului. Un ins în canadiană de polițist ieşi din hol cu o lopată pentru zăpadă şi se porni să croiască potecă între tomberoane.

Reacher şi Knox începură să care valizele de pe culoar, ducându-le în clădire.

Ninsoarea se mai domolise, dar aerul era mai rece ca oricând.

Apoi se făcu transferul pasagerilor. Knox îi ajuta să coboare din vehicul, Reacher îi ajuta să meargă pe alee, apoi insul în canadiană îi conducea dincolo de uşă. Unii se aşezară pe banchete, alţii stăteau în picioare, alţii se plimbau de colo-colo.

Holul era un spaţiu pătrat simplu cu linoleum pe podea şi vopsea lucioasă pe pereţi. În partea din spate era un birou de recepţie, peretele din spatele acestuia fiind acoperit cu panouri din plută, care, la rândul lor, erau pline de bileţele de diferite mărimi şi tipuri, prinse în piuneze. În faţa lor, pe un taburet, stătea un tip vârstnic în haine civile. Nu era poliţist, ci un fel de ajutor.

51

Insul îmbrăcat în canadiană dispăru o clipă şi reveni însoţit de un bărbat pe care Reacher îl luă drept şeful departamentului de poliţie din Bolton. Avea la brâu o centură cu toc pentru pistol şi o uniformă

cu două petliţe metalice prinse de ambele vârfuri ale gulerului cămăşii. Ca însemnele unui căpitan de armată. Individul era ceea ce Peterson avea să devină cam peste cincisprezece ani, un câmpean înalt, uşor adus de spate şi înmuiat de vârstă. Părea obosit şi preocupat, asaltat de probleme şi uşor melancolic, ca un om mulţumit mai mult de trecut decât de prezent, dar în acelaşi timp şi fericit momentan, pentru că

i se încredinţase o problemă simplu de rezolvat. Se aşeză cu spatele rezemat de biroul de recepţie şi ridică mâinile solicitând să se facă linişte, deşi nimeni nu scotea o vorbă.

— Bine-aţi venit în Bolton, oameni buni, spuse el. Mă numesc Tom Holland, sunt şeful poliţiei de-aici şi mă voi îngriji ca în seara asta toţi să vă simţiţi confortabil şi să fiţi bine îngrijiţi. Vestea proastă e că

toate motelurile sunt ocupate, dar vestea bună e că locuitorii din Bolton nu sunt genul de oameni care să lase un grup de călători aflați la necaz, cum sunteți 52

dumneavoastră, să doarmă o noapte pe paturi improvizate în sala de sport a liceului. Aşa că am dat sfoară-n țară după

camere de oaspeți goale şi mă bucur să vă

spun că reacția a fost bună şi avem aici mai bine de zece oameni în acest moment, gata să vă invite la ei acasă ca pe nişte musafiri de onoare şi prieteni regăsiți.

După asta, urmară câteva discuții cu glas scăzut. Puțină surprindere, puțină

nesiguranță, urmate de multă mulțumire.

Bătrânii se înseninară, zâmbiră şi prinseră

curaj. Şeful de poliție Holland le invită pe gazde dintr-o cameră lăturalnică, cinci cupluri, patru bărbați şi patru femei care veniseră singuri. Dintr-odată, holul se aglomeră. Oamenii îşi strângeau mâinile şi se prezentau, grupându-se şi căutându-şi valizele.

Reacher ținu socoteala în minte.

Treisprezece grupuri de oameni, care însemnau treisprezece camere de oaspeți goale, tot atâtea cât camerele de motel rezervate la Mount Rushmore conform

documentelor oficiale ale lui Knox.

Peterson era bun de trimis în avangardă.

Reacher nu figura în documentele oficiale ale lui Knox.

53

Holul se goli sub privirile lui. Valizele erau ridicate, brațe erau oferite drept sprijin, uşile se deschiseră şi perechi, grupuri de câte trei sau de câte patru ieşiră

la vehiculele care-i aşteptau. Totul se încheie în mai puțin de cinci minute.

Reacher rămase singur. Apoi tipul în canadiană se întoarse şi închise uşile.

Dispăru în lungul unui coridor întortocheat.

Şeful Holland reveni. Se uită la Reacher şi spuse:

— Hai să aşteptăm la mine în birou.

Opt fără cinci seara.

Încă cincizeci şi şase de ore.

54

Capitolul 4

Biroul lui Holland nu se deosebea cu nimic de o mie de alte birouri pe care Reacher le văzuse până atunci. Decor municipal simplu, amenajat de firma care oferise prețul cel mai mic la licitație. Peste tot, vopsea lucioasă aplicată neglijent, în straturi groase, neuniforme şi încrețite, linoleum pe podea, un birou furniruit, şase fişete de ultimă generație aliniate

imperfect lângă perete, sub un ceas

instituțional. Sub ceas, centrată față de fişete, atârna o fotografie înrămată. Îl arăta pe şeful Holland mai drept, mai puternic, mai tânăr, zâmbind alături de o femeie şi un copil. Un portret de familie, vechi de zece ani sau mai bine. Femeia era atrăgătoare, cu tenul palid, părul blond şi trăsături puternice. Soția lui Holland, probabil. Copilul era o fetiță de opt-nouă

ani, cu fața albă şi trăsături vagi, încă nu prea bine definite. Fiica lor, probabil. Pe birou, o pereche de zaruri. Cuburi mari din os pe care vârsta şi utilizarea lăsaseră

urme, cu punctele şterse, iar materialul brăzdat de vine acolo unde calciul mai 55

moale se dusese şi rămăseseră mineralele mai dure. Dar, în afară de fotografie şi de zaruri, în cameră nu mai era niciun obiect personal. Toate celelalte țineau de

profesie.

Holland se aşeză la birou într-un fotoliu din piele uzat. În spatele lui, o fereastră

mare, fără draperii, din termopan triplu, cu protecție termică. Din sticlă transparentă.

Afară se întunecase. Zăpadă pe pervazul exterior, un calorifer sub pervazul interior.

Reacher se aşeză pe un scaun aflat în fața biroului.

Holland nu spuse nimic.

— Eu ce-aştept aici? întrebă Reacher.

— Am vrut să-ți oferim aceeaşi

ospitalitate ca şi celorlalți.

— Dar ce, am fost mai greu de plasat?

Holland afişă un zâmbet obosit.

— Nu tocmai. Andrew Peterson s-a oferit să te ia la el acasă. Dar acum e ocupat. Aşa că va trebui să aştepți.

— Ocupat cu ce?

— Cu ce au polițiştii de făcut.

— E un oraş mai mare decât m-aş fi

aşteptat. GPS-ul din autocar îl arăta ca pe un punct pe hartă, spuse Reacher.

— Ne-am dezvoltat. Cred că datele din GPS-ul ăla trebuie actualizate.

Biroul era supraîncălzit. Reacher nu mai tremura, dar acum începea să asude.

Hainele i se uscau, țepene şi murdare.

— V-ați dezvoltat pentru că aveți o

închisoare construită aici, spuse Reacher.

— De unde ți-ai dat seama?

— Autobuzul închisorii e nou. Indicatorul de după autostradă era nou-nout.

Holland încuviinţă din cap şi zise:

— Avem o închisoare federală nou-

construită. Am câştigat licitaţia. Era dorită

de toată lumea. Ca şi cum i-ai aduce pe cei de la Toyota să-şi deschidă o uzină de asamblare. Sau de la Honda. Multe joburi, mulţi bani. Pe urmă, noul penitenciar al statului s-a construit în acelaşi complex, ceea ce a adus şi mai multe joburi şi mai mulţi bani, iar închisoarea districtuală e şi ea acolo.

— Ăsta-i motivul pentru care motelurile sunt pline în noaptea asta? Mâine e zi de vizită?

— În total, sunt trei zile de vizită pe săptămână. Şi la modul în care circulă

autobuzele, cei mai mulţi trebuie să

rămână două nopţi în oraş. Şase nopţi pe săptămână locurile sunt complet ocupate.

Proprietarii de moteluri huzuresc. Şi 57

cârciumile, şi pizzeriile, şi microbuzele de navetă. Cum ziceam, joburi şi bani.

— Unde-i complexul?

— La opt kilometri spre nord. Un izvor nesecat de bunăstare.

— Noroc mare pe capul vostru, spuse

Reacher.

Holland ezită o fracţiune de secundă, apoi spuse:

— Calul de dar nu se caută la dinţi, am învăţat asta cu mult timp în urmă.

Insul în canadiană bătu la uşă, intră şi se duse direct la Holland ca să-i înmâneze un dosar. Ceasul de perete arăta opt seara, ceea ce corespundea cu ora indicată de ceasul din capul lui Reacher. Holland îşi roti fotoliul, deschise

dosarul la nouăzeci de grade şi-l ţinu înclinat astfel încât Reacher să nu-i poată vedea conţinutul.

Dar imaginea era reflectată clar în geamul din spatele lui Holland. Erau poze de la locul unei crime, fotografii color lucioase cu etichete lipite în colţurile de jos.

Holland le frunzări. O imagine de

ansamblu, apoi o succesiune de prim-

planuri. Un corp mătăhălos îmbrăcat în negru, probabil bărbat, probabil mort, zăpadă pe jos, o traumă provocată cu un 58

obiect contondent la tâmpla dreaptă. Fără

urme de sânge.

În autocar, după ce închisese telefonul, Knox spusese: *în Bolton există un*

departament de poliţie. Ne trimit un om.

Dar au şi ei problemele lor şi va mai dura

un pic.

Holland închise dosarul. Nu spuse nimic.

Un om rezervat, taciturn. Ca şi Reacher. În final, rămaseră de-o parte şi de alta a biroului, fără să vorbească. Nu era o tăcere ostilă, dar chiar şi aşa se simţea o tensiune în aer. Holland ţinea palma pe dosarul închis şi în răstimpuri privea când la el, când la musafirul lui, ca şi cum n-ar fi fost sigur care era problema lui mai mare.

Ora opt seara în Bolton, Dakota de Sud, însemna nouă seara în Ciudad de México.

Cu două mii şapte sute de kilometri mai la sud şi cu treizeci şi trei de grade mai cald.

Individul care preluase apelul de la celularul cu cartelă preplătită se pregătea să dea el însuşi un telefon, din vila lui împrejmuită cu ziduri din oraş către un complex rural protejat de ziduri, situat la o sută şaizeci de kilometri distanţă. Acolo, un alt individ avea să asculte fără să

comenteze şi apoi să promită luarea unei 59

decizii în decurs de douăsprezece ore. Aşa mergeau lucrurile de obicei. Fără reflecție şi chibzuință nu se putea realiza nimic valoros. Când reflectezi şi chibzuieşti, poți să eviți erorile şi poți să dai lovituri cutezătoare.

În biroul lui Holland era linişte şi uşa era închisă, dar Reacher auzea o rumoare în restul secției de poliție. Oameni venind şi plecând timp de aproape treizeci de

minute. Apoi se făcu din nou linişte. Bănuia că se schimbase tura. O oră neobişnuită

pentru un sistem de lucru în trei schimburi.

Mai degrabă, un sistem în două schimburi.

Schimbul de zi terminase tura, schimbul de noapte o începea, câte douăsprezece ore fiecare, probabil de la opt şi jumătate dimineața până la opt şi jumătate seara.

Ceva neobişnuit şi probabil fără caracter permanent. Sugera probabil o situație presantă, dar de scurtă durată.

Au şi ei problemele lor.

Andrew Peterson se întoarse la secție cu puțin înainte de nouă şi douăzeci. Vârî capul în biroul lui Holland şi acesta îl urmă

pe hol să-i arate dosarul cu fotografiile de la locul crimei. Şedința improvizată nu 60

dură mult. Mai puțin de cinci minute.

Reacher bănuia că Peterson văzuse mortul la fața locului şi prin urmare nu avea nevoie să studieze pozele. Cei doi polițişti se întoarseră în birou şi rămaseră în centrul încăperii, limbajul lor nonverbal dând de înțeles că sosise ora plecării.

Fusese o zi lungă şi probabil că avea să

urmeze o altă zi lungă, dar, până atunci, nimic. O senzație pe care Reacher o

recunoştea din anii când avusese un job. O

senzație pe care o avusese şi el în unele zile. Dar nu în cele în care în jurisdicția lui murea cineva.

— Să mergem, spuse Peterson.

Nouă şi douăzeci şi cinci seara.

Încă cincizeci şi patru de ore şi jumătate.

Nouă şi douăzeci şi cinci seara în Dakota de Sud însemna zece şi douăzeci şi cinci seara în complexul protejat cu ziduri aflat la o sută şaizeci de kilometri de Ciudad de México. Proprietarul complexului era un bărbat extrem de scund, cunoscut sub numele de Plato. Unii presupuneau că

Plato ar fi brazilian şi respectase tradiția braziliană de a alege un nume scurt şi uşor de ținut minte în locul cine ştie cărei lungi secvențe de patronime care-i umpleau

certificatul de naştere. Aşa cum celebrul fotbalist Edson Arantes de Nascimento îşi zisese Pelé. Sau aşa cum un altul, pe care-l chema Ricardo Izecson dos Santos Leite, îşi zisese Kaká. Alții susțineau că Plato ar fi Columbian, ceea ce ar fi fost mai logic în multe privințe, dată fiind ocupația aleasă.

În fine, mai erau şi cei care insistau c-ar fi de fapt mexican. Dar toți căzuseră de acord că Plato era mic de statură, nu că ar fi îndrăznit cineva să i-o spună în față. În permisul lui de conducere local scria că ar avea un metru şaizeci. În realitate, avea un metru cincizeci şi cinci încălțat în pantofi platformă şi un metru cincizeci desculț.

Motivul pentru care nimeni nu îndrăznea să pomenească în fața lui de statură era un fost asociat numit Martinez. În cursul unei dispute cu Plato, Martinez îşi pierduse cumpătul şi-l făcuse pitic. Martinez a fost transportat la cel mai bun spital din Ciudad de México inconştient. Acolo a fost dus într-o sală de operații, întins pe o masă şi anesteziat. L-au măsurat începând din creştetul capului în jos şi, în locul în care ruleta arăta un metru patruzeci şi şapte, au trasat nişte linii pe fluierele picioarelor, mai aproape de genunchi decât de glezne.

Apoi o echipă completă de chirurgi şi asistente au efectuat o amputare dublă, cu mare precizie şi atenție şi în condiții corespunzătoare. L-au ținut în spital două

zile, după care o ambulanță l-a adus acasă

la el. Plato i-a trimis un cadou „de însănătoşire”, însoțit de un bilet în care-şi exprima dorința ca darul să fie apreciat, prețuit şi ținut la vedere tot timpul. În condițiile date, dorința lui a fost

interpretată în mod corect ca un ordin.

Oamenii lui Martinez au crezut, judecând după dimensiuni şi greutatea aparentă, că

era vorba de un acvariu cu peşti tropicali, fiind vorba fără dubii de un recipient plin cu lichid. Când au desfăcut ambalajul, au văzut că într-adevăr era un acvariu. Dar nu conținea peşti. Era plin cu formaldehidă şi conținea labele picioarelor, gleznele şi o parte din gambele lui Martinez, în lungime totală de douăzeci şi cinci de centimetri.

Drept urmare, nimeni n-a mai îndrăznit vreodată să vorbească de înălțimea lui Plato.

Preluase apelul venit de la vila din oraş şi promisese luarea unei decizii în

douăsprezece ore, dar în realitate nu merita să investească atâta timp într-o chestiune relativ minoră privind un

avanpost relativ minor al unei organizații internaționale atât de extinse şi complexe.

Aşa că, după doar o oră şi jumătate, luase o decizie: avea să autorizeze reducerea la tăcere a martorului. Avea să-şi trimită

omul de îndată ce acest lucru devenea practic.

Şi avea să facă un pas suplimentar,

adăugând un al cincisprezecelea punct pe listă. Era chiar uşor consternat că nu fusese deja propus. Dar, pe de altă parte, el era Plato, iar ei nu.

Avea să şteargă toate urmele, pentru o mai mare siguranță.

Avea să-l reducă la tăcere şi pe avocat.

64

Capitolul 5

Peterson îl conduse pe Reacher afară, în noaptea înghețată, şi-l întrebă dacă-i era foame. Reacher îi răspunse că da, îi era o foame de lup. Aşa că Peterson conduse maşina la un restaurant de lângă o

benzinărie pe drumul principal care ducea la autostradă. Maşina lui era un Ford Crown Victoria cu dotări standard pentru poliție, cu cauciucuri de iarnă în față şi lanțuri montate pe roțile din spate.

Înăuntru mirosea a căldură, cauciuc, grăsime de hamburger şi circuite

electronice încălzite. Afară, ninsoarea aproape că încetase.

— S-a făcut prea frig ca să mai ningă, spuse Peterson.

Ceea ce părea să fie adevărat. Cerul nocturn se înseninase parțial şi o vastă

cupolă glacială de aer arctic se aşternuse peste împrejurimi. Frigul pătrunse prin îmbrăcămintea neadecvată a lui Reacher, făcându-l să tremure pe drumul scurt pe jos prin parcarea restaurantului.

— Parcă era vorba să vină o furtună

mare, remarcă el.

65

— Două furtuni vin încoace, zise Peterson. Asta se-ntâmplă acum. Împing înaintea lor aerul rece.

— Cât mai durează până ajung aici?

— Nu mai durează mult.

— Şi după aia o să se-ncălzească?

— Puțin. Atât cât să-nceapă să ningă.

— Bun. Mai bine să ningă decât frigul ăsta.

— Ți se pare că-i frig acum? întrebă

Peterson.

— Păi nu e cald.

— Asta nu-i nimic.

— Ştiu, spuse Reacher. Am petrecut o iarnă în Coreea. Mai frig ca aici.

— Dar?

— Armata mi-a dat haine ca lumea.

— Şi?

— Măcar Coreea era interesantă.

Asta îl cam deranjă pe Peterson.

Restaurantul era gol şi părea gata de închidere. Dar intrară oricum. Luară o masă pentru două persoane, cu tăblia pătrată cu latura de şaptezeci şi cinci de centimetri, ce părea prea mică față de statura celor doi.

— Bolton este cât se poate de interesant, spuse Peterson.

— Te referi la tipul mort?

— Da, spuse Peterson. Apoi avu o ezitare şi zise: Ce mort?

— E prea târziu să dai înapoi, spuse Reacher zâmbind.

— Nu-mi spune că Holland ți-a spus.

— Nu, dar am stat în biroul lui mult timp.

— Singur?

— Nicio clipă.

— Dar te-a lăsat să vezi fotografiile?

— A încercat din răsputeri să nu mă lase.

Dar personalul de serviciu i-a curățat foarte bine fereastra.

— Le-ai văzut pe toate?

— N-am putut să-mi dau seama dacă

individul era mort sau inconştient.

— Deci m-ai tras în piept cu înțepătura aia legată de Coreea.

— Îmi place să ştiu lucruri. Sunt însetat de cunoaştere.

O chelneriță veni la masă, o femeie

obosită, trecută de patruzeci de ani, încălțată în pantofi sport şi purtând o uniformă având ca elemente distinctive o cravată înnodată peste o cămaşă kaki.

Peterson comandă friptură de vită

înăbuşită. Reacher îi imită alegerea şi ceru şi o cafea.

— Cât timp ai lucrat în armată? se

interesă Peterson.

67

— Treisprezece ani.

— Şi ai fost în poliția militară?

Reacher confirmă cu o mişcare a capului.

— Ai avut parte şi de pregătire medicală?

— Ai vorbit cu pasagerii din autobuz.

— Şi cu şoferul.

— M-ai verificat.

— Bineînțeles. Cu înverşunare. Ce altceva crezi că am făcut?

— Şi totuşi mă iei la tine acasă în noaptea asta.

— Ai un loc mai bun unde să te duci?

— Ca să poți să stai cu ochii pe mine.

— Dacă zici tu.

— De ce?

— Există nişte motive.

— Vrei să-mi spui care-ar fi alea?

— Doar aşa, pentru că eşti însetat de cunoaştere?

— Cred că da.

— Iar eu o să-ți spun că în clipa asta trebuie să ştim cine vine şi cine pleacă.

Peterson nu mai spuse nimic şi, după un minut, sosi cina. Farfurii umplute zdravăn, cu piure de cartofi şi sos din belşug.

Cafeaua era veche de o oră şi lăsa de dorit în privința gustului, dar câştigase în privința tăriei.

68

— Şi ce anume făceai în poliția militară?

dori să ştie Peterson.

— Tot ce mi se cerea, răspunse Reacher.

— Delicte grave?

— Uneori.

— Omucideri?

— De tot felul, de la tentative la multiple.

— Câtă pregătire medicală ai făcut?

— Eşti îngrijorat de mâncarea de-aici?

— Şi mie-mi place să ştiu lucruri.

— De fapt, n-am avut parte de cine ştie ce pregătire medicală. Încercam să-i ajut pe bătrâni să se simtă mai bine, atâta tot.

— Au vorbit frumos despre tine.

— Nu trebuie să-i crezi. Nu mă cunosc.

Peterson nu avu nicio replică, aşa că

Reacher găsi de cuviință să întrebe:

— Unde-a fost găsit mortul? Acolo unde maşina de poliție bloca strada?

— Nu. Acolo era altceva. Mortul a fost în altă parte.

— N-a fost ucis acolo.

— De unde ştii?

— Nu era sânge pe zăpadă. Dacă loveşti pe cineva în cap îndeajuns de tare încât să-

l omori, scalpul plesneşte. Şi scalpurile sângerează groaznic. Ar fi trebuit să se vadă ditamai balta de sânge.

69

Peterson mâncă în tăcere un minut, apoi întrebă:

— Unde locuieşti?

Asta era o întrebare dificilă. Nu pentru Reacher. Răspunsul lui era simplu. Nu locuia nicăieri şi aşa stătuseră lucrurile dintotdeauna. Se născuse ca fiu al unui militar de carieră, într-o infirmerie din Berlin, şi, începând din ziua în care ieşise de-acolo înfăşurat în pături, fusese purtat prin toată lumea, printr-un şir nesfârşit de baze militare şi locuințe închiriate ieftine, după care se înrolase în armată şi dusese acelaşi tip de viață pe cont propriu. Cei patru ani de la West Point fuseseră

perioada lui cea mai lungă de stabilitate rezidențială şi nu se dăduse în vânt nici după West Point, nici după stabilitate.

Acum, după ce părăsise serviciul militar, îşi continua deplasările. Era tot ce ştia şi totodată o obişnuință la care nu putea renunța.

Nu că ar fi încercat vreodată cu adevărat.

— Sunt un nomad, zise el.

— Nomazii au animale, spuse Peterson.

Se mută din loc în loc, în căutare de păşuni. Asta-i definiția.

— Fie, sunt un nomad fără partea cu

animalele.

70

— Eşti un hoinar.

— Posibil.

— N-ai bagaje.

— Te deranjează chestia asta?

— E un comportament bizar. Polițiștilor nu prea le plac oamenii care au un astfel de comportament.

— Dar de ce e mai ciudat să te muți de colo-colo decât să-ți petreci toate zilele în același loc?

Peterson tăcu o vreme apoi spuse:

— Orice om are bunuri personale.

— Eu n-am ce să fac cu ele. Fără bagaje, ajungi departe.

Peterson nu-i răspunse.

— Oricum, zise Reacher, nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. N-am auzit niciodată de Bolton. Dacă şoferul

autobuzului n-ar fi reacționat cum a făcuto, în noaptea asta aş fi fost la Mount Rushmore.

Peterson încuviință din cap, părând însă

neconvins.

— N-am cum să te contrazic, spuse el.

Zece fără cinci, seara.

Încă cincizeci şi patru de ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud, în complexul protejat de ziduri aflat la 71

o sută şaizeci de kilometri de Ciudad de México, Plato mânca şi el un antricot de vită adus cu avionul tocmai din Argentina.

Ora locală era aproape unsprezece seara.

O cină târzie. Plato era îmbrăcat în pantaloni largi din bumbac, cămaşă albă şi mocasini din piele neagră, toate făcând parte din colecția pentru băieți de la Brooks Brothers. Pantofii şi hainele i se potriveau foarte bine, dar arăta nefiresc în ele. Fuseseră concepute pentru copiii albi şi graşi ai americanilor din clasa mijlocie, iar Plato era

bătrân, oacheş şi îndesat, pe lângă că era ras în cap. Dar pentru el era important să-şi poată cumpăra haine care să i se potrivească fără să fie nevoie de modificări. În mod evident, lucrul pe comandă ieşea din discuție. Croitorii l-ar fi măsurat cu centimetrul şi ar fi repetat măsurile mici cu o neutralitate studiată şi artificială. Modificarea unor obiecte vestimentare cumpărate din magazin era la fel de contraindicată. Vizitele din partea cusătoreselor locale şi eliminarea pe furiş

a surplusului de material textil îl deranjau teribil.

Puse jos cuțitul şi furculița şi-şi tamponă

buzele cu un şervet mare şi alb. Luă

celularul şi apăsă de două ori butonul 72

verde, ca să apeleze ultimul număr care-l sunase. Când i se răspunse, vorbi:

— N-avem de ce să aşteptăm. Trimite

omul şi aranjează-l pe martor.

— Când? întrebă omul din vila din oraş.

— Cât de curând ar fi sigur.

— În regulă.

— Şi rezolvă-l şi pe avocat. Ca să fim siguri că am şters orice urmă.

— Bine.

— Şi vezi cum faci să afle idioții ăia că-mi sunt datori până-n gât.

— OK.

— Şi spune-le să facă bine să nu mă mai deranjeze niciodată cu tâmpenii de-astea.

Pe la jumătatea cinei, Reacher întrebă:

— Şi de ce era blocată strada aia?

— Poate căzuse vreun cablu de curent, spuse Peterson.

— Sper că nu. Pentru că ar indica o

ordonare bizară a priorităților. Adică, laşi douăzeci de bătrâni să-nghețe de frig pe autostradă timp de o oră ca să păzeşti un cablu electric pe-o stradă secundară?

— Poate c-a fost un carambol de maşini.

— Acelaşi răspuns.

— Contează? Deja intrați în oraş la

momentul ăla.

73

— Maşina stătea acolo de mai bine de două ore. Urmele roților erau acoperite de zăpadă. Dar tu ne-ai spus că n-ai nicio maşină disponibilă.

— Ceea ce era adevărat. Ofițerul ăla nu era disponibil, îndeplinea o misiune.

— Ce misiune?

— Nu te priveşte.

— Cât de mare e departamentul ăsta?

— Destul de mare.

— Şi toți erau ocupați?

— Corect.

— Câți dintre ei erau ocupați nefăcând nimic în maşini parcate?

— Dacă te frământă problema, îți sugerez să te muți aici, să începi să plăteşti impozite şi pe urmă să stai de vorbă cu primarul sau cu comandantul Holland.

— Puteam să răcesc.

— Dar uite că n-ai pățit nimic.

— E prea devreme ca să ştim.

Se întoarseră din nou la farfuriile cu mâncare. Până când telefonul lui Peterson sună. Răspunse, ascultă, închise

convorbirea şi împinse farfuria într-o parte.

— Trebuie să plec, spuse el. Tu aştepți aici.

— Nu pot, zise Reacher. Localul ăsta se închide. E zece seara. Chelnerița vrea să ne vadă plecați. Vrea să se ducă acasă.

Peterson nu spuse nimic.

— Nu pot să merg pe jos, zise Reacher.

Nu ştiu unde-ar trebui să ajung şi oricum e prea frig pentru o plimbare.

Peterson nu spuse nimic.

— Rămân în maşină, insistă Reacher. Nu trebuie decât să mă ignori.

— Bine, spuse Peterson, dar nu părea mulțumit de situație.

Polițistul lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari. Chelnerița îi zâmbi.

Ceea ce şi trebuia să facă, se gândi Reacher. Pentru două fripturi şi o cafea la prețurile din Dakota de Sud însemna că-i lăsase un bacşiş de şaizeci la sută. Sau poate că toată suma era un bacşiş, dacă

Bolton era unul dintre oraşele alea în care polițiştii mâncau gratis.

Căldura nu se risipise cu totul din maşina Crown Vic. Peterson apăsă pe accelerație şi lanțurile muşcară din zăpada aşternută

pe pământ. Nu circulau alte maşini în afară

de pluguri, care profitau de domolirea ninsorii. Reacher avea o problemă cu plugurile de zăpadă. Nu cu maşinile în sine, ci cu denumirea lor. Un plug răscoleşte 75

pământul şi îl lasă în acelaşi loc. Un plug de zăpadă nu face acelaşi lucru. Mai degrabă acționau ca nişte buldozere. În orice caz, Peterson le depăşi pe toate, nu încetini la intersecții, nu acordă prioritate, nu aşteptă lumina verde a semafoarelor.

— Unde mergem? întrebă Reacher.

— În suburbia din vest.

— De ce?

— Intruşi.

— Într-o casă?

— Pe stradă. E o chestie ce ține de Paza Cartierului.

Nu oferi alte explicații. Peterson se mulțumi să conducă maşina, aplecat peste volan, încordat şi agitat. Reacher se lăsă

pe spate în scaunul din dreapta lui, întrebându-se ce fel de intruşi puteau să-l facă pe adjunctul şefului unui departament de poliție să reacționeze atât de urgent la telefonul unui băgăreț.

La două mii şapte sute de kilometri sud, bărbatul din vila înconjurată de ziduri din Ciudad de México dădea un telefon

internațional în Statele Unite ale Americii.

Era ultima lui misiune din acea zi. Ora locală unsprezece, ora zece în regiunea centrală a țării întinse de la nord. Când i se 76

răspunse la apel, bărbatul din vilă repetă

ordinele lui Plato, încet şi precis. Nu era loc de interpretări greşite. Nu era loc pentru erori. Aşteptă confirmarea şi apoi închise.

Nu-l mai sună pe Plato. N-avea rost. Plato nu înțelegea conceptul de confirmare.

Pentru Plato, după comandă urma

supunerea în acelaşi mod în care după

noapte urma ziua. Era ceva inevitabil.

Singura situație în care nu s-ar fi întâmplat aşa ar fi fost cea în care Pământul nu s-ar mai fi rotit în jurul axei sale.

77

Capitolul 6

Peterson avea stația radio a maşinii pornită şi dată tare, iar Reacher desluşi patru voci diferite din patru maşini separate. Toate patrulau suburbiile vestice şi niciuna nu-i văzuse pe intruşii reclamați.

Peterson o luă pe străzile neverificate încă.

Întoarse la dreapta, apoi la stânga, intră

pe drumuri înfundate, ieşi de-acolo şi plecă

mai departe. Luna era sus pe cer şi

Reacher văzu construcții suburbane bine aranjate, case mici în şiruri drepte, cu lumini calde în spatele geamurilor, toate trotuarele, aleile de acces şi curțile albăstrite, aplatizate şi uniformizate de pătura groasă de nea. Acoperişurile erau vârfuite cu alb. Unele străzi fuseseră

traversate de pluguri şi aveau nămeți înalți de zăpadă în rigole. Altele erau încă

acoperite de un strat proaspăt nederanjat, adânc, dar nu la fel de adânc ca în curți şi pe alei. Era clar că ninsoarea curentă era a doua sau a treia în decurs de o săptămână.

Drumurile erau acoperite şi curățate, acoperite şi curățate, într-un nesfârşit ritm hibernal.

78

— Câți intruşi sunt? întrebă Reacher.

— Au fost reclamați doi, zise Peterson.

— Într-un vehicul?

— Pe jos.

— Şi ce făceau?

— Se plimbau prin zonă.

— Atunci rămâi pe străzile pe care-au trecut plugurile deja. Nimeni nu se plimbă

prin zăpadă de cincisprezece centimetri doar aşa, de amorul artei.

Peterson încetini o secundă şi se gândi la asta. Apoi întoarse fără un cuvânt şi merse pe traseul parcurs de un plug, care făcuse un zigzag pe străzile principale şi pe cele secundare, cu care se intersectau. Zăpada fusese mărunțită şi aşternută într-un strat subțire alb. Excesul era strâns în grămezi mari pe laterale, încă moale şi curat.

Îi găsiră pe intruşi patru minute mai târziu.

Erau doi, umăr lângă umăr într-o

confruntare indecisă cu un al treilea bărbat. Cel de-al treilea era comandantul Holland. Avea maşina parcată la şase metri mai încolo. Era un Crown Vic fără însemne.

Ori negru, ori bleumarin. La lumina lunii, era greu de spus. Specificații pentru poliție, cu antene pe portbagaj şi lumini de urgență discrete montate pe zona din 79

spatele maşinii. Uşa şoferului era deschisă

şi motorul mergea. Două băltoace de

vapori negri se condensaseră şi se

acumulaseră în zăpada de sub cele două

țevi de eşapament. Holland coborâse din maşină şi le ieşise drept în față celor doi indivizi. Asta era limpede.

Cei doi indivizi erau înalți, masivi şi neîngrijiți. Bărbați albi, cu bocanci Frye negri, jeans negri, cămăşi negre din denim, haine negre din piele, mănuşi negre cu un singur deget şi capetele înfăşurate cu bandane negre. Pe deasupra, fiecare avea câte o haină. Arătau exact ca mortul din fotografiile de la locul crimei.

Peterson frână, opri şi lăsă maşina în ralanti la o distanță de circa zece metri.

Scena era iluminată de farurile maşinii.

Lucrurile nu păreau să stea prea bine pentru Holland. Părea neliniştit. Nu era şi cazul celor doi. Holland bătuse în retragere şi avea în spate un troian de zăpadă.

Indivizii intraseră în spațiul lui vital, aplecându-se spre el. Holland părea

înfrânt. Neajutorat.

Reacher văzu şi de ce.

Tocul de la centura lui Holland era

desfăcut şi gol, dar în mâna lui nu se vedea 80

pistolul. În schimb, omul privea în jos şi în stânga lui.

Scăpase pistolul în zăpadă.

Sau i-l zburaseră din mână.

Oricum ar fi fost, nu era bine.

— Cine sunt ăştia? întrebă Reacher.

— Indezirabili, răspunse Peterson.

— Atât de indezirabili încât şeful poliției ia parte la vânătoare?

— Vezi şi tu ce văd eu.

— Ce vrei să faci?

— E delicat. Probabil că sunt înarmați.

— Şi tu eşti.

— Nu pot să-l pun pe şef într-o postură

penibilă.

— Nu e vina lui, zise Reacher. Poți să spui că avea mâinile înghețate.

— Abia s-a dat jos din maşină.

— Nu chiar de curând. Maşina aia stă pe loc de zece minute. Uită-te la băltoacele de sub țevile de eşapament.

Peterson nu-i răspunse. Şi nici nu se mişcă.

— Cine sunt ăştia? întrebă din nou

Reacher.

— Ce te priveşte pe tine?

— Eram doar curios. Te sperie.

— Crezi?

— De n-ar fi fost aşa, până acum erau legaţi cu cătuşe în spatele acestei maşini.

— Sunt motociclişti.

— Nu văd nicio motocicletă.

— E iarnă, spuse Peterson. Iarna folosesc camionete.

— Şi asta e ilegal acum?

— Sunt tweakeri.

— Ce sunt ăia?

— Utilizatori de droguri sub formă de cristale.

— Amfetamine?

— Amfetamină metilată. Fumată. Sau, ca să fim exacţi, vaporizată sau inhalată. Din pipe de sticlă sau becuri electrice sparte sau linguriţe din folie de aluminiu.

Încălzeşti marfa şi tragi pe nară. Te face să

ai un comportament capricios şi

imprevizibil.

— Oamenii sunt întotdeauna capricioşi şi imprevizibili.

— Nu ca ăştia.

— Îi cunoşti?

— Nu pe ăştia doi. În general.

— Locuiesc în oraş?

— La opt kilometri spre vest. Sunt mulţi.

Au un fel de tabără. În general, nu se-amestecă în treburile altora, dar oamenii nu-i suferă.

82

— Mortul era unul dintre ei, spuse Reacher.

— Aşa se pare, zise Peterson.

— Atunci poate că-l caută pe tovarăşul lor.

— Sau caută să-şi facă dreptate.

Peterson privea şi aştepta. Zece metri mai încolo, baletul limbajului nonverbal continua ca înainte. Şeful Holland tremura.

De frig sau de teamă.

Sau din ambele motive.

— Ar fi bine să faci ceva, fu de părere Reacher.

Peterson nu făcu nimic.

— Interesantă strategie, constată

Reacher. Aştepți până mor înghețați.

Peterson nu spuse nimic.

— Problema e însă că Holland o să-

nghețe primul, continuă Reacher.

Peterson nu spuse nimic.

— Vin cu tine, dacă vrei.

— Eşti civil.

— Doar după o definiție strictă.

— Nu eşti îmbrăcat corespunzător. E frig afară.

— Cât poate să dureze?

— Eşti neînarmat.

— Contra unor inşi ca ăştia, n-am nevoie de arme.

83

— Nu-i de glumă cu metamfetamina.

Dispar inhibițiile.

— Asta doar ne face să fim chit.

— Cei care-o folosesc nu simt durerea.

— Nu trebuie să simtă durere. Trebuie să

se simtă doar conştienți sau inconştienți.

Peterson nu spuse nimic. Reacher

continuă:

— Tu te duci în stânga şi eu, în dreapta. Îi fac să se întoarcă şi tu te bagi în spatele lor.

Zece metri în față Holland spuse ceva şi cei doi indivizi se înghesuiră înainte, făcându-l pe Holland să se retragă şi să

cadă greoi cu fundul în zăpadă. Acum se afla la mai mult de o lungime de braț de locul în care trebuie să-i fi căzut pistolul.

Zece şi jumătate seara.

— Nu mai e de aşteptat, spuse Reacher.

Peterson încuviință dând din cap şi

deschise uşa.

— Nu-i atingi, spuse el. Nu începi nimic.

În momentul ăsta, sunt nevinovați.

— Cu Holland căzut în fund?

— Nevinovați până la proba contrară. Aşa spune legea. Vorbesc serios. Nu-i atingi!

Peterson coborî din maşină. Rămase o secundă în spatele portierei deschise, apoi 84

o ocoli şi porni înainte. Reacher îi imită

mişcările pas cu pas.

Cei doi tipi îi văzură venind.

Reacher se duse în dreapta şi Peterson, în stânga, în maşină fusese o temperatură

confortabilă de 21 de grade. Afară era cu vreo 33 de grade mai frig. Poate chiar mai mult. Reacher îşi trase fermoarul gecii până sus şi-şi înfundă mâinile în buzunare, aplecându-se din umeri astfel încât gulerul să-i protejeze gâtul. Chiar şi aşa, începu să

tremure după cinci paşi. Era mai mult decât frig. Era rece ca-n congelator. Cei doi indivizi din față făcură un pas înapoi, îndepărtându-se de Holland. Îi lăsară

spațiu. Holland se ridică cu greu în picioare. Peterson se apropie de el. Avea încă pistolul în toc. Reacher păşi peste pojghița subțire albă şi se opri cam la doi metri în spatele celor doi. Holland începu să caute în zăpadă şi-şi recuperă arma din dotare. O curăță, verifică țeava să nu fi pătruns zăpada şi-l vârî în toc.

Toți stăteau nemişcați.

Zăpada de pe stradă era parțial pudră

albă strălucitoare şi parțial cristale de gheață. Acestea luceau şi scânteiau în lumina lunii. Peterson şi Holland priveau țintă la cei doi indivizi şi, cu toate că se 85

afla în spatele lor, Reacher era sigur că cei doi inşi le susțineau privirile. El tremura din toate încheieturile, dinții începeau să-i clănțăne şi respirația forma norişori de aburi în fața lui.

Nimeni nu scotea o vorbă.

Tipul din dreapta lui Reacher avea peste un metru optzeci înălțime şi aproape un metru douăzeci lățime. O parte din volum se datora căptuşelii din fulgi de gâscă a gecii negre de iarnă, dar în cea mai mare parte era vorba de carne şi oase. Tipul din stânga lui Reacher era ceva mai mic în ambele privințe, dar mai activ. Era agitat, se muta de pe un picior pe altul, se răsucea din mijloc, îşi rotea umerii. Îi era frig, cu siguranță, dar nu tremura de-a binelea.

Reacher bănuia că agitația era cauzată de reacții chimice, nu de temperatură.

Nimeni nu zise nimic.

— Băieți, spuse Reacher, ori plecați de-aici imediat, ori unul dintre voi vă trebui să-mi dea haina cu împrumut.

Cei doi indivizi se întoarseră încet spre el.

Insul mătăhălos din dreapta avea o față

lătăreață îngropată adânc într-o barbă, mărginită de chiciură. Ca un explorator polar sau un alpinist. Tipul mai mărunt din stânga avea barba nerasă de două zile şi 86

ochi neliniştiţi. Gura i se deschidea şi i se închidea ca a unui peştişor de acvariu care ciuguleşte la suprafaţă. Buze subţiri şi mobile, dinţi stricaţi.

— Tu cine eşti? întrebă individul din dreapta.

— Mergeţi acasă, spuse Reacher. E prea frig pentru nebunii pe stradă.

Niciun răspuns.

În spatele indivizilor, Peterson şi Holland nu făceau nimic. Aveau pistoalele în tocuri şi tocurile închise. Reacher îşi plănui mişcările următoare. E-ntotdeauna mai bine să fii pregătit. Nu anticipa vreo dificultate majoră. Ar fi preferat ca individul mai mare să fi fost în stânga lui, pentru că asta ar fi maximizat impactul unei lovituri aplicate cu dreapta permiţând o cursă ceva mai lungă a braţului şi întotdeauna prefera să-l doboare mai întâi pe cel mai mare dintr-o pereche. Dar era pregătit să fie flexibil. Poate că individul agitat trebuia doborât primul. Tipul mai solid era probabil mai lent sau poate mai puţin hotărât în absenţa ajutorului chimic.

— Haina sau valea, băieţi! spuse Reacher.

Niciun răspuns din partea celor doi.

Atunci, în spatele lor, şeful Holland se trezi 87

la viaţă. Făcu mânios un pas în faţă şi spuse:

— Plecaţi dracului din oraşul meu!

După care îl împinse în spate pe tipul mai mărunt.

Individul se dezechilibră înspre Reacher, dar se împotrivi mişcării şi, răsucindu-se cu o sută optzeci de grade, porni în aplicarea unei lovituri fulgerătoare către Holland, cu pumnul strâns la spate ca un aruncător de baseball care-şi propune să

doboare recordul de viteză al mingii.

Reacher îl prinse de încheietură şi-l ţinu o fracţiune de secundă, după care îi dădu drumul şi individul, dezechilibrat,

necoordonat şi ineficient, sfârşi prin a trimite un swing slab şi întârziat, care nu-l nimeri pe Holland.

Dar apoi se întoarse imediat şi tinti un al doilea swing direct spre Reacher. Ceea ce, în opinia lui Reacher, anulă instantaneu povestea cu „nevinovat până la proba contrară”. Păşi în stânga şi pumnul care-l avea ca destinatar trecu milimetric pe lângă bărbia lui. Forța din spatele loviturii îl împinse pe individ în față şi Reacher îi seceră picioarele de sub el, făcându-l să

cadă cu fața-n jos pe gheață. Moment în care individul mai solid începu să se 88

apropie, coapse imense, paşi scurți şi agitați, pumnii ca nişte jamboane, trâmbițe de aburi ieşindu-i din nări de-ai fi zis că-i un taur furios dintr-o carte desenată

pentru copii.

Pradă uşoară.

Reacher ripostă la asaltul individului cu un elan propriu şi o lovitură orizontală cu cotul drept în mijlocul spațiului alb, între barbă şi linia părului. Ca şi cum ar fi intrat cu toată viteza într-o țeavă de schelărie.

Final de joc, doar că individul mai mic se ridicase deja în genunchi şi se chinuia să

se salte, în patru labe, ca un alergător în blocstarturi. Prin urmare, Reacher îl lovi tare cu piciorul în cap. Individul dădu ochii peste cap şi se prăbuşi într-o parte, rămânând nemişcat, cu picioarele îndoite sub el.

Reacher îşi vârî din nou mâinile în

buzunare.

— Dumnezeule! exclamă Peterson.

Cei doi indivizi zăceau unul lângă altul, movile negre pe gheața luminată de lună, un nor de aburi ridicându-se dinspre ei.

Peterson nu mai spuse nimic. Holland se întoarse la maşina lui şi folosi stația radio.

Se întoarse după un minut lung şi spuse:

— Am chemat două ambulanțe.

89

Se uita direct la Reacher.

Acesta nu avu nicio reacție.

— Vrei să explici de ce a trebuit să chem două ambulanțe? îl întrebă Holland.

— Pentru c-am alunecat, răspunse

Reacher.

— Poftim?

— Pe gheață.

— Asta-i explicația ta? Ai alunecat şi pur şi simplu te-ai lovit de ăştia doi?

— Nu, am alunecat când l-am lovit pe tipul mai solid. Din cauza asta lovitura a fost mai slabă. Dacă n-aş alunecat, n-ai mai fi chemat două ambulante. Ai fi

chemat o ambulanță şi o maşină de pompe funebre.

Holland se uită în altă parte, iar Peterson îi spuse:

— Du-te şi-aşteaptă în maşină.

Avocatul se duse la culcare la unsprezece fără un sfert. Copiii i-o luaseră înainte cu două ore în urmă, iar soția lui era încă în bucătărie. Îşi puse pantofii pe suport, cravata într-un sertar şi costumul pe umeraş. Cămaşa, ciorapii şi chiloții ajunseră în coşul de rufe murdare.

Îmbrăcă pijamaua, urină, se spălă pe dinți, apoi se urcă în pat şi, cu pătura trasă peste 90

el, se uită la tavan. Încă îi răsuna în cap râsul din convorbirea telefonică de

dinainte de-a ieşi de pe autostradă. Un lătrat, un schelălăit plin de entuziasm. Plin de anticipație. Plin de încântare. *Eliminați*

martorul, spusese el, iar omul care-l asculta râsese fericit.

Reacher se întoarse în maşina lui

Peterson şi închise portiera. Avea fața amorțită de frig. Orientă fantele

aerotermei în sus şi dădu ventilatorul la maximum. Aşteptă. După cinci minute, apărură ambulanțele, cu girofarurile pulsând în roşu şi albastru pe fondul imaculat al zăpezii, îi săltară pe cei doi indivizi, care încă nu-şi reveniseră. Comoții şi, probabil, ceva vătămări minore ale maxilarului. Nu era mare scofală. Trei zile la pat şi o săptămână de convalescență

prudentă aveau să-i pună pe picioare. Plus analgezice.

Reacher aşteptă în maşină. La zece metri în fața lui, prin aerul înghețat, îi vedea pe Holland şi Peterson discutând. Stăteau aproape unul de celălalt, întorşi pe jumătate, vorbind cu voce joasă. Judecând după faptul că nu se uitară deloc spre el, Reacher bănuia că despre el vorbeau.

91

— Ar putea fi el omul? întrebă

comandantul Holland.

— Dacă el e, tocmai i-a băgat în spital pe doi dintre prezumtivii lui aliați. Ceea ce ar fi ciudat.

— Poate că treaba asta a fost la vrăjeală.

Poate c-au pus-o la cale. Sau poate că unul dintre ei era pe cale să spună ceva

compromițător. Aşa că a trebuit să le-nchidă gura.

— Şefu', te proteja pe dumneata.

— La început, da.

— Pe urmă a fost legitimă apărare.

— Cât eşti de sigur că nu e el?

— Sută la sută. Pur şi simplu nu e posibil.

E o şansă infimă ca omul pe care îl

aşteptăm să fie deja aici.

— E imposibil ca el să fi provocat

accidentul autocarului?

— Doar dacă ar fi alergat pe culoar şi l-ar fi atacat fizic pe şofer. Şi nimeni n-a zis c-ar fi făcut-o. Nici şoferul, nici pasagerii.

— Bine, spuse Holland. Atunci şoferul ar putea fi omul? A provocat accidentul intenționat?

— Ar fi fost un risc foarte mare.

— Nu neapărat. Să zicem că ştie drumul, pentru că a mai mers pe-aici, vara şi iarna.

Ştie unde îngheață. Aşa că a făcut autocarul să derapeze.

— O maşină venea direct spre el.

— Asta spune acum.

— Dar putea să fie rănit. Putea să omoare oameni. Putea să ajungă la spital sau la puşcărie pentru omor prin imprudență, nu să umble liber prin oraş.

— Poate că nu. Vehiculele astea moderne au tot felul de sisteme electronice. Control de tracțiune, frâne ABS, chestii de-astea.

Tot ce-a avut de făcut a fost să intre puțin în derapaj şi să o ia peste acostament. N-a fost mare brânză. Şi pe urmă l-am primit cu brațele deschise, ca pe bunul

samaritean.

— Aş putea să vorbesc cu Reacher în

seara asta. A fost martor în autobuz.

Discut cu el şi poate obținem o imagine mai exactă.

— E un psihopat, zise Holland. Vreau să

plece de-aici.

— Drumurile sunt închise.

— Atunci vreau să-l văd în celulă.

— Serios? întrebă Peterson. Să-ți spun sincer, şefu', mie îmi face impresia unui tip deştept. Gândeşte-te. Te-a salvat dintr-o situație dificilă, şi pe mine m-a scutit să-

mpuşc doi oameni. Prin ceea ce a făcut în 93

seara asta, ne-a făcut amândurora un mare serviciu.

— Întâmplător.

— Poate că intenționat.

— Crezi că ştia ce face? Pe loc, în acel moment?

— Da, cred că ştia. Cred că e genul de om care vede lucrurile cu cinci secunde înainte de restul lumii.

— Vorbeşti serios?

— Da, şefu'. Am petrecut ceva timp cu el.

Holland ridică din umeri.

— Fie, vorbeşte cu el. Dacă asta vrei cu adevărat.

— Putem să-l folosim la mai multe? A lucrat în armată. S-ar putea să ştie câte ceva.

— Despre ce?

— Despre ce e acolo, la vest.

— Îți place de el?

— Nu contează dacă ne place sau nu de el. Îl putem folosi. În situația de față, ar fi o neglijență să n-o facem.

— Asta-i o recunoaştere a înfrângerii.

— Nu, şefu', e o chestie de bun-simț. Mai bine să cerem ajutor din timp, decât să

primim şuturi în cur dup-aia.

— Cât de multe va trebui să-i spunem?

— Aproape tot, zise Peterson. Poate chiar tot. Şi probabil c-o să-şi dea seama şi singur, oricum.

— Tu aşa ai proceda dacă ai fi şef de poliție?

— Da, categoric.

Holland reflectă un moment. Apoi

încuviință cu o mişcare din cap.

— Bine, spuse el din nou. Din partea mea, poți să vorbeşti cu el.

Unsprezece fără cinci seara.

Încă cincizeci şi trei de ore.

Capitolul 7

Peterson ajunse acasă cu maşina de

serviciu. Ceea ce lui Reacher i se păru neobişnuit. Din experiența lui, polițiştii îşi lăsau maşinile de serviciu la garaj şi se duceau acasă cu maşinile personale.

Vehiculele lăsate la garaj erau preluate de cei din tura următoare, cu scaunele şi motoarele calde. Dar Peterson îi spusese că departamentul de poliție din Bolton avea o mulțime de maşini. Fiecărui

membru al departamentului i se

repartizase una. Şi fiecărui membru al departamentului i se cerea să locuiască pe o rază de zece minute de mers cu maşina față de sediul poliției.

Până la Peterson acasă se putea ajunge în două minute; trăia la un kilometru şi jumătate în afara oraşului, spre est, într-o casă aşezată pe rămăşițele unei vechi ferme. Casa era o construcție solidă din lemn, în formă de chec, vopsită în roşu cu borduri albe, cu lumină caldă gălbuie la unele dintre geamuri. Lângă casă era şi un şopron asemănător. Ambele acoperişuri erau acoperite de un strat gros de zăpadă.

Terenul înconjurător era alb, îngheţat, neted şi tăcut. Avea formă pătrată. Poate un pogon. Era îngrădit cu sârmă ghimpată

întinsă pe stâlpi de lemn uscat. Gardul se înălţa cam cu treizeci de centimetri deasupra zăpezii.

Pârtia de pe alee era săpată în formă de Y. Un braţ ducea la şopron, altul, la intrarea în casă. Peterson parcă în şopron.

Era o construcţie mare, veche, cu partea frontală deschisă, despărţită în trei compartimente. Unul era ocupat de o

camionetă Ford cu o lamă de plug ataşată, iar celălalt era plin cu lemne de foc.

Reacher se dădu jos din maşină şi, însoţit de Peterson, merseră înapoi pe pârtie şi, la punctul de joncţiune, o luară spre casă.

Uşa de la intrare era o placă simplă de lemn vopsită în roşu, la fel ca restul casei.

Se deschise exact când Peterson şi

Reacher ajunseră aproape de ea. O femeie stătea în hol, având în spate lumina şi aerul cald al locuinţei. Era cam de vârsta lui Peterson, mai înaltă decât media şi zveltă. Avea părul blond prins într-o coadă

de cal şi purta pantaloni negri şi un pulover de lână tricotat cu un model complicat.

Soţia lui Peterson, probabil.

97

Toţi trei ezitară într-o pantomimă mută

de politeţe, Peterson nerăbdător să scape de frigul de-afară, soţia lui dornică să nu lase căldura să iasă din casă, în vreme ce Reacher nu voia să dea buzna neinvitat.

După o ezitare de-o secundă, femeia

deschise uşa larg şi Peterson puse mâna pe spatele invitatului său, iar Reacher păşi în casă. Holul avea

podeaua din lemn lăcuit, tavanul jos şi pereții acoperiți cu tapet. În stânga era un salon, iar în dreapta, sufrageria. Drept înainte, în spatele casei, era bucătăria. Undeva ardea o sobă cu lemne. Reacher îi simțea mirosul de fontă închisă şi o urmă de fum.

Peterson făcu prezentările. Vorbea încet, ceea ce-l făcu pe Reacher să se gândească

că undeva, la etaj, dormeau nişte copii. Pe soția lui Peterson o chema Kim şi părea să

ştie totul despre accidentul autocarului şi nevoia urgentă de cazare. Îi anunță că

pregătise un pat retractatul în studio. O

spuse pe un ton de scuză, ca şi cum un dormitor adevărat ar fi fost mai bun.

— Doamnă, şi podeaua ar fi fost de-ajuns.

Îmi pare sincer rău că vă deranjez.

— Nu-i niciun deranj, îl asigură ea.

— Sper să pot pleca mâine-dimineață.

98

— Nu cred că va fi posibil. Până se crapă

de ziuă, o să înceapă să ningă zdravăn.

— Atunci, poate mai târziu.

— Mă tem că autostrada va rămâne

închisă. Nu-i aşa, Andrew?

— Probabil, spuse Peterson.

— Eşti binevenit în casa noastră atât cât va fi nevoie, spuse femeia.

— Doamnă, sunteți foarte generoasă. Vă

mulțumesc.

— Ți-ai lăsat bagajele în maşină?

— N-are bagaje, interveni Peterson.

Susține că n-are ce face cu bunurile personale.

Kim nu spuse nimic. Avea fața lipsită de orice expresie, ca şi cum i-ar fi fost greu să

proceseze o asemenea informație. Apoi aruncă o privire la geaca lui Reacher, la cămaşă şi la pantaloni.

— Mâine-dimineață o să merg la un

magazin, spuse Reacher. Aşa fac. Îmi cumpăr haine noi la fiecare câteva zile.

— În loc să ți le speli?

— Da.

— De ce?

— Pentru că e logic.

— O să ai nevoie de o haină groasă.

— Aşa se pare.

99

— Nu trebuie să-ți cumperi. E prea scump doar pentru câteva zile. Îți putem

împrumuta una. Tatăl meu poartă cam

aceeaşi mărime. Îşi ține aici o haină, s-o aibă când vine în vizită. Şi o căciulă şi mănuşi.

Se întoarse şi deschise o uşă de debara, apoi se aplecă înăuntru ca să ia un umeraş

de pe şină. Scoase la iveală o haină foarte mare, de culoarea noroiului. Era matlasată, cu straturi orizontale de puf, de mărimea camerelor de cauciuc. Era veche şi uzată şi avea pete mai închise la culoare în locurile de unde fuseseră desprinse ecusoanele şi insignele. Pe mâneci avea forme de

galoane în V.

— Polițist pensionat? întrebă Reacher.

— Patrula Autostrăzii, preciză Kim

Peterson. Îi lasă să păstreze hainele, cu condiția să-şi scoată însemnele de grad.

Haina avea gluga tivită cu blană şi într-un buzunar era vârâtă o căciulă de blană, iar în celălalt, mănuşile.

— Probeaz-o, îl îndemnă femeia.

Se dovedi că tatăl ei nu purta chiar mărimea lui Reacher. Haina era cu un număr mai mare. Dar prea mare e

întotdeauna mai bine decât prea mic.

Reacher îşi trase haina pe el şi se uită în 100

jos la locurile unde fuseseră tresele.

Zâmbi. Îl făceau să se simtă eficient. Îi plăcuseră întotdeauna sergenții lui. Făceau treabă bună.

Haina mirosea a naftalină. Căciula

păstrase mirosul de păr al celuilalt bărbat.

Era făcută din fire sintetice şi blană de iepure.

— Mulțumesc, spuse Reacher. Eşti foarte de treabă.

Dezbrăcă haina, şi femeia o luă şi-o atârnă în cuier, la intrare, lângă locul unde Peterson îşi agățase canadiana de polițist.

Apoi merseră cu toții în bucătărie. Se întindea transversal pe aproape întreaga lățime a casei. Găseai acolo toate

ustensilele obişnuite pentru o bucătărie, plus o masă cam veche şi şase scaune, precum şi o cameră de zi cu o canapea uzată, două fotolii şi un televizor. Soba cu lemne era în celălalt capăt al încăperii.

Huruia ca o locomotivă. Dincolo de ea se afla o uşă închisă.

— Acolo e studioul, spuse Kim. Du-te să-l vezi.

Reacher presupuse că era trimis la

culcare, aşa că se întoarse să mulțumească

încă o dată, dar constată că Peterson venea în urma lui. Kim spuse:

— Vrea să vorbească cu tine. Îmi dau seama de asta pentru că nu vorbeşte cu mine.

Bărbatul căruia i se spusese să-i ucidă pe martor şi pe avocat începu să curețe arma pe care o primise pentru îndeplinirea misiunii. Era un Glock 17, nici vechi, nici nou, de bună calitate, bine întreținut. Îl desfăcu în bucăți, îl perie, îl unse cu ulei şi îl reasamblă. Erau rizuri pe lateralele patului şi în şanțurile microscopice se acumulase ceva mizerie. Folosi un bețişor de urechi înmuiat în solvent pentru

curățare. Numele producătorului era

gravat aproape de călcâiul patului, un însemn grafic excesiv de complex şi parcă

realizat de un amator, în care o literă mare G înconjura restul cuvântului. Era uşor să

confunzi G-ul cu un contur şi prin urmare să-ți scape. La prima vedere, numele părea să fie LOCK. Toată grafica era acoperită de mizerie. Bărbatul înmuie din nou bețişorul şi, după un minut, o curăță.

Studioul lui Peterson era un spațiu mic, întunecat, pătrat, masculin. Se afla în colțul din spate al casei şi avea doi pereți exteriori, cu două ferestre. Draperiile erau 102

din material ecosez gros şi erau trase în lături. Pe ceilalți doi pereți erau trei uşi.

Cea care dădea în camera de zi, plus, probabil, o debara şi o baie mică. Restul spațiului oferit de pereți era acoperit de dulapuri cumpărate la mâna a doua şi un birou vechi din lemn, pe care trona un mic frigider. Pe frigider era aşezat un ceas deşteptător de modă veche, cu două

clopote metalice, care ticăia zgomotos. În încăpere se mai aflau un fotoliu jos din piele, cu aspect scandinav, şi o canapea de două locuri, care fusese întinsă şi

transformată într-un pat îngust.

Reacher se aşeză pe pat. Peterson luă

două sticle de bere din frigider, le desfăcu şi aruncă dopurile într-un coş de gunoi, după care îi întinse o sticlă lui Reacher.

Apoi se aşeză în fotoliul din piele.

— Avem o problemă, spuse el.

— Ştiu, spuse Reacher.

— Cât de multe ştii?

— Ştiu că te-ai purtat cu mănuşi faţă de motocicliştii ăia drogaţi. De parcă ţi-ar fi fost frică de ei.

— Nu ne e frică de ei.

— Atunci de ce ezitările?

— Ajungem şi la asta. Ce altceva mai ştii?

103

— Ştiu că aveţi o secţie de poliţie măricică.

— Aşa…

— Ceea ce înseamnă o secţie de poliţie destul de mare.

— Şaizeci de poliţişti.

— Şi că lucraţi la capacitate maximă toată

ziua şi toată seara, până într-acolo încât şeful şi adjunctul lui, ieşiţi din tură, trebuie să răspundă la un apel cetăţenesc la ora zece seara. Lucru care pare să se-ntâmple pentru că majoritatea oamenilor sunt pe teren, blocând străzile. În esenţă, aveţi tot oraşul blocat.

— De ce?

— Pentru că vă temeţi să nu vină cineva din afară.

Peterson luă o gură zdravănă de bere şi întrebă:

— Accidentul de autocar a fost pe bune?

— Nu sunt eu omul vostru, zise Reacher.

— Ştim că nu eşti. Nu aveai lucrurile sub control. Dar poate că e şoferul.

Reacher clătină din cap.

— Prea complicat, cu siguranță. Putea să

se sfârşească nasol într-o mie de moduri diferite.

— Chiar s-a luptat cu derapajul?

— În loc să ce?

104

— În loc să-l fi provocat, poate.

— Nu era mai simplu să oprească motorul şi să simuleze o avarie? Mai aproape de intersecție?

— Ar fi fost prea pe față.

— Eu dormeam atunci. Dar ce-am văzut după ce m-am trezit mi s-a părut real. Nu cred că e omul vostru.

— Dar ar putea fi.

— Orice e posibil. Dar, dac-aş fi fost eu, aş fi venit ca vizitator la puşcărie.

Comandantul Holland mi-a spus că aveți destui. Şase nopți pe săptămână locurile de cazare sunt complet ocupate.

— Îi ştim pe toți destul de bine. Nu-s prea mulți cu sentințe uşoare pe-acolo. Fețele nu se schimbă. Şi îi supraveghem. Cum nu recunoaştem o figură, sunăm la puşcărie ca să verificăm că se află pe listă. Şi oricum sunt în majoritate femei şi copii.

Noi aşteptăm un bărbat.

Reacher ridică din umeri. Bău din sticlă.

Berea era Miller. Lângă el, frigiderul începu să zumzăie. Aerul cald pătrunsese în incintă când Peterson deschisese uşa.

Acum compresorul avea de lucru.

— Construcția închisorii a durat doi ani, spuse Peterson. Au lucrat aici sute de muncitori. Au construit o tabără pentru ei, 105

la opt kilometri spre vest de noi. Teren public. Acolo a fost o veche construcție militară. Au adăugat câteva barăci şi rulote. A fost ca un mic sat. După care au plecat.

— Când?

— Acum un an.

— Şi?

— În locul lor, au venit motocicliştii. Au pus stăpânire pe zona aia.

— Câți sunt?

— Acum, peste o sută.

— Şi?

— Vând metamfetamină. În cantități mari. La est şi la vest, grație autostrăzii. E o afacere mare.

— Atunci, arestați-i.

— Încercăm, dar nu-i aşa simplu. Nu avem niciun motiv pentru o percheziție acolo. În mod normal, asta n-ar fi o problemă. Când ții un laborator de metamfetamină într-o rulotă, speranța de viață e cam de o zi, două. Explodează. Nu trebuie decât să mergi după pompieri. Tot felul de chimicale volatile. Dar indivizii ăştia sunt foarte prudenți. Până acum, niciun accident.

— Dar?

— Am prins un fir. Un barosan din Chicago a venit în vest să negocieze o achiziție angro. S-a întâlnit cu şeful motocicliştilor chiar aici, în Bolton. Pe teren neutru, civilizat. A cumpărat o mostră din remorca unei camionete în parcarea restaurantului, chiar acolo unde-am luat cina.

— Şi?

— Avem un martor care a văzut întreaga tranzacție. Tipul din Chicago a scăpat, dar am pus mâna pe droguri şi pe

bani, iar pe motociclist l-am săltat. În momentul ăsta e în puşcăria districtuală, în aşteptarea procesului.

— Şeful lor? Şi ăsta nu a fost un motiv suficient de bun ca să-i percheziționați locuința?

— Are camioneta înmatriculată în

Kentucky. Permisul de conducere a fost emis în Alabama. Susține că a venit cu maşina de-acolo. Că nu locuieşte aici. N-avem cu ce să-l agățăm. Nu putem obține un mandat pe baza faptului că se îmbracă

la fel ca alți oameni pe care i-am văzut.

Pentru judecători nu-i de-ajuns. Vor mai mult.

— Şi-atunci, care-i planul?

107

— Vrem să-l întoarcem de partea noastră.

Îi oferim o înțelegere, iar el ne dă ce-avem nevoie ca să facem curățenie.

— A acceptat?

— Încă nu. E în aşteptare. Vrea să vadă

probabil dacă martorul uită lucruri. Sau moare.

— Cine-i martorul?

— O bătrânică de treabă de-aici din oraş.

Are şaptezeci şi unu de ani. A fost

învățătoare şi bibliotecară. Credibilitate perfectă.

— E posibil să uite lucruri sau să moară?

— Bineînțeles. Aşa procedează oamenii ăştia. Îi sperie pe martori. Sau îi omoară.

— Deci ăsta-i motivul pentru care vă

îngrijorează orice străin care vine în oraş.

Credeți că vine pentru ea.

Peterson încuviință cu o mişcare a

capului, fără să spună nimic.

Reacher sorbi îndelung din sticlă şi întrebă:

— De ce presupuneți că va fi un străin? N-ar putea motocicliştii să vină şi să se ocupe de treabă singuri?

Peterson clătină din cap.

— Suntem călare pe orice motociclist care apare în oraş. Cum ai văzut în seara asta.

Toată lumea e cu ochii pe ei. Aşa că n-o să

108

fie un motociclist. Şi-ar tăia singuri craca de sub picioare. Strategia lor e să nu ne ofere un motiv.

— Înțeleg.

— Altcineva o să vină, spuse Peterson.

Asta-i sigur. Din partea lor. Cineva pe care nu-l vom recunoaşte când va ajunge aici.

109

Capitolul 8

Reacher luă o a treia înghițitură lungă din sticlă şi spuse:

— Nu e şoferul autocarului.

— Cât de sigur eşti? întrebă Peterson.

— Câți bani câştigă indivizii ăştia de pe urma metamfetaminelor?

— Două sute de dolari pe gram, din câte ştim, şi bănuim că mişcă marfa cu

camionetele, ceea ce înseamnă o mulțime de grame. Ar putea să câştige milioane.

— Caz în care îşi pot permite un

profesionist. Un asasin profesionist care să

lucrez ziua ca şofer de autocar e o

combinație neverosimilă.

Peterson încuviință cu o mişcare a

capului şi zise:

— Bine, nu-i şoferul de autocar. Domnul Jay Knox e nevinovat.

— Şi poți să bagi mâna-n foc pentru toți cei care vin în vizită la puşcării?

— Suntem cu ochii pe ei. Se cazează la motel, se urcă în autobuzele de navetă

pentru închisori, se întorc şi pleacă a doua zi. Orice abatere ar apărea de la acest tipar, i-am sălta imediat.

110

— Unde se află martorul?

— Acasă. O cheamă Janet Salter. E o

femeie tare cumsecade. Ca o bunicuță

dintr-o carte cu poveşti. Din fericire, locuieşte pe o stradă înfundată. Avem o maşină care blochează intersecția, zi şi noapte. Ai văzut-o.

— Nu-i de-ajuns.

— Ştim. Mai avem o maşină în fața casei şi o a treia parcată la o stradă distanță, care supraveghează spatele. Plus polițiste în casă, cele mai bune pe care le-avem, cel puțin patru în orice moment, două stau de veghe, două dorm.

— Când e procesul?

— Peste o lună, dacă avem noroc.

— Şi nu vrea să plece? Ați putea s-o ascundeți într-un hotel. Poate în Caraibe.

Eu varianta asta aş alege-o acum.

— Nu vrea să plece.

— Ştie ce primejdie o paşte?

— I-am explicat situația. Dar ea vrea să

facă ceea ce trebuie. Zice că e o problemă

de principiu.

— Foarte frumos din partea ei.

— E bine şi pentru noi, spuse Peterson.

Pentru că o să-i înfundăm pe mulți dintre ei. Dar nici uşor nu ne este. Pentru că

folosim multe resurse.

Reacher încuviință cu o mişcare a capului.

— Deci ăsta-i motivul pentru care ezitați şi nu vă angajați într-o confruntare directă

cu ei. Pentru că un război complet acum v-ar depăşi resursele.

— Şi pentru că trebuie să vindem chestia asta unui juriu. Nu putem să-l lăsăm pe avocatul apărării să spună că e vorba despre o campanie de hărțuire. În plus, motocicliştii nu-s tâmpiți. Nu intră-n buclucuri. Strict vorbind, ca indivizi, n-au făcut nimic greşit deocamdată. Cel puțin, nu în public.

— De fapt, pare să fie taman invers. Am văzut pozele.

— Întocmai, spuse Peterson. Se pare că

unul dintre cetățenii noştri onorabili l-a omorât în bătaie pe unul de-ai lor.

Ceasul de pe frigider arăta cinci minute după miezul nopții. Încă cincizeci şi două

de ore. Afară, luna urcase mai sus pe cer.

Zăpada căzută era strălucitoare. Aerul era nemişcat. Nici urmă de vânt. Frigul era atât de intens încât Reacher îl simțea lovind în pereții casei. Exista o zonă-tampon cam de treizeci de centimetri, în care frigul se furişa înainte ca soba să reuşească să-l contracareze.

— Comandantul Holland se ridică la înălțimea jobului? se interesă Reacher.

— De ce întrebi? spuse Peterson.

— Prima impresie. Mi s-a părut cam

depăşit de situație.

— Holland e un om bun.

— Asta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

— Tu discutai despre superiorii tăi când erai în armată?

— Tot timpul. Cu cei de acelaşi grad.

— Noi doi suntem de acelaşi grad?

— Aproximativ.

— Şi cum erau superiorii tăi?

— Unii erau buni, alții, nişte nemernici.

— Holland e în regulă, spuse Peterson.

Dar e obosit. I-a murit soția. Fata a crescut şi a plecat de-acasă. E singur-singurel şi e cam abătut.

— Am văzut fotografia din biroul lui.

— Zile fericite. Erau o familie frumoasă.

— Deci, se ridică la înălțimea postului?

— Suficient ca să ceară ajutor când are nevoie de el.

— Şi cui îi cere?

— Ție.

Reacher îşi termină berea. În casă era cald, iar el se simțea confortabil şi obosit.

— Ce-aş putea eu să fac ca să-l ajut?

întrebă Reacher.

— Acolo unde s-a amenajat tabăra de

construcții a fost o bază militară.

— Mi-ai mai spus asta.

— Trebuie să înțelegem exact ce anume a fost.

— Nu ştiți?

Peterson clătină din cap.

— A fost construită cu mult timp în urmă.

Există o singură clădire din piatră, cam cât o casă.

— Doar atât?

Peterson încuviință dând din cap.

— Un drum lung şi drept care duce la o clădire mică, singuratică în prerie.

— Şi e cam cât o casă?

— Mai mică decât asta.

— Ce formă are?

— Pătrată. Paralelipipedică. Ca o casă.

— Cu acoperiş?

— Desigur.

— Pentru că mă-ntreb dacă era un siloz de rachete. Sunt o mulțime în Dakota de Nord şi de Sud.

— Nu e un siloz.

— Atunci poate fi orice. Poate să fie ceva început şi lăsat neterminat.

114

— Nu credem. Bătrânii îşi mai amintesc câte ceva. Povestesc că au fost sute de ingineri acolo, timp de câteva luni. Şi un cordon de securitate. Şi multă vânzoleală.

Cam multă agitație pentru o chestie cât o casă.

— Am auzit de lucruri şi mai ciudate.

— Trebuie să ştim. S-ar putea să fie nevoie să mergem acolo şi să operăm sute de arestări. Trebuie să ştim cu ce-avem de-a face.

— Sunați undeva. Sunați la

Departamentul Armatei.

— Am sunat. Am sunat noi, au sunat cei de la consiliul districtual, au sunat şi cei de la guvernul statului.

— Şi?

— Nimeni n-a primit vreun răspuns.

— Cam ce vârstă au cei mai bătrâni dintre locuitori?

— Contează?

— Ca să ştim când a fost construit locul.

I-au văzut cu ochii lor pe inginerii ăia? Sau doar au auzit istorisiri de la părinții sau bunicii lor?

— Locul ăla are cam cincizeci de ani.

— Când au fost văzuți ultima oară soldați acolo?

115

— Niciodată. Locul n-a fost folosit niciodată.

Reacher ridică din umeri.

— Deci, e o unitate de pe vremea

Războiului Rece, abandonată. Poate că nu-i nici măcar definitivată. Într-o zi a părut să

fie o idee bună, a doua zi, n-a mai fost aşa.

Pe-atunci, genul ăsta de lucruri se-

ntâmplau mereu, fiindcă strategia era destul de schimbătoare. Sau pentru că

nimeni n-avea habar de ce face. Dar nu-i mare scofală. O casă din piatră rezistă mai bine la tirul de pistoale decât o baracă sau o rulotă, dar în orice caz presupun că nu plănuiți o confruntare armată acolo.

— Trebuie să ştim sigur.

— Nu vă pot ajuta. N-am lucrat niciodată

acolo. N-am auzit nicio discuție.

— Ai putea să dai nişte telefoane pe canale lăturalnice. Poate mai cunoşti oameni.

— Sunt pe tuşă de prea mult timp.

— Ai putea să mergi spre vest şi să arunci o privire.

— E o clădire din piatră. Armata foloseşte acelaşi tip de piatră ca toată lumea.

— Atunci, de ce era nevoie de sute de ingineri?

— Voi la ce v-ați gândit?

116

— Ne-am întrebat dacă nu cumva e o amenajare subterană. Clădirea din piatră

ar putea fi doar capul scării. E posibil ca jos să fie un adevărat bârlog. Laboratorul ar putea fi acolo jos. Ceea ce ar explica lipsa incendiilor şi a exploziilor în rulote.

Poate că au transformat locul într-o fortăreață şi au depozitat acolo hrană, apă

şi arme. Toată povestea asta s-ar putea transforma într-un asediu, şi nu vrem asta.

Peterson se ridică, se duse la birou şi mai scoase două sticle din frigider. Un semnal pentru Reacher că abia ajunseseră la jumătatea discuției. Sau poate doar la o treime, dacă în frigider erau şase sticle.

— Mai e ceva, îl anunță Peterson.

— Pe bune? spuse Reacher.

— L-am băgat la zdup pe şeful lor, dar asta n-a afectat comanda şi controlul, care continuă să funcționeze.

— Înseamnă că are un adjunct.

— Bandele nu lucrează aşa.

— Atunci individul continuă să comunice.

Telefonie celulară sau bilețele scoase clandestin din puşcărie.

— Nu se-ntâmplă asta.

— Ştii sigur?

— Categoric.

117

— Atunci, prin avocatul lui. O discuție privată în fiecare zi, se prefac că vorbesc despre caz, când de fapt tipul dă ordine verbale, pe care avocatul le transmite mai departe.

— Aşa am bănuit. Dar nici asta nu se-ntâmplă.

— De unde ştii?

— Pentru că au ascuns camere video şi microfoane în camerele pentru şedințe.

— Pentru discuții privilegiate între avocați şi clienți? E legal?

— Poate. E o închisoare nou-construită. Şi unele legi federale conțin multe chestii tipărite cu litere mici.

— Nu e un deținut federal.

— OK, atunci nu, probabil că nu-i întru totul legal.

— Dar o faceți oricum?

— Da, spuse Peterson. Şi n-am auzit nici un singur ordin sau detalii privind

afacerile. Niciun bilețel înmânat, nimic scris pe hârtie.

— Ai auzit vreodată de Al 4-lea

Amendament? Chestia asta s-ar putea să-ți distrugă cazul.

— Nu avem de gând să folosim ceea ce auzim. Procurorul nici măcar nu ştie că

facem asta. Doar vrem să fim avertizați din 118

vreme, în departamentul de poliție, în caz că decid să-i facă ceva martorului.

— N-o să pățească nimic. O țineți bine protejată. E vorba doar de-o lună. Vă mai ține agățați ceva timp, dar asta-i tot.

— Ne-am bătut pentru închisoarea aia.

— Mi-a spus Holland. Ca pentru o uzină

Toyota. Sau Honda.

— A fost un proces cu concesii reciproce.

— Ca-ntotdeauna.

— Personalul angajat în închisori are scutiri de impozite, am construit locuințe, am mărit şcoala.

— Şi?

— Ultimul punct a fost să ne înscriem în planul lor de criză.

— Care este?

— Dacă evadează careva, avem un rol

repartizat dinainte.

— Şi anume?

— Tot departamentul de poliție din Bolton se mută pe un perimetru prestabilit aflat la un kilometru jumate distanță.

— Toți?

— Până la ultimul om. De serviciu sau nu.

Treaz sau adormit. Sănătos sau bolnav.

— Vorbeşti serios?

— Am fost nevoiți să acceptăm. Pentru binele oraşului.

— Nu e bine, spuse Reacher.

— Nu e bine deloc, spuse Peterson. Dacă

sirena aia începe să sune, lăsăm totul deoparte şi ne ducem în nord. Toți

polițiştii. Ceea ce-nseamnă că, dacă în următoarea lună sirena începe să sune, o lăsăm pe Janet Salter complet neprotejată.

Capitolul 9

Reacher aproape termină de băut a doua bere şi spuse:

— E o nebunie!

— Doar în realitate, spuse Peterson. Nu şi pe hârtie. Teoretic, îi avem ca rezervă pe cei de la Poliția Autostrăzii. ŞI FBI-ul ne-a oferit un program de protecție a martorilor pentru doamna Salter. Dar Patrula

Autostrăzii este de regulă la câteva ore distanță toată iarna şi doamna Salter a refuzat protecția. Spune că motocicliştii ar trebui încuiați departe de casă, nu ea.

— Aveți o problemă, spuse Reacher.

— Mie-mi spui? zise Peterson.

Reacher privi pe geam la peisajul luminat de lună şi spuse:

— Dar asta nu-i chiar o vreme ideală

pentru o evadare, nu-i aşa? Cel puțin, nu acum. Poate nici câteva luni de-acum încolo. Pe o rază de câțiva kilometri de jur-

împrejur e un strat de zăpadă virgină de peste o jumătate de metru. Dacă cineva trece de gardul pe care l-or avea acolo, moare de frig în mai puțin de-o oră. Sau îl 121

găsesc imediat elicopterele. Urmele de paşi pe zăpadă vor fi vizibile.

— Nimeni nu mai evadează fugind pe jos, zise Peterson. Scapă ascunzându-se în camionul de aprovizionare sau ceva

asemănător.

— Atunci de ce se formează perimetrul la distanța aia?

— Nimeni n-a spus că planul lor de criză

ar avea vreo logică.

— Atunci trageți-le clapa. Lăsați câțiva oameni la post. Măcar femeile din casă.

— N-avem cum. Se va face apelul la fața locului. Vom fi auditați. Dacă nu ne conformăm la sânge, inspecția federală va fi pe capul nostru zece ani de-acum încolo.

Oraşul a semnat un contract. Am luat bani de la ei.

— Pentru maşinile suplimentare?

Peterson dădu din cap afirmativ.

— Şi pentru locuințe. Toți locuiesc pe o rază de zece minute de mers cu maşina, toți primesc o maşină, toți îşi țin stațiile radio pornite, toți răspund instantaneu.

— Nu puteți s-o urcați pe doamna Salter într-o maşină şi s-o luați cu voi?

— Civilii trebuie lăsați deoparte. În mod cert nu putem să luăm pe cineva cu noi.

— A evadat cineva până acum?

122

— Nu. Închisoarea e nou-nouță. Se descurcă bine.

— Atunci, sperați că va fi bine.

— Nu pricepi. Am trage nădejde că va fi bine. Dacă ar fi vorba de o chestie

întâmplătoare sau de o coincidență, nu ne-am mai agita. Dar nu e. Pentru că acelaşi individ care vrea să ne scoată din casa lui Janet Salter are în mâinile sale puterea de a pune lucrurile în mişcare, în orice moment vrea.

— Evadând la momentul oportun? spuse Reacher. Nu cred. Cunosc închisorile. Să

organizezi o evadare îți ia mult timp.

Trebuie să analizeze situația, să facă un plan, să găsească un şofer de camion, să

câştige încrederea oamenilor, să facă rost de bani, să aranjeze lucrurile.

— E vorba de mai mult. Situația e şi mai rea.

— Spune-mi.

— Partea a doua a planului de criză se referă la o revoltă a puşcăriaşilor. Angajații închisorii părăsesc gardul pentru a

se muta în incintă, iar noi preluăm posturile de la turnuri şi de la poartă.

— Toți?

— La fel ca la prima parte. Şi nu-i nevoie de prea mult timp ca să organizezi o 123

răzmeriță. Poate să izbucnească într-o fracțiune de secundă. Crede-mă, puşcăriile sunt răzmerițe care-aşteaptă să se-ntâmple.

Nu mai exista un al treilea rând de beri.

Conversația substanțială se încheiase.

Doar câteva fire răzlețe de lămurit şi o mică recapitulare.

— Vezi? zise Peterson, individul poate să

programeze acțiunea la minut. E de-ajuns să zică vreunul ceva greşit că imediat izbucneşte o încăierare, iar după încă un minut o revoltă stă gata-gata să se

declanşeze, primim apelul şi, în zece minute, suntem cu toții la peste opt kilometri de locuința lui Janet Salter.

— Tipul e-ntr-o celulă, spuse Reacher.

Vorbim de închisoarea districtuală, da?

Care e într-o clădire separată. Nimeni nu se revoltă în celulă. Toți cei de-acolo îşi aşteaptă procesul. Sunt ocupați să se prefacă inocenți.

— E motociclist. O să aibă prieteni în clădirea principală. Sau prieteni de-ai prietenilor. Aşa funcționează bandele din închisori. Au grijă de-ai lor. Şi căile de comunicare sunt multiple.

— Nu e bine, spuse din nou Reacher.

124

— Nu e bine deloc, zise Peterson. Când sună sirena, îl lăsăm pe civilul bătrân la birou şi-atât. El ar trebui să ne sune dacă

apare vreo alertă teroristă, dar, în afară de asta, avem mâinile legate.

— Vă aşteptaţi la o alertă teroristă?

— Nu aici. Mount Rushmore are o valoare simbolică, dar asta-i problema celor de la Rapid City.

— Aţi extins şi departamentul de poliţie?

întrebă Reaches la fel cum aţi făcut cu şcolile?

— Am fost nevoiţi, confirmă Peterson.

Pentru că oraşul s-a dezvoltat.

— Cât de mult v-aţi extins?

— Ne-am dublat capacitatea. De-am

ajuns să concurăm cu închisorile ca să

angajăm oameni. A fost dificil să menţinem standardele. Iar asta e o mare parte din problema comandantului Holland.

Jumătate din oameni sunt dintre cei vechi, jumătate nu.

— N-am cum să-l ajut, spuse Reacher.

Sunt doar un ins aflat în trecere.

— Ai putea să dai telefoane la armată.

Asta l-ar ajuta. Dacă trecem de luna care urmează, vom avea nevoie de informaţiile alea.

125

— Am plecat de prea mult timp. Acum e o generaţie nouă. O să-mi închidă telefonul în nas.

— Ai putea să-ncerci.

— N-aş reuşi să trec de centralistă.

— Pe vremuri, când am intrat în poliţie, aveam un număr special de urgenţă la biroul FBI din Pierre. Sistemul s-a

schimbat acum câţiva ani, dar tot îmi amintesc numărul.

— Şi?

— Cred că şi tu ai un număr de care-ţi aminteşti. Poate nu e de la o centrală.

Reacher nu spuse nimic.

— Dă telefonul ăla pentru noi, spuse Peterson. Asta va fi tot, îți promit. Ne ocupăm noi de restul şi tu vei putea să-ți vezi de drum.

Reacher rămase tăcut.

— Îți putem oferi un birou şi un scaun.

— Unde?

— La secția de poliție. De mâine.

— Vrei să vin să lucrez cu tine? La secția de poliție? Încă nu prea ai încredere în mine, aşa-i?

— Eşti în casa mea. Soția şi copiii mei dorm în casa asta.

Reacher încuviință cu o mişcare a

capului.

— Nu pot să te contrazic aici, spuse el.

Dar Kim Peterson nu dormea. Nu în acel moment. La zece minute după ce Andrew Peterson îl lăsase singur, Reacher se săturase de mirosul stătut de hamei de la cele patru sticle de bere aşa că le prinse gâturile între degete şi le duse, câte două

în fiecare mână, în bucătărie, sperând să

găsească un coş de gunoi. În schimb, o găsi pe Kim Peterson făcându-şi ordine în frigider. Era întuneric în încăpere, dar lumina din aparat era puternică, scăldând-o într-o strălucire gălbuie. Femeia purta un halat de baie flauşat vechi. Reacher ridică

cele patru sticle, în semn de întrebare mută.

— Sub chiuvetă, îi spuse Kim Peterson.

Reacher se apleacă şi deschise uşa măştii de chiuvetă. Alinie sticlele în rând cu cele patru deja aflate acolo.

— Ai tot ce-ți trebuie? îl întrebă ea.

— Da, mulțumesc.

— Ți-a cerut Andrew să faci ceva pentru el?

— Vrea să dau nişte telefoane.

— Despre tabăra militară?

Reacher confirmă cu o mişcare a capului.

— O să-l ajuți?

— O să-ncerc.

— Bun. Locul ăla îl scoate din minți.

— O să fac tot ce-am să pot.

— Promiți?

— Poftim?

— Îmi promiți că, dacă-ți cere, o să-l ajuți în orice fel o să poți? Munceşte prea mult.

Acum el răspunde de tot. Comandantul Holland e copleşit. Abia dacă-şi cunoaşte jumătate din departament. Andrew trebuie să le facă pe toate.

Lângă studio era o baie mică şi Reacher o folosi pentru un duş lung şi fierbinte. Apoi îşi împături hainele pe spătarul fotoliului în care şezuse Peterson şi se băgă în

aşternut. Arcurile canapelei scârțâiră sub greutatea lui. Se întoarse pe o parte, apoi pe cealaltă, ascultă ticăitul tare al ceasului şi adormi într-un minut.

Unu fără cinci noaptea.

Încă cincizeci şi una de ore.

Capitolul 10

Reacher se trezi la şapte fără zece, într-o tăcută lume sepulcrală. Dincolo de

geamurile studioului, aerul era îngroşat de fulgii grei de zăpadă. Cădeau lin, dar neobosit peste un strat proaspăt care deja atinsese treizeci de centimetri. Nu bătea deloc

vântul. Miliardele de fulgi cădeau paraşutaţi vertical, uneori legănându-se puţin, alteori coborând în spirală,

câteodată deplasându-se lateral câţiva centimetri, fiecare tulburat de nimic altceva decât de propria sa instabilitate dată de greutatea minusculă. Cei mai mulţi îşi adăugau masele individuale la plapuma albă groasă pe care aterizau. Unii se lipeau de formele verticale fantastice de pe liniile de curent sau de pe sârmele gardurilor, sporind înălţimea acelor forme.

Patul era cald, dar în cameră se făcuse frig. Reacher bănuia că soba fusese

domolită peste noapte, jarul ţinut în frâu prin oprirea tirajului. Se întrebă un moment care ar fi fost protocolul corect pentru un musafir în astfel de împrejurări.

Să se ridice şi să deschidă clapeta de tiraj 129

şi să mai bage ceva lemne în sobă? Ar fi fost de ajutor? Sau ar fi fost o obrăznicie?

Ar fi deranjat o programare delicată şi de mult stabilită a combustiei, condamnându-

şi gazdele la o vizită nocturnă

neconvenabilă la stiva de lemne pentru două săptămâni?

Până la urmă, Reacher nu făcu nimic. Îşi trase pătura sub bărbie şi închise ochii din nou.

Şapte fără cinci, dimineaţa.

Încă patruzeci şi cinci de ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud, ziua începuse deja de o oră. Plato îşi lua micul dejun în cea mai mică dintre cele două sufragerii din exteriorul casei. Cea mai mare era rezervată pentru dineurile oficiale, fiind prin urmare puţin folosită, căci dineuri oficiale însemna dineuri de business, majoritatea partenerilor de afaceri actuali fiind ruşi, iar ruşii nu se dădeau în vânt după arşiţa serii la peste o sută cincizeci de kilometri de Ciudad de México. Preferau aerul condiţionat. Plato presupunea că era vorba de lucrurile cu care erau obişnuiţi. Auzise că în Rusia erau

regiuni în care era atât de frig încât scuipatul îngheța până să ajungă jos şi 130

ricoşa de pământ ca o pietricică. Personal, nu credea povestea asta. Era pregătit să

accepte că în părți ale Rusiei se înregistrau temperaturi foarte scăzute şi nu încăpea îndoială că valorile extreme menționate în almanahuri şi buletinele meteo puteau într-adevăr să provoace înghețarea unui volum mic de lichid organic în spațiul şi timpul ce separau gura şi solul. Dar era sigur că, pentru a supraviețui într-un asemenea mediu, un om ar fi trebuit să

poarte o mască de schi, făcută probabil din mătase sau un material sintetic modern, şi să scuipi era categoric imposibil atunci când purtai o mască de schi. Şi înțelegea că, în general, temperaturile extrem de scăzute mergeau mână-n mână cu o

umiditate extrem de joasă, ceea ce ar fi descurajat în orice caz scuipatul, poate chiar până la punctul în care devenea impracticabil. Prin urmare, anecdota era ilustrativă fără a fi adevărată din punct de vedere funcțional.

Plato era mândru de capacitățile sale analitice.

Se gândea la ruşi pentru că primise cu o oră în urmă o propunere incitantă de la unul dintre ei. Era una dintre chestiile obişnuite. Un văr al unui prieten al unui 131

cumnat dorea o cantitate mare dintr-o anumită substanță şi putea oare Plato să-l ajute pe om? Fireşte, prioritatea pentru Plato era să-l ajute pe Plato, aşa încât privise propunerea din această perspectivă

şi ajunsese la o concluzie interesantă, care putea, cu puțină perfecționare şi fler comercial, să se transforme într-o

tranzacție avantajoasă. Spectaculos de avantajoasă, de fapt, şi totalmente şi unilateral în favoarea lui, bineînțeles, dar pe de altă parte, el era Plato, iar vărul fără

nume din Rusia nu era.

Trei erau factorii principali.

Primul, tranzacția avea să impună o

modificare fundamentală a supoziției inițiale de bază a rusului, prin faptul că

acea cantitate mare nu avea să fie

transportată la rus, ci rusul avea să fie transportat la cantitatea mare.

Al doilea, tranzacția avea să necesite o încredere completă din partea lui Plato, în ideea că pasărea din mână valorează cât două de pe gard.

Al treilea, tranzacția avea să schimbe puțin lucrurile în Dakota de Sud. Prin urmare, situația de-acolo trebuia să

rămână curată, viabilă, imaculată şi perfect atractivă. Cu alte cuvinte, perfect

132

comercializabilă. Ceea ce însemna că

martorul şi avocatul trebuiau rezolvați cât mai curând posibil.

Plato întinse mâna după telefon.

La şapte şi paisprezece minute, vechea locuință rurală era încă tăcută. La şi un sfert, se trezi la viață. Reacher auzi piuitul subțire şi vaietul ceasurilor deşteptătoare prin pereți şi tavan, urmate de zgomotele amestecate de paşi la etaj. Patru perechi de picioare. Părinții şi doi copii. Doi băieți, deduse Reacher după stângăcia neinhibată

a mişcărilor acestora. Uşi deschise şi închise, apa de la toaletă trasă, zgomot de duş. Zece minute mai târziu, gălăgia se mutase în bucătărie. Gâlgâitul şi şuieratul unei cafetiere, bufnetul înfundat al uşii frigiderului, scârțâitul picioarelor de scaun pe duşumele. Din nou, Reacher se întrebă

care-ar fi fost protocolul potrivit situației.

Să iasă pur şi simplu ca să se alăture familiei la micul dejun? Sau asta i-ar fi speriat pe copii? Bănuia că depindea de vârsta şi de constituția lor. Să aştepte să

fie invitat? Sau să aştepte până plecau copiii la şcoală? Se duceau oare la şcoală

după o noapte în care se depusese un strat de zăpadă de treizeci de centimetri?

133

Făcu un duş rapid şi se îmbrăcă în baia minusculă, apoi făcu patul şi se aşeză pe el. După un minut, auzi hârjâitul unui scaun şi nişte picioare mici şi iuți păşind pe scânduri, urmate de o bătaie neaşteptată

la uşă, care se deschise imediat şi un băiețel îşi iți capul înăuntru. Puştiul avea cam şapte ani. Era versiunea în miniatură a lui Andrew Peterson. Pe chip i se citea în egală măsură resentimentul provocat de faptul că fusese trimis să îndeplinească o sarcină şi teama de ceea ce ar fi putut găsi, precum şi o curiozitate fățişă legată de ceea ce găsise, de fapt.

Se holbă o secundă şi spuse:

— A zis mama să vii să bei o cafea.

Apoi dispăru.

Până să iasă Reacher pe uşă, copiii

plecaseră din bucătărie. Îi auzi urcând scările în fugă. Îşi imagină că vede turbulențele aerului din spatele lor, praf şi vârtejuri, ca-ntr-un filmuleț de desene animate. Părinții lor stăteau în linişte la masă. Erau îmbrăcați la fel ca în ziua precedentă, Peterson în uniformă şi soția lui în pulover şi pantaloni. Nu vorbeau.

Tropăielile de la etaj ar fi acoperit orice încercare de conversație. Reacher îşi umplu ceaşca de cafea şi, până să se-134

ntoarcă la masă, Peterson se ridicase şi se pregătea să iasă ca să facă pârtie cu plugul camionetei. Soția lui urca scările ca să se asigure că băieții erau pregătiți. Un minut mai târziu, amândoi copiii coborau în goană scările şi ieşeau pe uşă. Reacher auzi huruitul unui motor diesel masiv şi zări ceva galben înaintând prin zăpadă.

Autobuzul de şcoală, sosit exact la timp, după cum se părea, în ciuda vremii de afară.

După încă un minut, în casă domnea

liniştea. Kim nu se mai întoarse în

bucătărie. Reacher n-avea nimic de

mâncat. Nu era mare scofală. Era obişnuit cu senzaţia de foame. Aşteptă singur până

când Peterson îl chemă din hol. Îşi luă

haina de împrumut din cuier şi ieşi.

Opt fără cinci, dimineaţa.

Încă patruzeci şi patru de ore.

Avocatul se chinuia din nou cu uşa

garajului. Pe alee se aşternuse un strat nou şi gros de zăpadă şi care troienise în uşă, blocând-o. Îşi pusese galoşii şi luase lopata. Motorul din tavanul garajului trăgea din răsputeri. Prinse mânerul din interior şi îl împinse în sus. Lanţurile mecanismului se poticniră, se opintiră şi 135

uşa se ridică în mare viteză, lăsând să cadă

înăuntru zăpada de afară. Avocatul o îndepărtă cu lopata, porni maşina şi se pregăti să-şi înceapă ziua.

Dimineaţa lui începea cu micul dejun, pe care se hotărâse să-l ia în oraş. În unele privinţe, era un comportament normal pentru o mică aşezare urbană. O cafenea, discuţii, întâlniri cu diverşi oameni, posibilitatea stabilirii de relaţii noi. Toate erau preţioase. Dar nu meritau o investiţie de timp mai mare de o jumătate de oră.

Hai, cel mult trei sferturi de oră. Acum petrecea cel puţin o oră în separeul lui.

Uneori, o oră şi jumătate, îi era frică să se ducă la muncă.

Formularele pentru mesaje folosite de firma lui erau galbene. În fiecare

dimineaţă, secretara lui îi aducea un teanc.

În majoritate, erau inocente. Dar unele sunau aşa: *Clientul cere convorbire ref.*

Caz nr. 517713. Nu exista niciun caz cu acel număr. Niciun dosar. Nimic scris pe hârtie. Un astfel de bilet era un cod. Un ordin, de fapt, să se ducă la închisoare şi să preia o dictare mentală.

În cele mai multe dintre zile nu primea o astfel de înştiinţare. În unele zile, da. Nu aveai cum să prezici. Făcea deja parte din 136

ritualul matinal, să stea lângă biroul secretarei, cu mâna întinsă şi sufletul la gură, aşteptând să vadă ce-i rezervă viaţa pentru ziua-n curs.

Reacher nu văzu nimic pe drumul spre centrul oraşului în afară de zăpadă. Zăpadă

pe jos, zăpadă în aer. Zăpadă pretutindeni.

Lumea era lentă, tăcută şi comprimată.

Traficul era rarefiat şi înghesuit în făgaşele înguste formate pe mijlocul şoselelor. Mici vafe de zăpadă se desprindeau de pe

pneuri şi cădeau temătoare parcă în

evantai. Mici convoaie se formau şi

înaintau lent, cu treizeci de kilometri la oră

sau mai puţin. Dar maşina lui Peterson era bine încălzită, sigură şi solidă. O maşină

zdravănă pe teren orizontal, cu lanţuri pe roţile din spate şi pneuri de iarnă pe cele din faţă. Nicio problemă.

Văzută ziua, prin ninsoare, secţia de poliţie arăta mai lungă şi mai joasă decât pe timp de noapte. O clădire întinsă cu un singur nivel, construită din blocuri de cărămidă albe. Avea un acoperiş plat plin cu antene parabolice şi antene radio prinse de suprastructuri din oţel. Îi amintea lui Reacher de o cazarmă clasică a Poliţiei Statale. Poate că fusese construită pe baza 137

unui proiect standardizat. Erau multe maşini în parcare, cu motorul cald încă, abia parcate. Probabil că erau cei din tura de zi, sosiți de-acasă pentru instructajul de dinaintea începerii zilei de muncă. Un utilaj de tip fadromă cu încărcare frontală se fâțâia printre maşini adunând zăpada întro grămadă care deja atinsese doi metri şi jumătate înălțime. Peterson părea relaxat.

Reacher se gândea că zăpada îl făcea să se simtă bine pentru că limita accesul rapid oriunde, inclusiv la casa lui Janet Salter.

Intruşii vor fi fost nevoiți să aştepte o zi mai bună. Era greu să te strecori nevăzut prin troiene înalte până la şold.

Reacher îşi luă hanoracul, dar lăsă

mănuşile şi căciula în maşină. Erau prea personale. Urma să le înlocuiască cu obiecte similare, dar ale lui. În holul de la intrare, în spatele biroului de recepție stătea un alt bătrân. Ajutorul din tura de zi. Cam de aceeaşi vârstă cu cel din seara precedentă, acelaşi gen de haine civile, dar persoana era diferită. Peterson îl conduse pe Reacher pe lângă birou şi de-a lungul unui coridor într-o sală mare, deschisă, plină de bărbați şi femei în uniformă care discutau şi făceau gălăgie. Îşi luaseră

cafea de la automat, luau notițe, citeau 138

panourile cu anunțuri, se pregăteau să iasă

pe teren. Erau aproape treizeci de inşi. Un departament cu peste şaizeci de oameni, împărțiți egal în cele două ture, de zi şi de noapte. Unii mai tineri, alții mai bătrâni, unii arătau bine, alții, vai de mama lor. O

amestecătură, fără doar şi poate. *Ne-am*

dublat capacitatea, îi spusese Peterson. *A*

fost dificil să menținem standardele. Era uşor să-i distingi pe noii angajați de cei mai vechi în meserie şi la fel de uşor să

observi fricțiunile dintre ei. Se stricase coeziunea unității şi profesionalismul fusese compromis. Noi şi ei. Reacher

înțelegea problema lui Holland. Avea de-a face cu două departamente într-unul

singur. Şi nu mai avea energie pentru asta.

Ar fi trebuit să se pensioneze. Sau primarul ar fi trebuit să-l elibereze din funcție, înainte să se usuce cerneala pe contractul privind închisoarea.

Dar, noi sau vechi, toți polițiştii erau punctuali. La opt şi jumătate, sala era aproape complet goală. În mod clar,

blocajele de drumuri țineau ocupată o bună parte din forța polițienească şi era de presupus că zilele de ninsoare aduceau cu ele şi zeci de tamponări de vehicule. Doar doi polițişti rămaseră în secție. Ambii 139

purtau uniformă. Unul avea un ecuson pe care scria *Kapler.* Pe ecusonul celuilalt scria *Lowell.* Niciunul dintre ei nu avea centură. Nici pistoale, nici stații radio, nici cătuşe. Ambii aveau în jur de treizeci şi cinci de ani. Kapler avea tenul închis, cu rămăşițele unui bronz şters. Lowell era blond şi roşu la față, ca un băiat de prin părțile locului. Ambii păreau în bună formă

fizică, puternici şi activi. Niciunul nu părea mulțumit. Kapler o luă pe partea dreaptă, Lowell, pe partea stângă şi începură să

golească tăvile cu documente, cărând afară

grămezile de hârtii adunate, pe o uşă

anonimă aflată pe coridor.

— Care-i faza cu ăştia? întrebă Reacher.

— Îndatoriri normale de serviciu, zise Peterson.

— Când te plângi că n-ai oameni? Nu

cred.

— Atunci ce crezi că e?

— Cred că sunt pedepsiți. Au făcut o trăsnaie şi sunt reținuți la sediu. Holland le-a luat pistoalele.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Sunt vechi sau noi?

— Lowell e aici de-o vreme. E din

localitate. O familie veche din Bolton.

140

Kapler e nou, dar nu foarte nou. A venit din Florida, acum doi ani.

— De ce? Îi place vremea de-aici? Aş fi zis că lucrurile funcționează în sens invers.

— Avea nevoie de un serviciu.

— De ce? Ce nu i-a mers în Florida?

— De ce ar fi trebuit ca ceva să nu-i meargă?

— Pentru că, şi-ți spun asta cu cel mai mare respect posibil, dacă faci parte din forțele de ordine din Florida, Dakota de Sud este genul de loc unde te duci când nu mai ai alternative.

— Nu ştiu amănuntele. A fost angajat de comandantul Holland şi de primar.

— Şi ce-a făcut Lowell ca să-l merite ca partener?

— Lowell e mai ciudat, spuse Peterson.

Un singuratic. Citeşte cărți.

— Ce-au făcut ca să fie reținuți la bază?

— Nu pot să vorbesc despre asta. Iar tu ai treburi de făcut. Alege ce birou vrei.

Reacher îşi alese un birou în colțul din spate, după un obicei mai vechi. Era simplu, din pal melaminat, iar scaunul fusese reglat pentru o persoană scundă.

Era cald încă. Pe birou erau o tastatură şi un monitor, precum şi un telefon. Ecranul 141

era negru. Închis. Telefonul avea butoane separate pentru şase linii şi butoanele obişnuite pentru formarea numerelor.

— Apasă 9 pentru ton, îi zise Peterson.

Cred că şi tu ai un număr de care-ți

aminteşti. Poate nu e de la o centrală.

Reacher formă. Nouă pentru ton, apoi codul regional pentru Virginia şi alte şapte cifre. Un număr pe care şi-l amintea.

Îi răspunse un mesaj înregistrat, lucru pe care nu şi-l amintea.

Era o voce de bărbat, vorbind lent şi apăsat, accentuând exagerat primele trei cuvinte. Mesajul spunea: „Ați ajuns la Biroul de Statistică a Muncii. Dacă ştiți interiorul serviciului căutat, puteți să-l formați în orice moment. Altfel, vă rugăm să alegeți din meniul următor". Urmă o lungă listă enunțată monoton, apăsați unu pentru asta, apăsați doi pentru cealaltă, trei pentru altceva, agricultură,

manufacturare, industrii nonalimentare.

Reacher închise.

— Mai ştii vreun număr? spuse Peterson.

— Nu.

— Unde-ai sunat?

— La o unitate specială. Un departament de investigații. Un fel de elită. Ca un FBI al armatei, doar că mult mai mic.

— Şi la cine-ai ajuns de fapt?

— La un birou guvernamental. Ceva

despre statistica muncii.

— Se pare că lucrurile se schimbă.

— Aşa se pare, spuse Reacher.

După care adăugă:

— Sau poate că nu. Cel puțin, nu

fundamental.

Formă din nou acelaşi număr. Obținu aceeaşi înregistrare. *Dacă ştiți interiorul serviciului căutat, puteri să-l formați în orice moment.* Formă 110. Auzi un declic, un târâit şi un nou ton de apel. O voce nouă, vie, imediat după primul apel.

— Da? spuse vocea, care aparținea unui bărbat cu accent sudic, probabil spre de treizeci de ani, aproape sigur un căpitan, în afară de cazul în care lumea o luase razna şi îi lăsau acum pe locotenenți sau subofițeri să răspundă la aceste apeluri sau, mai rău, pe civili.

— Trebuie să vorbesc cu comandantul tău, spuse Reacher.

— Al cui comandant?

— Al tău.

— Cu cine credeți exact că vorbiți?

— Sunteți cartierul general al unității 110 de poliție militară din Rock Creek, Virginia.

— Suntem?

— În afară de cazul în care v-ați schimbat numărul de telefon. Înainte răspundea un operator. Trebuia să ceri camera 110.

— Cu cine stau de vorbă?

— Am lucrat la 110.

— În ce calitate?

— Am fost primul comandant al unității.

— Numele?

— Reacher.

Un moment de tăcere.

— Chiar se-ntâmplă să folosească cineva meniul ăla? se interesă Reacher.

— Domnule, dacă ați lucrat la 110, veți şti că acesta este un canal de urgență activ şi deschis. Sunt nevoit să vă cer să-mi spuneți imediat ce problemă aveți.

— Vreau să vorbesc cu comandantul tău.

— În legătură cu?

— Am nevoie de un serviciu. Spune-i să

mă caute în dosare şi să mă sune.

Reacher îi spuse numărul, citindu-l de pe eticheta lipită pe consola din fața lui.

Tipul de la celălalt capăt al firului închise fără un cuvânt.

Nouă fără cinci dimineața.

Încă patruzeci şi trei de ore.

144

Capitolul 11

La nouă şi jumătate telefonul de pe biroul împrumutat de Reacher sună, dar apelul nu era pentru el. Întinse firul şi-i dădu receptorul lui Peterson. Acesta îşi spuse numele şi gradul, apoi ascultă aproape un minut. Îi ceru celui aflat la celălalt capăt să

țină legătura cu el şi apoi îi înapoie receptorul lui Reacher, care îl puse în furcă.

— Avem nevoie cât mai curând cu putință

de informațiile tale, spuse Peterson.

Reacher arătă spre consola din fața lui.

— Ştii cum stă treaba cu puştii din zilele noastre. Nu scriu niciodată, nu dau telefon niciodată.

— Vorbesc serios.

— Ce s-a schimbat?

— La telefon a fost cineva de la

Administrația Antidrog. Chiar de la biroul federal. Din Washington D.C. Un apel de curtoazie. Se pare că-l supraveghează pe un tip despre care cred c-ar fi traficant de droguri rus. Nou-apărut în peisaj, din Brooklyn, New York, încearcă să-şi facă un nume, în căutare de târguri. Un ins din 145

Mexic, un oarecare Plato, tocmai l-a sunat să-i spună că e o proprietate de vânzare la opt kilometri vest de un oraş numit Bolton, din Dakota de Sud.

— O proprietate de vânzare?

— Astea au fost cuvintele pe care le-au folosit.

— Deci, despre ce e vorba? Afaceri

imobiliare sau trafic de droguri?

— Dacă e un laborator subteran acolo, atunci e vorba de amândouă, nu crezi? Şi asta va fi următoarea întrebare a celor de la Antidrog. E la mintea cocoşului.

Lucrează la dosar acum şi ne vor suna ca să întrebe ce fel de loc este ăla.

— Spune-le să-i sune direct pe cei de la Departamentul Armatei. E mai rapid aşa, din toate privințele.

— Dar asta ne-ar face să părem nişte idioți. Nu putem să recunoaştem că avem de cincizeci de ani lângă noi un loc despre care nici măcar nu ştim ce este.

Reacher ridică din umeri. Arătă din nou spre telefon.

— Vei şti de îndată ce voi şti şi eu. Iar asta s-ar putea să nu se-ntâmple niciodată.

— Ai fost comandantul lor? Al unei unități de elită?

Reacher admise cu o mişcare din cap.

146

— O vreme. Plato e un nume ciudat pentru un mexican, nu crezi? Mie-mi sună

mai mult a brazilian.

— Nu, iugoslav, spuse Peterson. Ca

dictatorul ăla de pe vremuri.

— Ăla era Tito.

— Credeam că era un episcop sud-african.

— Ăla a fost Tutu.

— Şi Plato[2] cine-a fost?

— Un filosof din Grecia antică. Elevul lui Socrate şi învăţătorul lui Aristotel.

— Şi ce legătură are Brazilia cu toate astea?

— Nu mă-ntreba, spuse Reacher.

Kapler şi Lowell se întoarseră în sala de operaţiuni. Distribuiră notele informative calde încă şi îndoite de la copiator – câte una în fiecare tăviţă –, după care ieşiră de-acolo din nou.

— Şi-uite-aşa şi-au cam terminat ziua de muncă. Îi aşteaptă acum o pauză de masă

de vreo cinci ore, probabil. Ce irosire de resurse!

— Dar ce-au făcut?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— E-atât de rău?

— Nu, nu chiar.

— Atunci ce-a fost?

2 E vorba, bineînţeles, de Platon *(N.t.)*.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Sigur că poţi.

— Bine, cu trei zile-n urmă nu au putut fi contactaţi prin radio timp de o oră. Nu vor să spună de ce sau cum sau ce făceau atunci. Nu putem permite asta. Din cauza planului de urgenţă al închisorii.

Telefonul sună iar la zece fără douăzeci.

Reacher ridică receptorul şi spuse:

— Da?

— Domnul maior Reacher? întrebă un

glas de femeie.

— Da.

— Ştii cine sunt?

— Continuă să vorbeşti.

— În ultimul an de serviciu ai predat un curs.

— Serios?

— Despre integrarea anchetelor militare şi a celor federale. Am urmat acel curs. Nu-mi recunoşti vocea?

— Continuă să vorbeşti.

— Ce vrei să-ți spun?

În acel moment, Reacher şi-ar fi dorit ca ea să vorbească mult, pentru că avea un glas minunat. Era cald, uşor răguşit, uşor murmurat, uşor intim. Îi plăcea felul în care-i şoptea în ureche. Îi plăcea foarte mult. Cu ochii minții, şi-o imagina pe 148

posesoarea vocii ca fiind blondă, în vârstă

de cel mult treizeci şi cinci şi cel puțin treizeci de ani. Probabil era înaltă şi probabil arăta bine. Una peste alta, un glas grozav, fără doar şi poate.

Dar nu recunoştea vocea şi îi spuse asta.

— Sunt foarte dezamăgită, îi spuse

femeia. Poate chiar puțin lezată. Eşti sigur că nu-ți aminteşti de mine?

— Trebuie să vorbesc cu comandantul

tău.

— Asta va trebui să mai aştepte. Nu-mi vine să cred că nu ştii cine sunt.

— Pot să-ncerc să ghicesc?

— Desigur.

— Cred că eşti un fel de filtru de păcăleli.

Comandantul tău vrea să ştie dacă sunt cu adevărat cine pretind c-aş fi. Dac-aş spune că-mi amintesc de tine, pic testul. Pentru că nu-mi amintesc. Nu ne-am întâlnit niciodată. Poate-aş fi vrut să ne fi întâlnit, dar nu s-a-ntâmplat.

— Dar am urmat cursul tău.

— Nu l-ai urmat. Mi-ai citit dosarul, atât.

Titlul cursului era doar pentru consumul publicului. Cursul era despre cum să-i tragem în piept pe agenții federali, nu cum să cooperăm cu ei. Dacă ai fi fost în acea sală de curs, ai fi ştiut asta.

149

— Bine lucrat, spuse glasul, în care se putea sesiza un zâmbet. Tocmai ai trecut testul.

— Deci, cine eşti, de fapt?

— Sunt tu.

— Ce-nseamnă asta?

— Sunt comandantul Unității Speciale 110.

— Serios?

— Serios şi-adevărat.

— Excelent. Felicitări! Cum e?

— Sunt sigură că-ți poți imagina. Stau la vechiul tău birou în acest moment, la propriu şi la figurat. Biroul ți-l aminteşti?

— Am avut multe birouri.

— Pe cel de-aici, de la Rock Creek.

La drept vorbind, Reacher şi-l amintea foarte bine. Un birou guvernamental de stil vechi, făcut din oțel, vopsit în

verde, cu finisajul deja tocit până la metalul lucios în momentul când îl moştenise.

— Pe partea dreaptă e o îndoitură urâtă, spuse vocea. Umblă vorba că tu ai făcut-o, cu capul cuiva.

— Aşa se zice?

— Ca o legendă populară. E-adevărat?

— Cred că e opera celor de la mutări mobilier.

— E perfect concavă.

— Poate c-au scăpat pe ea o bilă de bowling.

— Prefer legenda.

— Cum te cheamă? întrebă Reacher.

— Inventează-mi unul, spuse glasul.

— Ce?

— Să păstrăm caracterul neoficial al discuției. Dă-mi un nume de cod.

— Asta-i o conversație privată.

— Nu tocmai. Sistemul nostru îmi arată

că suni de la o secție de poliție. Sunt sigură

că are o centrală şi dispozitive de

înregistrare.

— În regulă, continuă să vorbeşti, spuse Reacher. O să-ncerc să găsesc un nume care să ți se potrivească.

— Ce vrei să-ți spun?

— Citeşte cartea de telefon. E de-ajuns pentru mine.

Din nou glasul se însenină cu un zâmbet.

— Se zice că îndoitura din birou vine de la țeasta unui colonel. Oamenii mai spun că

de-asta ai fost exclus din 110.

— N-am fost exclus. Am primit ordine noi, atâta tot.

— Doar pentru că nimeni nu-l înghițea pe acel colonel. Dar în mod categoric ai fost nevoit să părăseşti postul. Asta spun oamenii.

151

— Amanda.

— Amanda? Fie, aşa mă cheamă. Când

mai ai nevoie de mine, formezi numărul şi ceri cu Amanda.

— E un orăşel în Dakota de Sud, se

numeşte Bolton. Aproximativ în centrul statului, cam la douăzeci de kilometri distantă de autostrada 1 – 90.

— Ştiu unde este. Sistemul nostru ne-a dat şi coordonatele tale. Mă uit la Bolton chiar acum.

— În ce fel te uiți?

— Pe laptop. Cu Google Earth.

— În ziua de azi totul e mult mai uşor.

— Tehnologia e cu-adevărat o chestie minunată. Cu ce-ți pot fi de folos?

— La opt kilometri vest de oraş se află o construcție din timpul Războiului Rece, părăsită. Am nevoie să ştiu ce a fost.

— Nu poți să-ți dai seama ce-a fost?

— N-am văzut-o. Şi se pare că nu e cine ştie ce de văzut. S-ar putea să nu fie nimic.

Dar vreau să verifici asta pentru mine.

— Eşti sigur că nu-i un siloz de rachete?

În Dakota sunt o mulțime, şi în nord, şi în sud.

— Cei de-aici spun că nu-i aşa ceva. Nici nu pare să fie.

152

— În regulă, stai puțin. Să măresc imaginea şi să văd despre ce-i vorba.

Conform celei mai recente imagini,

singurul lucru la vest de oraş arată ca un lagăr de concentrare. Cincisprezece barăci şi o clădire mai veche, în două şiruri de opt. Plus un drum drept şi lung. Cam de trei kilometri şi jumătate.

— Clădirea veche arată ca o casă?

— De deasupra arată exact ca o casă.

— OK, dar am nevoie de mai mult de-atât.

— Vrei să vin până-n Dakota de Sud şi să

mergem împreună ca să ne uităm la ea?

— Pentru că tot sunt blocat aici de o furtună de zăpadă şi nu prea am mare lucru de făcut, ar fi o idee excelentă. Dar o verificare de arhivă ar fi de-ajuns. Trebuie să apară pe undeva. Vreau să ştiu care i-a fost destinația, amploarea şi arhitectura.

— Sună-mă din nou la sfârşitul

programului.

Urmă un clic şi glasul dispăru.

Zece fără cinci dimineața.

Încă patruzeci şi două de ore.

Capitolul 12

Avocatul opri maşina în parcarea biroului de avocatură şi-şi puse galoşii. Îi scoase din nou în holul de la intrare al clădirii, îi puse într-o pungă de plastic, pe care o cără

împreună cu servieta la ascensor.

Secretara îl salută din compartimentul ei de lângă uşă. Nu-i răspunse. Nu ştia încă

dacă era o dimineață bună sau una rea.

Întinse doar mâna ca să primească

mesajele.

Erau opt la număr.

Trei erau probleme banale de birou.

Patru erau chestiuni juridice legitime.

Ultimul era o cerere pentru o discuție cu clientul la închisoare într-o chestiune urgentă legată de cazul numărul 517713, la prânz.

Reacher rămase singur o vreme, apoi ieşi din cameră şi-l găsi pe Peterson într-un birou gol situat pe coridor, aproape de intrarea în sala de operațiuni. Biroul avea patru mese de lucru adunate în centrul spațiului. Pe pereți, panouri lungi

orizontale, care se întindeau de la

înălțimea taliei până la înălțimea capului.

Peterson prindea în piuneze pozele din ziua precedentă de la locul crimei. Mortul, îmbrăcat în negru. Imaginea de ansamblu, prim-planurile. Zăpadă pe jos, trauma provocată cu un obiect contondent la tâmpla dreaptă. Absența sângelui.

— Tocmai am primit raportul de la

autopsie, spuse Peterson. A fost mutat, nu încape nicio îndoială.

— Au mai fost şi alte răni? întrebă

Reacher.

— Nişte vânătăi perimortem.

— Oraşul ăsta are nişte zone rău famate?

— Unele sunt mai rele decât altele.

— Ai controlat barurile?

— Pentru ce?

— Podele de curând curățate, pete

suspecte.

— Crezi c-a fost o încăierare într-un bar?

— Undeva în cartierul cu chirii mici, dar nu în zona de război.

— De ce?

— Zi-mi ce-a spus patologul despre arma crimei.

— A fost un obiect rotund, destul de neted, probabil din metal sau lemn

prelucrat, poate un stâlp de gard sau o țeavă pluvială.

— Nici vorbă, spuse Reacher. Un stâlp de gard sau o țeavă pluvială au diametrul uniform. Prea mari ca să le poți strânge bine în mâini şi să poți lovi cu suficientă

forță. Eu cred c-a fost o bâtă de baseball.

Iar bâtele de baseball sunt relativ greu de găsit iarna. Sunt prin debarale, garaje, subsoluri sau în podurile caselor. Doar că

uneori le mai găseşti sub baruri, de unde barmanul le poate lua foarte repede. Nu în zona bună a oraşului, fireşte, iar în zona de război probabil c-ar prefera o puşcă.

Peterson nu spuse nimic.

— Unde se duc gardienii de la închisoare să bea? întrebă Reacher.

— Crezi c-a fost unul dintre ei?

— Ca să dansezi tango, e nevoie de doi parteneri. Gardienii sunt obişnuiți cu stilul mai brutal.

Peterson rămase tăcut o fracțiune de secundă.

— Altceva?

— Ies puțin, răspunse Reacher clătinând din cap. Mă-ntorc mai târziu.

Ningea în continuare abundent. Maşina lui Peterson era deja o cocoaşă albă în parcare. Reacher ridică gluga hainei de împrumut şi trecu pe lângă maşină fără să

se oprească. Ajunse pe trotuar şi privi în stânga, apoi în dreapta. Fulgii de nea roiau în jurul lui şi se strecurau pe sub glugă, încurcându-se în păr şi în gene, alunecând în jos pe gât. Direct în fața lui era un fel de piață publică sau parc orăşenesc şi, dincolo de acesta, un şir de stabilimente

comerciale. Distanța era prea mare şi ninsoarea prea densă ca să poată desluşi exact ce erau. Dar la una dintre ele se vedea cum iese fum pe coşul de pe

acoperiş, existând probabilitatea să fie ori o curățătorie de haine, ori un restaurant, ceea ce însemna că erau şanse de cincizeci la sută să poată lua acolo un mic dejun întârziat.

Reacher o luă într-acolo, înotând prin zăpada stivuită de pluguri, alunecând şi ținându-şi cu greutate echilibrul la trecerea prin piață. Urechile, nasul şi bărbia îi amorțiseră. Îşi ținea mâinile în buzunare. Localul de unde ieşea fum pe coş era o cafenea. Intră, în aerul fierbinte şi umed. O tejghea şi patru mese. Jay Knox stătea singur la una dintre ele. Şoferul de autocar. Judecând după felul în care se prezenta masa lui, terminase un mic dejun copios cu ceva vreme în urmă. Reacher se postă în fața lui şi puse mâna pe spătarul 157

scaunului, gata să-l tragă de sub masă, ca o cerere mută. Knox nu păru nici încântat, nici neplăcut impresionat să-l vadă. Doar preocupat şi uşor posomorât.

Reacher se aşeză şi-l întrebă:

— Te-ai aranjat bine?

— M-au repartizat la unii, zise Knox, ridicând din umeri.

— Şi?

— Cred că sunt destul de cumsecade.

— Dar ai ieşit în oraş pentru un mic dejun prelungit, luat pe îndelete.

— Nu-mi place să deranjez.

— Nu te-au invitat la masă?

— Să zicem că nu mă dau în vânt după ei, OK?

Reacher nu zise nimic.

— Pe tine unde te-au cazat? întrebă

Knox.

— La polițistul care a venit la autocar.

— Şi de ce eşti aici? Polițistul nu ți-a dat să mănânci?

Reacher nu-i răspunse, mulțumindu-se să

spună:

— Ceva vesti?

— Camionul de tractare a ajuns aici în dimineața asta. Au tras autocarul de pe autostradă. Închiriem un vehicul înlocuitor 158

din Minneapolis. Trebuie să ajungă aici de îndată ce trece furtuna.

— Nu-i chiar aşa de rău.

— Doar că va veni aici cu propriul şofer.

Ceea ce înseamnă că voi fi pasager până la Seattle. Ceea ce înseamnă că nu voi fi plătit începând cu ora şaisprezece a zilei de ieri.

— Asta nu prea e bine.

— Ar trebui să facă ceva cu podul ăla blestemat.

— De pasageri ştii ceva?

— Sunt împrăştiați ici şi colo. Una are brațul legat cu un bandaj, alta are

încheietura mâinii în ghips. Dar în general nu s-au plâns prea mult. Nu cred că

vreunul dintre ei şi-a sunat avocatul. De fapt, unii privesc partea pozitivă a întâmplării, ca şi cum toată povestea ar fi o călătorie magică şi misterioasă.

— Nu-i chiar aşa de rău, spuse din nou Reacher.

Knox nu-i răspunse. Se ridică brusc şi-şi luă lucrurile dintr-un un cuier din

apropiere. Îşi îndesă căciula pe cap, îşi puse fularul la gât şi îmbrăcă o haină

groasă, toate împrumutate, judecând după

mărimi şi culori. Îl salută pe Reacher scurt cu o mişcare a capului, un rămas-bun cam 159

țâfnos, apoi ieşi pe uşă să înfrunte ninsoarea.

O chelneriță veni la masă şi Reacher comandă cel mai copios mic dejun din meniu.

Plus cafea.

Unsprezece fără cinci dimineața.

Încă patruzeci şi una de ore.

Avocatul îşi lăsă servieta în birou, păstrând doar sacoşa de plastic cu galoşii.

Îi încălță în holul clădirii şi ajunse la maşina parcată. Îşi puse centura, porni motorul, încălzi scaunul, dădu drumul la ştergătoare. Ştia că autostrada era închisă

în continuare. Dar existau rute alternative.

Drumuri lungi şi drepte, caracteristice pentru Dakota de Sud, întinzându-se până

la linia orizontului.

Îşi descălță galoşii şi, apăsând cu talpa de piele a pantofului pe pedala de frână, mută schimbătorul pe „Drive”.

Reacher ajunsese la jumătatea farfuriei cu micul dejun când îşi făcu apariția Peterson. Era îmbrăcat în echipament complet de iarnă. Se vedea limpede că

Reacher ar fi trebuit să se arate

impresionat de uşurința cu care îl găsise 160

Peterson. Dar reacția lui Reacher depindea de numărul celorlalte locuri în care-l mai căutase polițistul.

Acesta din urmă puse mâna pe spătarul scaunului abia părăsit de Knox, şi Reacher îl invită să ia loc cu un gest al

furculiței încărcate cu mâncare. Peterson se aşeză şi spuse:

— Îmi cer scuze că nu ai luat micul dejun acasă.

— Nicio problemă, răspunse Reacher,

după ce mai întâi mestecă şi înghiți.

Sunteți mai mult decât generoşi şi-aşa.

— Kim suferă de singurătate, asta-i tot.

Când eu şi băieții plecăm din casă, nu-i tocmai cel mai plăcut moment pentru ea.

De obicei, se ascunde în camera ei.

Reacher nu spuse nimic.

— Te-ai simțit vreodată singur? întrebă

Peterson.

— Uneori, zise Reacher.

— Kim ți-ar spune că nu. Decât dacă ai sta zi după zi pe veranda casei tale din Dakota de Sud şi, uitându-te de jur-

împrejur, n-ai vedea nimic cale de o sută

de kilometri în orice direcție.

— Nu e de pe-aici?

— Ba da. Dar să fii obişnuit cu ceva nu înseamnă că trebuie să-ți şi placă.

161

— Cred că nu.

— Am verificat barurile. Am găsit unul cu o podea foarte curată.

— Unde?

— În nord. Unde se duc gardienii să bea un pahar.

— Vreun martor cooperant?

— Nu, dar barmanul lipseşte. Şi-a luat tălpăşița cu camioneta ieri.

— OK, spuse Reacher.

— Îți mulțumesc, spuse Peterson.

— Cu plăcere.

Reacher luă cu furculița o jumătate de felie de bacon şi o jumătate din gălbenuşul oului şi le mâncă.

— Mai ai şi alte idei? întrebă Peterson.

— Ştiu cum comunică omul pe care l-ați băgat la puşcărie.

— Cum?

— Şi-a făcut un prieten înăuntru. Sau a constrâns pe cineva. Omul vostru îl

instruieşte pe al doilea, iar acesta îi transmite mai departe instrucțiunile avocatului său. Ca o pistă paralelă. Aşa că

nu ascultați pe cine trebuie.

— Zilnic sunt zeci de avocați care vin în vizită.

— Atunci ați face bine să începeți să-i triați.

162

Peterson rămase tăcut o vreme.

— Altceva?

Reacher încuviință cu o mişcare a capului şi spuse:

— Trebuie să găsesc un magazin de

haine. I-am cam promis soției tale. Ceva ieftin, fără pretenții. Ştii ceva de genul ăsta?

Magazinul de îmbrăcăminte recomandat de Peterson era la un cvartal spre vest de piața publică. Haine zdravene pentru fermieri bine făcuți. Avea raioane de vară

şi de iarnă, fără diferențe evidente între cele două. Unele obiecte vestimentare erau complet anonime, altele erau branduri cunoscute, dar aveau defecte vizibile.

Paleta coloristică era limitată la câteva nuanțe terne. Prețurile erau mici, chiar şi la încălțăminte. Reacher începu de jos în sus, cu o pereche de bocanci rezistenți la umezeală. Apoi începu să-şi aleagă

hainele. Când se confrunta cu o alegere, regula lui era să cumpere fie verde-măslină, fie albastru. Verde-măslină pentru că făcuse cândva parte din armată.

Albastru, pentru că o fată îi spusese cândva că îi scotea în evidență ochii. De data asta, preferă verdele-măslină, fiindcă

aproape că se asorta cu haina lui de împrumut, care era maro-gălbui. Alese pantaloni cu căptuşeală din flanel, un tricou, o cămaşă din flanel şi un pulover din bumbac gros. Adăugă chiloți albi, o pereche de mănuşi negre şi un fes kaki.

Paguba totală: o sută treizeci de dolari.

Proprietarul magazinului acceptă o sută

douăzeci, fiind vorba de bani lichizi.

Îmbrăcăminte pentru patru zile, probabil, adică un cost mediu de treizeci de dolari pe zi. Nota de plată anuală, numai pentru haine, se ridica la peste zece mii. O

nebunie, ar fi spus unii. Dar lui Reacher îi plăcea acest târg. Ştia că, în majoritate, oamenii cheltuiau mai puțin de zece mii pe an pentru haine. Aveau un număr mic de haine de bună calitate pe care le țineau în şifoniere şi le spălau în subsoluri. Dar şifonierele şi subsolurile erau parte din nişte case, iar casele costau mult mai mult de zece mii pe an, cumpărate sau

închiriate, la asta adăugându-se

cheltuielile cu întreținerea, reparațiile şi asigurările.

Deci, cine era nebun cu adevărat?

Se îmbrăcă în cabina de probă şi îşi aruncă hainele vechi într-un tomberon aflat în spatele tejghelei. Îşi îndesă fesul

pe cap, trăgându-l peste urechi. Îl acoperi cu gluga hainei. Trase fermoarul. Îşi puse mănuşile. Ieşi pe trotuar.

Şi tot îi era frig.

Aerul era înghețat, ca-ntr-o incintă

frigorifică pentru carne. Îl simțea în burtă, în coaste, în picioare, în fund, în ochi, în față, în plămâni. Ca în zilele cele mai geroase din Coreea, numai că în Coreea fusese mai tânăr, se aflase acolo la ordin şi mai era şi plătit. Acum lucrurile stăteau altfel. Ninsoarea dansa şi se învolbura în jurul lui. Simțea un vânt înviorător împingându-l. Nasul începu să-i curgă.

Vederea i se încețoşă. Făcu pauze în dreptul uşilor. Drumul de zece minute până

la secția de poliție se transformă într-o odisee hibernală de douăzeci de minute.

Când ajunse, găsi o nebunie totală.

Cinci minute înainte de prânz.

Încă patruzeci de ore.

Ai fi zis că jumătate din telefoanele de acolo sunau. Bătrânul de la recepție avea câte-un telefon în fiecare mână şi vorbea în amândouă. Peterson era singur în sala de operațiuni, în picioare, în spatele unui birou, cu un telefon prins între ureche şi umăr, firul legănându-se şi unduindu-se 165

după cum se mişca el. Gesticula cu ambele mâini, mişcări scurte, tăioase, decisive, ca un general care-şi mişcă trupele, ca şi cum oraşul Bolton se întindea în fața lui pe birou, ca o hartă.

Reacher privea şi asculta. Situația deveni limpede. Nu era cine ştie ce enigmă.

Fusese comisă o infracțiune gravă şi Peterson îşi trimitea oamenii să se ocupe de asta, asigurându-se totodată că-şi îndeplineau obligațiile deja existente în mod adecvat. Locul crimei părea să fie pe marginea dreaptă a biroului, care era probabil limita estică a oraşului Bolton.

Obligațiile existente păreau să fie situate la sud şi la vest de centrul oraşului, acela fiind probabil locul unde-şi avea domiciliul Janet Salter. Martorul vulnerabil. Peterson

trimitea mai mulți oameni în jurul ei decât la locul crimei, ceea ce indica fie o prudență corespunzătoare, fie că victima atacului nu mai putea fi ajutată.

Sau ambele.

După un minut, Peterson încetă să mai vorbească şi închise. Părea îngrijorat.

Destul de priceput când venea vorba de

toate problemele locale, puțin cam depăşit

de orice altceva.

166

— Avem un om împuşcat într-o maşină, spuse el.

— Cine? întrebă Reacher.

— După plăcuțele de înmatriculare, ar fi vorba de un avocat din districtul învecinat.

A avut cinci vizite la un client aflat în puşcărie. Toate începând cu data când l-am arestat pe motociclist. Aşa cum ai spus. El e calea lor de comunicare paralelă. Iar acum şi-au făcut planul. Aşa că fac

curățenie în casă şi şterg toate urmele.

— Mai rău de-atât, spuse Reacher.

— Ştiu, spuse Peterson. Omul lor nu e pe drum. L-am ratat. E deja aici.

167

Capitolul 13

De două ori Peterson încercă să iasă din încăpere şi de două ori se văzu nevoit să se întoarcă pentru a răspunde la telefon. În cele din urmă, ajunse pe hol. Se uită înapoi spre Reacher şi-l întrebă:

— Vrei să mergi cu mine?

— Vrei să fiu cu tine acolo? întrebă la rândul lui Reacher.

— Dacă doreşti.

— Chiar ar trebui să mă duc în altă parte.

— Unde?

— Ar trebui să merg să mă prezint

doamnei Salter.

— De ce?

— Vreau să ştiu care-i starea lucrurilor.

Pentru orice eventualitate.

— Doamna Salter e bine protejată, spuse Peterson. Am avut eu grijă de asta. Nu-ți face probleme.

Apoi se opri şi spuse:

— Ce? Crezi c-or s-o atace azi? Crezi că

uciderea avocatului e o diversiune?

— Nu, chiar cred că vor să-şi şteargă

urmele. Dar se pare că voi rămâne aici câteva zile. Din cauza zăpezii. Dacă sirena 168

de la puşcărie se declanşează în perioada următoare, doar pe mine mă mai ai. Dar mai întâi trebuie să mă prezint doamnei.

Peterson nu spuse nimic.

— Încerc să fiu de folos, atâta tot, zise Reacher. Ca să-ți răsplătesc ospitalitatea.

Peterson rămase în continuare tăcut.

— Nu sunt omul pe care-l cauți, zise Reacher.

— Ştiu asta.

— Dar?

— Ai putea fi de folos la locul crimei.

— Las că te descurci tu. Ştii ce trebuie să

faci, nu? Fă cât mai multe fotografii şi fii atent la urmele de pneuri şi de paşi. Caută

cartuşele goale.

— OK.

— Dar mai întâi sună-ți subalternii din locuința doamnei Salter. Nu vreau să intre în panică atunci când apar pe alee.

— Nu ştii unde locuieşte.

— O s-o găsesc.

Vara, i-ar fi luat zece minute să găsească

locuința doamnei Salter. Iarna, pe

ninsoare, dură aproape treizeci de minute, pentru că mersul pe jos era dificil, iar câmpul vizual, limitat. Reacher o luă înapoi pe urmele lăsate de autobuzul de

169

închisoare, luptându-se cu troienele, înotând prin zonele prin care nu trecuseră

plugurile, alunecând pe şleaurile formate de vehicule. Ningea în continuare,

puternic. Fulgi mari şi albi cădeau peste el, veneau spre el, îl asaltau din toate părțile.

Găsi drumul principal spre sud. Ştia că în fața lui se afla restaurantul. Dincolo de el era parcată maşina de poliție. Merse mai departe. Îi era foarte frig, dar continua să

se mişte. Hainele noi îşi făceau treaba, dar nimic mai mult.

Pe drum erau maşini care mergeau spre nord şi spre sud, cu luminile aprinse şi ştergătoarele pornite. Nu erau multe, dar destule ca să-l facă să meargă pe

acostament şi să n-aibă acces la urmele lăsate de roți, pe unde ar fi mers mai uşor.

Bănuia că drumul acoperit de zăpadă era destul de lat, dar în acel moment traficul era restrâns la două benzi înguste

apropiate de linia centrală, definite de patru făgaşe paralele. Fiecare maşină care trecea confirma decizia colectivă de a nu se abate de la calea dreaptă. Cu fiecare cauciuc care trecea, făgaşele se adânceau puțin şi pereții

lor laterali creşteau puțin în înălțime. Zăpada era uscată şi fermă. Pe fundul făgaşelor se vedeau urmele

170

reticulare întrerupte ale şanțurilor de pe pneuri, netede, uleioase şi cu pete maronii pe alocuri.

Reacher trecu de restaurant. Ora

prânzului era în plină desfăşurare. Aburul încețoşase ferestrele. Reacher îşi văzu de drum. După alți patru sute de paşi, văzu maşina de poliție parcată. Se abătuse de la făgaşele orientate şi făcuse şanțuri proprii, ca la un macaz de căi ferate. Era parcată

paralel cu traficul şi bloca în întregime strada laterală. Avea motorul oprit, dar luminile de acoperiş se roteau. Polițistul de la volan îşi ținea capul nemişcat. Privea fix prin parbriz, lăsând impresia că nu-i nici vigilent, nici entuziast. Reacher făcu un ocol larg şi se apropie de el din stânga şi din față, nedorind să-l ia prin surprindere.

Polițistul lăsă geamul jos şi strigă:

— Tu eşti Reacher?

Reacher încuviință mişcând din cap. Îi înghețase fața şi nu se simțea în stare să

vorbească în mod coerent. Pe ecusonul polițistului scria *Montgomery.* Era nebărbierit şi gras. Până-n treizeci de ani.

În armată, şi-ar fi luat numai şuturi în fund până-n iad şi-napoi de o sută de ori.

171

— Casa doamnei Salter e în față şi pe stânga, zise polițistul. N-ai cum să n-o găseşti.

Reacher continuă să meargă greoi prin zăpadă. Pe strada laterală nu se formaseră

şanțuri prea mari. Doar două urme

singuratice, o maşină care venise şi una care plecase, care aproape că se

umpluseră din nou cu zăpadă. Schimbul de ture, care avusese loc cu câteva ore în urmă. Polițistul din tura de noapte care plecase acasă, cel din tura de zi venind să-i ia locul. Polițistul din tura de zi accelerase puțin după cotitură. Cauciucurile făcuseră

puțin slalom înainte de a se îndrepta.

Strada avea o curbură blândă şi era

mărginită pe ambele părți de case vechi şi mari în curți întinse. Clădirile aveau un aspect victorian. Puteau să fie vechi de o sută de ani. Toate fuseseră prospere cândva şi cele mai multe dintre ele încă

erau. În mod clar, fuseseră construite în timpul unui boom economic anterior.

Precedaseră cu un secol dolarii obținuți de pe urma închisorii federale. Detaliile construcțiilor erau ascunse de zăpadă, dar clădirile aveau greutate, rezistență şi elemente decorative extravagante.

Peterson spusese că Janet Salter era ca o 172

bunicuță din cărțile de poveşti, iar Reacher se aşteptase ca locuința unei astfel de bunicuțe să fie o mică vilă cu perdele în pătrățele. Mai ales ținând cont de faptul că

bunicuța aceea fusese profesoară şi

bibliotecară. Poate că povestea lui Janet Salter era de un tip diferit. Reacher aştepta cu nerăbdare s-o întâlnească. Nu-şi

cunoscuse niciodată vreuna dintre bunici.

Văzuse o fotografie alb-negru cu el, ca bebeluş, stând pe genunchii unei femei cu înfățişare severă. Mama tatălui său, i se spusese. Mama mamei sale murise când avea patru ani, înainte să apuce s-o cunoască.

A doua maşină de poliție era parcată mai în față. Fără lumini. Stătea cu fața spre el.

Polițistul dinăuntru îl urmărea cu atenție.

Reacher îşi continuă înaintarea anevoioasă

şi se opri cam la trei metri. Polițistul deschise portiera, coborî şi veni spre el.

Ghetele lui spulberau pudra albă şi

împrăştiau mici bulgări de zăpadă.

— Tu eşti Reacher? întrebă el.

Reacher dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să te percheziționez.

— Cine spune?

— Adjunctul şefului de poliție.

— Pentru ce să mă percheziționezi?

173

— Arme.

— Are peste şaptezeci de ani. N-aş avea nevoie de arme.

— E drept. Dar ai avea nevoie de arme ca să treci de polițistele din casă.

Ofițerul de poliție era un ins cu înfățişare ageră, aproape de vârsta mijlocie. Solid, musculos, competent. Un departament cu două jumătăți, una mai bună, una mai rea.

Un angajat nou la capătul străzii, unul cu vechime în fața casei. Reacher îşi depărtă picioarele şi-şi desfăcu fermoarul hanoracului, stând cu brațele deschise larg. Aerul rece năvăli pe sub haină.

Polițistul îl percheziționă bătând uşor cu palmele şi strânse buzunarele hanoracului din ambele părți deodată.

— Poți să mergi, spuse el. Te aşteaptă.

Aleea de acces era lungă, iar casa era ornamentată. Ai fi zis că aterizase pe calea aerului direct din Charleston sau San Francisco. Avea toate elementele decorative necesare. O verandă cu balansoare de jur-împrejur, zeci de ferestre, pereții acoperiți cu şindrilă aranjată în solzi de peşte. Avea turnulețe şi mai multe vitralii decât o biserică.

Reacher urcă treptele spre verandă şi bătu din picioare pe duşumeaua de

174

scândură ca să-şi curețe zăpada de pe bocanci. Uşa din față era alcătuită din panouri sculptate. Avea un lanț de clopoțel lângă ea, o greutate din fontă la capătul unui cablu care trecea peste scripeți şi pătrundea în casă printr-un ochi mic din bronz. Probabil comandat prin poştă de la Sears Roebuck în urmă cu un secol, trimis cu poştalionul într-o ladă de lemn umplută

cu paie şi montat de un meseriaş mai obişnuit cu rotile de căruță şi potcoavele de cai.

Reacher trase de mâner. Auzi un dangăt undeva în casă, cu o întârziere de o secundă, jos, politicos şi sonor. După încă

o secundă, o polițistă deschise uşa. Era măruntă, brunetă şi tânără, fiind îmbrăcată

în uniformă completă. Avea pistolul în toc, dar tocul era descheiat şi tipa părea să fie vigilentă. *Polițiste în casă,* spusese Peterson, *cele mai bune pe care le-avem,*

minimum patru în orice moment, două

stau de veghe, două dorm.

— Tu eşti Reacher? întrebă femeia.

Reacher confirmă cu o mişcare din cap.

— Intră.

Holul era întunecos, lambrisat şi de-a dreptul magnific. Pe pereți, picturi în ulei.

În față era o scară solidă, care se înălța 175

ascunsă vederii. Peste tot în jur erau uşi închise, probabil din lemn de castan, fiecare dintre ele fiind lustruită de un veac de utilizare. Un covor persan mare întins pe jos. Calorifere antice cu abur conectate cu țevi groase. Funcționau. În cameră era cald. Se vedea şi un cuier din lemn încărcat cu patru hanorace noi de iarnă, lucrate special pentru poliție. Reacher îşi dezbrăcă

haina şi o atârnă de un cui liber. Arăta aşa cum se simţea şi el, un obiect bătrân şi uzat înconjurat de modelele curente.

— Doamna Salter e în bibliotecă, spuse poliţista. Te aşteaptă.

— Care e biblioteca? întrebă Reacher.

— Vino după mine.

Poliţista o luă înainte ca un majordom.

Reacher o urmă până la o uşă de pe

stânga. Femeia bătu şi intră. Biblioteca era o cameră mare pătrată, cu tavan înalt.

Avea un şemineu şi uşi din sticlă ce dădeau în grădină. În rest, mii de cărţi aşezate pe rafturi. În faţa uşilor din sticlă era o altă

poliţistă. Stătea în poziţie relaxată, cu mâinile la spate, privind afară. Nu se mişcă. Doar privi scurt în urmă, văzu încuviinţarea din cap a colegei şi continuă

să privească afară.

176

Era şi o femeie în vârstă într-un fotoliu.

Doamna Salter, probabil. Profesoara

pensionată. Bibliotecara. Martorul. Se uită

la Reacher şi zâmbi politicos.

— Tocmai mă pregăteam să mănânc ceva de prânz, spuse ea. Vrei să-mi ţii

companie?

Unu fără cinci după-amiaza.

Încă treizeci şi nouă de ore.

177

Capitolul 14

Janet Salter pregăti singură prânzul.

Reacher o urmări cu privirea. Stătea în bucătăria spațioasă în timp ce ea se mişca între frigider, blatul de bucătărie, aragaz şi chiuvetă. Impresia pe care şi-o formase din descrierea superficială a lui Peterson nu se potrivea cu realitatea. Avea peste şaptezeci de ani, cu siguranță, cu părul cărunt, nici înaltă, nici scundă, nici grasă, nici slabă, dar pe lângă toate astea avea ținuta dreaptă şi o atitudine vag

aristocratică. Arăta ca o persoană

obişnuită cu respectul şi supunerea, posibil din partea unui personal numeros şi

important. Iar Reacher se îndoia că era o bunică adevărată. Nu avea verighetă şi casa arăta ca şi cum niciun copil nu călcase pe-acolo de cel puțin o jumătate de secol.

— Eşti unul dintre ghinioniştii din

autocar, spuse ea.

— Cred că ceilalți au avut mai mult

ghinion decât mine, răspunse Reacher.

— Mi-am pus casa la dispoziție,

bineînțeles. E loc destul aici. Dar

comandantul Holland nici n-a vrut s-audă.

Nu în aceste circumstanțe.

— Cred c-a fost înțelept.

— Pentru că persoanele suplimentare din casă ar fi complicat acțiunile polițiştilor?

— Nu, pentru că persoanele suplimentare din casă ar fi putut deveni victime

colaterale în eventualitatea unui atac.

— Ei bine, iată un răspuns sincer, măcar.

Dar, pe de altă parte, mi-au spus că eşti expert. Ai fost în armată. Comandant, parcă.

— O vreme.

— Al unei unități de elită.

— Aşa ne plăcea să credem.

— Crezi că sunt înțeleaptă? întrebă ea.

Sau fac o prostie?

— În ce privință, doamnă?

— A faptului că depun mărturie la proces.

— Depinde de ce ați văzut.

— Cum aşa?

— Dacă ați văzut destul ca să-l

căptuşească pe individ, cred că faceți ceea ce trebuie. Dar dacă ceea ce ați văzut este neconcludent, atunci cred că vă asumați un risc inutil.

— Am văzut ceea ce am văzut. Şi toate părțile interesate m-au asigurat că este suficient pentru obținerea unei

condamnări. Sau ca să-l căptuşească pe individ, cum ai zis dumneata. Am văzut conversația, am văzut inspectarea mărfii, am văzut numărarea şi transferul banilor.

— De la ce distanță?

— Cam douăzeci de paşi.

— Printr-o fereastră?

— Da, din interiorul restaurantului.

— Geamul era curat? Aburit?

— Da şi nu.

— Vedere directă?

— Da.

— Cum era vremea?

— Rece şi cer senin.

— Ora?

— Pe la mijlocul serii.

— Parcarea era luminată?

— Puternic.

— Stați bine cu vederea?

— Am o uşoară hipermetropie. Uneori îmi pun ochelari pentru citit. Dar niciodată

când privesc la distanță.

— În ce consta marfa?

— O cărămidă de pudră albă ambalată

etanş în hârtie cerată. Hârtia era uşor îngălbenită de vreme. Avea imprimat un însemn grafic, de forma unei coroane, o bandă cu trei vârfuri, fiecare vârf având pe 180

el o bilă, probabil ca să reprezinte o bijuterie.

— Ați văzut asta de la douăzeci de paşi?

— Avantajele hipermetropiei. Iar

însemnul grafic era mare.

— Fără nicio îndoială? Nicio interpretare, nicio lacună, nicio presupunere?

— Niciuna.

— Cred că veți fi un martor excelent.

Bătrâna aduse prânzul la masă. Era o salată într-un castron de lemn. Trecerea timpului şi uleiul închiseseră vasul la culoare, iar salata era făcută din frunze şi legume diferite, plus ton dintr-o conservă

şi ouă fierte care încă mai erau călduțe.

Janet Salter avea mâinile mici. Pielea palidă, subțire. Unghii îngrijite, fără nicio bijuterie.

— Câți oameni erau în restaurant în acel moment? întrebă Reacher.

— Cinci, plus chelnerița, spuse ea.

— A mai văzut cineva ce se-ntâmplă?

— Cred c-au văzut toți.

— Dar?

— După aceea, au pretins că n-au văzut.

Cei care locuiesc în comunitatea aflată la vest de noi sunt bine cunoscuți aici. Îi sperie pe oameni. Prin simplul fapt că sunt acolo, cred, şi prin felul diferit de-a fi. Ei 181

sunt *ceilalți.* Ceea ce se pare că este implicit tulburător. În realitate, nu ne fac rău pe față. Coexistăm într-un echilibru precar. Dar nu pot să neg existența unei senzații de amenințare.

— Vă amintiți de perioada în care a fost construită acolo tabăra militară? întrebă

Reacher.

Janet Salter clătină din cap.

— Comandantul Holland şi adjunctul

Peterson mi-au pus la nesfârşit aceeaşi întrebare. Dar nu ştiu mai multe decât ştiu şi ei. Eram plecată la şcoală când a fost construită.

— Oamenii spun că a durat câteva luni construirea ei. Probabil, mai mult de un semestru. N-ați auzit nimic când v-ați întors în oraş?

— Am fost la şcoală peste Ocean.

Călătoriile internaționale erau scumpe. Nu mă întorceam în vacanțe. De fapt, nu m-am întors timp de treizeci de ani.

— Unde peste Ocean?

— La Universitatea Oxford, în Anglia.

Reacher nu spuse nimic.

— Te surprinde asta? îl întrebă Janet Salter.

Reacher ridică din umeri.

182

— Peterson mi-a zis că ați fost profesoară

şi bibliotecară. Cred că m-am gândit la o şcoală locală.

— Domnul Peterson are o aversiune față

de grandoare, specifică celor din acest stat. Şi are dreptate, în orice caz. Am fost profesoară şi bibliotecară. Am fost

profesor de Ştiința Bibliotecii la Oxford şi apoi am ajutat la coordonarea Bibliotecii Bodleian de acolo, după care m-am întors în țară ca să conduc biblioteca de la Yale, iar pe urmă m-am pensionat şi m-am

întors acasă în Bolton.

— Care e cartea dumneavoastră

preferată?

— Nu am una. A dumitale care este?

— Nici eu n-am una.

— Ştiu tot despre planul de criză de la închisoare, spuse Janet Salter.

— Mi-au spus că nu s-a apelat niciodată

la el.

— Dar, la fel ca toate lucrurile, ne putem imagina că va fi o primă dată şi că aceasta va veni, mai devreme sau mai târziu.

Plato sări peste masa de prânz, ceea ce era neobişnuit la el. În mod normal, îi plăceau ritualul şi ceremonia celor trei mese zilnice. Personalul lui a pregătit la 183

timp mâncarea, dar el n-a venit s-o mănânce. În schimb, s-a plimbat pe o potecă sinuoasă prin tufărişul de pe proprietatea lui, mişcându-se repede şi vorbind la telefonul celular, pete

întunecate de transpirație apărând pe cămaşa lui. Omul său de la Administrația Antidrog americană făcuse o verificare de rutină a tuturor transcrierilor de convorbiri ascultate şi sunase cu un avertisment. Lui Plato nu-i plăceau avertismentele. Îi plăceau soluțiile, nu problemele.

Tipul de la DEA[3] ştia asta şi deja apelase la un coleg. Nu exista nicio posibilitate să

oprească arestarea nefericitului de rusnac, dar lucrurile puteau fi întârziate până când se încheia afacerea, astfel încât banii să se poată evapora în siguranță, iar Plato să

poată dispărea îmbogățit şi nepătat. Nu avea să-l coste decât patru ani de taxe de colegiu. Colegul avea un băiat de

şaisprezece ani şi nu economisise niciun ban. Plato întrebase cât costă colegiul şi fusese puțin cam şocat de răspuns. Cu banii ăia, puteai să cumperi o maşină

decentă.

3 Acronim pentru Drug Enforcement Administration, Administrația Antidrog din SUA *(N.t.).*

Plato mai avea o singură problemă. Locul din Dakota de Sud era o amenajare

multifuncțională. În cea mai mare parte, conținutul ei putea fi vândut, dar nu în totalitate. Unele dintre elemente trebuiau să fie mai întâi mutate de-acolo. Ca atunci când vinzi o casă. Laşi aragazul, iei canapeaua.

Nu avea încredere în nimeni. De cele mai multe ori, asta-i era de folos. Dar uneori îi crea dificultăți. Ca acum. Cui să ceară să

împacheteze şi să expedieze? Nu putea să

sune la Allied Van Lines. Iar Fedex sau UPS

nu erau potrivite pentru aşa ceva.

Concluzia la care ajunse fără tragere, de inimă era că, dacă voiai să faci ceva cum se cuvine, trebuie să te descurci singur.

Janet Salter îi făcu semn cu mâna lui Reacher să rămână pe scaun şi începu să

debaraseze masa.

— Ce ştii despre metamfetamine? îl întrebă ea.

— Probabil că mai puțin decât dumneavoastră, spuse Reacher.

— Nu sunt genul ăla de fată.

— Dar sunteți genul ăla de bibliotecar. Sunt sigur că ați cercetat serios subiectul.

— Zi tu mai întâi.

185

— Am lucrat în armată.

— Iar asta presupune ce?

— Anumite situații şi anumite operații cereau ceea ce manualele de instrucție descriu ca vigilență, concentrare, motivație şi claritate mentală, pentru perioade prelungite. Doctorii au tot felul de pastile cu stimulente. Când am intrat în armată, metamfetamina era pe cale să fie abandonată, dar fusese folosită vreme de decenii, înainte de asta.

Janet Salter încuviință cu o mişcare a capului.

— Se numea Pervitin. Germanii au rafinat o descoperire a japonezilor. S-a folosit pe scară largă în cel de-al Doilea Război Mondial. Era preparat sub formă de batoane de ciocolată. *Fliegerschokolade,* care înseamnă ciocolata aviatorilor, şi *Panzerschokolade,* ciocolata tanchiştilor. Şi aliații au avut aşa ceva. În aceeaşi măsură, de fapt. Poate chiar mai multă. I se spunea Desoxyn. Sunt surprinsă că a mai putut cineva să doarmă.

— Pentru somn aveau morfină.

— Dar acum e controlată. Pentru că

provoacă probleme groaznice celor care abuzează de ea. Aşa că trebuie fabricată

ilegal. Ceea ce e relativ uşor de făcut, în 186

mici laboratoare artizanale. Dar ca să

fabrici orice, ai nevoie de materii prime.

Pentru metamfetamină ai nevoie de

efedrină şi pseudoefedrină. Poți să le cumperi angro, dacă reuşeşti să păcăleşti autoritățile. Sau le poți extrage din medicamentele decongestive, care se vând la liber. Pentru asta ai nevoie de fosfor roşu şi iod. Sau litiu, din baterii de un anumit tip. Asta-i o metodă alternativă, denumită reducerea Birch.

— Se poate obține direct din arborii de salcâm, din vestul Texasului, spuse

Reacher. Plus mescalină şi nicotină. Un arbore minunat, salcâmul.

— Dar aici nu suntem în vestul Texasului, spuse Janet Salter. Suntem în Dakota de Sud. Ce vreau să spun e că nu poți să faci chirpici fără paie. Dacă expediază cantități mari de produs finit, trebuie să aducă

materiile prime în cantități la fel de mari.

Iar asta e o chestie care se vede. Trebuie să fie implicate camioane de marfă. De ce nu-i poate prinde astfel comandantul Holland, fără să mă implice pe mine?

— Nu ştiu.

— Cred că Holland s-a lenevit.

— Peterson spune că v-au oferit opțiunea de a face un pas înapoi.

187

— Dar nu pricepi? Asta nu-i deloc o opțiune. N-aş putea trăi cu mine însămi. E

o chestiune de principiu.

— Peterson mai zice că vi s-a oferit protecție federală.

— Şi poate c-ar fi trebuit s-o accept. Dar prefer să rămân în casa mea. Sistemul de justiție ar trebui să penalizeze infractorii, nu martorii. Şi asta-i tot o chestiune de principiu.

Reacher privi spre uşa bucătăriei. O

polițistă în hol, una la fereastra din spate, alte două care dormeau la etaj, gata pentru tura de noapte, o maşină afară, altă

maşină care bloca la un cvartal distanță şi a treia la capătul străzii. Plus vecini vigilenți şi o secție de poliție paranoică.

Plus zăpadă peste tot.

Toate bune, în afară de cazul în care suna sirena.

— Sunteți bunică? întrebă Reacher.

— N-am avut copii, spuse Jane Salter clătinând din cap. Am aşteptat, iar apoi soțul meu a murit. Era englez şi mult mai în vârstă ca mine. De ce întrebi?

— Peterson vorbea de credibilitatea pe care o aveți ca martor. Spunea că arătați ca o bunicuță din cartea de poveşti.

— Şi aşa arăt?

— Nu ştiu. Cred că eu n-am avut cărțile alea de poveşti.

— Unde-ai crescut?

— În baze ale Corpului de Marină.

— În care?

— Am avut senzația că în toate.

— Eu am crescut aici, în Dakota de Sud.

Tatăl meu a fost ultimul dintr-un lung şir de magnați. Am făcut comerț, am

cumpărat terenuri de la băştinaşi cu doisprezece cenți acrul, am cumpărat mii de obligațiuni emise de guvern

prin

companii-surogat, am avut exploatații aurifere, am investit în căi ferate. La prețuri preferențiale, fireşte.

— Aşa a apărut casa asta, spuse Reacher.

Janet Salter zâmbi şi zise:

— Nu, aici ne-am mutat când am trăit vremuri grele.

Clopoțelul din hol se auzi sunând o dată, liniştit şi civilizat. Reacher se ridică şi se duse la uşă, aşteptând. Polițista de serviciu şedea pe treapta de jos a scării. Se ridică, traversă spațiul întunecat şi deschise uşa din față. Comandantul Holland intră cu un vârtej mic de zăpadă şi un nor de aer rece.

Îşi bătu picioarele pe covoraş şi avu un frison când îl lovi căldura. Îşi scoase haina.

Polițista i-o agăță în cuier, peste haina de împrumut a lui Reacher.

Holland traversă holul, îl salută pe Reacher cu o mişcare a capului şi trecu pe lângă el spre uşa bucătăriei, îi spuse lui Janet Salter că nu avea veşti importante pentru ea şi că trecuse pe-acolo doar ca s-o salute. Ea îl rugă să aştepte în bibliotecă, zicându-i că-i va pregăti o cafea. Reacher o văzu cum umple un percolator vechi din aluminiu gros şi mat. Cablul de alimentare era izolat cu material textil. Practic, era o antichitate. Posibil să fi fost turnat din materialul topit al unui avion B-24

Liberator după cel de-al Doilea Război Mondial. Reacher stătea gata s-o ajute, dar ea îl expedie cu un gest al mâinii şi-i spuse:

— Du-te şi aşteaptă în bibliotecă, cu Holland.

Aşa că Reacher se duse în camera plină

cu cărți şi-l întrebă pe Holland:

— Cum merg lucrurile?

— Care lucruri? i-o întoarse Holland.

— Maşina de la limita estică a oraşului.

Cu mortul în ea.

— Nu suntem siguri că supoziția noastră

inițială a fost corectă. Mă refer la ştergerea 190

urmelor. Se poate să fi fost un simplu jaf care s-a sfârşit prost.

— Cum aşa?

— Tipul era avocat, dar în maşină nu s-a găsit nicio servietă. Ai mai auzit de-aşa ceva? Un avocat fără servietă? Poate i-a luat-o cineva.

— Avea portofelul în buzunar?

— Da.

— Ceasul la mână?

— Da.

— Era aşteptat la închisoare?

— Conform listei de vizitatori, nu. Clientul lui n-a făcut nicio solicitare. Dar cei de la biroul lui ne-au spus că a primit un telefon.

— Atunci n-a fost un jaf simplu. A fost ademenit acolo. N-avea servietă pentru că

nu plănuia să scrie nimic. Nu în linia lui actuală de activitate.

— Posibil. O să ținem deschisă ancheta.

— Cine a dat telefon la biroul lui?

— O voce masculină. Aceeaşi ca în

primele cinci rânduri. De pe un telefon celular pe care nu-l putem identifica.

— Cine era clientul cu care se vedea la închisoare?

— Un imbecil, vai de mama lui, de la care n-o să obținem niciodată nimic. L-am arestat acum două luni pentru c-a

incendiat o casă. Încă mai aşteptăm rezultatele evaluării psihologice. Pentru că

nu vrea să vorbească cu nimeni, dacă n-are chef. Niciun cuvințel.

— Se pare că amicul motociclist a ales bine.

Percolatorul începu să gâlgâie în

bucătărie. Era zgomotos. Reacher îl auzea foarte clar. Mirosul de cafea se strecură şi umplu aerul. *Columbiana,* se gândi Reacher, *măcinată la granulație mare,*

rezonabil de proaspătă.

— Am vorbit cu doamna Salter, spuse

Reacher, despre aprovizionarea cu materii prime a laboratorului pe care v-ați gândit că-l au acolo.

— Crezi c-am fost neglijenți? Crezi că am fi pus-o într-o situație riscantă când am fi avut o alternativă viabilă?

— N-am spus asta.

— Am încercat, crede-mă. Nimic nu trece prin Bolton. Suntem cât se poate de siguri de asta. Prin urmare, sunt aprovizionați din vest. De autostradă răspunde Patrula Autostrăzii. Nu avem jurisdicție acolo. Tot ce controlăm este drumul districtual care trece pe la nord de tabără. Am postat maşini acolo, aleatoriu. În sensul propriu al cuvântului. Dau cu zarurile pe birou.

— Le-am văzut acolo, spuse Reacher.

Holland încuviință cu o mişcare din cap.

— Procedez aşa pentru că nu ne putem permite ca modelul repetitiv să fie

previzibil în vreun fel. Dar până acum n-am avut noroc. Se pare că ne supraveghează

cu mare atenție.

— OK.

— Procesul o să rezolve problemele. Sau negocierea din seara de dinaintea

procesului. N-o să aibă loc mai devreme de asta. Încă o lună, atât.

— Peterson mi-a spus că nu există nicio posibilitate de a evita planul de criză.

— Are dreptate. Am obiectat, fireşte, dar înțelegerea a fost încheiată de primar.

Mulți bani, multe condiții. I-am avea pe inspectorii de la Departamentul de Justiție pe capul nostru o veşnicie.

— Un cal de dar.

— Mai mare daraua decât ocaua, spuse Holland. Dar, pe de altă parte, eu nu dețin un motel.

Complexul împrejmuit de ziduri al lui Plato se întindea pe o suprafață de

patruzeci de hectare. Drumul său şerpuit prin tufăriş era lung de vreo cinci

kilometri. Următoarea idee îi veni în minte 193

pe când se afla în cel mai îndepărtat punct de casă. Caracteristic pentru el, era o idee cutezătoare. Cei de la Antidrog urmau să-l salte pe rusnac. Ăsta era un fapt stabilit deja. Plato n-avea să se pună de-a

curmezişul. Agenții trebuiau să-l vadă pe individ intrând în posesia a ceva. Dar care era exact conținutul acelui lucru? Suficient ca să dea substanță acuzațiilor, cu

siguranță. Dar nu neapărat tot ceea ce individul se pregătea să plătească. Ținând cont de circumstanțe, asta ar fi fost excesiv de generos. O marjă mică putea fi reținută. La drept vorbind, o marjă mai mare. Posibil, cea mai mare parte a

cantității convenite. Pentru că ce mama dracului ar fi putut să facă rusnacul? Să

tune şi să fulgere într-o celulă de maximă

securitate despre cât e de nedreaptă viața?

Oricum avea să facă asta. Aşa încât Plato putea să-i ia banii şi apoi să vândă din nou marfa altcuiva. Ca atunci când vinzi o casă, doar că de data asta iei aragazul, becurile şi geamurile de la ferestre.

Stratagema urma să-i crească de peste două ori cheltuielile de transport, dar putea să se-mpace cu ideea. Era sigur că o soluție avea să apară singură. Detaliile aveau să se clarifice.

194

Pentru că el era Plato, iar ei nu.

Janet Salter aduse cafeaua în bibliotecă

pe o tavă de argint. Un ibric din porțelan, frişcă, zahăr, trei ceşti minuscule, trei farfurioare şi trei lingurițe. Era clar că

polițistele aflate la post nu fuseseră

incluse. Probabil că se discutase în prealabil despre separarea obligațiilor profesionale de cele sociale. Probabil că

polițistele erau mulțumite de rezultatul final. Reacher se aflase în situația lor de multe ori. Întotdeauna era mai bine să

separi lucrurile şi să te concentrezi.

Janet Salter turnă cafeaua. Ceşcuța era mult prea mică pentru mâinile lui Reacher, dar cafeaua era bună. Adulmecă aburul şi luă o sorbitură. Apoi telefonul lui Holland sună. Holland ținu ceaşca în echilibru şi-şi scoase telefonul din buzunar, verificând ecranul. Deschise telefonul cu o singură

mână şi răspunse. Ascultă timp de opt secunde. Apoi închise telefonul şi zâmbi larg, recunoscător şi fericit.

— Tocmai l-am prins pe individul care l-a împuşcat pe avocat, spuse el.

Două fără cinci minute după-amiaza.

Încă treizeci şi opt de ore.

Capitolul 15

Reacher se întoarse la secție împreună cu Holland. Maşina Crown Vic fără însemne părăsi străduța laterală şi se alinie pe făgaşele formate, înaintând lin şi uşor.

Peterson îi aştepta în sala de operațiuni.

Zâmbea şi el, la fel de larg, de

recunoscător şi de fericit ca Holland.

Reacher nu zâmbea. Avea îndoieli serioase.

Bazate pe o experiență amară. O rezolvare rapidă şi uşoară la o problemă serioasă era ceva prea frumos ca să fie adevărat. Iar lucrurile care erau prea frumoase ca să fie adevărate de obicei nu erau. O lege

fundamentală a naturii.

— Deci, cine a fost făptaşul? întrebă el.

— Jay Knox, răspunse Peterson. Şoferul autocarului.

Reacher auzi istorisirea la mâna a doua, stând deoparte şi ascultându-l pe Peterson punându-l pe Holland la curent cu ce se întâmplase. Cu patruzeci de minute în urmă, o maşină de patrulare văzuse un pieton care înainta cu greu prin zăpada de pe marginea unui drum rural la un

kilometru şi jumătate de oraş. Peterson preciză numele polițistului din maşină, zicând că e „de-ai noştri". Un angajat vechi, probabil. Din jumătatea bună a departamentului. Poate cineva pe care Holland chiar îl cunoştea bine. Conform ordinelor, polițistul din maşină acționa la un nivel de alertă maximă, dar chiar şi aşa, s-a gândit că tipul era mai degrabă un şofer care dăduse de necaz decât un

criminal. A oprit şi s-a oferit să-l ia cu maşina. Răspunsul individului a fost cumva în neregulă. Omul era morocănos,

necooperant şi evaziv. Prin urmare,

polițistul i-a pus cătuşele şi l-a

percheziționat.

Şi a găsit în buzunar un pistol Glock 17

de nouă milimetri. Mirosea ca şi cum se trăsese de curând cu el, iar din încărcător lipsea un cartuş.

Polițistul l-a arestat şi l-a adus l-a secție.

La registratură a fost recunoscut ca fiind şoferul autocarului. S-au luat probe de pe mâini şi haine pentru depistarea

reziduurilor de la împuşcătură. Testele au ieşit pozitive. Jay Knox trăsese cu un pistol cândva în ultimele ore. Pistolul era plin de amprentele lui. I s-au citit drepturile.

197

Acum era în arest într-o celulă. Nu ceruse un avocat. Dar nici nu voia să vorbească.

Holland se duse să se uite la Knox în celulă. Era un imbold cu care Reacher se mai întâlnise. Era ceva similar cu mersul la grădina zoologică. După o captură

importantă, oamenii vin să se zgâiască la individ. Stau în fața zăbrelelor un moment şi absorb imaginea. După aceea vor spune că citiseră pe chipul individului ceva despre care ştiuseră că e ceva necurat.

Dacă nu, vor vorbi despre banalitatea răului. Despre faptul că nu există semne pe care să te poți bizui.

Peterson rămase în sala de operații.

Încerca să lege în minte firele răzlețe. Un alt imbold pe care Reacher îl cunoştea. Un imbold periculos. Dacă o iei înapoi pe firul evenimentelor, ajungi să vezi ceea ce vrei să vezi.

— Câte gloanțe s-au găsit în victimă?

întrebă Reacher.

— Unul, răspunse Peterson. În cap.

— Nouă milimetri?

— Aproape sigur.

— E un glonț răspândit.

— Ştiu.

— Geografia corespunde?

198

— Knox a fost săltat cam la şase kilometri de locul crimei.

— Pe jos? E prea departe, în mod cert.

— Trebuie să fi fost implicat un vehicul.

— De ce?

— Aşteaptă până vezi fotografiile.

Fotografiile sosiră după o jumătate de oră. Erau în acelaşi tip de dosar pe care Reacher îl văzuse în biroul lui Holland, cu o seară înainte. Acelaşi tip de fotografii.

Lucioase, douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri, cu etichete imprimate lipite pe colțurile de jos. Erau foarte multe. Erau imagini color, dar dominau nuanțele de gri şi de alb. Zăpadă pe jos, zăpadă în aer.

Obturatorul camerei surprinsese căderea fulgilor în forme suspendate stranii şi întunecate, precum cenuşa de la un vulcan, ca pete şi impurități.

Prima era o imagine de ansamblu, luată

de la distanță, pe direcția vest-est. Arăta drumul acoperit de zăpadă cu două perechi de făgaşe grupate aproape de creasta carosabilului. O maşină singuratică stătea fix în centrul făgaşelor orientate spre vest.

Avea farurile aprinse. Nu cotise, nu derapase. Se oprise din rulare, ca un tren pe şine.

A doua imagine fusese obținută de la o distanță mai mică cu vreo treizeci de metri.

Trei lucruri săreau în ochi.

Mai întâi, în spatele volanului se zărea o siluetă. Un bărbat, ținut drept în scaun de centura de siguranță, cu capul căzut în față. Al doilea, geamul din dreapta-spate era împroşcat cu o pată roz întinsă. Şi al treilea, nu se vedea absolut nimic pe drum, în afară de zăpada virgină şi patru făgaşe formate de roțile maşinilor. Nimic altceva în plus.

A treia fotografie confirma acest lucru.

Pentru a treia imagine, camera ignorase complet maşina. Obiectivul fusese

îndreptat direct de la vest la est, de-a lungul drumului, chiar deasupra locului în care banda galbenă stătea îngropată sub zăpadă. Era o imagine lipsită de trăsături caracteristice. Nu era nimic de văzut.

Maşinile care trecuseră săpaseră nişte şanțuri, baza făgaşelor fusese presată în jos, mici pereți laterali fuseseră aruncați în sus, avalanşe minuscule se rostogoliseră

spre exterior de pe vârfurile pereților laterali, iar acele mici fragmente căzute fuseseră netezite de o crustă de omăt proaspăt.

Nimic altceva.

200

— Bune imagini, remarcă Reacher.

— M-am străduit, spuse Peterson.

— Frumos lucrat.

— Mulțumesc.

— Nu se văd urme de paşi, spuse

Reacher.

— De acord, confirmă Peterson.

A patra fotografie era un prim-plan al unuia dintre făgaşele ce mergeau spre est.

Nici aici nu era nimic de văzut, în afară de fragmente desprinse şi amestecate din urmele de cauciucuri, aceleaşi vafe şi structuri reticulare pe care Reacher le văzuse peste tot în oraş. Nicio şansă să

reconstitui ceva care să merite să fie trimis la un laborator.

A cincea imagine era un prim-plan al maşinii, luată din dreapta-faţă. Era un Sedan mic şi cochet, o marcă pe care Reacher nu o recunoscu.

— Infiniti, spuse Peterson. E japoneză.

Divizia de lux a firmei Nissan. Modelul ăla are un motor V-6 şi tracţiune permanentă

pe patru roţi. Toate cele patru pneuri sunt de iarnă. Este o maşină practică şi e suficient de arătoasă pentru un avocat din Dakota de Sud.

Vopseaua era argintiu-deschis. În esenţă, era curată, dar murdară de la călătoriile 201

recent efectuate pe timp de iarnă. Felul în care lumina era reflectată de zăpadă şi de vopseaua maşinii o făcea să pară

fantomatică, lipsită de substanţă. Geamul şoferului era complet deschis. Mortul era prins de scaun cu centura de siguranţă.

Vântul suflase ceva zăpadă spre el. Avea bărbia proptită în piept. Ai fi zis că aţipise, dacă făceai abstracţie de gaura din cap.

Gaura era subiectul celei de-a cincea fotografii. Se afla chiar în centrul frunţii.

Ca un al treilea ochi. Era clar că individul se uitase pe fereastră, cu capul întors la jumătatea distanţei dintre lateral şi drept înainte. Fusese împuşcat drept de-a lungul axei câmpului său vizual. Privise către armă. Rana de ieşire împrăştiase resturi pe toată suprafaţa geamului aflat pe

diagonală în spatele lui. După aceea, capul i se lăsase în jos şi se rotise înapoi la o poziţie centrală.

Restul imaginilor prezentau cadavrul şi interiorul maşinii din toate unghiurile posibile. *Fă cât mai multe fotografii,*

spusese Reacher, iar Peterson se

conformase întru totul. În spațiul pentru picioare din dreapta şoferului se găsea o pereche de galoşi aşezați ordonat. În centrul bordului era montat un mic ciocan 202

cromat, multifuncțional. Reacher văzuse produsul în broşurile de reclamă din avioane. Cu ele puteai să spargi geamurile dacă portierele rămâneau blocate în urma unui accident rutier. Un accesoriu ideal pentru oamenii prudenți, meticuloşi şi organizați, interesați de maşini. Dar Reacher se întreba dacă un astfel de obiect fusese vreodată folosit în mod serios în întreaga istorie a transporturilor rutiere.

Bănuia că nu.

Schimbătorul maşinii era în poziția

Parcare. Cheia de igniție era întoarsă în poziția de funcționare. Tahometrul arăta un ralanti de 800 de rotații pe minut.

Kilometrajul arăta mai puțin de 16.000 de kilometri. Temperatura de interior era fixată la 20 de grade. Radioul era acordat pe un post local de unde medii. Indicatorul butonului de volum era dat la minimum.

Indicatorul nivelului de carburant arăta că

rezervorul era aproape plin.

— Spune-mi povestea, zise Reacher.

— OK, spuse Peterson, Knox e într-un vehicul pe care-l conduce. Se îndreaptă

spre est. Avocatul merge spre vest.

Amândoi circulă cu viteză mică, condițiile de deplasare fiind rele. Knox îl vede pe avocat apropiindu-se. Îşi coboară geamul 203

portierei. Scoate brațul afară şi-i face semn avocatului să oprească. Avocatul reduce viteza şi opreşte. Coboară şi el

geamul. Se gândeşte, poate, că Knox vrea să-l avertizeze cu privire la un pericol aflat în față. Ca de la şofer la şofer, cum fac oamenii în condiții meteo adverse. În loc de asta, Knox îl împuşcă şi-şi continuă

drumul cu maşina.

— Cine-a găsit cadavrul?

— Un alt tip care mergea spre est. Cred că la cinci sau zece minute după ce s-a întâmplat. A încetinit, s-a uitat şi ne-a sunat de la o benzinărie aflată la trei kilometri distanță. Nu avea telefon celular.

— Knox e dreptaci?

— Nu ştiu. Dar cei mai mulți oameni sunt.

— Ați găsit cartuşul gol?

— Nu.

— Dacă Knox e dreptaci, înseamnă că a tras pe diagonală, cu brațul petrecut peste corp. Avea nevoie de o alungire rezonabilă

a brațului. Probabil că vârful țevii ieşea doar puțin pe geam. Portul de ejecție al Glockului e pe partea dreaptă. Aşa că

trebuia să-şi aleagă cu mare atenție poziția. Trebuia să țină portul de ejecție în interiorul maşinii. Cam înghesuit. Nu ai cum să iei linia de ochire de-a lungul țevii.

Şi totuşi glonțul l-a lovit pe mort drept între ochi. Nu-i aşa uşor. E chiar aşa de bun trăgător Knox ăsta?

— Nu ştiu.

— Ar trebui să încerci să afli.

— Mă gândesc că, poate, cartuşul gol s-a lovit de cadrul uşii sau de parbriz, pieziş, şi a ricoşat în interiorul vehiculului lui Knox.

— Zi-mi despre vehiculul lui Knox.

— Aranjat dinainte. A ajuns în oraş ieri şi s-a întâlnit cu cineva azi. Poate cu un motociclist, care i-a dat o maşină, probabil o camionetă. Knox şi-a îndeplini misiunea, a returnat vehiculul şi se ducea pe jos acasă când l-am arestat.

Reacher nu spuse nimic, aşa că Peterson continuă:

— Cei la care l-am cazat aseară mi-au spus că a ținut morțiş să spună că avea să

fie plecat în oraş toată ziua. Au mai zis că

n-a fost o companie plăcută. De parcă l-ar fi frământat nişte gânduri.

— M-am întâlnit cu el azi-dimineață la cafenea.

— Şi cum ți s-a părut?

— N-a fost o companie plăcută. Mi-a zis că urma să nu fie plătit începând de ieri.

Poate că se temea că-şi va pierde slujba.

— Era agitat din pricina misiunii sale.

— De unde ştia că avocatul vine cu maşina?

— I-a spus cel care i-a dat maşina.

— De unde ştia că avocatul avea să fie pe acel drum şi la acea oră?

— Aritmetică simplă. Întâlnirea falsă era pentru la prânz. Destul de uşor să calculezi retrospectiv în materie de timp. La fel de simplu şi în privința poziției, dat fiind că

toată lumea ştia că autostrada e închisă.

— Nu mă-mpac cu felul în care a ajuns aici, din capul locului. A fost mult prea complicat. Şi a spus că o maşină se

îndrepta direct spre el. Nu putea să

aranjeze asta dinainte. Nici nu putea să o inventeze. Avea douăzeci şi unu de martori potențiali la bord.

— Niciunul dintre ei n-a văzut-o.

— Nu putea să ştie asta în avans.

— Să zicem că într-adevăr o maşină

venea spre el, spuse Peterson. Poate că a luat instantaneu decizia de a o exploata în loc să simuleze o defecțiune aproape de intersecție. A avut vreo întârziere în reacție?

— Nu ştiu, dormeam, spuse Reacher.

Peterson nu spuse nimic.

— Cred că ați arestat pe cine nu trebuia, fu de părere Reacher.

206

— Polițiştilor nu le place să audă aşa ceva.

— Ştiu. Şi eu am fost polițist. Ceea ce nu face să fie mai puțin adevărat.

— I-am găsit în buzunar un pistol cu care a tras.

— Caz rezolvat? întrebă Reacher.

— Ăsta-i un pas mare.

— Dar?

— În acest moment, da, cred că-i

rezolvat.

— Atunci fii consecvent şi cheamă

polițiştii de la casa lui Janet Salter.

— Nu eu iau decizia asta, spuse Peterson.

— Şi dacă ai lua-o, ce-ai face?

— Nu ştiu.

— Holland o va lua?

— Trebuie să vedem.

Trei fără cinci după-amiaza. Încă treizeci şi şapte de ore.

Capitolul 16

Holland n-a luat decizia. Nu pentru că l-ar fi crezut pe Knox nevinovat, cel puțin așa susținea. Ci pentru că miza era îndeajuns de mare ca răufăcătorii să aibă justificare pentru o a doua tentativă, apoi pentru a treia și, dacă era necesar, a patra și a cincea. Prin urmare, protecția pentru Janet Salter avea să rămână în vigoare până la terminarea procesului.

Şi, deodată, Jay Knox a început să

vorbească, iar lucrurile s-au schimbat din nou.

Knox a spus că purta asupra lui un pistol pentru protecție personală și că așa făcuse întotdeauna. A spus că era abătut,

deprimat și frustrat din cauza incidentului cu autocarul, temându-se că patronii lui aveau să-l fenteze la plată. Nu-i plăceau ciudații la care fusese cazat. Zăbovise cât putuse de mult la micul dejun din cafenea, dar Reacher îl deranjase, așa că, de nervi, plecase într-o plimbare lungă. Încerca astfel să-și domolească sentimentele. Dar a ajuns la un mic pod sprijinit pe capre de 208

lemn peste un pârâu înghețat și a văzut un indicator rutier: *Podul îngheață înainte de*

drum. Şi-a pierdut cumpătul, a scos pistolul și a tras în indicator. Faptă pentru care era gata să-și ceară scuze, adăugând că mai toate indicatoarele rutiere pe care le văzuse în zonă erau ciuruite de gloanțe sau alice.

Îşi amintea unde era podul. Își amintea poziția în care se aflase. A fost destul de exact în privința asta. Putea chiar să

aprecieze binișor unde trebuie să fi căzut cartușul gol.

Evident, Peterson știa unde se afla podul.

Poziția lui era logică din punct de vedere geografic, dat fiind locul în care fusese arestat Knox. Se gândi că, dacă Knox fusese într-adevăr acolo, urmele pașilor lui puteau fi

văzute încă vag, sub acumularea nouă de zăpadă. Cu siguranță că nimeni altcineva nu se plimbase pe-acolo.

Localnicii aveau mai multă minte. Trimise o maşină de patrulare să verifice. În

portbagajul vehiculului era un detector de metale. Echipament standard în

jurisdicțiile cu delicte armate şi zăpadă.

După zece minute, polițistul trimis în recunoaştere sună de la pod. Găsise urme 209

de paşi. Şi cartuşul gol. Era îngropat în zăpadă la capătul unui şănțuleț lung de-un deget. Glonțul ajunsese acolo sfârâind şi topind zăpada. Fulgii căzuți între timp acoperiseră parțial şanțul, care era încă

vizibil, dacă ştiai ce cauți. Iar polițistul a confirmat că în indicatorul de avertizare era o gaură nouă, provocată aproape sigur de un glonț de nouă milimetri, în spațiul dintre h-ul de la „îngheață” şi d-ul de la

„drum”.

Peterson se sfătui cu Holland şi conveniră

că omul pe care-l căutau rămânea

neidentificat şi se afla deja în vecinătate.

Şi nu-şi terminase treaba decât pe

jumătate.

Cinci minute mai târziu, Jay Knox era eliberat. Dar i se spuse că pistolul avea să

rămână la secția de poliție, pentru orice eventualitate, până când putea să plece din oraş. Knox acceptă cu dragă inimă

înțelegerea. Reacher îl văzu ieşind din hol în zăpadă, grațiat, dar tot înfrânt, uşurat, dar tot frustrat. După o nouă rundă de consultări, Peterson şi Holland puseră

departamentul în stare de alertă maximă.

Chiar şi Kapler şi Lowell revenira la sarcini active.

Întregul personal primi ordin să se urce în maşini şi să patruleze străzile în căutare de fețe ciudate, vehicule nelalocul lor, comportamente bizare, o expresie mobilă a temerii primare a oricărui departament de poliție: *e cineva în preajmă.*

Peterson prindea în piuneze pozele de la noul loc al crimei pe panourile din micul birou de pe coridorul de lângă sala de operațiuni. Le aşeza pe peretele opus celui cu fotografiile cu tipul în negru descoperit mort în zăpadă. Reacher îl găsi acolo.

Peterson spuse:

— Tocmai ne-am făcut de baftă şi am

irosit o grămadă de timp.

— Nu chiar o grămadă de timp, zise

Reacher.

— Ce-ar face unitatea ta de elită în continuare?

— Ar face speculații legate de transmisiile automobilelor şi oamenii precauți.

— Ce înseamnă asta?

— În afară de faptul că Knox n-a fost omul căutat, cred că ai intuit corect cum s-au întâmplat lucrurile. Absența urmelor în zăpadă o dovedeşte. Două maşini s-au oprit una lângă cealaltă, aproape la nivel.

Ucigaşul i-a făcut semn cu mâna

211

avocatului. Acesta a oprit. Întrebarea este, de ce a oprit?

— Este lucrul evident de făcut.

— De acord, spuse Reacher, pe un astfel de drum. Vara, la viteze normale, nu s-ar întâmpla. Dar pe zăpadă, sigur, înaintezi greu, te gândeşti că celălalt ori are nevoie de ajutor, ori deține informații care-ți sunt necesare. Aşa că te opreşti. Dar dacă eşti un tip îndeajuns de prudent ca să-ți

iei la tine galoşii şi să-ți montezi pe bord un ciocan de urgență şi asculți radioul local ca să auzi buletinul meteo şi îți ții rezervorul plin mai tot timpul, atunci întreaga poveste nu prea-ți inspiră încredere. Aşa că

păstrezi transmisia în viteză şi ții piciorul pe frână. Ca să poți, la nevoie, s-o iei rapid din loc. Poate c-ai deschide geamul un pic.

Dar avocatul vostru n-a făcut asta. Şi-a pus maneta pe Parcare şi şi-a deschis geamul până jos.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că era pregătit pentru o

tranzacție în toată regula. O conversație, o discuție, tot tacâmul. A dat volumul radioului la minimum, pregătindu-se. De unde reiese că poate-l cunoştea pe cel care l-a oprit. Lucru ce pare plauzibil, ținând 212

cont de genul de oameni cu care pare să fi avut de-a face.

— Voi ce-ați fi făcut acum?

— Până acum, i-am fi întors deja viața cu susul în jos.

— E mai greu să facem asta. Locuieşte în districtul învecinat. Nu intră-n jurisdicția noastră.

— Trebuie să pui mâna pe telefon şi să

cooperezi.

— Cum făceai tu cu agenții federali?

— Nu tocmai, spuse Reacher.

Plato îşi încheie plimbarea de după-

amiază cu o vizită la prizonierul său. Tipul era prins cu un lanț de gleznă, în aer liber, fixat de un stâlp metalic ancorat adânc în pământ.

Era un hoț. Se lăcomise. În mod evident, operațiunile lui Plato erau tranzacții cu bani lichizi, astfel că importante cantități de bancnote trebuiau depozitate pe

perioade lungi, în pământ, în pivnițe, ascunse ici şi colo, până la punctul la care daunele provocate de umezeală şi

rozătoare se ridicau la aproximativ zece la sută din venituri. O sută de mii din fiecare milion pur şi simplu erau distruse şi dispăreau. Doar că divizia acestui individ
213

susținea că pierderile fuseseră de doisprezece la sută. Ceea ce era o

anomalie. La o cercetare atentă, a reieşit că individul obişnuia să dea cu jula, un sfert de milion ici, un sfert de milion colo.

Până la un punct, Plato era tolerant cu greşelile, dar nu şi cu lipsa de loialitate.

Acesta fiind motivul pentru care individul fusese legat cu lanțul de un stâlp.

Pe timpul iernii, la o sută şaizeci de kilometri de Ciudad de México, vremea nu era teribil de caldă. Nu erau insecte periculoase în aer sau pe pământ, şerpii erau adormiți, iar micile mamifere

nocturne erau în general sfioase. Aşa încât individul avea să moară fie de sete, fie de foame, în funcție de precipitații.

În afară de cazul în care alegea

alternativă. O secure se afla la îndemână.

Lama era ascuțită şi tibia individului, aproape. Încă n-o folosise. Dar Plato credea că avea s-o facă. De obicei, şansele erau de cincizeci la sută. Dovada acestei afirmații era peste tot în regiune,

exprimată într-un număr de femei rămase văduve şi un număr egal de bărbați care se deplasau în cârje.

214

În sala de operațiuni din Dakota de Sud ceasul arăta patru fără cinci după-amiaza.

Încă treizeci şi şase de ore.

— Patru fără cinci aici înseamnă cinci fără

cinci pe Coasta de Est, spuse Peterson. Ora închiderii. E timpul să suni la vechea ta unitate. Încă avem nevoie de informația aia.

Reacher se duse la biroul din colțul sălii.

Se aşeză, dar nu formă numărul. Ora închiderii în Virginia era cinci, nu cinci fără cinci. Precizia era importantă. Conta pentru el şi nu avea nicio îndoială că şi pentru actualul lui succesor era la fel.

— Ce părere ți-ai făcut despre doamna Salter? întrebă Peterson.

— Probabil că e o persoană care a citit mult.

— Ca martor?

— Excelent.

— Va rezista?

— E speriată.

— N-o putem învinui.

— Care-i treaba cu aprovizionarea cu materii prime a laboratorului? Şi, că veni vorba, de ce nu interceptați produsul finit când îl expediază?

215

— Încercăm. Dar ca să putem garanta ceva, ar trebui să fim pe drumul acela zi şi noapte, şapte zile din şapte.

— Şi cu oamenii potriviți, spuse Reacher.

Unii dintre oamenii voştri par cam adormiți la schimbul de tură. Dar, în orice caz, trebuie să-i spui doamnei Salter că faceți tot ce vă stă în putință. În momentul ăsta are senzația că toată povara e pe umerii ei.

— I-am spus că nu e obligată să facă nimic.

— Unii oameni au modul lor propriu de a înțelege obligativitatea.

Reacher luă telefonul şi apăsă tasta nouă. Formă numărul pe care şi-l amintea şi aşteptă să înceapă mesajul înregistrat.

Dacă ştiţi interiorul serviciului căutat,

puteţi să-l formaţi în orice moment. Tastă

110. Îi răspunse aceeaşi voce masculină.

Căpitanul, din Sud. Aceeaşi întâmpinare dintr-un singur cuvânt.

— Da?

— Cu Amanda, te rog, spuse Reacher.

Urmă un clic şi un tors ca de pisică şi un al doilea ton de apel, după care se auzi glasul. Cald, răguşit, murmurat, intim.

— Eşti o mare belea, rosti vocea.

— Sunt? spuse Reacher.

— De parcă n-aveam destule pe cap.

216

— Care-i problema?

— Locul tău aflat la opt kilometri vest de Bolton nu ocupă un loc central în arhive. În registrul unităţilor nu apare nicio

menţiune.

— Nici n-are cum. E abandonat. Poate că

nici n-a fost folosit vreodată.

— A fost vândut?

— Nu ştiu. Poate doar retrocedat. Se află

pe ceea ce poliţiştii de-aici numesc teren public.

— Am căutat pe o perioadă de cincizeci de ani în urmă în registrul titlurilor de proprietate şi n-am găsit niciun transfer.

— Atunci poate că încă e al nostru.

— Caz în care am avea nişte costuri.

Inspecții bianuale şi ceva cheltuieli de întreținere, măcar. Dar nu sunt

consemnate nicăieri astfel de cheltuieli.

— Trebuie să fie ceva. Nici măcar armata nu construieşte lucruri ca să uite cu totul de ele apoi.

— E împrejmuit cu gard?

— Nu ştiu. Sunt la opt kilometri de el. De ce?

— Pentru că nici măcar armata nu

construieşte lucruri ca să uite cu totul de ele apoi. Prin urmare, absența

înregistrărilor ar putea să însemne că e pe 217

altă listă. Se poate să fi fost o unitate secretă.

— Toate erau, spuse Reacher.

— Unele mai mult decât altele.

— Bătrânii de-aici îşi amintesc de un cordon de securitate.

— Întotdeauna au existat cordoane de securitate.

— Cât de secret poate să fie? Au adus lucrători de construcții aici.

— Secretă atunci, abandonată acum.

Poate pentru că era foarte bizară. Ceea ce ar putea fi important pentru tine. Dar dacă

vrei într-adevăr să ştii, va trebui să mai fac nişte săpături.

— Poți?

— O să te coste.

— Ce?

Cald, răguşit, murmurat, intim.

— Vreau să ştiu povestea din spatele îndoiturii din birou.

— Nu ai timp. Ai destule de făcut.

— În momentul ăsta, ard gazul,

aşteptând un telefon.

— Ceva interesant?

— Destul.

— Povesteşte-mi despre asta.

— Nu aşa era înțelegerea. Tu trebuie să-

mi povesteşti.

218

— Nu vreau să vorbesc prin centrală.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. E evident că

treaba cu capul colonelului a fost

îndreptățită, altfel te-ar fi arestat pe loc atunci. Iar dauna produsă unei proprietăți a guvernului s-a prescris de mult.

— Cât de mult te vei strădui cu săpăturile alea?

— Atât de mult cât vei dori tu.

— Când urmează să primeşti telefonul ăla?

— Curând, sper.

— Vezi? N-avem timp pentru poveste.

Află lucrul de care am nevoie până mâine şi-o să-ți spun atunci.

— Greu se mai negociază cu tine.

— Speram să obțin ceva gratis.

— Măcar dă-mi un indiciu.

— OK, spuse Reacher. N-a fost vorba de un colonel. Era general cu o stea.

Plato se hotărî să ia cina devreme, pentru că sărise peste prânz şi acum îi era foame.

Aşa că-şi făcu apariția în bucătărie. Era un lucru pe care-i plăcea să-l facă din când în când. Credea că astfel îşi demonstrează

solidaritatea cu oamenii care lucrau pentru el. Simțea că e un gest cuprinzător şi democratic. Dar întotdeauna se transforma 219

într-o chestie de tip feudal. Oamenii lui lăsau capetele-n jos, se foiau, se agitau, roşeau şi se fâstâceau. Probabil fiindcă se temeau de el. Dar n-aveau niciun motiv. Nu făcuse niciodată victime în rândul

personalului domestic. Niciunul dintre ei nu avusese vreodată de suferit. În orice caz, nu cei din actuala generație. Doi dintre predecesorii lor fuseseră îngropați pe proprietate, dar nimeni dintre actualii săi angajați nu ştia nimic despre asta.

Comandă un apetitiv rece şi un antreu fierbinte şi-şi luă o bere din frigider, după

care se duse să aştepte în sufrageria mai mică de afară. Luă telefonul celular şi formă numărul de la vila protejată cu ziduri aflată în oraş, la peste o sută şaizeci de kilometri distanță. Întrebă:

— Cum merge treaba în Dakota de Sud?

Omul din vilă răspunse:

— Avocatul a fost rezolvat încă de-acum şase ore.

— Şi martorul?

— Încă nu.

— Deci, când?

— Curând.

— Cât de curând?

— Foarte curând.

220

Plato simți cum îi creşte tensiunea şi i se umflă venele de la tâmple. Văzu cu ochii minții următoarele douăzeci şi patru de ore. Îi plăcea să gândească vizual. Îi plăcea să vadă intervalele cronologice aranjate liniar, ca gradațiile de pe o riglă.

Le inspectă îndeaproape, ca o pasăre care se lasă jos în zbor deasupra mării, pe unele le completă, iar pe altele le lăsă goale.

— Sună-ți omul şi spune-i că treaba cu martorul nu mai poate să aştepte.

— O să-l sun, spuse omul din vilă.

Plato închise şi formă din nou un număr.

La aerodrom. Ceru să i se pună avionul în aşteptare. Trebuia alimentat cu carburant şi gata de decolare în orice moment. Planul de zbor trebuia să arate Canada, dar aia era o rută falsă. În realitate, avea să fie un drum de două mii şapte sute de kilometri dus şi două mii şapte sute de kilometri întors. Trebuia să se asigure combustibil la punctul intermediar pentru cursa de

întoarcere.

Apoi dădu un al treilea telefon. Avea nevoie de şase oameni care să meargă cu el. Oameni buni, dar nu atât de buni încât să nu-şi permită să-i abandoneze acolo.

Dacă se ajungea la asta.

Ceea ce, spera el, avea să se-ntâmple.

221

Reacher încetă să se gândească la femeia cu glasul interesant când auzi strigăte în holul de la intrarea în secție.

Strigăte dintr-o singură parte. O

convorbire telefonică, începuse pe un ton oficial, devenind politicoasă, apoi uşor defensivă şi, în final, exasperată. Se sfârşi cu țipete. Urmară câteva mişcări: bătrânul de la recepție merse în biroul lui Holland, Peterson veni şi el la Holland, bătrânul se întoarse în hol, Peterson se întoarse în sala de operațiuni.

— Probleme cu motocicliştii, spuse

Peterson. Unul dintre ei tocmai a sunat.

Spune că trei dintre oamenii lor lipsesc şi de ce nu facem nimic în privința asta.

— Ce le-ați spus?

— Că ne ocupăm de povestea asta.

— Şi?

— Au spus că să facem bine să ne dăm silința mai mult, altfel vin în oraş şi rezolvă

singuri problema. Ne-au dat termen până

mâine.

Cinci fără cinci după-amiaza.

Încă treizeci şi cinci de ore.

222

Capitolul 17

Peterson plecă din nou şi Reacher rămase singur în sala de operațiuni, privind pe fereastră. Continua să ningă. Fulgii cădeau prin conurile de lumină gălbuie ale

lămpilor cu sodiu. Cerul era întunecat. Ziua era pe terminate. Douăsprezece mii de suflete din apropiere se adăposteau în case, la căldură, uitându-se la televizor, pregătindu-se de masa de seară. La nord, închisoarea dădea-n foc. La vest,

motocicliştii făceau numai ei ştiau ce. Şi undeva un ucigaş necunoscut îşi pregătea a doua lovitură.

Peterson se întoarse şi spuse:

— Comandantul Holland crede că indivizii blufează. Că toată strategia lor de până

acum a fost să rămână în limitele legii ca să nu ne dea un motiv de acțiune împotriva lor.

Reacher nu spuse nimic.

— Tu ce crezi? întrebă Peterson.

— Nu putem afla decât într-un singur mod.

— Şi care-ar fi acela?

— Recunoaştere.

223

— Vrei să ne ducem acolo?

— Nu, mă duc eu, spuse Reacher. Oricum trebuie să văd locul. Ca să aflu ce e.

— Ai oameni care lucrează la asta.

— Nimic nu poate înlocui ceea ce vezi cu ochii tăi.

— Pur şi simplu te duci acolo?

— Am să spun că sunt de la armată. O

inspecție bianuală a proprietății noastre.

— De unul singur?

— De ce nu?

— N-o să meargă. Vor vrea să-ți vadă

legitimația.

— Nu. Ăştia nu sunt cetățeni obişnuiți.

— Când vrei să te duci? întrebă Peterson.

— Cât de curând posibil, spuse Reacher.

N-are niciun rost să merg pe întuneric. Să

zicem, de cum se luminează de ziuă.

Peterson îi spuse că departamentul avea o maşină nemarcată de rezervă, pe care Reacher o putea folosi. Momentul în care avea să se lumineze de ziuă depindea de vreme, dar avea să fie undeva între orele şapte şi opt.

— Acum te duc acasă, spuse în concluzie Peterson. Trebuie să te odihneşti.

Reacher clătină din cap şi spuse:

— Ar trebui să mă duci acasă la Jane Salter. Are camere libere. Mi-a spus că le-a 224

pus la dispoziția voastră după accidentul cu autocarul. Apoi mi-a zis că ştie totul despre planul de criză al închisorii. A fost ca un mesaj codificat. Vrea să fie acolo cineva care să nu plece când sună sirena.

Imaginează-ți cum s-ar simți într-o astfel de situație.

Peterson se gândi la asta o secundă şi încuviință cu o mişcare a capului. Dădu să

spună ceva şi se opri.

— Am vrut să-ți zic că-ți aduc eu bagajele acolo, dar n-ai aşa ceva.

— Spune-i lui Kim că mi-am luat haine noi. Că m-ai văzut îmbrăcat cu ele. Cred că

era puțin îngrijorată. Şi mai spune-i c-o să

am grijă de haina tatălui ei. Şi că-i mulțumesc din nou pentru ospitalitate.

Ninsoarea nu se oprise, dar pe drumurile dintre secția de poliție şi locuința lui Janet Salter încă se mai putea circula. Plugurile trecuseră pe-acolo cel puțin o dată în timpul zilei. Lamele strânseseră zăpada în maluri abrupte pe părțile laterale, astfel încât făgaşele formate de roți erau acum patru şanțuri mici în interiorul unui şanț

gigantic. Sunetele erau înăbuşite. Lumea era tăcută. Fulgii cădeau invizibili până

când intrau în fasciculele farurilor. Se 225

aşterneau vertical şi implacabil înaintea maşinii care înainta lent.

Felul în care plugurile îngustaseră

drumurile însemna că Peterson nu putea să întoarcă pe strada lui Janet Salter.

Maşina de poliție parcată ocupa în

întregime lățimea acesteia. Luminile roşii ale maşinii se roteau leneş şi dădeau fulgilor o nuanță roz, ca de granate sau ca de sânge împroşcat. Reacher coborî din maşina lui

Peterson şi se înghesui stângaci printre fundul vehiculului parcat şi nămetele de zăpadă din spatele său.

Polițistul din maşină nu-i dădu nicio atenție. Reacher merse singur pe mijlocul străzii. Urmele de la schimbul de tură din dimineața aceea dispăruseră de mult sub zăpadă. Aerul era rece. O zi răcoroasă era pe terminate şi o noapte aprigă venea să-i ia locul.

Reacher urcă treptele de la veranda casei lui Jane Salter şi trase de lanțul

clopoțelului. Şi-o imagină pe polițista dinăuntru ridicându-se de pe prima treaptă

a scării şi traversând covorul persan. Uşa se deschise. Polițistele schimbaseră între ele posturile. Asta era cea de la fereastra bibliotecii. Era înaltă şi avea părul blond prins într-o coadă ca de sportivă. Îşi ținea 226

mâna pe mânerul pistolului. Era vigilentă, dar nu încordată. Prudentă, din motive profesionale, dar bucuroasă de mica

întrerupere a rutinei.

Reacher îşi atârnă haina de împrumut şi căciula în cuier şi se îndreptă spre bibliotecă. Janet Salter şedea în acelaşi fotoliu ca mai devreme. Nu citea. Doar stătea acolo. Cealaltă polițistă se afla în spatele ei. Cea care mai devreme fusese în hol. Cea mică şi brunetă. Privea afară pe fereastră. Draperiile erau larg deschise.

— A trebuit să pleci în grabă mai devreme şi nu ți-ai terminat cafeaua, spuse Janet Salter. Vrei să-ți mai fac una?

— Întotdeauna, spuse Reacher.

O urmă în bucătărie şi o privi cum umple percolatorul antic. Robinetele chiuvetei erau la fel de vechi. Dar nimic în acea cameră nu arăta decrepit sau neîngrijit.

Lucrurile de calitate rămâneau lucruri de calitate, indiferent cât de mult trecuse de la punerea lor în funcțiune.

— Am înțeles c-o să înnoptezi aici, spuse femeia.

— Doar dacă nu vă deranjează, spuse el.

— Nu te-ai simțit în largul tău acasă la Peterson?

227

— A fost foarte bine. Dar nu-mi place să

stau prea mult pe capul oamenilor.

— O noapte a fost prea mult?

— Au şi-aşa destule pe cap.

— Văd că nu ai bagaje.

— N-am nimic de ascuns.

— Domnul Peterson mi-a spus.

— V-a spus sau v-a avertizat?

— Este o fobie? Sau o „filie”? Ori o decizie existențială conştientă?

— Nu cred că am mers atât de departe cu cercetarea problemei.

— Fobia ar fi o teamă, desigur, poate că

de angajament sau de încurcături. *Filia* ar implica dragoste, poate de libertate sau de oportunitate. Deşi, strict vorbind, filia înclină spre probleme de apetit anormal, în cazul tău fiind vorba, poate, de

secretomanie. Trebuie să ne întrebăm cu privire la oamenii care zboară sub linia radarului, de ce, exact? Este radarul în sine inacceptabil sau terenul de jos exercită o atracție unică?

— Poate că există o a treia variantă, spuse Reacher. Cea existențială.

— Străşnicia cu care dezavuezi

posesiunile e puțin cam extremă. Istoria ne-nvață că ascetismul poate fi foarte atrăgător, dar chiar şi-aşa, cei mai mulți 228

dintre asceți au avut măcar nişte haine.

Cămăşi, în orice caz, chiar dacă erau făcute numai din fire de păr.

— Mă luați peste picior?

— Cred că puteai să-ți permiți să ai măcar o geantă mică. Asta nu te-ar face să fii alt om.

— Ba mă tem că da. În afară de cazul în care-ar fi fost goală, ceea ce n-ar mai fi avut nicio logică. Să umpli o geantă mică

înseamnă să selectezi, să alegi şi să

evaluezi. Este un proces care n-are nicio noimă. În scurt timp aş avea nevoie de o geantă mare, apoi de două sau trei. După o lună, aş fi ca restul lumii.

— Şi asta te îngrozeşte?

— Nu, cred că să fii ca toți ceilalți este confortabil şi liniştitor. Dar unele lucruri pur şi simplu nu pot fi făcute. M-am născut altfel.

— Ăsta-i răspunsul tău? Că te-ai născut altfel?

— Cred că e clar că nu ne-am născut toți la fel.

Janet Salter turnă cafeaua, de data asta direct în căni mari de porțelan, ca şi cum ar fi găsit de cuviință că pentru un ascet erau nepotrivite tăvile de argint şi ceremonialul şi, pe de altă parte, ar fi observat că mai 229

devreme Reacher nu prea se împăcase cu ceşcuțele ei minuscule.

— Ei bine, oricare ar fi diagnosticul tău exact, mă bucur că eşti aici, spuse ea. Eşti binevenit să rămâi atât cât doreşti.

Şase fără cinci seara.

Încă treizeci şi patru de ore.

După ce băură cafeaua, Janet Salter

începu să pregătească cina. Reacher se oferi să meargă în oraş să mănânce, dar ea îi spuse că-i era la fel de uşor să gătească

pentru şase în loc de cinci, de unde el înțelese că cele două polițiste din schimbul de noapte aveau să se trezească şi să formeze un cvartet pentru cea mai mare parte a serii. Iar ăsta era un aspect liniştitor.

Cu permisiunea ei, folosi timpul de pregătire a mesei ca să inspecteze locuința. Nu-l interesa nici parterul, nici etajul. Voia să vadă în schimb subsolul.

Dakota de Sud era un stat măturat din când în când de tornade şi Reacher era sigur că orice casă construită cu simț de răspundere ar fi avut o zonă de siguranță subterană. Coborî un şir de trepte din micul hol de la ieşirea din bucătărie şi găsi o situație mulțumitoare. Solul de prerie era 230 prea adânc pentru ca excavația să ajungă la stratul de stâncă aşa încât întregul spațiu era în esență o imensă ladă de lemn cu şase pereți, construită din buşteni masivi întăriți cu şine de fier. Pereții şi podeaua erau groase ca să asigure stabilitate, iar tavanul era şi el gros ca să prevină prăbuşirea restului casei după ce ar fi primit o lovitură directă. Era acolo un adevărat desiş de stâlpi înalți din podea până-n tavan şi răspândiți în tot spațiul, la distanțe de nici doi metri între ei, fiecare fiind cioplit şi rindeluit dintr-un trunchi de arbore. Patru dintre ei erau uniți prin panouri din fibră, alcătuind o mică sală a centralei termice. Centrala era o instalație vopsită în verde. Era alimentată cu combustibil printr-o țeavă subțire, probabil de la un rezervor de petrol îngropat în curte. Avea o pompă şi o rețea complicată de țevi groase din fier ieşea prin tavan. O instalație veche. Poate prima din oraş. Dar funcționa excelent. Arzătorul duduia, pompa huruia şi țevile şuierau.

Făcea cald în tot subsolul.

Scara care ducea sus putea fi închisă la bază cu o uşă solidă care se deschidea în afară. Se putea bloca din interior cu un drug de fier proptit pe nişte furci metalice.

231

Fără doar şi poate era un excelent adăpost pentru tornade. Probabil că un bun

adăpost antiatomic. Ar fi rezistat aproape cert la orice tir de arme de calibru mic.

Reacher văzuse cum gloanțele trase cu mitraliere de calibrul 50 puteau să

ciuruiască majoritatea obiectelor, dar stâlpii groşi de treizeci de centimetri, din lemn de esență tare şi vechi de o sută de ani ar fi rezistat probabil până când țevile mitralierelor s-ar fi supraîncălzit şi s-ar fi deformat.

Încurajat de ceea ce descoperise, urcă

înapoi scările şi le găsi pe polițistele din tura de noapte treze şi gata de datorie.

Erau în bucătărie, împreună cu partenerele din tura de zi. Janet Salter se fâțâia în interiorul cordonului alcătuit de cele patru polițiste. Domnea o atmosferă de

familiaritate şi confort. Era limpede că

mica şi neobişnuita comunitate se

obişnuise să trăiască împreună. Maşina de gătit era pornită şi încălzea încăperea.

Umezeala aburise geamurile. Reacher se duse în bibliotecă şi verifică priveliştea din spate. Nimic de văzut. Doar senzația vagă

de teren plat care se pierdea într-o depărtare înghețată. Ninsoarea se

232

domolea. Până şi fulgii care cădeau păreau înmărmuriți de ger.

Reacher se întoarse de la fereastră şi o văzut pe Janet Salter intrând chiar atunci pe uşă.

— Putem vorbi? întrebă ea.

— Desigur, răspunse Reacher.

— Ştiu motivul adevărat pentru care eşti aici, bineînțeles. Ştiu de ce ai inspectat casa. Te-ai oferit voluntar ca să mă aperi, dacă se-ntâmplă să sune sirena, şi vrei să te familiarizezi cu terenul. Și-ți sunt foarte recunoscătoare pentru bunătatea ta. Cu toate că imperativele tale psihologice ar putea să-ți impună să nu zăboveşti îndeajuns de mult. S-ar putea ca procesul să nu aibă loc decât peste o lună. Câte cămăşi noi ar însemna asta?

— Opt, spuse Reacher.

Ea nu zise nimic.

— Să ştiți că n-ar fi nicio ruşine să vă retrageți, o asigură Reacher. Nimeni n-ar putea să vă acuze pentru asta. Şi, mai devreme sau mai târziu, indivizii ăia vor fi arestați pentru altceva.

— Un asemenea gest ar aduce cu sine o ruşine considerabilă, replică ea. Şi n-am să-l fac.

233

— Atunci nu-mi mai vorbiți de imperative psihologice, spuse Reacher.

Ea zâmbi şi-l întrebă:

— Eşti înarmat?

— Nu.

— De ce?

— Oare instalatorii pensionați cară după ei trusa de scule toată viața?

Ea arătă către un raft jos.

— Uite o carte care s-ar putea să te intereseze. O lucrare de istorie. Volumul ăla mare, legat în piele.

Era un obiect impozant, înalt de aproape cincizeci de centimetri şi gros de zece. Pe cotorul din piele se vedeau nişte nervuri orizontale şi un titlu neobişnuit, scris cu litere aurite: O *istorie ilustrată şi riguroasă*

a pistoalelor produse de dl. Smith şi dl.

Wesson. Era un titlu cu sonoritate victoriană, dar ceva nu se potrivea. Domnii Smith şi Wesson produseseră o mulţime de pistoale la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea, dar nici pe departe atât de multe încât să umple o carte groasă de zece centimetri.

— Aruncă o privire, îl îndemnă Janet Salter.

Reacher scoase cartea din raft. Era grea.

234

— Cred c-ar trebui s-o citeşti în pat la noapte, spuse femeia.

Era atât de grea pentru că nu era o carte.

Reacher deschise coperta legată în piele aşteptându-se să vadă pagini îngălbenite cu gravuri în semitonuri sau desene lucrate cu peniţa, poate alternând cu file de hârtie de calc care să protejeze grafica. De fapt, coperta era un capac care ascundea în interior o cutie cu două cavităţi îmbrăcate în catifea maro. Cuibărite în cele două

cavităţi erau două revolvere Smith & Wesson identice, în poziţii reciproc inverse, cu vârful unuia în dreptul patului celuilalt. Revolverele erau modele realizate pentru poliţie şi armată, cu ţevi de zece centimetri. Puteau fi vechi de o sută de ani sau poate de cincizeci. Mecanisme simple din oţel, cu paturi striate din lemn de nuc, concepute pentru gloanţe de calibru 38

Special, ochi pentru şnur la baza patului, prevăzut pentru ofiţeri, fie ei militari sau civili.

— I-au aparţinut bunicului meu, spuse Janet Salter.

— A fost militar? întrebă Reacher.

— A fost comisar onorific, pe vremea când în Bolton s-a înființat departamentul 235

de poliție. Pistoalele i-au fost oferite cadou. Crezi că mai funcționează?

Reacher încuviință cu o mişcare din cap.

De obicei, revolverele rămâneau

funcționale o veşnicie. Ca să se strice, trebuiau lovite zdravăn sau să ruginească

serios.

— Au fost folosite vreodată? întrebă el.

— Nu cred.

— Aveți nişte ulei în casă?

— Am uleiul de la maşina de cusut.

— E bun.

— Mai avem nevoie de altceva?

— Nişte gloanțe ar fi de folos.

— Am câteva.

— De când sunt?

— De o săptămână.

— V-ați făcut lecțiile.

— Aşa mi s-a părut că trebuie.

— Câte gloanțe?

— O cutie de o sută.

— Bravo!

— Acum pune te rog cartea la loc, spuse ea. Nu trebuie să ştie şi polițistele. Din experiența mea, profesioniştii se simt deranjați de planurile amatorilor.

După cină, sună telefonul. Era Peterson, de la secția de poliție. Îi spuse lui Janet Salter că telefonul de pe biroul

din spate 236

sunase. De la Unitatea 110 de poliție militară. Femeia n-a vrut să discute cu el.

Voia ca Reacher s-o sune.

Telefonul lui Janet Salter era în hol. Era mai nou decât casă, dar nu fusese instalat de curând. Numerele se formau prin

apăsarea butoanelor, dar avea fir şi era cam de mărimea unei maşini de scris

portabile. Era aşezat pe o măsuță cu un fotoliu lângă ea. Aşa cum erau telefoanele pe vremea când un aparat era de-ajuns pentru toată familia şi folosirea lui era un fel de ceremonie.

Reacher formă numărul pe care-l

păstrase în memorie. Aşteptă mesajul înregistrat şi formă 110.

— Da?

— Cu Amanda, te rog.

Urmă un clic. Apoi vocea. Fără ton de apel. Ea aştepta deja cu telefonul în mână.

— Ori tu eşti nebun, ori ceilalți! zise ea.

— Sau ambele variante, spuse Reacher.

— Oricum ar fi, nu mai am mult şi te las baltă.

— De ce?

— Pentru că locul despre care mă tot bați la cap nu există.

Şapte fără cinci seara.

Încă treizeci şi trei de ore.

237

Capitolul 18

Foindu-se în fotoliul de pe hol, Reacher spuse:

— Locul există. Cu siguranță. Am mai multă încredere în piatră şi în relatările martorilor oculari decât în documentele armatei.

— Dar încă n-ai văzut cu ochii tăi piatra, răspunse glasul.

— Nu încă. Dar de ce ar inventa cineva o poveste ca asta?

— Atunci locul trebuie să fi fost incredibil de secret. L-au construit, dar nu l-au înregistrat niciodată nicăieri.

— Şi apoi au lăsat să se construiască o tabără de construcții chiar deasupra ei?

Cum se poate una ca asta?

— Pentru că totul se schimbă, de-aia se poate. A fost o unitate ultrasecretă cu cincizeci de ani în urmă şi până acum cinci ani era totalmente defunctă. Un scenariu tipic pentru Războiul Rece. Probabil c-a fost declasificată la începutul anilor nouăzeci.

— Nu mă interesează când a fost

declasificată. Vreau doar să ştiu ce este.

238

— Aş putea să mă urc într-un avion, dar tu eşti mai aproape.

— Cum merge cazul tău? întrebă Reacher.

— Mai aşteaptă. Ceea ce nu e încurajator.

Probabil că se va nărui până dimineață.

— Lucrezi toată noaptea?

— Ştii cum este.

— Atunci foloseşte-ți timpii morți.

Verifică, te rog, pentru mine, alocările de fonduri ale Congresului. Scopul va fi şters din documente, desigur, dar sumele de bani vor fi acolo. Întotdeauna sunt. În felul ăsta, putem începe de undeva.

— Ştii cât era de mare bugetul pentru apărare în urmă cu cincizeci de ani? Ştii cât de multe erau elementele listate?

— Ai la dispoziție toată noaptea. Caută

documentele în care era vorba despre Dakota de Sud, la Camera Reprezentanților sau la Senat. Nu văd nicio valoare

strategică aici, aşa că s-ar putea să fie vorba de nişte sume cheltuite în scopuri politice.

— Verificarea acelor documente

înseamnă o grămadă de muncă.

— Te aşteptai cumva să duci o viață de huzur? Mai bine te înrolai la marina militară.

239

— Avem o înțelegere, Reacher, mai ții minte? Povesteşte-mi de generalul tău.

— Îți iroseşti timpul.

— Am timp de irosit. Se pare că tu eşti cel care n-are.

— E o poveste lungă.

— Aşa sunt poveştile cele mai reuşite. Fă

un rezumat, dacă vrei, dar ai grijă să atingi toate aspectele principale.

— Vorbesc de la telefonul altcuiva aici. Nu vreau să-i măresc factura.

— Aşteaptă puțin, spuse glasul.

Se auzi un clic şi o secundă de linişte, după care glasul reveni.

— Acum vorbeşti pe banii guvernului.

— Ai putea să lucrezi pentru mine de banii ăştia.

— Lucrez. Am pus deja pe cineva să

verifice acum treizeci şi cinci de minute.

Crede-mă, mențin nişte standarde ridicate aici. Oricât ai fi fost de bun, eu sunt mai bună.

— Sper sincer să fie aşa.

— Deci, odată ca niciodată, ce s-a-

ntâmplat?

— Am fost în Rusia, spuse Reacher după o scurtă pauză. La ceva timp după căderea regimului comunist. Am primit o invitație bizară să le inspectăm închisorile militare.

240

Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee de ce. Dar sentimentul general era „de ce nu?” Aşa că am luat avionul până la

Moscova şi apoi un tren cu o destinație îndepărtată spre est. Era o măgăoaie veche din era sovietică, cu cuşete şi un vagon restaurant. Călătoria a durat zile-n şir.

Mâncarea era groaznică. Dar groaznică

într-un mod pe care-l simțeam familiar.

Aşa că într-o noapte m-am dus să mă

plimb prin tren şi m-am oprit la bucătărie.

Indivizii ne serveau la masă rații militare semipreparate de proveniență americană.

— Rații ale armatei americane? Într-un tren sovietic?

— Strict vorbind, atunci era un tren rusesc. În vagonul-cantină aveau maşini de gătit cu cărbuni. Samovare şi toate cele.

Încălzeau apă în cratițe, rupeau pungile cu rații şi le amestecau. Aveau lăzi peste lăzi de rații.

— Au încercat să le ascundă?

— Bucătarii nu ştiau ce erau. Nu ştiau să

citească în engleză. Probabil că nu ştiau să

citească deloc.

— Deci, cum au ajuns rațiile noastre militare acolo?

— Asta-i episodul de mâine. Trebuie să

te-ntorci la muncă.

241

— Aştept un telefon.

— De unde?

— Nu pot să-ți spun.

— Ştii că vrei să-mi spui.

— Fort Hood.

— În legătură cu ce?

— Un căpitan de infanterie şi-a omorât nevasta. Se mai întâmplă. Dar nu era o nevastă oarecare. Lucra la Homeland

Security. E posibil ca individul să aibă

legături în străinătate. Şi mai e posibil să fi furat documente de la ea şi s-o fi ucis ca să-şi acopere fapta.

— Unde în străinătate?

— E vorba de ceea ce numim actori

nestatali.

— Terorişti?

— În orice caz, organizații teroriste.

— Drăguț. Te aşteaptă o Stea de Bronz.

— Dacă-l prind pe individ. Acum e dat dispărut.

— Să-mi spui dacă vine spre Dakota de Sud.

Ea râse şi-l întrebă:

— Câți ani ai, apropo?

— Mai puțini decât biroul tău.

La opt kilometri distanță, în cantina închisorii, toate urmele mesei de seară

242

fuseseră curățate. Dar peste cincizeci de bărbați rămăseseră aşezați pe băncile lungi. Unii erau albi, alții tuciurii şi alții negri. Toți purtau uniforme portocalii.

Şedeau în trei grupuri separate, departe unii de ceilalți, ca trei națiuni insulare întrun ocean de linoleum.

Până când un alb se ridică de la masă, traversă sala şi-i vorbi unui negru.

Albul era alb doar cu numele. Pielea lui era în cea mai mare parte albastră de la câte tatuaje avea. Era clădit ca o casă.

Avea părul până la brâu şi barba-i cobora până la piept. Bărbatul de culoare era ceva mai scund, dar probabil mai solid. Avea bicepşii de mărimea unor mingi de rugby şi scalpul perfect ras îi lucea.

— Mexicanii ne datorează două cartuşe de țigări, spuse albul.

Negrul nu reacționă în niciun fel. De ce-ar fi făcut-o? Albii şi tuciuriii nu aveau nicio legătură cu el.

— Mexicanii spun că voi le datorați două

cartuşe de țigări.

Nicio reacție.

— Aşa că le vom lua direct de la voi.

Cumperi, vinzi, negustor te numeşti.

Ceea ce, tehnic vorbind, era o propunere acceptabilă. Închisoarea e un sistem 243

economic în care moneda de schimb sunt țigările. Aşa cum dolarii dobândiți din vânzarea unei maşini în New York pot fi folosiți pentru cumpărarea unui televizor în Los Angeles. Dar cooperarea economică

presupunea existența unor legi, a unor tratate şi unei atitudini relaxate, toate trei lipsind, practic, între albi şi negri.

Apoi bărbatul alb spuse:

— O să le luăm sub formă de buci. Ceva gingaş. Cele mai tinere şi mai plăcute la pipăit pe care le-aveți. Două nopți, şi pe urmă le primiți înapoi.

În casa lui Janet Salter, cele patru polițiste predau tura. Schimbul de zi lua pauză, iar schimbul de noapte intra în pâine. Una dintre polițistele din tura de noapte ieşi din bucătărie şi-şi ocupă postul din hol. Cealaltă se îndreptă spre

biblioetcă. Cele din schimbul de zi urcară la etaj. Janet Salter anunță că se duce în salon. Reacher se gândi că voia să

petreacă ceva timp singură. Asigurarea unei protecții permanente era ceva

epuizant din punct de vedere social pentru toate părțile implicate. Dar bătrâna îl invită

să i se alăture.

244

Salonul nu era diferit de bibliotecă prin nimic semnificativ. Mobilier similar, decor similar, rafturi similare, alte mii de cărți.

Fereastra oferea vedere spre partea din față a casei, peste verandă. Ninsoarea aproape că încetase. Polițistul din maşina de pe stradă ieşise din când în când să-şi curețe geamurile. Pe acoperiş, pe capotă şi pe portbagaj se formase un strat zdravăn de zăpadă groasă de treizeci de centimetri, dar geamurile erau curate. Polițistul era încă treaz şi vigilent. Reacher îl vedea întorcând capul. Se uita înainte, în oglindă, jumătate la stânga, jumătate la dreapta.

Deloc rău, pentru ceea ce trebuie să fi fost a douăsprezecea oră din douăsprezece.

Jumătatea bună a departamentului de

poliție din Bolton forma o unitate

merituoasă.

Janet Salter era îmbrăcată cu un

cardigan. Era lung pentru ea şi buzunarele erau umflate. A reieşit că avea în ele o cârpă şi o cutie cu ulei. Le puse pe o

măsuță laterală. Cârpa era albă, iar cutia era mică, verde şi avea imprimat pe ea numele *Singer.*

— Du-te şi-adu cartea pe care ți-am

arătat-o, spuse ea.

245

Polițista din bibliotecă se întoarse spre Reacher când acesta îşi făcu apariția. Era o persoană scundă, drăguță, cu umeri

rotunjiți, pe care echipamentul de la centură o făcea să pară mai lată. Mişcă

ochii în sus, în jos, într-o parte. *Niciun*

pericol. Se întoarse din nou spre fereastră, în spatele ei, Reacher luă cartea falsă de pe raft şi o puse la subsuoară. O duse în salon. Janet Salter închise uşa în urma lui.

El deschise cutia îmbrăcată în piele pe podea şi luă primul revolver.

Modelul Smith & Wesson pentru armată

şi poliție fusese produs prima dată în 1899

şi modificat ultima oară după trei ani, în 1902. Pe atunci, înălțimea medie a

bărbaților americani era de un metru şaptezeci, iar mâinile lor aveau dimensiuni direct proporționale. Reacher era înalt de un metru nouăzeci şi cinci, aşa încât arma era mică pentru el. Dar degetul arătător intra lejer în garda trăgaciului şi asta era tot ceea ce conta. Apăsă siguranța cu degetul mare şi rabată în exterior butoiul pentru cartuşe. Era gol. Îl fixă la loc şi trase în gol. Totul funcționa. Dar simți hârjâitul microscopic şi zgomotul de oțel care fusese uns în fabrică în urmă cu multe decenii şi de-atunci nu mai fusese atins.

246

Aşa încât se apucă să-l aranjeze cu cârpa şi uleiul din cutie şi încercă din nou după

cinci minute, de data asta fiind mult mai mulțumit de rezultat. Repetă procesul şi cu al doilea pistol. Strânse capacul cutiei şi împături cârpa.

— Unde-i muniția? întrebă el.

— La etaj, în dulăpiorul cu medicamente, răspunse Janet Salter.

— Nu e locul cel mai logic, ținând cont că

pistoalele erau în bibliotecă.

— M-am gândit că voi avea timp, dacă se ajunge la asta.

— O mulțime de oameni au murit pentru că au crezut asta.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Asta-i o treabă serioasă.

Fără să-i răspundă, femeia se ridică şi ieşi din cameră. Reacher auzi treptele scârțâind. Se întoarse cu o cutie nouă cu o sută de cartuşe Federal.38 Specials, cu vârful bont şi scobit. O alegere bună.

Primise de la cineva sfaturi competente.

Încărcătura de 158 grain4 nu era cea mai puternică din lume, dar efectul de

împrăştiere al vârfurilor scobite compensa pe deplin acest neajuns.

4 Unitate de măsură pentru greutate din sistemul anglo-saxon, egală cu aprox. 64.8 mg. Se foloseşte la definirea greutății gloanțelor *(N.t.).*

Reacher încărcă şase gloanțe în primul pistol, lăsându-l pe-al doilea neîncărcat.

Apoi spuse:

— Priviți într-o parte şi apoi priviți din nou la mine şi îndreptați degetul direct spre mine.

— Poftim? zise Janet Salter.

— Faceți cum vă spun. Ca şi cum aş fi un elev care vorbeşte în timpul orei.

— N-am fost genul ăla de profesor.

— Prefaceți-vă că sunteți.

Femeia făcu aşa cum i se spusese şi se descurcă bine. Poate că studenții de la Universitatea Oxford nu erau exact aşa cum şi-i imagina lumea. Degetul ei arăta fix spre un punct situat între ochii lui.

— Bun, spuse el. Acum, repetați gestul, dar cu degetul îndreptat spre pieptul meu.

Femeia făcu din nou mişcarea,

îndreptând de data asta degetul spre centrul lui de masă.

— OK, spuse el. Aşa se trage. Țeava

pistolului este degetul dumneavoastră. Nu încercați să ochiți. Nici măcar nu vă gândiți la asta. Faceți-o, pur şi simplu, instinctiv.

Țintiți spre piept, pentru că e ținta cea mai mare. Chiar dacă nu-l ucideți, o să-i stricați ziua.

248

Janet Salter nu spuse nimic. Reacher îi dădu pistolul neîncărcat.

— Încercați trăgaciul, o îndemnă el.

Femeia apăsă pe trăgaci, percutorul se ridică, butoiul se roti, percutorul căzu.

Frumos şi uşor.

— Presupun că o să fie un oarecare recul, zise ea.

Reacher încuviință cu o mişcare din cap şi spuse:

— Doar dacă nu cumva legile fizicii s-au schimbat peste noapte.

— O să fie rău?

Reacher clătină din cap.

— Modelul.38 Special este un glonț destul de prietenos. Pentru cel care trage, ca să

fim exacți. Nici zgomotul nu e prea mare, nici reculul prea puternic.

Femeia încercă din nou trăgaciul.

Percutorul se ridică, butoiaşul se roti, percutorul căzu.

— Acum, trebuie s-o faceți de mai multe ori, îi zise Reacher.

Ceea ce Janet Salter şi făcu. De patru, de cinci, de şase ori.

— E obositor, spuse ea.

— N-o să fie, dacă se ajunge la asta. E

ceea ce aveți de făcut. Să trageți şase 249

gloanțe în tipul ăla. Nu vă opriți până când arma nu e complet descărcată.

— E îngrozitor, spuse bătrâna.

— N-o să fie, dacă se-ajunge la asta. Veți fi care pe care. Veți fi surprinsă să vedeți ce repede îți schimbă perspectiva acest detaliu.

Janet Salter îi înapoie pistolul.

— Unde-o să-l țineți? o întrebă Reacher.

— În carte, cred.

— Răspuns greşit. O să-l țineți în

buzunar. Iar noaptea, o să-l țineți sub pernă.

Încărcă şase gloanțe în pistol. Blocă

siguranța cilindrului şi i-l dădu înapoi, spunând:

— Nu atingeți trăgaciul până când nu sunteți pregătită să-l omorâți pe individ.

— N-o să pot.

— Ba eu cred c-o să puteți.

— Pe celălalt, îl ții la tine? întrebă ea.

— O să am grijă să-l înapoiez la plecare, răspunse el, confirmând cu o mişcare a capului.

Opt fără cinci seara, încă treizeci şi două

de ore.

Sirena închisorii începu să urle.

250

Capitolul 19

Deşi se afla la opt kilometri spre nord, sunetul sirenei se auzi foarte clar în noaptea îngheţată. Era undeva între

sonoră şi distantă, undeva între jalnică şi urgentă, undeva între banal şi straniu. Ţipa şi urla, creştea şi scădea, zbiera şi şoptea.

Se rostogolea peste terenul întins şi de-a lungul străzilor înzăpezite şi învăluite în tăcere, sfărâmând aerul de cristal prin care trecea.

Poliţistele din casă reacţionară

instantaneu. Făcuseră repetiţii, probabil fizice, cu siguranţă mentale. Se pregătiseră

pentru această variantă dură. Femeia din hol băgă capul pe uşa salonului. Pe faţă i se citea starea conflictuală. De la etaj, se auzeau zgomote de paşi. Schimbul de zi se pregătea în grabă. Femeia din bibliotecă

alergă să-şi ia haina şi căciula din cuier.

Afară, pe stradă, maşina de poliţie cea mai apropiată întorcea deja. Troiene de zăpadă

alunecau de pe acoperiş şi de pe portbagaj.

Maşina de la capătul străzii dădea repede înapoi. Paşi grăbiţi pe trepte.

Femeia din hol spuse:

251

— Îmi pare rău!

După care dispăru. Îşi luă haina şi o zbughi pe uşă, fiind ultima plecată.

Maşinile de poliţie aveau portierele deschise. Reacher auzea comunicaţiile radio furioase. Poliţistele din casă se aruncară în maşini, care porniră în mare grabă, răscolind zăpada de pe drum.

Reacher le privi plecând. Apoi se duse să

închidă uşa de la intrare. Haina lui de împrumut căzuse la podea în agitaţia plecării. O agăţă la loc în cârlig. Acum stătea singură în cuier.

Sirena continua să urle.

Dar în casă se aşternu o linişte absolută.

Casa rămase tăcută mai puţin de un

minut. Apoi, peste sunetul sirenei, Reacher auzi zgomotul de lanţuri pe zăpadă şi huruitul unui motor puternic turat într-o treaptă de viteză mică. Se uită pe fereastra salonului. Faruri puternice. Un Crown Vic.

Fără însemne. Negru sau bleumarin. Greu de spus, în lumina lunii. Se opri la capătul aleii şi din ea coborî şeful de poliţie Holland. Haină groasă, căciulă, bocanci.

Reacher îşi vârî revolverul la spate, în betelia pantalonilor, şi îl acoperi cu 252

puloverul. Ieşi în hol şi deschise uşa tocmai când Holland ajunsese pe verandă.

Poliţistul se arătă surprins.

— Nu ştiam că eşti aici, spuse el.

— A fost mai logic aşa, zise Reacher. Sunt paturi libere aici şi Kim Peterson n-are nevoie de protecţie.

— A fost ideea lui Andrew sau a ta?

— A mea.

— Doamna Salter e bine?

— E bine.

— Lasă-mă s-o văd.

Reacher se dădu la o parte şi Holland intră, apoi închise uşa. Janet Salter ieşi din salon.

— Sunteți bine? o întrebă Holland.

Ea confirmă cu o mişcare din cap şi

spuse:

— Sunt foarte bine. Şi-ți sunt

recunoscătoare c-ai venit. Apreciez asta foarte mult. Dar, serios, cred c-ar trebui să

fii în drum spre închisoare.

— Acolo mă duceam, zise Holland, dând din cap, dar n-am vrut să rămâneți

singură.

— Regulile sunt reguli.

— Chiar şi aşa.

— O să fiu bine. Sunt sigură că domnul Reacher se va dovedi mai mult decât

capabil.

Holland aruncă o privire spre Reacher. Pe chip i se citea o stare conflictuală jalnică, la fel ca în cazul polițistei din hol.

— Ce se-ntâmplă acolo? îl întrebă

Reacher.

— Negrii şi albii s-au încăierat, răspunse Holland. O răzmeriță obişnuită în

închisoare.

— Prima care-a izbucnit până acum?

— Corect.

— Momentul a picat la țanc.

— Mie-mi spui?

— În concluzie, ce se-ntâmplă dacă nu te duci?

— Departamentul se face de ruşine, iar eu voi fi concediat. După asta, nimeni nu ştie exact.

— Atunci, du-te.

— Nu vreau.

O declarație simplă. Modul în care o rostise Holland şi felul în care rămăsese acolo după aceea îl făcură pe Reacher să

creadă că avea în minte mai multe lucruri decât grija față de doamna Salter. Voia să

rămână în casă, comod, la căldurică, întrun loc lipsit de riscuri.

254

Holland era speriat.

— Ai avut de-a face vreodată cu o

puşcărie? îl întrebă Reacher.

— Nu.

— Nu-i nicio scofală. O să fiți lângă ziduri şi în turnurile de pază. Oricine încearcă să

tragă îl împuşti. Simplu ca bună ziua.

Deținuții ştiu regulile. Şi oricum n-or să

încerce. Nu pe nepregătite şi nu pe vremea asta. Vor rămâne înăuntru, ocupați cu încăierarea. În cele din urmă, se vor potoli.

Întotdeauna se-ntâmplă aşa. O să-ngheți de frig şi-o să te plictiseşti, dar atât.

— Tu ai avut de-a face cu puşcăriile?

— Am avut de-a face cu de toate. Inclusiv cu protecția persoanelor. Şi, cu tot respectul cuvenit, mă descurc cel puțin la fel de bine ca tine. Aşa că ar trebui să mă

laşi pe mine aici. În felul ăsta, toată lumea câştigă.

— Nu ştiu ce să zic.

— Eu pot să mă ocup de situația de-aici, tu poți să ai grijă de oamenii tăi acolo.

— Ar putea să dureze ore. Chiar zile.

— De fapt, ar putea să dureze săptămâni.

Dar, dacă aşa pare să se-ntâmple, te poți regrupa.

— Crezi?

255

Reacher încuviință cu o mişcare a capului.

— Nu puteți lucra non-stop, zile-n şir. Nu cu tot efectivul. Nimeni nu se poate aştepta la aşa ceva. După ce se termină

prima stare de panică, poți să stabileşti un grad de flexibilitate.

Holland nu-i răspunse. Afară sirena tăcu deodată. Se întrerupse la mijlocul vaietului şi liniştea absolută se prăvăli brusc peste întreaga aşezare. O absență desăvârşită a sunetelor, ca şi cum aerul însuşi se congelase.

— Asta-nseamnă probabil că în momentul ăsta ar trebui să fiți toți acolo, zise Reacher.

Holland încuviință dând din cap, lent şi nesigur, o dată, apoi a doua oară. Se uită

la Janet Salter şi spuse:

— Măcar veniți cu mine în maşină.

Trebuie să ştiu că sunteți în siguranță.

— Asta nu-i permis, domnule Holland.

Regulile sunt reguli. Dar nu-ți face griji. O

să fiu în siguranță aici, cu domnul Reacher.

Holland rămase nemişcat încă un

moment. Apoi dădu din cap a treia oară, mai hotărât. Luase o decizie. Se întoarse brusc şi ieşi din casă. Maşina avea motorul pornit. Un nor firav de gaze se acumulase
256

în spatele portbagajului. Se urcă în maşină, făcu o întoarcere din trei mişcări şi dispăru. Vapori albi zăboviră în urma lui, dispersându-se lent. Sunetul plăpând al lanțurilor pe zăpada bătătorită amuți.

Reacher închise uşa.

Liniştea domnea din nou în casă.

Din punct de vedere tactic, mişcarea cea mai bună ar fi fost s-o încuie pe Janet Salter în subsol. Dar ea refuză să se ducă

acolo. Stătea în hol, cu mâna pe mânerul pistolului din buzunar. Se uita în jur, spre un punct ai busolei, apoi spre următorul, ca şi cum înțelesese dintr-odată că cei patru pereți care ar fi trebuit să o protejeze erau de fapt patru căi diferite de a pătrunde înăuntru. Erau uşi şi ferestre peste tot. Oricare dintre ele putea fi spartă

sau forțată într-o clipită.

A doua variantă ar fi fost s-o

adăpostească în dormitor. Pătrunderile în casă pe la etaj erau mult mai puțin

răspândite decât cele de la parter. Dar nici la etaj nu voia să se ducă, motivând că ar fi avut senzația că nu mai are unde să fugă.

— Dar n-o să fugiți, încercă s-o convingă

Reacher. O să trageți cu pistolul.

— Nu cât tu eşti aici, în mod sigur.

257

— Douăsprezece găuri într-un individ sunt mai bune decât şase.

Ea rămase tăcută o clipă. Se uita la el ca la un extraterestru.

— N-ar trebui să patrulezi pe-afară? îl întrebă ea.

— Nu.

— De ce?

— Mi-ar lua prea mult să ajung din față în spate, dacă ar fi nevoie. Iar degetul nu mi-ar încăpea în garda trăgaciului dacă aş

avea mănuşile puse. Şi e prea frig ca să ies fără mănuşi.

— Şi-atunci aşteptăm aici?

— Întocmai. Aşteptăm aici, spuse

Reacher.

Aşteptară în salon. Reacher socotea că e cea mai bună alegere. Avea vedere în partea din față a casei. Şi, dată fiind zăpada căzută, abordarea frontală era cea mai probabilă.

Şi chiar dacă nu se încerca o apropiere frontală, salonul rămânea camera cea mai bună. Felul în care dădea spre exterior pe sub acoperişul verandei şi peste întreaga ei adâncime însemna că un trăgător

potențial ar fi trebuit să se posteze în față

şi în centru ca să poată lua o linie de 258

ochire. Ar fi fost depistat cu douăzeci de paşi înainte s-apuce să ducă arma la ochi.

Erau multe alte pericole posibile.

Bombele normale sau incendiare erau în capul listei. Dar dacă erau atacați cu astfel de chestii, nu prea mai conta în ce cameră

se aflau.

Ceasul trecu de nouă şi marcă sfârşitul primei ore petrecute împreună, singuri.

Strada era părăsită. Reacher făcu o

verificare scurtă a perimetrului interior.

Uşa din faţă, încuiată. Ferestrele de la parter, toate închise. Ferestrele înalte din bibliotecă, închise. Uşa din spate, închisă.

Ferestrele de la etaj, toate în regulă.

Majoritatea erau inaccesibile fără o scară.

Singura posibilitate viabilă era fereastra unui dormitor din faţă, care avea marginea din spate a acoperişului verandei chiar sub pervaz. Dar acolo se strânsese multă

zăpadă. Acoperişul verandei era alunecos şi înşelător. Aşa că nu exista niciun pericol.

Vremea se schimba. Un vânt uşor începea să bată. Cerul nopţii se însenina. Luna strălucea cu putere şi stelele erau vizibile.

Temperatura era în scădere. Toate

ferestrele verificate de Reacher aveau în faţa lor un strat de aer care pulsa de 259

răceală. Vântul nu era deloc binevoitor.

Găsea fisuri imperceptibile şi forma curenţi invizibili, furând căldura din întreaga construcţie.

Vântul nu era de folos nici în privinţa siguranţei. Scotea sunete stranii. Foşnete, scârţâituri, pârâituri, frecarea

sfărâmicioasă a frunzelor îngheţate, trosnetele găunoase ale cioturilor

îngheţate de arbori, jelania vagă a

formelor bizare de pe liniile de

electricitate. În termeni absoluţi, sunetele erau slabe, dar Reacher s-ar fi bucurat să

lipsească. Trebuia să audă zgomotele estompate ale paşilor pe zăpadă, iar şansele de a putea face asta se micşorau.

Janet Salter vorbea din când în când, ceea ce înrăutăţea lucrurile, dar nu voia să-i spună să tacă. Era neliniştită,

ceea ce era explicabil, şi vorbitul părea s-o ajute. Când se întoarse dintr-un circuit prin casă, ea îl întrebă:

— De câte ori ai mai făcut până acum genul ăsta de lucruri?

— O dată sau de două ori, spuse el,

ținându-şi ochii pe geam.

— Şi ai supraviețuit, în mod clar.

— Până acum, spuse el.

— Care-i secretul succesului tău?

260

— Nu-mi place să fiu înfrânt. E mai bine pentru toate părțile implicate că lucrul ăsta nu se-ntâmplă.

— Psihologic vorbind, asta-i o povară

greu de purtat. Nevoia arzătoare de

dominație, la asta mă refer.

— Există oameni cărora să le placă să fie înfrânți?

— Nu putem judeca în alb şi negru. Nu trebuie să-ți placă. Dar poți să te-mpaci cu ce îți aduce soarta. Ştii, mai pierzi, mai câştigi.

— Treaba nu merge aşa. Nu în profesia mea. Uneori câştigi şi o dată pierzi. Şi-atunci jocul se sfârşeşte.

— Eşti încă în armată, nu-i aşa?

— Nu, am plecat de câțiva ani.

— În mintea ta, la asta mă refer.

— Nu chiar.

— Îți lipseşte?

— Nu chiar.

— Te-am auzit vorbind la telefon cu

femeia din Virginia. Păreai plin de viață.

— Datorită ei. Nu armatei. Are o voce grozavă.

— Eşti singur.

— Dumneata nu eşti?

Femeia nu-i răspunse. Ceasul ticăia

necontenit. Nimeni nu se apropia de casă.

261

După o oră şi jumătate, Reacher făcuse patru inspecții de securitate şi ajunse să

cunoască destul de bine casa. Fusese clădită pentru o generație din alte vremuri, care în unele privințe fusese mai tare, iar în altele, mai blândă. Ferestrele aveau foraibăre, iar uşile, broaşte, toate fiind elemente solide şi bine lucrate din bronz, dar n-aveau nimic din blindajul care se găsea de vânzare în orice magazin modern de feronerie. Ceea ce însemna că existau patruzeci şi trei de posibile căi de intrare, dintre care cincisprezece erau practice în mod realist, opt dintre ele puteau fi anticipate de un adversar singur dotat cu inteligență normală, iar dintre acestea şase erau uşor de trecut. Cele două rămase aveau să fie greu de trecut, dar posibil, situația fiind îngreunată de prezența mobilă a lui Janet Salter. Liniile de foc erau întotdeauna complicate. Se gândi din nou să insiste ca ea să se-ncuie în subsol, dar ea îl văzu îngândurat şi începu să

vorbească din nou, vrând parcă să-i abată

gândurile. Reacher era la fereastra

salonului, înclinat spre dreapta, când ea îl întrebă:

262

— Cine-a fost puşcaş marin, mama sau tatăl tău?

— Poftim? zise el.

— Mi-ai spus că ai crescut în baze ale Corpului de Marină. Mă întrebam care dintre părinții tăi a făcut necesar acest lucru. Deşi presupun că puteau fi amândoi.

Era permis? Să fie şi soțul, şi soția în armată?

— Nu cred.

— Atunci, care-a fost?

— Tata.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Nu-s multe de spus. Un tip de treabă, dar ocupat.

— Distant?

— El credea, probabil, că eu sunt. Erau sute de copii în fiecare bază. Alergam cât era ziulica de lungă. Trăiam în lumea noastră.

— Mai trăieşte?

— A murit de mult. Ca şi maică-mea, de altfel.

— La fel şi eu, spuse Janet Salter. M-am făcut distantă. Citeam întruna.

El nu-i răspunse şi ea tăcu din nou.

Reacher supraveghea strada. Nu se-

ntâmpla nimic. Se mută în bibliotecă şi controlă curtea. Nu se-ntâmpla nimic.

263

Ultimul rest de nor se îndepărtă şi luna rămase strălucitoare. Afară era o lume albastră, rece şi pustie.

Atât că nu era pustie.

Dar nimeni nu venea.

De-a v-aţi ascunselea. Poate cel mai vechi joc din lume. Din cauza emoţiilor şi temerilor ancestrale îngropate adânc în partea din spate a creierului fiecărei fiinţe omeneşti. Prădător şi pradă. Fiorul

irezistibil de plăcere, când stai ghemuit în întuneric şi auzi paşii trecând pe lângă

tine. Cum te inundă plăcerea când tragi de uşa şifonierului şi descoperi victima.

Traducerea instantanee a terorii primitive în râsul din zilele noastre.

Acum era ceva diferit.

Nimeni n-avea să râdă. Urmau să fie

câteva clipe de focuri de armă furioase şi duhoarea de fum şi de sânge, apoi subita linişte asurzitoare şi pauza în care întreaga lume stă pe loc şi te controlezi să vezi dacă

n-ai pățit ceva. Apoi altă pauză ca să vezi care-i starea oamenilor tăi. Urmează

tremurul, înghițitul în sec şi nevoia de a voma.

Fără râsete.

264

Şi aici nu era de-a v-ați ascunselea.

Nimeni nu se ascundea cu adevărat şi nimeni nu căuta cu adevărat pe cineva. Cel care era acolo, afară, ştia foarte bine unde era Janet Salter. Cu siguranță că primise o adresă exactă. Poate că i se dăduseră

instrucțiuni pas cu pas sau coordonatele GPS. Iar ea stătea chiar acolo, aşteptândul. Niciun fel de artă. Doar brutalitate. Ceea ce-l făcea pe Reacher să se simtă uşor dezamăgit. Era bun la jocul de-a v-ați ascunselea. Versiunea din viața reală, nu jocul de copii. Bun la ascuns, mai bun la găsit. Fostele lui obligații profesionale îl conduseseră în acea direcție. Fusese un bun vânător de oameni. De fugari, mai ales. Învățase că empatia era esențială. Să

le înțelegi motivele, circumstanțele, obiectivele, scopurile, temerile, nevoile. Să

gândeşti ca ei. Să vezi ce văd ei. *Să fii* ca ei. Ajunsese la punctul în care ar fi putut să petreacă o oră cu dosarul de caz, o a doua oră gândind, a treia cu hărți şi cărți de telefoane, pentru ca apoi să prezică

aproape cu precizie clădirea în care se găsea individul.

Verifică vederea spre partea din față a casei.

Nimeni acolo.

265

Doar o lume albă şi pustie, ce părea îngheţată de-a binelea.

Se uită la Janet Salter şi spuse:

— Vreau să supravegheaţi partea din faţă

pentru mine.

— Bine.

— O să stau în hol o vreme. Oricine vine prin bucătărie sau bibliotecă îl iau ca din oală în coridor.

— OK.

— Rămâneţi în umbră, dar fiţi cu ochii-n patru.

— OK.

— Dacă vedeţi ceva, mă strigaţi, tare şi clar, cu informaţii concise. Numere, poziţie, direcţie şi descriere.

— OK.

— Şi faceţi asta stând în picioare.

— De ce?

— Dacă adormiţi în timpul misiunii, o să

v-aud căzând.

Janet Salter ocupă o poziţie bună, înspre mijlocul camerei, invizibilă din afară, dar cu un unghi de vedere bun. Îşi ţinea mâna tot pe pistolul din buzunar. Reacher ieşi în hol şi mută scaunul în cealaltă parte a măsuţei de telefon, ca să poată sta cu faţa spre spatele casei. Puse pistolul în poală.

266

Luă telefonul. Formă numărul pe care-l avea în memorie.

— Da?

— Cu Amanda, te rog.

O pauză. Un clic. Apoi vocea.

— Eu cred că glumeşti. Acum două ore mi-ai dat o sarcină cam pentru două

săptămâni şi deja mă suni după rezultate?

— Nu, nu te sun pentru asta, dar oricum nu pot să-ți dau două săptămâni. Am

nevoie de ceva până mâine cel târziu.

— Tu chiar eşti într-o ureche?

— Ai spus că eşti mai bună decât mine, iar eu puteam să fac asta într-o singură zi.

Aşa că o noapte ar trebui să fie de-ajuns pentru tine.

— Asta ce mai e, psihologie inversă? Ai urmat cursuri motivaționale la West Point?

Reacher ținea mâna pe pistol şi ochii pe uşa bucătăriei.

— L-ați prins pe omul vostru? întrebă el.

— Nu, nu ți-ai dat seama?

— Unde-l căutați?

— Toate aeroporturile, plus

ambarcațiunile de pe Coasta Golfului între Corpus Christi şi New Orleans.

— E într-un motel ceva mai la nord de Austin. Aproape sigur în Georgetown.

Aproape sigur al doilea motel la nord de autogară.

— Dar care-i povestea, poartă la gleznă o brățară secretă de urmărire de care eu nu ştiu nimic?

— Nu, e speriat şi singur. Are nevoie de ajutor. Şi nu-l poate obține decât de la oamenii din străinătate cu care s-a

înhăitat. Dar aşteaptă să-i sune. Îl vor ajuta dacă e curat, însă, dacă e compromis, îl lasă baltă. S-ar putea chiar să-i facă de petrecanie. Iar el ştie asta. Dacă e unul care fuge de lege, ei n-au nicio problemă.

Dacă motivul fugii e politic, situația se schimbă. S-ar teme că noi ne-am ține de urmele lui până ajunge acasă, oriunde-ar fi acea casă. Aşa că trebuie să afle ştirile. Are nevoie de o piață media care să se ocupe de problemele din Fort Hood. Dacă rămâne o crimă conjugală simplă, va da telefon.

Dacă nu, o să sfârşească punându-şi

pistolul în gură.

— Încă n-am dat publicității informațiile.

— Atunci o s-aştepte o zi sau două ca să

fie sigur, după care-i va suna.

— Dar putea să se ducă oriunde pentru asta. Waco, Dallas, Abilene chiar.

— Nu, a ales cu atenție. Abilene e prea departe şi un oraş prea mic. Iar Waco şi 268

Dallas sunt prea patriotice. Se gândeşte că

radioul şi televiziunea de-acolo ar avea ezitări să vorbească despre partea cu spionajul. De unde e el, Divizia a Patra de Infanterie? Publicul din Waco şi Dallas nu vrea să audă că un căpitan din a Patra de Infanterie a călcat strâmb. Iar el ştie asta.

Însă Austin e o aşezare mult mai liberală.

Şi este capitala statului, aşa că posturile de ştiri sunt ceva mai slobode la gură. Are nevoie să ştie care-i situația reală şi ştie că

în Austin are şanse să afle adevărul.

— Ai spus Georgetown.

— Se teme de oraşul propriu-zis. Prea mulți polițişti, prea multe lucruri care se-ntâmplă. Nu a plecat cu maşina, nu? I-a fost frică de polițiştii de pe autostradă.

Maşina lui e încă la post, aşa-i?

— Da, este.

— Aşadar a luat autobuzul din Hood şi s-a oprit după puțin timp. Georgetown e chiar acolo, aproape de Austin, dar nu prea aproape. Tot drumul a privit pe geam. Un motel după altul. Le-a înregistrat în minte.

S-a dat jos la autogară şi a făcut cale întoarsă pe jos. Nu voia un teren

nefamiliar. Nici prea departe nu voia să

meargă pe jos. Prea mare expunerea. Îl făcea prea vulnerabil. Dar chiar şi aşa nu i-269

a plăcut locul cel mai apropiat de autogară.

I s-a părut prea evident. Aşa că a ales al doilea motel. În momentul ăsta e acolo, în camera lui, cu lanțul de la uşă tras, uitându-se la toate canalele de televiziune locale.

Glasul nu-i răspunse.

— Stai puțin, spuse Reacher.

Lăsă receptorul uşor pe masă şi se ridică.

Verifică bucătăria, apoi biblioteca. Nimic demn de semnalat. Verifică şi salonul.

Janet Salter era încă în picioare, solidă ca o stâncă, ascunsă în întuneric.

Nimic de văzut pe stradă.

Nimeni nu venea.

Reacher se întoarse în hol, se aşeză din nou în fotoliu şi luă telefonul. Glasul întrebă:

— Altceva?

— Nu că asta ar conta, dar a stat în treimea din față a autobuzului.

— Eşti plin de gogoşi.

— A fost ca un gen de camuflaj. N-a vrut să se trădeze că ar fi un fugar. Crede că

băieții răi stau în spate. E căpitan în Divizia a Patra de Infanterie. Probabil că e un tip cu convingeri morale

rigide. Îşi aminteşte de autobuzul şcolii. Golanii stăteau în spate. El nu.

270

Niciun răspuns.

— Georgetown, spuse Reacher. Al doilea motel la nord de autogară. Verifică.

Niciun răspuns.

— Unde sunt oamenii tăi cei mai

apropiați? întrebă Reacher.

— Am oameni în Hood.

— Atunci, trimite-i acolo. Sunt vreo optzeci de kilometri. Ce poate să te coste?

Niciun răspuns.

— Şi nu uita, adăugă Reacher, am nevoie de informații până mâine.

Închise telefonul. Aşeză fotoliul la locul lui şi se duse în salon. Verifică fereastra.

Nimic de văzut.

Nimeni nu venea.

Zece fără cinci seara.

Încă treizeci de ore.

271

Capitolul 20

Ceasul continua să ticăie. Reacher lua fiecare minut trecut drept o mică victorie.

O revoltă la puşcărie nu putea să dureze veşnic. Faza ei inițială ar fi trebuit să fie relativ scurtă. Se luau ostatici, teritoriul era preluat sub control, urma un fel de remiză între părți. Se făceau ajustări tactice. Ofițerii corecționali se regrupau.

Polițiştii erau eliberați de sarcini. Reacher ştia asta.

Prin urmare, şi individul ştia asta.

Reacher nu înțelegea de ce nu venise.

Ținta lui era o bătrână într-o casă. Ce aştepta?

La zece şi jumătate, Janet Salter se oferi să pună de cafea. Reacher nu o lăsă. Poate că asta aştepta individul. Percolatorul avea nevoie de apă. Apa venea de la robinet.

Robinetul era deasupra chiuvetei. Chiuveta era sub fereastră. Un cap cărunt preocupat aflat dincolo de geam la o jumătate de metru ar fi putut fi o țintă tentantă. Aşa că

pregăti cafeaua singur, după ce inspectă cu prudență vecinătatea. O inspecție deloc 272

necesară, după cum se dovedi. Ieşi pe uşa din spate fără haină, mănuşi sau căciulă.

Gerul îl izbi cu forța unui pumn. Era un frig turbat, iscoditor. Îl încremeni. Mult sub zero. Prea jos ca să încerce măcar să

ghicească numărul de grade.

Se întoarse. Nimeni nu aştepta acolo apariția unei ținte. Era imposibil. După un minut tremurai prea tare ca să mai vezi ceva, darămite să tragi. După o oră, intrai în comă. După două, erai mort.

Gânduri care lămuriră puțin lucrurile. Nu avea să fie o lungă apropiere pe ascuns prin zăpadă. Pericolul avea să vină din față. Individul trebuia să vină cu maşina până acolo, să iasă şi să se mişte repede.

Aşa că, după ce percolatorul termină de şuierat şi de gâlgâit, Reacher umplu două

căni şi le duse în salon, unde-i spuse lui Janet Salter că aveau să stea cu rândul de veghe la geam, la intervale de zece minute, pe durata orei următoare.

O oră care se scurse cu încetineală.

Nimeni nu se apropie de casă. Lumea de afară era moartă. Înghețată până la

măduvă. Nimic nu se mişca, cu excepția vântului. Sufla cu hotărâre dinspre vest.

Sufla pulberea albă din nămeții piperniciți 273

şi expunea creste de gheață ce scânteiau în nuanțe albastre în lumina lunii. Un peisaj spectral al elementelor naturii.

Janet Salter făcu ceva la un buton din perete şi mări temperatura. În opinia lui Reacher, nu era bine ce făcuse. Căldura îi face pe oameni somnoroşi. Dar nu voia ca femeia să înghețe. Citise despre bătrâni morți în casele lor, victime ale hipotermiei.

— Ai mai fost vreodată iarna pe-aici? îl întrebă ea.

— N-am fost niciodată aici, în niciun anotimp.

— Poate în Dakota de Nord?

— Am fost în Clădirea Dakota din New York.

— Care şi-a primit numele după locurile astea, spuse ea. Când a fost construită, oraşul nu se întindea prea mult dincolo de Strada 34. Părea o nebunie să construieşti apartamente elegante tocmai până la

Strada 72 şi, pe deasupra, în West Side.

Lumea zicea că puteai la fel de bine să le construieşti în Teritoriul Dakota. Şi numele a rămas. Omul care a construit clădirea deținea o parte din Compania de maşini de cusut Singer, ceea ce completează cercul, nu-i aşa, pentru că am ajuns la cutia cu ulei.

274

Vorbea de dragul de-a vorbi. Reacher o lăsă. Îşi ținea ochii ațintiți pe stradă şi elimina prin filtrare cea mai mare parte a discursului. Femeia se lansă într-o lungă

expunere privind istoria statului.

Exploratori şi comercianți, Lewis şi Clark, populația sioux, Fort Pierre, fermieri şi pionieri, goana după aur, Crazy Horse, Sitting Bull, Custer, Black Hills, Wounded Knee, Dust Bowl, un tip pe care-l chema Brokaw despre care susținea că fusese la o rețea de televiziune.

Unsprezece fără cinci seara.

Încă douăzeci şi nouă de ore.

Reacher termină al optulea circuit al perimetrului interior. Nu văzu nimic îngrijorător. Nimic de zărit de la vreo fereastră în afară de pustietatea îngheţată

luminată de lună. Nimic de auzit în afară

de curgerea apei prin ţevile de încălzire şi un scârţâit estompat provocat de răcirea gheţii de-afară. Gerul prindea pământul ca-ntr-un cleşte. Se gândi la fermierii şi pionierii despre care vorbise Janet Salter.

De cedracu' rămăseseră aici?

Tocmai se-ntorcea pe scări în jos când femeia strigă:

— Vine cineva.

275

Vorbise tare şi clar, dar fără să adauge vreo informaţie. Niciun număr, nicio poziţie, nicio direcţie şi nicio descriere.

Reacher păşi în salon şi trecu pe lângă ea ca s-ajungă la fereastră. Văzu un ins care se apropia mergând pe mijlocul drumului, dinspre stânga. Era mic de statură, dar înfăşurat într-o haină enormă cu glugă.

Avea pe faţă o mască de schi. Plus un fular, plus mănuşi, plus bocanci. N-avea nimic în mâini. Îşi ţinea braţele desfăcute, ca să-şi menţină echilibru, iar mâinile erau goale.

Individul îşi continua înaintarea lentă şi şovăielnică, cu paşi nesiguri. Se opri vizavi de capătul aleii lui Janet Salter. Rămase acolo.

— Ştiţi cine e? întrebă Reacher.

— Stai, spuse ea.

Tipul se-ntoarse, într-un semicerc ţeapăn şi anevoios, şi se uită în cealaltă parte. Un câine alerga spre el. O chestie mare şi albă. Multă blană. Tipul se întoarse din nou şi-şi continuă plimbarea, însoţit de câine.

— E o vecină, spuse Janet Salter. Doamna Lowell. Dar, aşa cum era îmbrăcată, mi-a fost greu să-mi dau seama.

Reacher răsuflă uşurat şi spuse:

— E cumva soția polițistului?

276

— Fosta sotie. Ofițerul Lowell s-a mutat de-aici acum un an. Au fost ceva situații neplăcute.

— De ce fel?

— Nu ştiu.

— L-am văzut azi pe Lowell. Peterson l-a numit ciudat. Spunea că citeşte cărți.

— Da, aşa e. Mai vine pe la mine când şi când şi împrumută din cărțile mele.

Familiile noastre se cunosc de mult.

— Pe partenerul lui îl ştiți?

— Pe ofițerul Kapler? Ne-am cunoscut, desigur.

— Şi?

— S-a mutat aici din Florida. Ceea ce mi s-a părut ciudat.

— Şi mie, spuse Reacher.

Rămase la fereastră şi-o urmări pe

doamna Lowell şi câinele ei dând colțul şi dispărând din vedere.

Nu mai vorbiră timp de treizeci de

minute. Ceasul din capul lui Reacher se apropia de miezul nopții.

— Sunteți obosită? întrebă el.

— Nu prea m-am gândit la asta, zise Jane Salter.

— Puteți să vă duceți la culcare, dacă

vreți. Am eu grijă aici.

— Şi-o să ai grijă stând în picioare? Ca, dacă te ia somnul, să te aud când cazi?

— N-o să adorm, spuse Reacher zâmbind.

— Nici eu n-o să merg la culcare. Asta-i responsabilitatea mea. N-ar fi trebuit să te implic deloc.

— O problemă împărtăşită e o problemă

înjumătățită.

— Ai putea fi ucis.

— Puțin probabil.

— Eşti căsătorit? întrebă ea.

— Nu, zise Reacher, rămânând cu privirea fixată pe fereastră.

— Ai fost vreodată?

— Nu.

— Ai fost copil singur la părinți?

— Am avut un frate cu doi ani mai mare.

Lucra la Departamentul Trezoreriei. A fost ucis la datorie.

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina dumneavoastră.

— Întotdeauna deviezi în felul ăsta

compasiunea?

— De obicei.

— Deci, eşti ultimul din linia ta ereditară.

— Cred că da. Dar n-a fost cine ştie ce linie, la drept vorbind.

— La fel ca şi mine. Toți nişte haimanale.

— Unde erau minele voastre de aur?

— În Black Hills. De ce?

— Peterson crede că locul acela al

armatei aflat la vest de-aici ar putea fi în cea mai mare parte subteran. Mă întrebam dacă au existat lucrări mai vechi pe care să

le fi folosit.

— Nu sunt mine aici. Doar solul de prerie şi teren stâncos.

— Părinții dumneavoastră mai trăiau

când ați plecat la colegiu?

— De ce?

— Pentru că, dacă trăiau, probabil că v-au ținut la curent cu veştile locale în scrisori.

Poate şi ceva zvonuri şi bârfe. Trebuie să

vă fi spus ceva despre locul ăla. Poate nu suficient ca mintea dumneavoastră

instruită să ia în considerare lucrul acela ca pe un fapt relevant, dar trebuie să fi auzit măcar ceva.

— Nimic care să merite repetat.

— Puneți-mă la încercare.

— Tot ce ştiu e c-a fost construit şi n-a fost folosit niciodată. Se pare că scopul era prea revoltător. A fost şi un scandal mărunt legat de asta.

— Care era acel scop?

— Nu ştiu. Nimeni nu mi-a vorbit despre el.Cinci minute până la miezul nopții.

279

Încă douăzeci şi opt de ore.

Nimeni nu venise.

La o mie şase sute de kilometri distanță, în Texas, două maşini rapide parcurseră

cei optzeci de kilometri spre sud de Hood în mai puțin de patruzeci de minute.

Şase oameni în maşini, toți subofițeri din cadrul Unității Speciale 110, toți având în prezent gradul W3, toți dorind să ajungă la W4, toți fiind cât se poate de conştienți că

genul acela de misiune putea să le aducă

înaintarea în grad. Se abătură de la drumul principal către sud, trecură prin centrul oraşului Georgetown şi găsiră autogara.

Era linişte ca la fiecare miez de noapte. Aer răcoros, gunoaie, miros greu de motorină

scursă pe jos. Nimic nu sosea, nimic nu pleca. Parcară maşinile la următoarea intersecție, lângă magazine de amanet şi birouri de probațiune, şi se grăbiră să se întoarcă pe drumul pe care veniseră.

Numărară motelurile. Primul era o clădire din cărămidă în spatele unui loc de parcare acoperit cu asfalt crăpat. Al doilea era chiar lângă primul, orientat cu un capăt înspre stradă, construit din lemn roşcat de sequoia, cu douăsprezece camere, un

indicator pe un stâlp care anunța cablu tv 280

gratuit, mic dejun gratuit şi faptul că nu erau locuri libere.

O recepție, prima uşă pe stânga.

Un recepționer în birou, pe jumătate adormit.

O cheie universală, în sertar.

Cei şase subofițeri se împărțiră, trei în spate, trei în față. Unul dintre cei din față, rămase în urmă, gata pentru orice s-ar fi întâmplat. Ceilalți doi intrară în fiecare cameră, cutezători, cu armele pregătite, ca să-i cerceteze cu lanternele vârâte-n față

pe clienții somnolenți găsiți acolo.

Toate cele douăsprezece camere.

Omul lor nu era acolo.

Reacher făcu încă un tur de control prin casa lui Janet Salter. De-acum, se

familiarizase întru totul cu sunetele locuinței. Scârțâitul scândurilor, al treptelor scării, o îmbinare în unghi drept a unei țevi de abur care şuiera mai tare decât celelalte, o cercevea de fereastră pe care vântul înviorător o zgâlțâia uşor în ramă. Mirosul aerului se schimba. Curenții de aer minusculi şi turbulenți extrăgeau mirosurile din covoare şi din draperii. Nu erau neplăcute. Doar bătrâneşti. Lână

vopsită, catifea prăfuită, bile de naftalină, 281

ceară de albine pentru lustruirea mobilei, fum de trabuc, tutun de pipă. Arome vechi, profunde, ca un portret olfactiv al vieții prospere pe care o duseseră familiile de frontieră. Reacher le simțea dincolo de mirosul mineral local provenit de la uleiul recent aplicat pe pistolul pe care-l purta acum cu el pretutindeni.

Se întoarse în salon. Janet Salter îşi ținea mâna tot pe mânerul pistolului din

buzunar.

— Sunteți bine? o întrebă Reacher.

— Am ajuns la concluzia că sunt un om privilegiat, îi răspunse ea pe un ton cât se poate de pedant.

— În ce privință?

— Am şansa să-mi pun în aplicare

principiile. Cred că cetățenii obişnuiți trebuie să se opună ticăloşiei. Dar cred şi în necesitatea unui tratament

corespunzător. Cred în dreptul acuzatului de a avea parte de un proces corect şi cred în dreptul lui de a se confrunta cu martorii aduşi împotriva lui. Dar e atât de uşor să

faci teorii, nu-i aşa? Nu oricine are prilejul să aplice teoria în practică. Dar eu acum am această oportunitate.

— Vă descurcați de minune, o asigură

Reacher şi se duse la fereastră.

282

Văzu dansul deşănțat al fasciculelor de faruri pe stradă.

O maşină se apropia în viteză.

283

Capitolul 21

Era Peterson, mergând în fruntea a ceea ce părea să fie cea mai mare parte a departamentului de poliție din Bolton.

Şase, şapte, opt maşini. Apoi şi a nouă.

Frânând şi derapând, maşinile se opriră pe tot drumul. Doisprezece polițişti coborâră

din vehicule, apoi treisprezece,

paisprezece, cincisprezece. Îşi scoaseră

pistoalele şi se apropiară de casă animați parțial de o grabă disperată şi parțial de o prudență extremă. Pentru că habar n-aveau ce-i aştepta acolo.

Ori linişte, ori o crimă dublă.

Reacher ieşi în hol şi se alinie la partea cu balamale a uşii de la intrare. O deschise larg şi rămase ascuns vederii. Nu voia să

fie împuşcat din greşeală. Cincisprezece polițişti agitați puteau să genereze o situație imprevizibilă. Strigă:

— Peterson? Sunt Reacher. Totul e în regulă.

Niciun răspuns.

— Peterson? încercă din nou.

Aerul îngheţat năvălea înăuntru, aducând cu el şi vocea lui Peterson.

284

— Reacher?

— Totul în regulă aici, răspunse Reacher.

Puneți-vă armele în toc şi veniți în casă.

Intrară în fugă, toți cincisprezece. Mai întâi Peterson, apoi cele patru femei, apoi cei trei polițişti din maşinile de

supraveghere şi încă şapte inşi pe care Reacher nu-i cunoştea. Aduseră cu ei rafale de aer arctic. Toți aveau fețele roşii şi crăpate de ger. Căldura din casă îi lovi şi începură să-şi desfacă gecile, să-şi scoată

mănuşile şi să-şi dea jos căciulile.

Cele patru femei formară un cordon în jurul lui Janet Salter şi o duseră în bucătărie. Peterson ordonă celor trei maşini din schimbul de noapte să-şi ocupe pozițiile şi îi trimise pe restul de şapte înapoi la secție. De la fereastra salonului, Reacher urmărea cum se restabileşte

normalitatea. În cinci minute, totul era aşa cum fusese cu cinci ore în urmă.

— Deci, ce s-a-ntâmplat aici? întrebă

Peterson.

— Absolut nimic, răspunse Reacher. Acolo ce s-a-ntâmplat?

— O revoltă. N-am văzut mai nimic. Au domolit-o rapid.

285

— Pentru că a fost falsă. A fost o diversiune.

Peterson confirmă cu o mişcare din cap şi spuse:

— Dar omul lor n-a venit aici.

— Şi marea întrebare e de ce?

— Pentru că te-a văzut pe tine.

— Dar eu nu l-am văzut pe el. Ceea ce ne aduce la o altă întrebare importantă. Dacă

e atât de bun ca să mă vadă fără ca eu să-l văd, de ce n-a acționat?

— Habar n-am.

— Am văzut o femeie cu un câine alb

mare.

— Când?

— La puțin după unsprezece.

— Doamna Lowell. Stă în vecinătate. Îşi plimbă câinele în fiecare seară.

— Trebuia să-mi fi spus. Puteam s-o

împuşc.

— Îmi pare rău.

Peterson îşi puse palmele peste nas. Cu siguranță că-l durea. Temperatura pielii lui suportase un salt de peste treizeci de grade în şaizeci de secunde. Apoi îşi trecu degetele prin păr.

— Cred că nu-i cel mai potrivit lucru de spus acum, dar aproape c-aş fi vrut ca individul să fi venit în noaptea asta. Nu 286

sunt sigur că mai rezistăm o lună în felul ăsta.

— Nu cred că va mai fi nevoie, îl linişti Reacher. Am impresia că şi-au cam epuizat diversiunile.

— Pot să stârnească o nouă revoltă

oricând vrea muşchiul lor.

— Nu pot, tocmai asta-i ideea. Revoltele din puşcării au nevoie de o masă critică.

Aproximativ o treime din populația de-acolo s-ar răscula în fiecare zi a

săptămânii, dac-ar avea prilejul. O altă

treime n-ar face-o niciodată. Treimea din mijloc e cea care contează. Voturile indecişilor. Ca la alegeri. Şi acum sunt epuizați. Patima le-a dispărut. O să treacă

un an până să le vină iar bâzdâcul.

Peterson nu spuse nimic.

— Iar motociclistul tău nu poate să

organizeze o evadare îndeajuns de repede.

Aşa că ai scăpat acum. Eşti în siguranță.

— Crezi?

— S-ar putea să nu mai auziți niciodată

sirena aia.

Unu fără cinci noaptea.

Încă douăzeci şi şapte de ore.

La unu şi un sfert telefonul din hol sună.

Janet Salter ieşi din bucătărie ca să

287

răspundă. Îi dădu telefonul lui Peterson.

Acesta ascultă o secundă şi se duse să-l caute pe Reacher în salon.

— E femeia de la 110, spuse el. De unde ştie numărul ăsta?

— Are un sistem de identificare a

apelantului, spuse Reacher. Cu coordonate.

Probabil că în clipa asta supraveghează

casa asta, pe Google Earth.

— Dar e întuneric.

— Nu mă-ntreba cum funcționează.

Ieşi pe hol şi se aşeză în fotoliu. Luă

receptorul şi întrebă:

— Ai obținut răspunsurile care mă

interesează?

— Nu încă, răspunse glasul.

— Atunci de ce suni aşa de târziu?

Puteam să dorm buştean.

— Voiam doar să-ți spun că l-am prins pe omul meu.

— Am avut dreptate?

— N-o să răspund la această întrebare.

Nu vreau să-ți dau satisfacție.

— Deci, am avut dreptate.

— De fapt, nu în totalitate. Era în al treilea hotel la nord de autogară.

— Pentru că primele două erau prea

apropiate? A trebuit să se ducă ceva mai departe, la al treilea?

288

— Eşti bun.

— Pe vremuri, din asta-mi câştigam

existența.

— Sunt profund impresionată.

— Cum era tipul?

— Spune-mi tu.

— Era treaz, spuse Reacher. Avea un

pistol încărcat şi pantofii în picioare.

Bagajele pregătite şi haina pe spătarul scaunului. S-a zbătut mai puțin de zece secunde şi apoi s-a dat bătut.

— Eşti foarte bun.

— Nu îndeajuns de bun ca să

supraviețuiesc capului generalului.

— Tot mai vreau s-aud povestea aia.

— Atunci fă rost de răspunsurile alea. Un schimb corect nu e un jaf.

— Suntem aproape. Am descoperit că

banii au plecat de la Congres. Dar nu-i vedem ajungând la Departamentul

Armatei. Undeva, pe drum, dispar din vedere. Ne apropiem. O s-ajungem acolo.

— Când?

— Dă-mi restul acestei nopți. Sună-mă la opt dimineața.

— Şi tu eşti bună.

— Mă străduiesc.

— Pe-aici circulă un zvon despre un scandal, spuse Reacher. Prin oraş se 289 vorbeşte că locul acela n-a fost folosit niciodată, pentru că scopul lui era prea revoltător.

— Prin oraş?

— Mă rog, în salonul unei doamne în vârstă.

— OK. Dar doamnele în vârstă se revoltă pentru tot felul de lucruri.

— Cred că da.

— Altceva?

— Poți să dai o căutare cu chestia aia de la Google, da?

— Pentru asta e făcută.

— Verifică, te rog, un polițist din Florida, pe nume Kapler. A plecat din statul acela acum doi ani. Vreau să ştiu de ce.

— De ce?

— Vreau să ştiu două lucruri. S-a mutat din Florida în Dakota de Sud. Cine face aşa ceva?

— Numele mic?

— Nu-l ştiu.

— Mă ajuți foarte mult.

— Câți polițişti cu numele de Kapler pot să fie în Florida?

— Probabil că mai mult de zece şi mai puțin de o sută.

— Cu probleme la serviciu acum doi ani?

— Altceva mai vrei?

— Cum eşti îmbrăcată? întrebă Reacher.

— Am trecut cumva la linia fierbinte?

Reacher zâmbi.

— Nu, încerc doar să-mi imaginez scena.

De dragul vremurilor de demult. Cunosc biroul la care stai. Aceeaşi încăpere?

— Cred că da. La etaj, a treia pe stânga.

— Aia e.

Reacher vedea totul în minte. Trepte din piatră, balustradă metalică, coridor îngust cu linoleum pe jos, şiruri de uşi cu geamuri mate pe dreapta şi pe stânga, cu birouri în spatele fiecăreia, fiecare birou fiind echipat potrivit unui protocol complex de la Departamentul Apărării. Al lui avea biroul metalic, două telefoane cu un total de trei linii, un fotoliu cu role îmbrăcat în vinilin, fişete pentru dosare şi două scaune pentru vizitatori cu picioare din tubulatură

flexibilă. Plus o lustră în formă de castron şi atârnată de tavan cu trei lanţuri metalice. Plus o hartă neactualizată a Statelor Unite ale Americii pe perete, făcută după ce Hawaii şi Alaska se

alăturaseră uniunii, dar înainte ca sistemul de autostrăzi interstatale să fi fost terminat.

De fapt, fusese realizată cam în aceeaşi perioadă în care se lucra la unitatea 291

ciudată din apropiere de Bolton, Dakota de Sud.

— Port uniforma de luptă şi un tricou, spuse glasul. Am pe mine vestonul, pentru că e frig în noaptea asta.

— Eşti în Virginia. Nu ştii ce-nseamnă

frigul.

— Nu te mai văita. Tot valori formate din două cifre ai acolo. Negative, dar ce contează. Minus douăzeci şi trei. Dar radarul arată că un front de aer mai rece vine dinspre vest.

— Cum poate să se facă mai frig?

— O s-aveți parte de temperatura pe care-au avut-o cei din Wyoming.

— Vorbeşti cu meteorologii?

— Nu, mă uit pe Weather Channel.

— Şi ce temperatură a fost în Wyoming?

— Minus treizeci şi patru.

— Grozav!

— Las că rezişti. Eşti ditamai omul. După cum arăți, probabil că ai avut strămoşi scandinavi.

— Ce, acum Google Earth vede şi prin țiglele acoperişului?

— Nu, dar e o fotografie în dosarul tău.

— Dar tu?

— Da, şi în dosarul meu există o fotografie.

— Nu la asta m-am referit, deşteapto. Nu am la mine dosarul tău.

— Sunt cocoşată, chioară şi am cincizeci de ani.

— Aşa mă gândeam şi eu, judecând după voce.

— Măgarule!

— Mă gândesc la un metru şaizeci şi şapte sau un metru şaptezeci, dar slabă. Toată vocea ta e în gât.

— Vrei să zici că nu prea am sâni?

— Porți cel mult 75B la sutien.

— Fir-ar să fie!

— Păr blond, probabil scurt. Ochi albaştri.

Din nordul Californiei.

— Vârsta? întrebă ea.

Prima oară când se aşezase la acel birou uzat, Reacher avea treizeci şi doi de ani. O

vârstă în acelaşi timp mică şi mare pentru un post de comandă atât de important.

Mică, pentru că fusese un fel de vedetă, dar şi mare totodată, pentru că ajunsese acolo ceva mai târziu decât ar fi fost normal pentru o vedetă, fiindcă nu era un om de organizație şi nu se bucura de încrederea tuturor. Aşa că spuse:

— Ai treizeci sau treizeci şi unu de ani.

293

Ştia că, atunci când venea vorba de vârsta unei femei, era întotdeauna mai bine să te păstrezi de partea prudenței.

— Cu linguşeala poți să ajungi departe, spuse ea. Trebuie să-nchid. Sună-mă mai târziu.

În casă se instală din nou rutina

obişnuită. Peterson plecă, iar cele două

femei din tura de zi se duseră la culcare.

Janet Salter îl conduse pe Reacher la etaj, în camera din față. În principiu, era cea mai vulnerabilă, dar el nu-şi făcea griji.

Furia avea să învingă orice dezavantaj tactic teoretic. Detesta să fie trezit noaptea. Dacă vreun intrus pătrundea prin fereastra aceea, ar fi fost proiectat imediat în afară ca o suliță.

Două fără cinci noaptea.

Încă douăzeci şi şase de ore.

294

Capitolul 22

Reacher plănuise să doarmă până la opt, dar Peterson îl trezi la şase şi jumătate.

Omul intrase în dormitor şi de bună seamă

că un instinct primar îl făcuse să se oprească şi să dea cu piciorul în cadrul patului, după care făcuse cu inteligență un pas înapoi. Probabil că se gândise că era mai sigur aşa. Dacă s-ar fi aplecat să-l scuture uşor de umăr pe Reacher, s-ar fi putut alege cu umărul rupt.

Şi e posibil să fi gândit corect.

— Ce e? întrebă Reacher.

— Peste mai puțin de-o oră se luminează

de ziuă, spuse Peterson.

— Şi?

— Trebuie să pleci.

— Unde?

— La tabăra motocicliştilor. Nu mai ții minte? Te-ai oferit.

Janet Salter era deja în bucătărie.

Reacher o găsi acolo, gata îmbrăcată de zi.

Pusese de cafea. Vechiul percolator gâlgâia şi zdrăngănea.

— Trebuie să plec, o anunță el.

295

— Domnul Peterson mi-a spus. O să fii în siguranță?

— Sper.

— Nu prea văd cum. Sunt o sută de

oameni acolo, iar tu ai la tine doar un pistol cu şase gloanțe.

— Avem nevoie de informații.

— Chiar şi-aşa.

— Am de partea mea al Patrulea

Amendament. Asta-i toată protecția de care am nevoie. Dacă sunt rănit sau nu mă

mai întorc, polițiştii vor avea un motiv suficient pentru o percheziție. Iar

motocicliştii nu vor asta. Mă vor trata cu mănuşi de copii.

— Mi-e greu să-mi imaginez asta.

— Dumneavoastră o să fiți în siguranță

aici?

— Sper.

— Dacă polițiştii vor fi nevoiți să plece iar, luați-vă pistolul şi încuiați-vă în subsol.

Nu deschideți uşa nimănui, în afară de mine.

— N-ar trebui să stabilim o parolă?

— Puteți să mă întrebați care-i cartea mea preferată.

— Păi mi-ai zis că n-ai niciuna.

— Exact. Asta va fi şi răspunsul.

296

Percolatorul termină de gâlgâit şi Reacher îşi turnă o porție generoasă de cafea în una dintre cele şase căni albe aşezate pe blatul din bucătărie.

— O să plece din nou polițiştii? întrebă

Janet Salter.

— Probabil că nu.

— Ar putea să izbucnească o nouă

răzmeriță.

— Nu prea cred. Răzmerițele din închisori sunt rare. Ca revoluțiile din istoria unei națiuni. Trebuie să se întrunească mai multe condiții precise.

— Atunci, o evadare.

— Şi mai puțin probabil. Evadările sunt dificile. Angajații puşcăriilor au grijă de asta.

— Vrei să spui că problemele mele s-au terminat?

— E posibil.

— Deci, te mai întorci aici sau nu?

— Cred că autostrada e tot închisă.

— Când se deschide din nou, unde-o să

pleci?

— Nu ştiu.

— Cred c-o să te duci în Virginia, spuse Janet Salter.

— Ar putea fi căsătorită.

— Ar fi bine s-o întrebi.

297

Reacher zâmbi şi spuse:

— Poate c-o s-o-ntreb.

Peterson îl puse la punct cu toate

detaliile pe hol. Îi spuse că afară îl aştepta maşina fără însemne, încălzită şi cu motorul pornit. Că se putea baza pe ea, căci fusese de curând dusă la service.

Rezervorul era plin, avea lanțuri la roțile din spate şi cauciucuri de iarnă în față. Nu exista o rută directă spre tabără. Trebuia s-o ia la sud spre autostradă şi, cam la un kilometru şi jumătate de intersecție, să

cotească pe drumul vechi care mergea paralel.

— Drumul pe care a fost ucis avocatul, spuse Reacher.

— Ăla mergea până la capăt spre est, spuse Peterson. Dar totuşi, poate că n-ar trebui să opreşti dacă cineva îți face semne cu mâna.

— N-o să opresc, spuse Reacher. Poți fi sigur de asta.

Urma să rămână pe vechiul drum cale de opt kilometri, după care să facă la dreapta şi să se-ntoarcă spre nord pe

un drum districtual cu două benzi, care şerpuia puțin pe o distanță de vreo treisprezece kilometri înainte să ajungă la porțiunea 298

dreaptă pe care inginerii militari o construiseră cu cincizeci de ani în urmă.

Acea porțiune era lungă de trei kilometri şi ducea direct la tabără, unde avea să dea peste cincisprezece barăci din lemn şi vechea clădire din piatră, aranjate în două

şiruri ordonate de câte opt, orientate precis de la est la vest.

— Clădirea din piatră e în colțul din stânga, în spate, spuse Peterson.

Şapte fără cinci dimineața.

Încă douăzeci şi una de ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud era opt fără cinci dimineața. Plato îşi terminase micul dejun şi se pregătea să-şi încalce un obicei de-o viață. Urma să sară

peste intermediarul lui din vila de la oraş şi să-l sune direct pe omul din State.

Formă numărul.

I se răspunse.

— Martorul e mort? întrebă el.

Urmă o pauză pe fir. Individul spuse:

— Ştii că urma să fie un decalaj între cele două.

— Cât a durat până acum acest decalaj?

Omul lui ştiu ce să-i răspundă:

— Prea mult.

299

— Corect, spuse Plato. Am aranjat o revoltă la închisoare astă-noapte.

— Ştiu.

— Evident, nu ai valorificat-o.

— Era un om în casă.

— Şi?

— N-am avut instrucțiuni.

— Ăsta-i răspunsul tău? Aveai nevoie de instrucțiuni?

— Am crezut că sunt la mijloc nişte

chestii complexe pe care nu le înțeleg.

Plato oftă zgomotos.

— Cum pot să te rănesc?

Omul lui ştiu ce să-i răspundă:

— În moduri în care nu vreau să fiu rănit.

— Corect, spuse Plato. Dar vreau să fii mai exact. Vreau să te concentrezi pe miza acestei situații.

— O vei ucide pe persoana cea mai

apropiată şi cea mai dragă mie.

— Da, o voi ucide, în cele din urmă. Dar mai întâi va fi un decalaj, un concept cu care se pare că eşti foarte familiarizat. O s-o las invalidă şi-o s-o mutilez şi o s-o las să

trăiască aşa cam un an. Abia pe urmă o s-o omor. M-ai înțeles?

— Da, te-am înțeles.

— Atunci, pentru binele tău, termină-ți treaba. Nu-mi pasă de cei de pe margine.

300

Lichidează tot oraşul ăla nenorocit dacă e nevoie. În ceea ce mă priveşte, poți să

lichidezi întregul stat. Chiar, câți locuitori sunt în Dakota de Sud?

— Cam opt sute de mii.

— OK. Asta-i limita ta superioară pentru daune colaterale. Fă-ți treaba!

— O s-o fac. Promit.

Plato închise şi-şi turnă încă o ceaşcă de cafea.

Maşina fără însemne era tot un Crown Vic închis la culoare. Înăuntru mirosea a praf şi avea un aspect obosit, încălzirea era fixată la douăzeci şi unu de grade şi ventilatorul sufla cât putea de tare în încercarea disperată de a ajunge acolo.

Vremea plonjase adânc, într-o dimensiune cu totul nouă. Temperatura scădea rapid.

Pământul era dur ca granitul şi aerul era solid din cauza cioturilor microscopice ale fulgilor de zăpadă purtate de vânt. Aceştia fuseseră răciți şi comprimați în nişte fragmente ascuțite.

Se aruncau asupra parbrizului şi formau trasee complexe înghețate. Ştergătoarele nu reuşeau să le mişte. Lamelele de

cauciuc treceau doar peste ele. Reacher comută încălzirea pe degivrare şi aşteptă

301

până când aerul cald topi două găuri ovale prin care avea puțină vizibilitate.

Apoi plecă.

Întoarse din trei mişcări pe strada lui Janet Salter. Făgaşele de pe şosea se solidificaseră. Cauciucurile maşinii ricoşau peste hopuri. Maşina de supraveghere aflată la capătul drumului dădu înapoi ca să-l lase să treacă. Coti la dreapta şi o luă

pe drumul de ieşire din oraş. Şanțurile formate de roti care în urmă cu o zi erau moi acum se întăriseră de parcă ar fi fost din beton. Era ca şi cum ai fi condus un tren pe şine. Nu trebuia să mişte volanul.

Lanțurile de pe roțile din spate ronțăiau gheața, iar cauciucurile din față se loveau de pereții şanțurilor şi mențineau maşina pe o direcție dreaptă. Lumea de afară era întru totul albă. Pe cer se vedea o lumină

palidă, dar nu şi soarele. Aerul era prea plin de gheață. Era ca o pulbere. Ca o ceață. Vântul sufla în fața lui de la dreapta la stânga. Mici troiene aerodinamice se acumulaseră şi înghețaseră proptite de stâlpii de gard şi cei de iluminat. Formele bizare de pe cablurile de curent electric se orientaseră spre est, ca şi cum întreaga lume se înclinase într-o parte.

302

Reacher găsi cotitura la un kilometru şi jumătate de intersecția cu autostrada.

Ieşirea de pe şanțurile înghețate se dovedi dificilă. Trebui să încetinească până la viteza mersului pe jos şi să tragă mult de volan, croindu-şi drum pe rând cu roțile, patru urcuşuri separate, urmate de patru coborâşuri separate. Găsi noile făgaşe care mergeau spre vest şi se angajă pe

următorii opt kilometri de mers pe pilot automat. La următoarea cotitură repetă

manevra de ieşire şi o luă spre nord, către tabără. Noul drum era diferit. Nu avusese parte de prea mult trafic. Nu erau urme de maşini care să fi trecut pe-acolo. Era doar o panglică îngustă de zăpadă înghețată.

Roțile din față patinau şi alunecau uşor.

Particulele de gheață băteau de la stânga la dreapta, izbind în geamul şoferului.

Drumul era accidentat şi şerpuia la stânga şi la dreapta fără vreun motiv aparent.

Creasta drumului se înclina când într-o parte, când în alta. Nu era o lucrare prea grozavă de inginerie civilă. Reacher încetini şi se concentră cât putu de bine.

Derapajul într-un şanț i-ar fi fost fatal.

Nicio şansă să fie tractat înainte de a îngheța. Chiar şi o pană ar fi fost un 303

dezastru. Şuruburile roților probabil că

erau înghețate bocnă.

Opt kilometri parcurşi cu atenție, apoi zece, apoi unsprezece. Deodată, orizontul se schimbă. În fața lui, drumul se lărgea, se îndrepta şi se aplatiza. Dramatic.

Radical. În depărtarea încețoşată, părea la fel de lat şi de plat ca o autostradă. Poate chiar mai larg şi mai plat. Arăta ca o superautostradă cu şaisprezece benzi de circulație. Era un fragment de drum

magnific, parcă din altă lume. Construit uşor supraînălțat față de terenul din jur, era absolut plat şi era absolut drept cale de cel puțin trei kilometri.

Şi fusese curățat cu plugurile.

Nu vedeai nici urmă de zăpadă pe el.

Doar betonul neted şi cenuşiu, curățat, măturat şi dat cu sare. Grămezi înalte de zăpadă fuseseră împinse înspre margini, apoi netezite şi modelate astfel încât vântul înghețat de prerie care se lansa de pe marginea vestică să nu atingă din nou drumul până când nu trecea de marginea estică. Fragmentele minuscule de gheață

treceau vâjâind prin aer la un metru şi jumătate de sol. Suprafața drumului

rămânea curată şi uscată, ca în toiul verii.

304

Reacher încetini şi intră pe drum.

Lanțurile începură să clănțăne. Roțile din față mergeau drept şi tractau cu forță.

Menținu o viteză constantă de cincizeci la oră şi privi înainte. Putea să desluşească

nişte pete gălbui la orizont. Barăcile din lemn, frumos aliniate. La trei kilometri distantă. Maşina hurducăia

zdravăn.

Lanțurile nu erau de niciun folos pe beton uscat.

Îşi continuă înaintarea.

Când ajunse la opt sute de metri, văzu în fața lui ceva mişcare. Când ajunse la o sută

de metri, înțelese despre ce era vorba.

Camionete cu lame de plug lăsate se

mişcau încoace şi-ncolo. Erau o mulțime.

Vreo treizeci sau patruzeci. Dincolo de ele, siluete bine înfofolite lucrau de zor cu lopețile, în şir. Alte siluete înfofolite mergeau înapoi, aruncând în arcuri lungi ceva din palmele făcute căuş, ca nişte lucrători la fermă care aruncă grăunțe la găini. Sare, probabil. Sau pietriş fin, nisip ori vreo substanță chimică pentru

dezghețat. Sau toate cele de mai sus.

Făceau curat pe toată suprafața taberei.

Voiau ca locul să fie imaculat.

La fel de ca şi drumul.

305

Barăcile erau din cherestea neprelucrată, albită şi decolorată puțin de intemperii, dar nu foarte mult. Nici prea noi, dar nici foarte vechi. Pe stânga, în spatele primului şir de barăci, Reacher văzu acoperişul vechii clădiri din piatră. Era înalt, ascuțit, construit din ardezie. Stratul de zăpadă de pe el atingea treizeci de centimetri. Avea două hornuri ornate. Barăcile erau

acoperite cu carton gudronat. Din ele ieşeau burlane de sobă. Cablurile electrice erau întinse de la un fronton la altul. Alei din beton duceau de la o uşă la alta. Toate erau curățate de zăpadă.

Ceea ce nu fusese îndepărtat complet era strâns ordonat în stânga şi în dreapta. În fața barăcilor era un şir lung de

forme ascunse sub prelate, una lângă alta, ca nişte piese de domino. Probabil,

motociclete. Erau mari. Cam treizeci la număr. Motociclete Harley, probabil, adăpostite pe timpul iernii.

Reacher încetini şi opri maşina cam la cincizeci de metri. Oamenii se opriseră din munca lor şi se uitau la maşină. Mâinile înmănuşate erau sprijinite în cozile lopeților. Bărbiile se rezemau pe mâini. Cei ce aruncau sarea se opriseră şi ei. Pe rând, 306

camionetele se opriră şi ele. Gazele de eşapament erau luate de vânt.

Reacher ridică piciorul de pe frână şi înaintă puțin. Nimeni nu schiță nicio mişcare. Reacher mai merse zece metri, apoi douăzeci. Se opri din nou. Era

suficient de aproape. Nu opri motorul.

Indicatorul de bord al vehiculului arăta o temperatură exterioară de minus douăzeci şi patru de grade. Dacă oprea motorul, risca să nu-l mai poată reporni. Citise întro carte despre nişte locuri de dincolo de Cercul Polar Arctic unde trebuia să

dezgheți blocul motor cu lămpi de gaz.

Îşi îndesă căciula pe urechi şi ridică

gluga. Trase fermoarul gecii până la gât.

Îşi puse mănuşile, mai întâi stânga, apoi dreapta.

Coborî din maşină.

La douăzeci de metri în față, mulțimea crescuse numeric. Bărbați, femei şi copii.

Cam o sută de oameni în total. Conform estimărilor. Toți erau mogâldețe fără

formă ascunşi în hainele groase, căciuli şi fulare. Respirațiile li se condensau în jurul capetelor într-un nor compact care plutea nemişcat şi apoi se înălța şi dispărea în vânt. Gerul era năucitor. Şi se înrăutățea.

Părea să atace dinspre interior. Reacher 307

tremura după cinci secunde de expunere.

După zece secunde, faţa îi amorţise. Făcu zece paşi şi se opri. Pantaloni de culoare verde-măsliniu, haină cafenie, în spatele lui o maşină care era evident de poliţie, cu plăcuţe de înmatriculare din Dakota de Sud. Nici pe departe convingător.

La douăzeci de metri în faţă, un ins îşi făcea loc prin mulţime. Păşind lateral, târşâind din picioare, înaintând cu umărul stâng, apoi cu umărul drept. Haină, căciulă

şi mănuşi negre. Limbajul lui nonverbal semăna cu al oricărui muncitor din lume întrerupt din treabă. Iritat, dar curios. Îşi trecu antebraţul peste frunte, se opri, se gândi, apoi înaintă iar. Ieşi din mulţime şi se opri la un pas în faţa mulţimii.

— Tu cine dracu' eşti? zise Reacher.

— Plimbă ursu! i-o întoarse individul.

Reacher păşi înainte: un pas, doi, trei.

— Nu eşti prea politicos, spuse el.

— Arată-mi unde scrie că trebuie să fiu.

— Păi, te plimbi pe proprietatea mea.

— Cum aşa?

— Sunt de la armată. Am venit să verific ceva care ne aparţine. O inspecţie bienală.

Aici sunt banii dumneavoastră, cetăţeni.

— Asta-i o glumă.

308

— Crezi ce vrei, trebuie să arunc o privire pe-aici.

— Ţi-am spus să plimbi ursul.

— Ştiu. Dar care sunt şansele ca eu să te iau în serios?

— Nu poţi să te baţi cu o sută de oameni.

— N-o să fie nevoie. Se pare că două

treimi dintre voi sunt femei şi copii. Mai rămân cam treizeci de inşi. Sau, hai să

zicem patruzeci. Dar jumătate dintre ei par să fie prea graşi ca să se mişte. La orice acțiune mai energică, riscă să se-aleagă cu vreo criză cardiacă. Ceilalți, cam jumătate dintre ei, sunt nişte papă-lapte. O să dea bir cu fugiții. În felul ăsta, mai rămân opt inşi, cel mult zece. Şi unul ca mine face cât opt sau zece de-ai voştri, lejer.

Niciun răspuns.

— În plus, sunt de la armată. Faci pe şmecherul cu mine, următorul ins pe care-o să-l vezi vine călare pe un tanc.

Pentru câteva secunde se lăsă tăcerea.

Nu se auzea decât vuietul înfiorător al vântului şi răpăitul cristalelor de gheață pe lemn. Tipul din față se uită la Reacher, la hainele lui, la maşină, şi ajunse la un fel de decizie.

— Ce vrei să vezi? întrebă el.

— Clădirea din piatră, răspunse Reacher.

309

— Aia nu-i a noastră.

— Nimic din ce-i aici nu-i al vostru.

— Adică, n-o folosim.

— N-ar trebui să folosiți nimic.

— Dreptul de uzucapiune. E o construcție abandonată. Cunoaştem legile.

Reacher nu spuse nimic. Păşi spre stânga şi ocoli mulțimea. Toți rămaseră nemişcați şi-l lăsară să treacă.

Nicio încercare de a-l opri. O decizie politică. Se uită la baraca din colț. Era o construcție simplă, utilitară. Lungă de vreo cincisprezece metri, cu peretele lateral din lemn străpuns doar de două ferestre

pătrate mici. Pe latura îngustă avea o uşă.

De jur-împrejurul ei, zăpada fusese

curățată cu meticulozitate. Direct în spatele ei se afla clădirea din piatră. Nici în jurul acesteia nu era pic de zăpadă. Doar alei curățate.

Reacher se întoarse spre ceilalți şi întrebă:

— Dacă n-o folosiți, de ce ați curățat zăpada?

Acelaşi individ ieşi din nou din mulțime.

— Pentru satisfacția unui lucru bine făcut.

Clădirea din piatră era o construcție stranie. Ai fi zis că-i copiată după planurile 310

unei căsuțe vechi şi frumos decorate din suburbii. Avea tot felul de detalii, mulaje, înflorituri, frontoane, jgheaburi de scurgere şi cornişe. Ca o bazaconie gotică

pe care un bogătaş ar ridică-o în grădină

pentru deliciul musafirilor.

Dar erau şi diferențe esențiale. Acolo unde o casă de oaspeți dintr-o grădină ar fi avut ferestre, clădirea din piatră avea doar nişte firide. Ca-ntr-o iluzie optică. De dimensiuni şi forme corespunzătoare, dar fără a fi umplute de sticlă. În schimb, suprafețele erau din piatră, aceleaşi cărămizi tencuite cu mortar ca şi restul pereților. Era şi un portic, dar uşa de sub el nici măcar nu încerca să creeze o iluzie.

Era doar o suprafață solidă din oțel, de o simplitate desăvârşită. Avea balamale uriaşe. Se deschidea spre exterior, ca o uşă

blindată. O undă de presiune dinspre exterior n-ar fi deschis-o, ci dimpotrivă, ar fi menținut-o închisă. Avea o clanță şi o gaură de cheie. Reacher încercă clanța. Nu se mişcă. Gaura cheii era mare. Mai mică

decât gaura pentru o cheie de biserică, dar mai mare decât una de la o casă obişnuită.

Oțelul din jurul ei era tivit cu promoroacă.

Reacher îndepărtă glazura cu degetul înmănuşat, dar nu văzu nicio zgârietură în 311

metal. Broasca nu era folosită în mod regulat. Nicio cheie nu fusese introdusă şi scoasă în ea, zi după zi.

— Ştii ce e locul ăsta? întrebă el.

Tipul care-l urmase spuse:

— Tu nu ştii?

— Bineînțeles că ştiu. Dar vreau să aflu cât de eficiente sunt măsurile noastre de securitate.

— Am auzit lucruri, spuse individul.

— De la cine?

— De la constructorii care au stat aici înaintea noastră.

— Ce lucruri?

— Despre bombe atomice.

— Şi au spus ei că aici ar fi arme

nucleare?

— Nu. Au spus că era o clinică.

— Ce fel de clinică?

— Ziceau că, dac-am fi atacați pe timp de iarnă, într-un oraş ca New York sau

Chicago, oamenii ar fi îmbrăcați gros, cu paltoane şi mănuşi, aşa că doar fețele le-ar fi arse. Ştii, la kilometri de centru. Că mai aproape ai fi vaporizat. Dar, dacă

supraviețuieşti, poți să vii aici şi să

primeşti o față nouă.

— Ca la chirurgie plastică?

312

— Nu, ca nişte proteze. Ca nişte măşti.

Ziceau că aşa ceva ar fi înăuntru, mii şi mii de fețe din plastic.

Reacher dădu ocol micii structuri stranii.

Era la fel pe toate cele patru laturi. Piatră solidă, ferestre false, detalii, ciubucărie. O parodie bizară. Distractivă, dar deloc instructivă fără să pătrunzi în interior.

Ceea ce nu avea să se întâmple.

Se îndepărtă de construcție. Deodată, împins parcă de o toană de moment, se opri la cea mai apropiată baracă. Prima de pe şirul din spate, care se afla în linie cu a doua din rândul din față. Mulțimea îl urmase într-un şir lung şi dezordonat, care se întindea până în locul din care începuse.

Ca un semn de întrebare care şerpuia printre spații şi culoare. Aburul se înălța deasupra lor. Cel mai aproape de Reacher se afla tipul care vorbise. Era la nici doi metri distanță.

Reacher împinse uşa barăcii, care se deschise pe jumătate.

— Aia nu-i a ta, îl atenționă tipul apropiat de el.

— Este fixată pe betonul armatei. Pentru mine e de-ajuns.

— Nu ai mandat.

Reacher nu-i răspunse. Terminase cu vorbitul. Era prea frig. Fața-i amorțise şi dinții îl dureau. Se mulțumi să deschidă uşa până la capăt şi să arunce o privire înăuntru.

În baracă era întuneric. Şi cald. În soba cu parafină ardea focul. Reacher simțea mirosul dulceag de kerosen. În cameră erau douăsprezece paturi, câte şase pe fiecare latură, şi o secțiune delimitată la capătul îndepărtat, care putea să fie o baie. Pături cenuşii simple pe paturi, cutii de carton pline cu haine împăturite, draperii din pânză groasă de sac la ferestrele mici şi pătrate.

O femeie tânără şedea pe patul cel mai îndepărtat de pe dreapta. N-avea haină pe ea, pentru că era cald. Nici căciulă. Avea cam optsprezece sau douăzeci de ani.

Arăta uşor mohorâtă şi murdară, dar se vedea că e frumoasă. Păr blond şi lung, trăsături puternice şi pline de viață. Înaltă

şi suplă. Pentru o secundă, Reacher avu impresia că o mai văzuse. Dar nu era aşa.

Era un tip de femeie, atâta tot. Asemenea lui Kim Peterson. O femeie din Dakota de Sud. Indiferent de unde provenea gaşca asta de motociclişti, recrutaseră şi localnici.

314

Reacher ieşi şi închise uşa în urma lui. Se întoarse spre tipul aflat la doi metri de el şi spuse:

— Vrei să-mi arăți şi celelalte barăci?

— Cum vrei.

Fără împotrivire. Tipul îşi puse în mişcare membrele pe sub îmbrăcămintea groasă şi o luă pe alei, deschizând uşă după uşă.

Paisprezece dintre cele cincisprezece barăci erau la fel. Şiruri de paturi, draperii grosolane, sobe cu parafină, pături cenuşii, cutii din carton, haine împăturite. Fără

băncuțe, fără mese de lucru, fără vase din sticlă, fără instalații de gaz, fără niciun fel de echipament de laborator. Nici oameni.

Fata din prima baracă era singura care nu ieşise la muncă. Poate că era bolnavă.

Ultima baracă de pe rândul din spate era o bucătărie. Avea două maşini de gătit casnice – aranjate una lângă alta –, mese simple lipite de perete de folosit ca suprafețe de lucru şi nişte rafturi lucrate grosolan cu farfurii, castroane şi căni, alături de alte rafturi pe care se găseau provizii sărăcăcioase. Borcane aproape goale cu făină, zahăr şi

cafea, cutii cu cereale şi paste singuratice în nişte spații în care ar fi încăput cu zecile.

Niciun fel de echipament de laborator: 315

Reacher se cocoşă pe sub haină şi ieşi printre două barăci. Maşina era tot acolo, torcând credincioasă în ralanti. Dincolo de ea, drumul curățat se îngusta în depărtare, înalt, lat şi frumos. Neted ca sticla. Cele cincizeci de veri şi cincizeci de ierni care trecuseră peste el nu reuşiseră să-l deterioreze. Glasul din Virgina întrebase:

Ştii cât era de mare bugetul pentru

apărare în urmă cu cincizeci de ani?

Turnaseră zeci de hectare de beton şi uitaseră cu totul de ele.

— S-aveți o zi plăcută, le spuse Reacher şi se îndreptă spre maşină.

Nouă fără cinci dimineața.

Încă nouăsprezece ore.

316

Capitolul 23

La întoarcere, drumul a fost la fel ca la venire, în afara unei stranii ciocniri derulate parcă cu încetinitorul şi care era cât pe ce să se producă la prima cotitură.

Reacher condusese repede pe drumul lat şi curățat de zăpadă şi mai lent pe

următoarea porțiune de 13 kilometri de drum îngust şi acoperit de zăpadă, apoi derapase şi încercase să se înscrie pe o traiectorie ca să poată coti la stânga, pe făgaşele ce duceau spre est, pe vechiul drum paralel cu autostrada. Dar, în acelaşi timp, o cisternă de combustibil încerca să

părăsească aceleaşi făgaşe şi să cotească

la stânga pentru a ajunge la tabără. Era un vehicul jos, cu numele unei companii scris cu vopsea pe lateral. Parafină

pentru sobe, probabil, sau benzină pentru camionete, ori motorină pentru un generator.

Camionul trecu într-o treaptă de viteză

joasă şi luă curba foarte devreme, trecând direct peste banda pe care se afla Reacher.

Acesta frână brusc, sperând ca lanțurile din spate să muşte zăpada înghețată, dar electronica de la bordul maşinii nu

permitea blocarea roților. Maşina îşi continuă înaintarea cu tot felul de zgomote generate de pistoanele frânelor. Cisterna continua să se apropie. Reacher trase de volan.

Cauciucurile din față pierdură aderența şi derapară. Colțul din stânga-față al Crown Vic-ului trecu la câțiva centimetri pe lângă

spatele camionului, care-şi văzu nepăsător de drum. Reacher îl văzu în oglindă

îndepărtându-se. Rămăsese oprit

perpendicular pe vechiul drum, cu roțile din față proptite într-unul dintre făgaşele ce duceau spre est şi roțile din spate în unul dintre cele ce duceau spre vest. Se văzu nevoit să balanseze maşina înainte şi înapoi şi să apese tare pe accelerație ca să

se deblocheze.

Dar după aceea drumul decurse fără

probleme.

Polițistul din maşina de supraveghere de la capătul străzii lui Janet Salter era Kapler. Mai bun decât Montgomery, din ziua precedentă. Kapler îl cercetă din priviri cu atenție pe Reacher şi abia apoi dădu maşina înapoi ca să-l lase să treacă.

Reacher parcă în spatele celei de-a doua maşini de supraveghere şi o luă grăbit pe

alee. Polițista din tura de zi din hol îl lăsă

să intre.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Pân-acum, da, spuse ea.

— Doamna Salter e bine?

— Da, e bine.

— Aş vrea s-o văd.

La fel ca Holland noaptea trecută şi la fel de inutil. Dacă ceva rău s-ar fi întâmplat, polițistele n-ar fi stat pe-acolo liniştite, fără să facă nimic.

— E în bibliotecă, spuse femeia.

Reacher o găsi acolo, în fotoliul ei, ca de obicei. De data asta citea o carte veche fără supracopertă şi un titlu scris cu litere prea mici ca să poată fi desluşit de la distanță. Avea pistolul tot în buzunar.

Reacher îi distingea forma. Bătrâna se uită

la el şi spuse:

— Te-au tratat cu mănuşi?

— Cu o uşoară răceală, nu cu foarte mult stil. Dar nimic de care să mă plâng.

— Ai aflat ceva?

— O mulțime.

Se urcă din nou în maşină şi se duse la secția de poliție. Îl găsi pe Peterson în sala de operațiuni.

— Holland a avut dreptate, spuse

Reacher. Nu aveau de gând să vină aici.

Jucau la cacealma. Sau cineva juca în numele lor. Habar n-avem cine-a sunat, de fapt. Poate c-a fost chiar ucigaşul, încercând să-şi creeze timp şi spațiu, căutând să vă îndrepte într-o direcție greşită.

— Oricine-o fi fost a dat greş. Iar acum o să-i arestăm pe toți.

— Atunci va trebui să vă grăbiți. Se pregătesc să plece.

— Ți-au spus ei asta?

— Adu-ți aminte de telefonul ăla de la Antidrog. Ai vândut vreodată o casă?

— O dată.

— Ai făcut curățenie, da? S-o faci s-arate cât mai bine.

— I-am vopsit pereții la exterior.

— Au curățat toată zăpada cu plugurile.

Totul este imaculat. Şi-au strâns lucrurile în cutii de carton. Şi-au consumat proviziile aproape în totalitate. Oricine deține locul acela îl vinde de sub picioarele lor.

— Şi când pleacă?

— Curând.

— Ți-au făcut probleme?

— Nu chiar.

— Te-au crezut că eşti de la armată?

— Nicio secundă. Dar li s-a spus să nu creeze probleme, de-acum încolo. Zona 320

trebuie să fie lipsită de controverse. Cel care deține locul ăla nu vrea ca titlul să fie prejudiciat. Aşa că nu mi-au dat de furcă.

— Nimeni nu deține locul ăla. E un teren public.

— Cineva scoate profit de-acolo. Prin urmare, cineva crede că e al lui.

Motocicliştii sunt angajații lui, atât. Albine lucrătoare. Iar acum au primit ordin de deplasare. Se mută la următorul proiect.

— Plato mexicanul.

— Oricine-o fi.

— Ai găsit vreun laborator? îl întrebă

Peterson.

— Vreau să văd produsul din parcarea restaurantului, spuse Reacher.

— De ce?

— Pentru că aşa funcționează mintea

mea. Pas cu pas.

Ridicând din umeri, Peterson îl conduse până la coridorul din spate, pe după un colț, la camera cu probe. În fața camerei, un pupitru scurt, neocupat. Peterson trecu pe lângă el, scoase din buzunar un

mănunchi de chei şi descuie uşa.

— Aşteaptă aici, spuse el.

Intră şi ieşi după zece secunde cu o pungă mare din plastic, transparentă. Avea prinsă de ea cu capse un formular de
321

custodie, cu patru date, ore şi locuri separate şi semnăturile corespunzătoare.

În pungă se afla pachetul pe care-l

descrisese Janet Salter. Cărămida de pudră

albă, dură şi netedă sub ambalajul din hârtie cerată. Imaginea imprimată pe aceasta, coroana, banda de cap, cele trei vârfuri, cele trei bile reprezentând nişte giuvaiere.

— Ai testat-o? întrebă Reacher.

— Desigur, spuse Peterson. E

metamfetamină, fără doar şi poate. Ceva mai puțin de un kilogram, puritate foarte mare, aproape clinică. Marfă bună, dacă-ți plac chestiile de genul ăsta.

— În valoare de două sute de miare, chiar aici.

— Un milion pe străzile din Chicago, după

dozare şi vânzare cu amănuntul.

— Vreo idee de ce-ar putea să-nsemne imaginea?

— Nu. Întotdeauna îşi pun un fel de logo pe marfă. E o piață care respectă

brandurile.

— Ai şi banii acolo, cei plătiți de tipul din Chicago?

— Bineînțeles.

— Pot să-i văd?

— Nu mă crezi?

322

— Pur şi simplu îmi place să mă uit la chestii din astea.

Aşa că Peterson intră din nou şi veni cu altă pungă pentru dovezi. De aceeaşi mărime. Acelaşi tip de formular prins cu capse. Plin de teancuri de bancnote, strânse laolaltă cu benzi de hârtie.

— OK? întrebă Peterson.

— În cât timp ai câştiga cinstit suma asta?

— După impozitare? Nici nu vreau să mă

gândesc.

— Drogurile chiar sunt ambalate în hârtie cerată?

— Nu, e un fel de celofan sau hârtie de pergament. E puțin îngălbenită, pentru că

e dintr-un stoc mai vechi. Dar are o calitate farmaceutică bună. Vorbim de o operațiune de nivel înalt.

— OK.

— Deci, le-ai găsit laboratorul?

— Nu.

— Ai văzut clădirea de piatră?

— Doar pe dinafară.

— Ştii ce este?

— Nu, dar ştiu ce nu este.

Reacher se duse în sala de operațiuni, la biroul din spate. Luă telefonul, formă nouă

323

pentru ton şi apoi numărul pe care şi-l amintea.

— Da?

— Cu Amanda, te rog.

Un clic. Un tors ca de pisică. Glasul. Părea obosit. Puțin frustrat. Spuse:

— Aş putea să fiu în Afganistan în clipa asta. De fapt, dacă nu încetezi să mă mai suni, s-ar putea să mă înscriu pe o listă de transferuri.

— Mâncarea s-ar putea să fie mai bună, zise Reacher. Nimic mai nimerit decât nişte ochi de capră în iaurt.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu, dar am cunoscut pe cineva care-a fost.

— N-am nicio veste pentru tine.

— Ştiu. Nu vezi cum au ajuns banii la Departamentul Armatei.

— Am încercat şi n-am reuşit.

— Nici n-aveai cum, pentru că banii nu s-au dus niciodată la armată.

— Cum aşa?

— Gunoi bagi, gunoi iese.

— Ce înseamnă asta?

— Am pornit de la o supoziție falsă. Mi s-a vorbit despre o construcție a armatei. O

clădire mică din piatră cu un drum de trei kilometri. Tocmai m-am întors de-acolo. Nu 324

e un drum. E ditamai pista de decolare.

Locul e al forțelor aeriene, nu al armatei.

325

Capitolul 24

Glasul din Virginia spuse:

— Ei bine, asta schimbă puțin lucrurile.

— Mai circulă un zvon despre nişte fețe umane protetice, spuse Reacher.

— Da, am văzut o notă despre asta. E

într-un dosar. Se pare că la Pentagon s-au primit telefoane de la cetățeni din Dakota de Sud. De la autoritățile districtuale şi de la cele ale statului. Dar e o prostie. Locurile cu fețe de plastic erau întotdeauna

aproape de zonele metropolitane. De ce să

pui un asemenea loc la dracu-n praznic?

— Dar de ce să ai aşa ceva? Dacă toți vom fi arşi la fel, ce mai contează?

Niciun răspuns.

— Ştii pe cineva la forțele aeriene?

întrebă Reacher.

— Nu pentru secrete.

— S-ar putea să nu fie un secret. Doar ceva de rutină. În ceea ce priveşte

supozițiile, ne-ntoarcem de unde-am

plecat.

— Fie, o să dau nişte telefoane. Dar mai întâi, o să trag un pui de somn.

326

— Ai timp să dormi după ce mori. E

urgent. Pista de decolare a fost curățată cu plugurile. Cale de trei kilometri. Nimeni nu face asta doar ca să-şi omoare timpul. Prin urmare, cineva sau ceva e pe cale să

apară. Şi am văzut şi o cisternă cu

combustibil. Poate pentru drumul de

întoarcere. Poate cineva are de gând să

facă un transport de greutate mare.

— Altceva? zise glasul după o tăcere scurtă.

— Eşti căsătorită?

— Tu eşti?

— Nu.

— De ce nu sunt surprinsă?

Închise telefonul.

Zece fără cinci, dimineața.

Încă optsprezece ore.

Aflat la două birouri mai încolo, Peterson tocmai încheiase o convorbire particulară.

— Cei de la Antidrog m-au trimis la

plimbare. Omul lor nu e interesat.

— De ce? întrebă Reacher.

— Cică nu e niciun laborator acolo.

— De unde ştie?

— Au sateliți şi imagistică termică. Au analizat datele şi nu se vede nicio sursă de căldură. Prin urmare, din punctul lor de 327

vedere, e doar o tranzacție imobiliară.

Până la proba contrarie.

— Laboratorul e subteran.

— Cei de la Antidrog zic că nu e.

Aparatura lor de imagistică poate să vadă

şi în subsoluri. Spun că nu e nimic acolo.

— Se înşală.

— Nici tu n-ai văzut un laborator.

— Au metamfetamină, deci trebuie să

aibă şi laborator.

— Nu ştim dacă există ceva sub pământ.

Nu în mod sigur.

— Ba da, spuse Reacher. Nimeni nu

construieşte degeaba o pistă de trei kilometri. E suficient de lungă ca să

aterizeze orice tip de avion pe ea. Orice tip de bombardier, orice transportor. Şi nimeni nu aterizează cu un bombardier sau un transportor lângă o clădire mai mică decât o casă. Ai avut dreptate. Clădirea e un cap de scară. Ceea ce-nseamnă că sub ea e ceva. Probabil foarte întins şi foarte adânc.

— Dar ce anume?

Reacher arătă spre telefon.

— Vei şti când voi afla şi eu.

După o jumătate de oră, Peterson primi un telefon prin care era anunțat că se redeschisese autostrada. Radarul meteo 328

arăta că nimic nu mai venea dinspre vest în afară de frontul de aer super rece, şi pe tot cuprinsul statului plugurile de zăpadă şi utilajele de împrăştiat sarea îşi

terminaseră munca, astfel încât Patrula Autostrăzii se sfătuise cu Departamentul Transporturilor, iar traficul fusese restabilit. Apoi Jay Knox îi anunță că

autobuzul de schimb era cam la trei ore de mers. Aşa că Peterson dădu telefoanele necesare şi convocă o întâlnire cu toți cei douăzeci de pasageri ai autocarului la ora două, în holul stației de poliție. Doamnele cu fracturi de oase erau apte de drum.

Dacă plecau la ora două, membrii grupului de vilegiaturişti urmau să ajungă la Mount Rushmore cu o întârziere de nici două zile.

Ceea ce nu era deloc rău pentru Dakota de Sud, pe timp de iarnă.

Apoi se uită la Reacher şi-l întrebă:

— Pleci şi tu cu ei?

— Mi-am plătit deja călătoria, spuse Reacher.

— Deci, te duci?

— Sunt un om fără odihnă.

— Da sau nu?

— Depinde de ce se-ntâmplă până la

două, cred.

Ce s-a întâmplat până la ora două a fost că Janet Salter a hotărât să iasă la plimbare.

Una dintre polițistele din casă l-a sunat pe Peterson. Doamna Salter o luase razna din cauza şederii prelungite în casă. Se simțea ca la puşcărie. Era obişnuită cu plimbările la băcănie, la farmacie, la restaurant, uneori pur şi simplu ca să se destindă. Devenise prizonieră în propria sa casă timp de aproape o săptămână. Îşi lua în serios responsabilitățile civice, dar acestea veneau la pachet şi cu nişte drepturi, iar ieşitul din casă ca orice femeie liberă era unul dintre ele.

— E nebună, spuse Reacher. E un ger de crapă pietrele.

— E localnică, spuse Peterson. Asta nu contează pentru ea.

— Trebuie să fie aproape minus treizeci de grade afară.

Peterson zâmbi, ca un cunoscător fată de un neinițiat.

— Cea mai mică temperatură înregistrată

vreodată aici a fost de minus cincizeci de grade. În 1936, în februarie. Apoi, după

nici cinci luni, în iulie, am avut cea mai fierbinte zi, cu o temperatură de patruzeci şi nouă de grade.

330

— În tot cazul, tot nebună e.

— Vrei să-ncerci s-o convingi să se

răzgândească?

Reacher încercă. Se duse acasă la ea cu Peterson, cu maşina. Janet Salter era în bucătărie împreună cu polițistele din tura de zi. Percolatorul era pornit. Reacher simțea mirosul de cafea proaspătă şi aluminiu încins. Femeia îi turnă o cană şi spuse:

— Doamnele polițiste mi-au spus că i-ai zis domnului Peterson că motocicliştii se pregătesc de plecare.

— Aşa mi s-a părut, zise Reacher

încuviințând cu o mişcare din cap.

— Prin urmare, o mică plimbare n-ar fi aşa de riscantă.

— Omul cu arma nu e motociclist. N-a fost nicio clipă.

— Dar oricine-ar fi, n-o să stea să aştepte afară. Chiar tu ai spus-o, noaptea trecută.

E prea frig.

— Totodată, e prea frig şi pentru plimbare.

— Prostii. Dacă mergem în pas vioi, o să ne placă.

— „Ne”?

— Păi nici nu mă gândesc să nu vii cu mine.

331

Unsprezece fără cinci dimineața.

Încă şaptesprezece ore.

Peterson improviză un plan care semăna foarte mult cu aranjamentele celor de la Secret Service când îl scoteau pe preşedinte la plimbare. A amplasat cele trei maşini de supraveghere la intrările dinspre sud, vest şi est, instruindu-i să stea în aşteptare şi, dacă era necesar, să se mişte ca un cordon rulant. El şi cele două polițiste din schimbul de zi urmau să meargă pe jos, înconjurând-o pe doamna Salter la o distanță potrivită din punct de vedere tactic. Reacher urma să o însoțească, având grijă să se posteze în orice moment între ea şi maşinile care circulau. Un fel de scut uman, deşi Peterson nu folosi chiar aceste cuvinte.

Se înfofoliră în hainele pe care le aveau la dispoziție şi ieşiră pe uşă. Vântul bătea temeinic dinspre vest. Tocmai din

Wyoming. Era extrem de tăios. Reacher fusese în Wyoming iarna şi supravieţuise.

Făcuse un legământ cu sine însuşi să nu mai rişte niciodată astfel. Peterson mergea în faţă, una dintre poliţiste în spatele lor, iar cealaltă ţinea pasul cu ei pe trotuarul celălalt. Reacher se ţinea în dreptul 332

umărului bătrânei. Janet Salter avea partea de jos a feţei înfăşurată cu o eşarfă.

Reacher nu avea aşa ceva. Cât timp vântul bătea din spate, situaţia era tolerabilă. Dar când întoarseră şi o luară spre nordul oraşului, nasul, obrajii şi bărbia îi amorţiră

şi începură să-i curgă ochii. Îşi trase gluga mai bine şi-şi adăposti faţa atât cât era prudent. Simţea că are nevoie de ceva vedere periferică. Trotuarul era denivelat şi acoperit de zăpadă îngheţată. Mersul era dificil.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Janet Salter.

Avea glasul înăbuşit de eşarfă. Cuvintele ieşeau îngroşate şi înmuiate, după care îngheţau şi erau luate de vânt.

— Mă gândesc la luna februarie a anului 1936, spuse Reacher. Minus cincizeci de grade, apogeul Marii Depresiuni, furtunile de praf, seceta, viscolele, de ce naiba nu v-aţi mutat cu toţii în California?

— Mulţi au făcut-o atunci. Ceilalţi n-au avut de ales decât să rămână. Şi oricum, în anul acela a fost o vară caldă.

— Mi-a spus Peterson. Un salt de aproape o sută de grade.

— Ţi-a spus şi despre vânturile Chinook?

— Nu.

333

— Sunt vânturi fierbinţi care bat dinspre Black Hills, într-o zi a lui ianuarie din 1943

erau minus douăzeci de grade pentru ca efectiv după două minute temperatura să

crească la şapte grade. Un salt de aproape treizeci de grade în o sută douăzeci de secunde. Cel mai spectaculos salt

înregistrat vreodată în America. Toată

lumea s-a ales cu geamuri sparte din pricina şocului termic.

— Vreme de război, spuse Reacher.

— Roata destinului, spuse Janet Salter.

Exact în acea zi, germanii au pierdut controlul asupra aerodromurilor de la Stalingrad, la multe mii de kilometri distanță. Pentru ei, a fost începutul sfârşitului. Poate că vântul ştia.

Îşi continuară înaintarea anevoioasă.

Peterson mergea în față, una dintre

polițiste îi urma la o oarecare distanță, iar cealaltă se deplasa în dreptul lor pe cealaltă parte a străzii. Ajunseră în dreptul parcării restaurantului. Era plin de oameni care intrau sau ieşeau. Cei mai mulți erau îmbrăcați inadecvat şi toți păreau teribil de nefericiți.

— Vizitatori la închisoare, spuse Janet Salter. Se pare că avem acum cel mai 334

înfloritor comerț de tranzit din stat, exceptând Mount Rushmore.

Ceea ce-l făcu pe Reacher să se

gândească la autobuzul de rezervă din Minneapolis, care urma să plece din oraş la ora două. Nu-l interesau cine ştie ce sculpturile supradimensionate, dar ştia că

e acolo un drum care ducea spre sud. Iar sudul însemna Nebraska, apoi Kansas, apoi Oklahoma şi, în sfârşit, Texas, unde era cald. Sau, ca alternativă, puteai s-o iei la stânga în Kansas, apoi să străbați Missouri, vârful sudic al statului Illinois, să treci de Kentucky şi să ajungi în Virginia.

— Te gândeşti la ea, aşa-i? îl întrebă

Janet Salter.

— Nu, zise Reacher.

Se întoarse spre stânga şi spre dreapta din mijloc. Scană locul de jur-împrejur. În faţă erau mai mulţi oameni decât văzuse în ultima vreme. Şi mai multe maşini. Se deplasau cu viteza melcului pe drumurile îngheţate. Straturi uriaşe de gheaţă

pârâiau şi crăpau sub greutatea lor.

Ameninţări multiple, dar pe toate vremea le ţinea prizonierele unei mişcări lente şi greoaie. Şi printre ele erau şi maşini de poliţie. Fiecare al zecelea sau al

doisprezecelea vehicul era o maşină a 335

poliţiei, deplasându-se încet pe o buclă

fără sfârşit, prudente şi vigilente.

— Unde mergem? întrebă Reacher.

— Unde-ai vrea să mergi? întrebă Janet Salter.

— E plimbarea dumneavoastră.

— Bolton e un orăşel relativ plicticos. Ne lipsesc destinaţiile interesante.

— Am putea să luăm prânzul.

— E prea devreme.

— Atunci un brunch.

— Brunch este o combinaţie între mic dejun şi prânz, iar eu mi-am luat deja micul dejun. Prin urmare, brunch nu mai e o opţiune pentru astăzi.

— O cafea?

— Peste tot e plin. E mai greu în zilele de vizită. N-am reuşi să găsim o masă pentru cinci persoane.

— Atunci să ne-ntoarcem.

— Deja?

Reacher nu răspunse. Pentru o clipă, ai fi zis că ea va merge înainte, poate la nesfârşit, dar deodată se opri şi aprobă cu o mişcare a capului. Reacher încercă să-l fluiere pe Peterson, dar avea buzele prea îngheţate şi crăpate ca să scoată vreun sunet. Aşa că aşteptară unul lângă celălalt până când Peterson se întoarse ca să

verifice. Reacher îi făcu semn cu mâna, toată lumea se întoarse şi mica procesiune se deplasă în sens invers, cu poliţista în frunte şi Peterson în spate.

Douăsprezece fără cinci.

Încă şaisprezece ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud era ora prânzului. Pentru a doua zi la rând, Plato nu mânca. Şi, pentru a doua zi la rând, îşi trăda un obicei de-o viaţă. Îl sună pe omul lui din Dakota de Sud. Iar acesta îi răspunse. Ceea ce avu darul să-l irite teribil pe Plato, fiindcă asta însemna că omul lui avea telefonul pornit, de unde reieşea că omul lui nu se afla în acel moment în actul uciderii nenorocitului de martor.

— N-a fost în casă, spuse omul lui.

— Găseşte-o! zise Plato.

Schimbarea sensului de mers adusese

vântul de vest pe celălalt obraz al lui Reacher, ceea ce, în privinţa confortului, nu aducea nicio schimbare. Altfel, în comparaţie cu plecarea de acasă, drumul de întoarcere era şi mai bun, şi mai rău.

Mai bun, pentru că se îndepărtau de zonele populate, un număr redus de oameni

însemnând mai puţine pericole. Mai rău, pentru că pericolele rămase se aflau în spatele lui Reacher. Nu se putea uita cu uşurinţă peste umăr. Jumătate de sus a corpului tindea să se mişte independent în interiorul gecii lui masive. O privire aruncată înapoi nu făcea decât să-i

ascundă cu totul fața în glugă. Aşa încât era obligat să se bazeze pe vigilența lui Peterson, care se afla în spatele lui. Merse mai departe, privind fiecare pas completat în siguranță ca pe un mic triumf separat.

— Îmi pare rău, spuse Janet Salter.

— De ce?

— Am fost nesăbuită. V-am creat tuturor o mulțime de probleme.

— Toate fac parte dintr-o zi obişnuită de muncă. Nu există niciun motiv să nu ieşiți din casă din când în când.

Înaintară mai departe, alunecând din loc în loc, mergând unul în spatele celuilalt acolo unde poteca se îngusta la trecerea pe lângă obstacole. Între Reacher şi partea carosabilă a drumului era grămada înaltă

de zăpadă împinsă de pluguri. După

majoritatea paşilor, piciorul lui stâng ajungea pe panta descendentă. Era ca şi cum ar fi şchiopătat. Nu pierdea din ochi maşinile care veneau. Nu erau prea multe.

Câteva camionete, câteva modele vechi de SUV, câteva autoturisme mânjite cu soluția salină de pe jos. Nimic îngrijorător. Apoi Lowell trecu pe lângă ei cu maşina de patrulare şi încetini surprins, făcându-le cu mâna. Janet Salter îi răspunse la fel.

Lowell acceleră din nou. Apoi o vreme nu mai veni nicio maşină şi deodată apăru un Sedan mare şi închis la culoare,

îndreptându-se spre nord, către ei. Un Ford Crown Victoria. Bleumarin, în lumina puternică, era uşor de distins. Maşina comandantului Holland. Omul opri pe

banda lui de trafic şi coborî geamul. Îl ignoră pe Reacher cu desăvârşire. Se uită

direct la Janet Salter, cu un soi de îngrijorare pe față. Ea se opri şi se întoarse cu fața la el, spunând:

— Am ieşit la o plimbare. Atâta tot. Nimic de care să-ți faci griji. Domnul Peterson se descurcă de minune.

— Mergeți acasă acum? întrebă Holland.

— Într-acolo mergem.

— Vreți să vă duc cu maşina?

— Mulțumesc, dar prefer să merg pe jos.

Rostul acestei aventuri a fost să fac puțină

mişcare şi să iau o gură de aer proaspăt.

— Bine.

339

— Dar, te rog, vino şi tu să ne ții companie la o cafea, dacă vrei.

— Bine, spuse din nou Holland.

Se uită în oglinzi şi întoarse la o sută

optzeci de grade pe lățimea drumului.

Făgaşele înghețate se sfărâmară sub

greutatea maşinii. Se alinie pe banda orientată spre sud, dar n-o luă înainte.

Mergea cu viteză redusă, menținând o linie dreaptă între el, scaunul pasagerului, troianul de zăpadă, apoi Reacher şi în sfârşit Janet Salter. Cauciucurile din față

erau dintr-un material dur, special pentru temperaturi scăzute, şi scrâşneau la contactul cu zăpada. Pe cauciucurile din spate avea lanțuri. Fiecare legătură

ajungea pe poziție şi scotea propriul sunet distinct. Aprinse girofarul, ca să-i avertizeze pe cei din urma lui că se deplasează cu viteză mică. Avea

stroboscoapele ascunse pe polița din spate şi altele asemănătoare în spatele grilei radiatorului. Reacher bănuia că-şi vor face treaba. De la distanță, maşina fără

însemne arăta ca o maşină de poliție normală.

— E ridicol! protestă Janet Salter.

— Face ceea ce trebuie să facă, o linişti Reacher.

340

— Nu-mi place toată atenția asta.

— Sunteți importantă pentru el.

— Doar pentru că se poate folosi de mine.

— Sunteți un cetățean de vază. Sunteți genul de persoană pentru care şeful

poliției îşi face griji.

— Singurii cetățeni de vază din oraşul ăsta sunt angajații închisorii, spuse ea.

Crede-mă. Aşa merg lucrurile acum.

Îşi continuară drumul, flancați de maşina lui Holland. Când nu aveau clădiri în dreptul lor, vântul bătea cu putere şi neîntrerupt, o masă de aer înghețat

şuierând neostoit peste câmpia întinsă, neieşindu-i în cale nimic care să creeze turbulențe. Aducea în continuare spiculi minusculi de gheață. Veneau orizontal şi răpăiau pe partea laterală a glugii lui Reacher. Poate călătoriseră pe calea aerului sute de kilometri, venind tocmai de la Munții Stâncoşi.

— Ți-e frig? îl întrebă Janet Salter.

Reacher zâmbi, atât cât îi permitea fața amorțită.

— Ştiu, spuse el. Asta nu-i nimic.

Ajunseră în casă şi se descotorosiră de straturile de haine, îndurând apoi durerile dezghețului. Lui Reacher îi ardeau urechile şi simțea mâncărimi şi împături pe nas şi 341

pe bărbie. Peterson şi cele două polițiste trebuie să fi avut aceleaşi senzații, dar nu trădau niciun pic de suferință. Probabil că

era ceva care ținea de mândria localnicilor.

Comandantul Holland n-avea nicio

problemă de felul ăsta. Venise într-o maşină încălzită, la adăpost de vânt. Dar tot se înfioră teatral de îndată ce ajunse în hol. Reacher se gândi că omul se simțea uşurat acum că Janet Salter nu mai era expusă pericolului şi trecuseră cu bine peste acest episod.

Polițistele își ocupară posturile

prestabilite. Janet Salter se duse să pună

de cafea. Reacher, Peterson şi Holland o urmăreau din hol. Deodată, telefonul sună.

Janet Salter le spuse să răspundă careva la apel. Peterson ridică receptorul şi, după ce ascultă o secundă, i-l întinse lui Reacher.

— E pentru tine, spuse el. E tipa aia de la Unitatea 110.

Reacher luă telefonul. Peterson şi

Holland plecară în bucătărie şi-l lăsară

singur. Politețe instinctivă. Reacher duse receptorul la ureche şi glasul din Virginia spuse:

— Am sunat pe cineva de la forțele

aeriene.

— Şi?

342

— Ajungem acolo. Încet, dar nu pentru c-ar fi vreun secret. Ba dimpotrivă. Pentru că

locul a fost abandonat şi uitat cu ani în urmă. A picat de pe lista activă încă de pe vremea lui Pazvante Chioru. Nimeni nu-şi mai aminteşte nimic despre el.

— Nici măcar ce-a fost?

— Toate detaliile sunt arhivate. Tot ce-a văzut omul meu până acum este un raport despre cât de greu a fost să-l construiască.

Proiectul a fost compromis de câteva ori în timpul construcției din cauza unui anumit tip de teren. Un fel de şist. Ştii ce-i aia?

— Cred că e o rocă de bază, spuse

Reacher. Probabil că e dură, dacă a creat probleme.

— Dovedeşte că s-au făcut excavații

subterane.

— Asta-i sigur. Rezultatul nu-i aşa de rău, pentru primele două ore.

— O oră, răspunse glasul. Mai întâi am ațipit puțin.

— Eşti o persoană rea.

— Ultima dată când am verificat, tu nu erai şeful meu.

— Altceva?

— Am obținut ceva şi despre un polițist din Florida pe nume Kapler. Departamentul de poliție din Miami, născut acolo în urmă

cu treizeci şi şase de ani, a demisionat acum doi ani, fără vreun motiv anume. Nu avea probleme de sănătate şi nici datorii. O

să aflu mai multe când o să intru în arhivele departamentului de poliție din Miami.

— Poți să faci asta cu Google?

— Nu, folosesc alte câteva resurse. Îți dau de ştire.

— Mulțumesc, spuse Reacher. Altceva?

— Omul meu nu vorbeşte, spuse glasul după o scurtă pauză.

— Cel din Fort Hood?

— Nicio vorbă nu scoate.

— Unde e acum?

— Înapoi în cazarmă, închis în celulă.

— Înainte locuia în cazarmă sau în afară?

— În afară.

— Deci acum îl aşteaptă legea din Texas pentru omucidere sau Codul Uniformei pentru trădare. E între ciocan şi nicovală.

Şi într-un caz, şi-n celălalt, va fi prăjit pe scaunul electric. Nu-l stimulează nimic să

vorbească.

— Tu ce-ai face?

— Pe tine ce te interesează?

— Actorii nestatali. Cu cine vorbeşte, cum şi de ce.

344

— „De ce”-ul e uşor. Probabil că a luptat în Irak sau Afganistan şi s-a lăsat sedus de toată vorbăria umanitară, şi-a făcut prieteni şi l-au ademenit uşor. „Cum” va fi prin telefonie celulară, e-mail sau un site de internet criptat. Sunt de acord că va fi interesant să aflăm cu cine.

— Deci, cum îl fac să vorbească?

— Ordonă-i. Ai grad mai mare. E antrenat să respecte ordinele.

— N-o să fie suficient. Niciodată nu e.

— Părinţii lui trăiesc?

— Da.

— Fraţi, surori?

— Un frate mai mic, se pregăteşte cu cei de la SEAL.

— Asta-i bine. De fapt, e aproape perfect.

Trebuie să-l aduci pe băiatul tău în Nord, să-i spui să stea jos şi să-i oferi varianta unui târg.

— Nu pot să fac asta.

— Ba poţi, în termeni de publicitate.

Spune-i că, fără doar şi poate, îl aşteaptă

scaunul electric. Dar depinde de el pentru care motiv. Violenta domestică în rândurile ofiţerilor întorşi acasă a

ajuns la cât? O

mie la sută? Nimeni nu o tolerează, dar cei mai mulți o înțeleg. Prin urmare, spune-i că, dacă e cooperant, asta-i tot ce va afla 345

lumea despre el. Dar, dacă nu cooperează, o să faci public actul lui de trădare. Părinții lui vor fi acoperiți de rușine, fratele lui va trebui să plece de la SEAL, vechiul lui liceu îl va repudia.

— O să țină chestia asta?

— Nu i-a mai rămas decât numele. Face parte din Divizia a Patra de Infanterie.

Treaba asta contează acolo.

Niciun răspuns.

— Crede-mă, spuse Reacher. Lasă-l să

scape cu onoarea nepătată.

— Violența domestică e ceva onorabil?

— În comparație cu alternativă.

— OK, o să-ncerc.

— Şi nu mă uita, spuse Reacher. Trebuie să ştiu ce-au construit acolo cei de la forțele aeriene. Amploarea, scopul şi arhitectura, aşa cum am cerut întotdeauna.

Şi cât mai curând posibil.

— Altceva?

— Eşti căsătorită?

Ea închise fără să-i răspundă.

Toți cei şase oameni treji aflați în casă

primiră cafea. Janet Salter însăşi, Holland, Peterson Reacher şi cele două polițiste.

Probabil că veniseră şi ele, pentru că

simțeau nevoia să se încălzească. Abia 346

ajunseră la jumătatea primei ceşti că

telefonul lui Holland sună. Ținu cana în echilibru şi deschise telefonul cu o singură

mână, apoi ascultă un minut. După care închise telefonul şi-l băgă în buzunar.

— Patrula Autostrăzii, spuse el.

Motocicliştii pleacă. Chiar acum. Treizeci şi şase de camionete tocmai au intrat pe autostradă.

Unu fără cinci după-amiaza.

Încă cincisprezece ore.

347

Capitolul 25

Reacher se întoarse împreună cu Holland la secția de poliție şi află povestea pe drum. Cei de la Patrula Autostrăzii ieşiseră

în număr mare pe magistrală ca să verifice dacă toate problemele create de vreme fuseseră rezolvate. Una dintre maşinile lor parcase pe acostamentul sensului de mers spre est. Urmărea desfăşurarea traficului, dar deodată văzu cu coada ochiului stâng un convoi lung care se deplasa rapid pe panglica acoperită de zăpadă ce venea dinspre tabăra de construcții. Era o imagine impresionantă. Între treizeci şi patruzeci de camionete aliniate, fiecare cu câte trei oameni în cabină şi o motocicletă

acoperită cu prelată şi stive de cutii prinse de platformă cu curele. Convoiul a

încetinit, a întors, a şerpuit pe banda de racord, după care maşinile au intrat pe autostradă şi au accelerat spre vest. Ca un tren, spusese polițistul. Ai fi zis că-i Northern Pacific, lung de vreo patru sute de metri şi având nevoie de cam douăzeci de secunde ca să treacă pe lângă orice punct dat.

348

Sergentul de serviciu confirmă vestea.

Maşinile de la Patrula Autostrăzii sunau una după alta ca să raporteze. Convoiul ajunsese la cincisprezece kilometri de Bolton şi se deplasa repede. Dar nu

îndeajuns de repede ca să fie amendați pentru depăşirea vitezei legale. Se

mențineau lejer la circa 105 kilometri pe oră, înaintând direct către țintă, evitând cu străşnicie să intre în conflict cu legea.

Se duseră în biroul cu pozele de la locul crimei. Patru birouri adunate laolaltă, patru scaune. Holland şi Peterson stăteau unul lângă celălalt, iar Reacher față în față

cu Holland, cu spatele spre imaginile cu mortul îmbrăcat în negru.

— Te mulțumeşti să-i laşi să plece?

întrebă Reacher.

— De ce nu? zise Holland.

— Vindeau droguri.

— Bolton e un oraş mic, în esență.

Funcționăm după regulile oraşelor mici.

Dacă o problemă îşi ia tălpăşița, atunci e o problemă rezolvată.

— Şi cu asta basta, adăugă Peterson.

— Nu-i chiar aşa, zise Reacher. Au făcut curat şi au plecat, pentru că tranzacția imobiliară e pe cale să aibă loc. Şi o astfel 349

de tranzacție are nevoie de un titlu de proprietate valabil. Janet Salter e ultima pată pe acel titlu. Acum pericolul care o pândeşte e mai mare ca oricând. Este singurul lucru care stă între cineva şi un purcoi de bani.

— Plato mexicanul.

— Oricine-ar fi.

— Facem tot ceea ce putem, zise Holland.

Avem şapte ofițeri la fața locului, care rămân acolo. O să ne descurcăm.

— În afară de cazul în care sirena se declanşează iar.

— Ai spus că n-o să se-ntâmple.

— O presupunere avizată rămâne o presupunere, spuse Reacher. Doar să ții minte că acum e momentul să începi să-ți faci griji, nu să te opreşti.

— Când o să mă vezi relaxat, zise Holland, îți dau permisiunea să-mi tragi un şut în cur. Om avea noi problemele noastre şi n-om fi noi Armata SUA, dar până acum ne-am străduit şi ne-am descurcat. Ar fi bine să nu uiți asta.

— Ştiu, zise Reacher încuviințând cu o mişcare a capului. Îmi cer scuze. Nu e vina ta. E vina primarului. Cine şi-ar pune semnătura pe un plan ca ăla?

350

— Oricine, spuse Holland. Vorbim de slujbe care nu pot fi transferate în străinătate. Pentru că aşa se fac jocurile chiar acum.

În cameră se lăsă liniştea un moment.

— Motelurile sunt toate pline, zise Peterson.

— Ştiu asta, replică Reacher.

— Atunci, unde doarme omul cel rău?

— În maşină. Sau în districtul învecinat.

— Unde mănâncă?

— Acelaşi răspuns.

— Ar fi bine să punem bariere pe drum? Sunt doar trei căi de intrare în oraş.

— Nu, spuse Holland. Premisă falsă. Dacă

organizăm un perimetru static, s-ar putea ca individul să fie deja în spatele nostru.

Trebuie să rămânem mobili.

Apoi tăcu din nou, ca şi cum ar fi trecut în revistă o agendă mentală şi ar fi verificat toate punctele de pe listă. Şi se părea că

aşa stăteau lucrurile, pentru că imediat după aceea se ridică şi ieşi din încăpere fără să mai zică nimic. Reacher auzi paşii lui pe linoleum şi apoi o uşă trântită. De la biroul lui, probabil. Avea treburi de făcut.

— Ar fi bine să mâncăm de prânz. Ai

putea să vii la noi acasă, să-i ții companie lui Kim. S-ar bucura, să ştii.

351

— Pentru că se simte singură?

— Da.

— Atunci noi doi n-ar trebui să fim

singurele specimene umane pe care le vede toată ziua. Du-te şi adu-o şi luăm masa în oraş, toți trei.

— Greu de găsit o masă.

— O să stau la coadă cât timp eşti tu pe drum.

— Unde?

— La cafeneaua unde m-ai găsit ieri.

Dincolo de piață.

— Dar… zise Peterson, după care tăcu.

— Ştiu, spuse Reacher. De acolo pot să

văd secția de poliție. Pot să văd când e gata de plecare autobuzul.

Traversarea pieței până la cafenea a durat puțin, dar a avut loc direct în bătaia vântului. La primii paşi, Reacher simți durerea provocată de particulele de gheață

aduse de vânt, dar apoi fața i-a amorțit şi nu le-a mai sesizat. Coada pentru o masă

liberă era în fața uşii. Reacher îşi ocupă

locul în spatele unei femei cu un copil înfăşurat în pături împrumutate probabil de pe paturile de motel. Dacă un ins comite un delict federal în Florida sau Arizona şi ajunge într-o puşcărie din Dakota de Sud, familia trebuie să vină după el. În primul şi 352

al doilea an, în orice caz. După aceea, mai puțin. Multe de pierdut.

Coada se mişca încet, dar sigur şi

Reacher ajunse în dreptul ferestrei aburite.

Înăuntru desluşea siluete vagi care se agitau de colo-colo. Două chelnerițe.

Salarii constante, poate nu prea multe bacşişuri. Rudele deținuților nu se scaldă

în bani. Dacă au, nu sunt rude ale

deținuților. Sau, în cel mai rău caz, omul lor era într-o închisoare cu regim mai blând, unde avea de lucrat timp de un an la atelierul de tâmplărie sau citea cărți.

Mama şi copilul se strecurară cu pături cu tot pe uşă. Reacher îşi aşteptă rândul pe trotuar. Stătea lipit de clădire şi la adăpost de vânt. Deodată, o femeie cu trei copii ieşi din local şi Reacher se grăbi să intre.

Aşteptă la casă până când o chelneriță îi aruncă o privire. Articulă pe muteşte cuvântul *trei* şi ridică trei degete.

Chelneriță încuviință cu o mişcare a capului, şterse cu cârpa o masă şi-l chemă

cu un gest. Reacher îşi lăsă haina pe spătarul unui scaun şi-şi scoase căciula şi mănuşile. Ocupă un loc şi văzu maşina lui Peterson oprindu-se lângă bordură, o formă lungă, albă şi neagră, abia desluşită

prin geamul aburit. Îl văzu pe polițist 353

traversând. Soția lui nu era cu el. Peterson merse direct la capătul cozii şi intră pe uşă. Nimeni nu protestă. Peterson era îmbrăcat în uniformă.

Reacher rămase pe scaun şi Peterson îşi dezbrăcă haina şi se aşeză într-o tăcere jenată, întreruptă doar de sosirea

chelneriței cu un dispozitiv pentru

preluarea comenzilor. Nu era genul de local care să ofere clienților minute suplimentare pentru studierea meniului.

Peterson comandă un hamburger şi apă, iar Reacher alese brânză la grill şi cafea.

Reacher stătea cu fața la fereastră, iar Peterson se întoarse să se uite la ea, după

care se întoarse la loc cu un zâmbet satisfăcut.

— Ştiu, spuse Reacher. E aburit tot. Dar un autobuz e o chestie destul de mare. O

să reuşesc să-l disting.

— N-o să pleci.

— Încă nu m-am hotărât.

— Kim n-a vrut să vină. Nu prea se dă în vânt nici după mulțimi.

— Mulțimi, în general, sau genul ăsta de mulțime?

— Ambele.

Erau doi oameni aşezați la o masă de patru, coada ieşea încă afară din local, dar 354

nimeni nu voia să stea lângă ei. Oamenii veneau, priveau către ei, poate schițau gestul de a se apropia, după care renunțau şi se uitau în altă parte. Lumea era împărțită în două: oameni cărora le plac polițiştii şi oameni cărora nu le plac. Şi în privința militarilor lucrurile stăteau la fel.

Reacher mâncase de foarte multe ori lângă

scaune goale.

— Ce-ai face dac-ai fi în locul meu? îl întrebă Peterson.

— În legătură cu ce?

— Cu departamentul.

— Nu-i al tău.

— Eu urmez la rând.

— Aş începe să fac antrenamente

serioase. Pe urmă, aş renegocia contractul cu închisoarea. Planul lor de criză este complet nerealist.

— Noaptea trecută a fost în regulă, în afară de povestea cu doamna Salter.

— Asta-i ideea. E ca şi cum ai spune c-a fost OK, atât doar că n-a fost. Trebuie să

faci planuri pentru situaţii neprevăzute.

— Nu prea sunt bun de politician.

— Te rog, spune-mi că este prevăzută în contract o perioadă de revizuire.

— Există. Dar vor spune că se-ntâmplă

rar să aibă nevoie de ajutorul nostru. Şi 355

dacă trecem de luna asta cu doamna Salter, n-o să mai avem ce să le arătăm la capitolul exemple negative.

Conversaţia se încheie. Peterson rămase tăcut, iar Reacher nu mai avea nimic de spus. Fără Kim acolo, întreaga întrevedere lâncezea. Dar mâncarea era bună. Cafeaua, proaspătă. Nu prea aveai alternativă, dată

fiind dinamica clienţilor. Erau trei cafetiere în spatele tejghelei şi toate trei funcţionau la capacitate maximă. Sandvişul era bine preparat, iar Reacher era pregătit să-şi înghită caloriile. Ca şi cum ai alimenta cuptorul cu cărbuni. Când te confrunţi cu frigul, e ca şi cum ai ţine dietă, înţelegea acum de ce toţi localnicii pe care-i întâlnise arătau în esenţă la fel, toţi slabi, blonzi şi zvelţi. Blonzi, ca urmare a moştenirii genetice. Slabi şi zvelţi pentru că jumătate de an era un frig de crăpau pietrele.

Reacher termină primul de mâncat, apoi Peterson, şi imediat simţiră privirile jinduitoare ale oamenilor aflaţi la coadă în local. Aşa că Reacher achită consumaţia şi lăsă un bacşiş generos, ceea ce-i aduse un zâmbet ostenit de la chelneriţă. Apoi ieşi cu Peterson pe trotuar, la timp ca să vadă

un autobuz mare şi galben oprind în

parcarea secţiei de poliţie.

356

Două fără cinci după-amiaza.

Încă paisprezece ore.

Autobuzul era de aceeaşi mărime, formă

şi stil ca vehiculul care avusese accidentul cu două zile în urmă. Aceleaşi facilităţi.

Avea geamurile opace în spate, unde era toaleta. Acelaşi număr de scaune. Acelaşi tip de uşă. Intrase în parcare venind dinspre nord, astfel încât uşa era pe partea opusă celei dinspre holul secţiei de poliţie.

Reacher stătea cu Peterson în piaţă, cu vântul bătându-i în spate, şi privea şirul firav de bătrânei înfofoliţi ieşind din secţie şi mergând spre autobuz. Îşi luau rămas-bun recunoscători de la localnici, se îmbrăţişau, îşi strângeau mâinile, făceau schimb de adrese şi de numere de telefon.

O văzu pe doamna cu clavicula ruptă. Era îmbrăcată într-o haină cu o mânecă goală.

O văzu pe femeia cu încheietura mâinii fracturată. Îşi ferea mâna rănită şi altcineva îi căra valiza. Cei mai mulţi dintre ceilalţi nu mai avuseseră nevoie de

plasturi, după ce tăieturile li se

vindecaseră. Noul şofer stătea aplecat şi aranja valizele în compartimentul de sub podea. Bătrânii îl ocoleau pe rând şi, ţinându-se cu grijă de balustradă, urcau 357

încetişor treptele. Reacher îi văzu în maşină prin geamuri, capete încărunţite mişcându-se pe culoar, oprindu-se,

alegându-şi locurile, aşezându-se.

Ultimul urcă Jay Knox, cândva şofer, acum un simplu pasager. Înaintă pe culoar şi ocupă un loc la geam cu trei rânduri în spatele ultimului dintre seniori. Locul lui Reacher. Aproape de roțile din spate, unde condițiile de deplasare erau cele mai aspre.

La ce bun să călătoreşti dacă nu simți drumul?

Şoferul cel nou încuie cala autocarului şi urcă treapta de acces. După o secundă, uşa se închise în urma lui. Motorul porni.

Reacher auzi duduitul greu de diesel. Apoi auzi fâsâitul frânei pe aer şi zgomotul cutiei de viteze. Motorul hurui şi autocarul se puse în mişcare, ieşind din parcare şi intrând pe drum. Vântul înghețat îl izbea cu tărie. Vehiculul o luă spre sud, spre autostradă. Reacher îl urmări cu privirea până când nu se mai văzu.

Peterson îl bătu pe spate.

— Un mijloc de transport viabil tocmai a plecat din oraş fără mine. Tocmai mi-am încălcat un obicei vechi de-o viață.

358

Plato îl sună din nou pe omul lui. Direct.

Un risc, dar era un analist îndeajuns de subtil ca să ştie că uneori trebuie să laşi deoparte prudența. Şi că nu te pui cu cronologia. Pentru că sincronizarea e totul.

Ceasul bate mai departe, oricine-ai fi. Chiar dacă eşti Plato.

Omul lui răspunse.

— Ai veşti pentru mine? întrebă Plato.

— Încă nu. Îmi pare rău.

Plato făcu o pauză.

— Aş zice că-i mai uşor pentru tine să-ți faci treaba decât să tot găseşti motive s-o întârzii.

— Nu-i chiar aşa.

— Am impresia că te străduieşti din greu să salvezi viața cui nu trebuie.

— Nici vorbă.

— Concentrează-te pe viața pe care vrei de fapt s-o salvezi

— Aşa o să fac. Asta fac.

— Ai un termen-limită. Te rog să nu mă

dezamăgeşti.

Reacher se întoarse pe jos la secție.

Peterson duse maşina în parcare. Se

întâlniră în holul tăcut şi rămaseră acolo o secundă. Nu aveau nimic de făcut şi

359

amândoi ştiau asta. Deodată, Holland ieşi din birou şi spuse:

— Ar fi bine să mergem la tabără. Să

vedem ce-i pe-acolo, acum ca a rămas pustie. Cât încă nu s-a terminat ziua.

360

Capitolul 26

Plecară cu maşina lui Holland. Era mai potrivită pentru trei oameni decât maşina lui Peterson, deoarece nu avea paravanul de siguranță dintre scaunele din față şi partea din spate. Reacher se tolăni pe bancheta, întins comod, privind la

drumurile pe care mersese la volanul maşinii de dimineață. Condițiile erau rele în continuare. Vântul sufla cu putere.

Zăpada devenise atât de tare înghețată, încât ai fi zis că face parte din pământ şi era modelată în creste şi canale lungi şi ascuțite. Totul era de un alb orbitor în lumina palidă a soarelui de după-amiază.

Ca în Epoca de Gheață.

Cotiră pe drumul vechi paralel cu

autostrada şi apoi pe drumul şerpuitor cu două benzi ce ducea la tabără. Primii treisprezece kilometri se arătară la fel de dificili ca mai devreme. Hârtoape şi şănțulețe, înclinații ale drumului inversate, abateri constante de la linia dreaptă. Apoi, ca şi mai devreme, orizontul se schimba.

Betonul cenuşiu şi curat, impresionant de lat, infinit de lung, vârtejurile de zăpadă cu 361

forme aerodinamice, vântul vizibil suflând la o oarecare înălțime fața de suprafață.

Holland încetini şi urcă pe noua

suprafață, oprind maşina cu piciorul pe pedala frânei, ca un avion care aşteaptă

lansarea.

— Vezi ceea ce vrei să vezi, nu-i aşa?

spuse el. Am fost aici de peste zece ori în viața mea şi am crezut că e vorba doar de-un drum. Poate cam extravagant, dar mi-am zis, ce naiba, aşa se lucrează în armată.

— Era mai îngust, spuse Peterson. De-aia era mai greu să-ți dai seama. Vântul l-a acoperit cu pământ. Doar partea de mijloc a fost folosită mereu. Oamenii ăştia l-au curățat pentru prima oară în cincizeci de ani. Nu doar de zăpadă. Au împins şi pământul în părți.

— E o lucrare ca lumea, zise Holland.

Asta-i sigur.

— Al dracului de sigur, spuse Reacher.

Trebuie să aibă un metru grosime.

Judecând după volum, probabil că este cea mai mare lucrare făcută de mâna omului în Dakota de Sud.

Se mai uitară la întinderea de beton un minut, apoi Holland ridică piciorul de pe frână şi lanțurile de zăpadă

începură să

clănțăne, iar maşina se puse în mişcare 362

cale de peste trei kilometri. Formele maronii ale barăcilor îşi făcură apariția, cu acoperişul din ardezie al clădirii din piatră

înălțându-se în spatele lor, sub cuşma de zăpadă. Holland parcă în acelaşi loc în care se oprise şi Reacher. Scena din fața lor era diferită. Fără oameni. Fără camionete. Fără

motociclete. Doar spațiile goale din care zăpada fusese îndepărtată şi, între ele, barăcile din lemn lăsate în părăsire.

Coborâră cu toții din maşină. Îşi puseră

căciulile, mănuşile, îşi traseră fermoarele gecilor. Temperatura continua să scadă.

Mult sub zero grade, iar vântul înrăutățea senzația. Frigul lovea de jos în sus, prin tălpile bocancilor lui Reacher. Fața îi amorți în câteva secunde. Holland şi Peterson făceau pe eroii, prefăcându-se că

nu le pasă, dar Reacher ştia că şi ei suferă.

Aveau amândoi fețele pline de pete albe şi roşii, clipeau des, tuşeau şi gâfâiau puțin.

Merseră direct spre clădirea din piatră.

Nu părea să arate diferit față de cum arătase de dimineață. În parte inaccesibilă, în parte de-a dreptul bizară. Peterson încercă uşa. Nu se clinti. Frecă cu degetul promoroaca adunată între timp pe şild, aşa cum făcuse şi Reacher.

363

— Nu sunt zgârieturi aici. Broasca asta n-a fost folosită în mod curent.

— Nici nu era nevoie să fie, spuse

Reacher. Au descuiat-o cu un an în urmă şi a încuiat-o din nou azi-dimineață.

— Atunci unde-i cheia?

— Asta-i o întrebare bună.

— Au luat-o cu ei, fu de părere Holland.

— Nu cred, spuse Reacher.

— De ce n-ar fi făcut-o?

— Pentru că locul ăsta se vinde. De bună

seamă că li s-a spus să lase cheia pentru noul proprietar.

— Atunci unde e?

— Sub preş, probabil.

— Nu e niciun preş.

— Poate sub ghiveciul de flori.

— Ce ghiveci?

— Era o figură de stil, spuse Reacher.

Oamenii lasă cheile în locuri prestabilite.

Toți trei se întoarseră lent într-un cerc, uitându-se la tot ce-ar fi fost de văzut. Şi nu erau multe. Doar zăpadă, beton, barăci şi clădirea însăşi.

— Cum ar trebui să arate? întrebă

Peterson. Ca orice cheie?

— Mare, spuse Reacher. E o uşă blindată, rezistentă la explozii, deci încuietoarea trebuie să fie complexă. Multe

componente, greu de rotit. Deci, cheia trebuie să fie mare şi solidă. Probabil în formă de T, ca o cheiță de ceas, făcută

probabil dintr-o marcă de oțel aparte.

Probabil că Pentagonul a plătit numai pentru cheie o mie de dolari.

— Poate-au îngropat-o în zăpadă. Avem un detector de metale în maşină.

— Dar cred că rusnacul din Brooklyn nare aşa ceva. Ceea ce-nseamnă că nu-i în zăpadă. Nu aşa te porți cu clienții.

Nu poți să-i ceri cuiva să caute o oră într-un morman de zăpadă.

— Atunci unde e?

Pe toată clădirea erau pervazuri din piatră, muluri sculptate şi ornamente gotice. La nivelul ochiului şi mai jos era prea la vedere. Reacher făcu ocolul clădirii şi îşi plimbă mâna pe toate denivelările aflate până la o înălțime de doi metri şi jumătate față de sol. Nu găsi nimic. Iar orice altceva s-ar fi aflat mai sus ar fi fost inaccesibil, în afară de cazul în care rusul s-ar fi gândit să-şi aducă o scară

extensibilă.

Reacher se opri în loc şi se uită în jurul lui din nou, zicând:

— Trebuie să fie într-un loc bine definit.

Ca, de exemplu, sub al treilea lucru de la stânga sau al patrulea lucru de la dreapta.

— Ce fel de lucru? întrebă Peterson.

— Baracă, pat, orice.

— N-am putea să forțăm uşa cu levierul?

— E o uşă blindată. Proiectată să reziste la o undă de presiune serioasă.

— Dar noi am trage-o în afară, n-am

împinge-o spre interior.

— Undele de presiune sunt urmate de vid.

Mai întâi compresie, apoi rarefiere.

Compresia împinge spre interior, vidul o trage spre exterior, cu aceeaşi forță. O uşă

puternică trebuie să reziste în ambele sensuri.

— Păi atunci să-ncepem s-o căutăm,

spuse Peterson.

— Care-i numărul tău norocos?

— Trei.

Începi atunci cu a treia baracă, sub a treia saltea.

— Începând de unde?

Reacher făcu o pauză.

— Asta-i altă întrebare bună. Rândul din față, de la stânga, probabil. Dar în ultimă

instanță orice sistem de numărare poate fi considerat subiectiv. Şi, prin urmare, potențial generator de confuzie. Singurul 366

mod obiectiv ar fi să spui cea mai apropiată sau cea mai depărtată.

— De unde?

— De aici. De la uşa încuiată.

— Asta presupunând că e într-o baracă.

— Nu e în zăpadă şi nu poate fi în clădire.

Unde altundeva ar mai putea să fie?

Peterson se duse la cea mai apropiată

baracă. Prima de pe rândul din spate, vizavi de a doua de pe rândul din fată.

Prima pe care Reacher o verificase de dimineață. Uşa era descuiată. Peterson o deschise şi intră, urmat de Reacher şi Holland. Draperiile din pânză de sac rămăseseră la ferestre. Toate celelalte lucruri portabile dispăruseră. Nu era nimic de văzut în afară de douăsprezece paturi, acum fără aşternuturi, lăsând la vedere doar saltelele în dungi albastre şi cadrele din metal mat. Locul arăta trist, abandonat şi gol.

Dar era cald.

Soba cu parafină avea arzătorul în poziția oprit, însă continua să emane căldură

remanentă din belşug. Era minunată.

Reacher îşi scoase mănuşile şi-şi ţinu mâinile aproape de sobă. Fizica simplă

spunea că trebuie să se răcească

încontinuu şi poate că în vreo trei ore avea 367

să fie călduţă, pentru ca după alte trei ore să fie rece ca gheaţa, dar deocamdată era complet magnifică. De fapt, încă prea fierbinte pentru a fi atinsă. Combinaţia dintre fontă şi recenta ardere a

hidrocarburilor era un lucru minunat.

Reacher spuse:

— Voi mergeţi să căutaţi în alte locuri. Eu rămân aici.

— Cu puţin noroc, toate vor fi la fel, spuse Peterson.

Şi aşa erau. Toţi trei se grăbiră să verifice baraca cea mai îndepărtată şi găsiră

aceeaşi situaţie. Încăperea goală, paturile fără aşternuturi, soba caldă. Începură să

caute serios chiar acolo. Căldură îi făcea să

fie răbdători şi meticuloşi. Verificară

fiecare saltea, fiecare cadru de pat, fiecare ungher, fiecare cotlon. Controlară

rezervorul toaletei din zona delimitată

pentru baie. Căutară scânduri slăbite, ascultară după goluri în pereţi şi

deschiseră fiecare abajur din tavan.

Nu găsiră nimic.

Trei fără cinci după-amiaza.

Încă treisprezece ore.

După aceea, căutară în bucătărie.

Reacher se gândea că ar fi fost şanse mai 368

mari să găsească acolo cheia. Bucătăria e un loc lipsit de ambiguităţi. O singularitate.

Nu exista decât una. Chiar mai bine

definită decât prima sau ultima baracă. Dar cheia nu era acolo. Borcanele cu făină, zahăr sau cafea erau încă acolo, dar erau prea goale ca să ascundă un obiect

metalic, chiar dacă erau supuse la o scuturare neglijentă. Nu era ascunsă în partea din spate a rafturilor, nici lipită de tăblia mesei, nici în pungile de cereale ca o jucărie, nu era pitită într-un teanc de castroane.

După ce terminară în bucătărie, o luară

înapoi spre clădirea de piatră, baracă după

baracă. Cu fiecare pas, deveneau mai buni şi mai iuți la căutat, prin practică şi repetiție, fiindcă fiecare baracă era asemănătoare cu toate celelalte. Ajunseră

la punctul la care ar fi putut să caute legați la ochi sau adormiți. Dar chiar şi aşa, rezultatul a fost acelaşi peste tot. Adică, niciun rezultat.

Reveniră în locul din care începuseră, în baraca cea mai apropiată de clădirea din piatră. Nu-i trăgea inima să înceapă

căutarea, fiind siguri că vor fi dezamăgiți, iar lipsa de rezultate în ultimele

cincisprezece căutări adusese cu ea un fel 369

de final. Reacher merse prin spațiul din interior, oprindu-se la sobă şi ajungând la ultimul pat de pe dreapta.

— Azi-dimineață aici stătea o fată, spuse el.

— Ce fată? întrebă Holland, care venise lângă el.

— O motociclistă, cam de nouăsprezece –

douăzeci de ani. Singura pe care-am văzut-o înăuntru. Ceilalți erau cu toții afară, ocupați cu zăpada.

— Era bolnavă?

— Mi s-a părut că era bine.

— Era încuiată?

— Nu, uşa era deschisă.

— Poate că păzea cheia. Poate că asta era sarcina ei.

— Posibil. Dar unde-a lăsat-o?

— Cum arăta?

— Înaltă, slabă şi blondă, aşa cum sunteți voi toți.

— Crezi că era localnică?

— Metamfetamina e o chestie cu specific rural, spuse Reacher. Deodată se gândi:

înaltă, slabă şi blondă.

— Ai semnal de celular aici? îl întrebă el pe Holland.

370

— Desigur, răspunse acesta. De jur-

împrejur e numai câmpie. Vânt, praf şi microunde, toate sunt la fel pentru noi.

— Dă-mi telefonul tău.

Holland îi dădu aparatul şi Reacher formă

numărul pe care şi-l amintea.

— Da?

— Cu Amanda, te rog.

Un clic. Un tors ca de pisică.

— Unde naiba eşti?

— Ce s-a-ntâmplat? zise Reacher. Acum eşti maică-mea?

— Am tot încercat să dau de tine.

— Sunt la clădirea forțelor aeriene. Încerc să intru. Caut cheia. Am nevoie să-mi spui cele mai ingenioase douăzeci de locuri în care ai găsit vreodată un mic obiect ascuns.

— Fanta videocasetofonului, ceainic, pantof, în interiorul unui televizor, compartimentul pentru baterii al unui aparat radio, o carte scobită la interior, în buretele

scaunului de la maşină, într-un săpun, într-o cutie de brânză cu smântână.

— Sunt doar nouă locuri. Ce mă fac eu cu tine?

— Am nevoie de timp.

— Nimic din ce-ai zis nu se găseşte pe-aici.

371

— Păi ce ai acolo?

Reacher se plimbă prin baracă descriind tot ce vedea.

— Vasul toaletei, spuse glasul.

— Le-am verificat pe toate.

— Vreo saltea ruptă?

— Nu.

— Scânduri slăbite?

— Nu.

— Atunci dă foc la toată şandramaua şi caută în cenuşă. O cheie de la forțele aeriene probabil că e făcută din acelaşi material ca focoasele de rachete. În mod cert o să supraviețuiască incendiului.

— De ce încercai să dai de mine?

— Pentru că ştiu ce e locul ăla.

372

Capitolul 27

Peterson şi Holland auziseră chițăitul vorbelor ei emis de difuzor. Veniră mai aproape. Reacher se aşeză pe pat, în locul în care fusese fata de dimineață. Glasul din telefon spuse:

— Locul ăla a fost construit ca orfelinat.

— Sub pământ? întrebă Reacher.

— Se-ntâmpla cu cincizeci de ani în urmă, la apogeul Războiului Rece. Toată lumea o luase razna. Omul meu

mi-a trimis dosarul prin fax. Previziunile privind numărul victimelor erau apocaliptice. Se

presupunea că sovieticii aveau sute de rachete pe care să le expedieze. Dacă le-ar fi lansat pe toate, le-ar fi fost greu să

găsească suficiente ținte. Am simulat diverse scenarii şi totul s-a redus la ziua din săptămână şi la perioada din an.

Sâmbătă sau duminică ori în timpul

vacanțelor şcolare, se presupunea că toți vor suferi la fel. Dar în zilele de lucru ale săptămânii din timpul semestrelor se preconiza o separare semnificativă între populația adultă şi cea juvenilă, în ceea ce priveşte poziția fizică. Părinții aveau să fie 373

într-un loc, iar copiii altundeva, poate întrun adăpost la subsolul şcolii.

— Sau sub pupitre, spuse Reacher.

— Nu contează, spuse glasul. Ideea e că

ratele de supraviețuire la două săptămâni după lansare erau foarte inegale. Ar fi supraviețuit mult mai mulți copii decât adulți. Cineva de la Comisia de Alocare a Fondurilor a Camerei Reprezentanților a făcut o obsesie pe tema asta. Voia să se construiască locuri în care copiii să fie adăpostiți. S-a gândit că aceştia ar putea cumva să ajungă la aeroporturile regionale rămase neatinse şi să fie duşi cu avioanele în regiuni izolate. Voia să se construiască o combinație între adăposturi contra

radiațiilor şi cămine de cazare. A vorbit cu cei de la forțele aeriene. Şi-au făcut favoruri reciproc. Individul era din Dakota de Sud, aşa că acolo au început.

— Pe-aici circulă zvonuri despre un

scandal, spuse Reacher. Construirea unui orfelinat nu mi se pare ceva teribil de scandalos.

— Nu înțelegi. S-a pornit de la supoziția că nu vor mai fi rămas adulți în viață.

Poate un pilot sau doi, bolnavi şi pe moarte, atât. Vreun birocrat cu agendă, hărțuit. Ideea era ca aceşti copii să fie
374

aduşi cu avioanele şi lăsați singuri să se încuie sub pământ, unde să se descurce cum or putea. De capul lor. Ca nişte animale sălbatice. Nu era o imagine prea drăguță. Au primit rapoarte de la psihologi în care se spunea că urmau să aibă loc scene de tribalism, lupte, ucideri, poate chiar canibalism. Iar vârsta medie a supraviețuitorilor se presupunea că ar fi fost şapte ani. Apoi psihologii au stat de vorbă cu adulții şi a reieşit că teama lor cea mai mare era că ei aveau să moară şi copiii lor vor continua să trăiască fără ei.

Aveau nevoie să audă că lucrurile vor fi OK, ştii, cu doctori şi infirmiere şi cearşafuri curate pe paturi. Nu voiau să

audă despre cum aveau să se desfăşoare lucrurile în realitate. Aşa că, după toată

agitația, ideea a fost abandonată, ca o chestiune care ar fi afectat moralul populației civile.

— Deci locul ăsta a rămas pur şi simplu aici timp de cincizeci de ani?

— Ceva legat de compromisurile din

timpul construirii lui l-au făcut de nefolosit în alte scopuri.

— Ştim care au fost acele compromisuri?

— Nu. Planurile de execuție lipsesc.

— Aşadar, locul e gol?

375

— L-au umplut cu deşeurile pe care aveau nevoie să le depoziteze şi apoi au uitat cu totul de el.

— Şi deşeurile alea sunt tot înăuntru?

— Bănuiesc că da.

— Despre ce e vorba?

— Încă nu ştiu. E într-un alt dosar. Dar nu poate fi ceva foarte interesant. E ceva care era deja un surplus față de nevoile din urmă cu cincizeci de ani.

— O să afli?

— Omul meu a cerut dosarul.

— Cum e vremea la mine?

— Scoate capul pe uşă să vezi!

— Ce urmează, la asta mă refeream.

— Mâine o să ningă din nou, spuse glasul după o scurtă pauză. Până atunci, senin şi rece.

— Unde-ar fi putut să ascundă cheia o gaşcă de motociclişti?

— Nu ştiu. N-am cum să te ajut.

Patru fără cinci după-amiază.

Încă douăsprezece ore.

Reacher îi înapoie telefonul lui Holland.

Lumina de la fereastră scădea. Soarele se deplasase mult spre vest şi clădirea din piatră arunca o umbră lungă. Începură să

caute prin baracă. Ultima lor şansă. Fiecare 376

saltea, fiecare cadru de pat, vasul de toaletă, scândurile duşumelei, pereții, abajururile din tavan. Căutară încet şi meticulos şi, pe măsură ce se apropiau de capătul încăperii, căutarea devenea şi mai înceată şi mai meticuloasă, pentru că

opțiunile erau pe terminate.

Nu găsiră nimic.

— Am putea s-aducem un lăcătuş, poate din Pierre, spuse Peterson.

— Un spărgător de seifuri ar fi mai bun, zise Reacher. Unul care se pricepe la aşa ceva. S-ar putea să fie unul la puşcărie.

— Nu-mi vine să cred că n-au folosit niciodată locul. Trebuie să fi costat o avere.

— Pe atunci, bugetul apărării era practic nelimitat.

— Nu-mi vine să cred că n-au putut să-i găsească o utilizare alternativă.

— Proiectul a fost cumva compromis.

— Chiar şi aşa. Cineva ar fi putut s-o folosească.

— Prea mult uscat de jur-împrejur ca să

poată fi folosit de marina militară. Suntem aproape de centrul geografic al Statelor Unite ale Americii. Sau cel puțin aşa se spunea în autocar.

377

— Cei de la marină puteau să-l folosească

pentru antrenamentul de iarnă.

— Nu într-un stat care are în denumire cuvântul „sud". Prea laş pentru ei. Sunt sigur că ar fi insistat pentru Dakota de Nord. Sau pentru Polul Nord.

— Poate că n-au vrut să doarmă sub

pământ.

— Cei de la marină dorm unde li se spune.

Şi când.

— La drept vorbind, am auzit că-şi fac pregătirea de iarnă aproape de San Diego.

— Am lucrat în armată, spuse Reacher.

Antrenamentele puşcaşilor marini n-au nicio logică pentru mine.

Înfruntară din nou frigul şi aruncară o ultimă privire la clădirea din piatră şi la uşa ei îndărătnică. Apoi se întoarseră la maşină şi plecară. Trei kilometri pe pista de aterizare unde avioanele rablagite ar fi urmat să-i aducă pe copiii oropsiți. Apoi treisprezece kilometri pe vechiul

drum cu două benzi, pe care niciun adult nu venise să-i salveze pe copii. Războiul Rece. O

perioadă urâtă. În retrospectivă, probabil mai puțin periculoasă decât îşi imaginaseră

oamenii. Unele rachete sovietice erau doar ficțiuni, unele erau copaci vopsiți, altele 378

erau defecte. Iar sovieticii avuseseră şi ei psihologi, care scriau rapoarte în alfabetul chirilic despre copiii lor în vârstă de şapte ani şi despre tribalism, lupte, ucideri şi canibalism. Dar în acele vremuri, lucrurile păreau cât se poate de reale. Reacher avea doi ani în timpul crizei rachetelor din Cuba.

Se afla în Pacific. N-a ştiut nimic despre asta. Dar mai târziu mama lui i-a spus că

ea şi tatăl lui calculaseră deplasarea spre sud a vântului otrăvit. Credeau că avea să

ajungă în două săptămâni. Aveau pistoale în casă. Iar pe teritoriul bazei erau sanitari care aveau pilule.

— Cât de exacte sunt buletinele voastre meteo? întrebă Reacher.

— De obicei, sunt destul de bune,

răspunse Peterson.

Pentru mâine e anunțată iar ninsoare.

— Pare corect.

— Atunci cineva o să-şi facă apariția în curând. Doar n-au curățat pista de

pomană.

Departe spre est şi ceva mai la sud, un avion ateriza pe o altă pistă lungă, la Baza Andrews a Forțelor Aeriene din statul Maryland. Nu era un avion mare, ci unul din clasa business, închiriat de armată, 379

repartizat unei companii de escortă a deținuților din custodia poliției militare.

Avea la bord şase oameni. Pilotul,

copilotul, deținutul şi trei oameni din escortă. Prizonierul era căpitanul din Divizia a 4-a de Infanterie de la Fort Hood.

Era îmbrăcat în haine civile şi avea lanțuri standard prinse la încheieturi, la mijloc şi la glezne, toate legate între ele. Avionul opri, scara fu coborâtă şi cei din escortă îl duseră pe deținut la o maşină parcată în apropiere, împingându-l pe bancheta din spate. Acolo îl aştepta o doamnă ofițer îmbrăcată în uniformă de armată Clasa A, având gradul de maior în poliția militară.

Era o femeie zveltă, de înălțime uşor peste medie. Avea părul lung, legat la spate.

Pielea bronzată, ochi căprui-închis. Pe chipul ei se citeau simultan inteligență, autoritate, tinerețe şi o răutate jucăuşă.

Purta decorațiile Steaua de Argint şi două

Inimi Purpurii.

Şoferul lipsea de la volanul maşinii.

— Bună ziua, domnule căpitan, spuse

femeia.

Căpitanul nu răspunse.

— Sunt maior Susan Turner, comandantul Unității 110 de poliție militară şi mă ocup de cazul tău. Noi doi vom purta o discuție 380

de un minut, după care te vei întoarce în avion şi vei ajunge ori înapoi în Texas, ori direct la Fort Leavenworth. Una sau alta. Ai înțeles?

Glasul ei era cald. Uşor răguşit, uşor murmurat, uşor intim. Totul pornea din gât. Era genul de voce care putea să scoată

de la interlocutor tot felul de mărturisiri.

Căpitanul de infanterie ştia asta.

— Vreau un avocat, spuse el.

Susan Turner încuviinţă cu o mişcare a capului.

— O să primeşti unul, spuse ea. O să

primeşti pe săturate. Crede-mă, în scurt timp o să fii năpădit de avocaţi. O să fie ca şi cum te-ai fi rătăcit la o convenţie a Baroului Avocaţilor cu o bancnotă de o sută de dolari prinsă de gât.

— Nu poţi să vorbeşti cu mine în absenţa unui avocat.

— Nu-i chiar aşa. Tu nu eşti obligat să-mi spui nimic fără să ai un avocat. Dar eu pot să vorbesc cu tine cât vreau. Vezi

diferenţa?

Bărbatul nu spuse nimic.

— Am o veste proastă pentru tine, spuse Susan Turner. O să mori. Ştii asta, da? Eşti terminat. Eşti mai terminat decât cel mai terminat individ care-a trăit vreodată. Este 381

absolut imposibil să te poată salva cineva.

Este exact lucrul pe care-o să-l auzi de la avocaţi. Indiferent câţi o să ai. Toţi îţi vor spune acelaşi lucru. Vei fi executat şi probabil că foarte curând. Nu vreau să-ţi dau speranţe false. Eşti un mort ambulant.

Bărbatul nu spuse nimic.

— De fapt, eşti un mort care stă jos, în acest moment. Stă pe bancheta maşinii şi mă ascultă. Ceea ce şi trebuie, pentru că

vei avea de făcut două alegeri foarte importante. A doua este ceea ce vei mânca la ultima ta masă. Friptură şi îngheţată

sunt alegerile cele mai populare. Nu ştiu de ce. Nu că aş da doi bani pe aspectele dietetice. Pe mine mă interesează prima ta alegere. Vrei să ghiceşti care e?

Bărbatul nu spuse nimic.

— Prima ta alegere se referă la motivul pentru care vei fi executat. Ori statul Texas te va ucide pentru că ți-ai omorât nevasta, ori cei de la Leavenworth te vor ucide pentru că ți-ai trădat țara. O să fiu sinceră

cu tine şi-o să-ți spun că, în opinia mea, niciuna dintre variante nu-ți face cinste.

Dar, dacă alegi varianta Texas, poate că

oamenii vor da dovadă de oarecare

înțelegere. Stresul războiului, misiuni de luptă multiple, genul ăsta de lucruri. Toate 382

chestiile alea posttraumatice. Unii oameni s-ar putea să te considere un fel de victimă.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Dar, în privința trădării, lucrurile stau altfel. N-ai nicio scuză pentru asta. Mama şi tatăl tău vor trebui să-şi vândă casa şi să

se mute. Poate chiar să-şi schimbe numele.

Poate nici nu vor reuşi să vândă şi atunci o să se spânzure în pivniță.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Iar în pivniță tavanul nu-i prea înalt.

Moartea o să fie lentă. Ca o strangulare.

Poate vor muri ținându-se de mână.

Omul nu spuse nimic.

Turner îşi schimbă poziția în scaun.

Picioare lungi, în ciorapi subțiri negri.

— Şi gândeşte-te la frățiorul tău. Toți anii ăia în care s-a uitat la tine ca la un exemplu? S-au dus. Va trebui să plece din marina militară. Cine din echipa lui ar mai putea avea încredere în el? Fratele unui trădător? Şi pentru el ar fi ca o

condamnare pe viață. Va ajunge să lucreze în construcții. O să se-apuce de băut. Îți va blestema numele nenorocit în fiecare zi pe care o va mai avea de trăit. Poate c-o să-şi ia şi el zilele. Cu un foc de armă, probabil, în gură sau în spatele urechii.

383

Bărbatul nu spuse nimic.

— Deci, uite ce-ți propun. Vorbeşti cu mine acum, îmi răspunzi la toate

întrebările, faci dezvăluiri complete, cu toate detaliile, şi vom ține ascunsă treaba cu trădarea.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Dar, dacă nu vorbeşti cu mine, vom face publică ancheta. Totul la vedere. Le vom spune celor de la CNN unde locuiesc părinții tăi şi vom suna la marina militară

ca să le spunem de fratele tău. Nu

ofițerilor. Îi vom suna mai întâi pe camarazii lui.

Urmă un lung moment de tăcere. Apoi

bărbatul spuse:

— OK.

— OK, ce?

— OK, o să vorbesc cu dumneavoastră.

— OK, o să vorbeşti cu mine şi mai cum?

— OK, o să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă maior.

Turner coborî geamul maşinii şi strigă:

— Spuneți-i pilotului să meargă să-şi ia cina.

Plato îi trânti telefonul în nas pilotului său. Individul sunase să-i spună că vremea în Nord urma să se înrăutățească în

384

următoarele douăzeci şi patru de ore. Mai multă zăpadă. Lucru pe care Plato îl ştia deja. Avea televiziune prin satelit. Pe un postament de beton din apropierea casei era înălțată o antenă parabolică uriaşă.

Antena era conectată la o cutie, iar cutia era conectată la un ecran LCD Sony enorm pe peretele din spate al livingului.

Televizorul era deschis pe Weather

Channel.

Ecranul Sony nu era singurul lucru de pe peretele din spate. Lângă el erau

optsprezece picturi în ulei, toate concurând pentru spațiu. Pe cei doi pereți lungi mai erau alte patruzeci şi trei de tablouri. Şi încă douăzeci pe ultimul perete. În total, optzeci şi una de opere de artă. În

majoritate, lucrări de mâna a doua ale unor pictori de mâna a patra. Sau lucrări de mâna a treia ale unor pictori de mâna a treia. Sau lucrări de mâna a patra ale unor pictori de mâna a doua. Una dintre ele era semnată de Monet, chipurile, dar Plato ştia că trebuie să fie un fals. Monet fusese un artist prolific. Larg distribuit, adesea copiat. Cineva îi spusese odată că dintre cele două mii de picturi pe care Monet le realizase în timpul vieții, şase mii erau numai în Statele Unite ale Americii. Plato 385

nu era prost. Ştia ce are. Şi ştia de ce are.

Nu prea se dădea în vânt după operele de artă. Nu erau pasiunea lui. Fiecare pânză

era un suvenir al unei vieți distruse, atâta tot.

În spațiile dintre picturi bătuse ace cu gămălie subțiri din alamă, în formă de potcoavă întoarsă. Erau zeci de asemenea formații, poate chiar sute. Nu le mai numărase de multă vreme. Peste fiecare formație erau atârnate brățări şi coliere atâtea câte încăpuseră. Erau acolo

diamante, smaralde, rubine şi safire.

Lanțuri din aur, din argint sau din platină.

Avea cercei agățați câte unul pe ac. Avea inele puse la fel pe câte un ac. Verighete, inele de logodnă, inele cu sigiliu, inele de absolvire a clasei, inele cu câte-un diamant mare.

Sute şi sute de bijuterii.

Poate chiar mii.

Totul era o chestiune de timp.

Era un subiect care-l interesa. Era

dominat de clasă. Cât puteau să reziste oamenii, după ce rămâneau fără bani, până

să-nceapă să-şi vândă trupurile? Câte straturi aveau oamenii între înfrângere şi capitulare, între problemă şi ruină? Pentru oamenii săraci, nu rămânea nici timp, nici
386

straturi. Aveau nevoie de produsul lui, aşa că de îndată ce amărâtele lor de salarii se terminau, lucru care de regulă se întâmpla în ziua în care primeau leafa, începeau să

se bată, să fure şi să înşele, după care ieşeau în stradă şi făceau ceea ce trebuiau să facă. De la ei nu obținea decât bani.

Oamenii bogați erau altfel. Salarii mai mari, care durau mai mult, dar nu la nesfârşit. Apoi începeau să-şi epuizeze lent conturile de economii, acțiunile,

obligațiunile, investițiile de toate felurile.

După care mâinile începeau a scotoci cu înfrigurare prin sertare şi casete cu bijuterii. Mai întâi veneau piesele care fuseseră uitate, care nu le erau pe plac sau pe care le moşteniseră. Obiectele acelea ajungeau la el după călătorii lungi şi lente, pornite din suburbiile elegante ale unor oraşe precum Chicago, Minneapolis,

Milwaukee, Des Moines şi Indianapolis.

Erau urmate de picturi smulse de pe pereți, inele trase de pe degete, lanțuri desfăcute de la gât. Urma un al doilea val, după ce părinții erau jefuiți, apoi al treilea, după

vizite la bunici. Când nu mai rămânea nimic, şi bogații sucombau. Poate mai întâi în hoteluri, păcălindu-se, dar în final întotdeauna ajungeau pe străzi, în frig, 387

îngenunchind pe alei murdare, bărbați şi femei deopotrivă, făcând ceea ce era nevoie să facă.

Totul era o chestiune de timp.

Holland lăsă maşina în parcare şi se duse în biroul lui. Peterson şi Reacher se îndreptară spre sala de operațiuni. Era goală, ca de obicei. Niciun mesaj pe biroul din colțul din spate, nimic în mesageria vocală. Reacher ridică telefonul şi-l puse la loc. Bătu bara de spațiu a tastaturii şi pe ecran apăru imaginea unui ecuson de

poliție pe care scria *Departamentul de*

***Poliție Bolton.* Imaginea grafică era mare şi avea contururile zimțate. Uşor**

digitalizată. O unitate-turn aflată la niciun metru distanță începu să zumzăie şi să

huruie. Un hard-disc trezit din amorțire.

— Aveți baze de date aici? întrebă

Reacher.

— De ce? întrebă Peterson.

— Am putea să vedem ce-i cu Plato ăsta.

Pare să fie actorul principal aici, oricine-ar fi el.

Peterson se aşeză la biroul învecinat şi bătu în tastatură. Un clic ici, un clic colo, apoi introduse o parolă. Apoi pe ecran apăru probabil o fereastră de căutare, 388

pentru că Reacher îl văzu folosindu-şi arătătorul stâng pe tasta Shift, apoi arătătorul drept pe litera P majusculă, apoi pe literele mici l, a, t şi o.

Plato.

— Nimic, spuse Peterson. Doar o

redirecționare către Google, care spune că

e un filosof grec.

— Ai o listă cu poreclele?

Peterson bătu alte nouă taste. Probabil

aka, apoi un spațiu şi în sfârşit *Plato.*

— Sud-american, spuse el. Cetățenie

necunoscută. Numele real necunoscut.

Vârstă necunoscută. Se crede că locuieşte în Mexic. Se crede că deține magazine de amanet în cinci oraşe mari din SUA,

suspectat de trafic de droguri, suspectat de implicare în prostituție.

— Un tip simpatic.

— Fără cazier judiciar. Nici în Mexic nu are nimic.

— Asta-i tot?

— Bazele de date federale ar putea avea mai multe informații. Dar nu le pot accesa.

Reacher luă din nou telefonul, apoi îl puse la loc. Rock Creek avea şi alte lucruri pe cap în afară de problema lui banală. Se întrebă dacă nu cumva începea să devină o bătaie de cap. Sau plictisitor. Asemenea 389

subofițerilor bătrâni şi cărunți care continuau să trăiască în preajma unităților militare şi îşi petreceau nopțile prin barurile frecventate de soldați, plictisindu-i pe ceilalți cu vorbărie goală şi alte stupizenii de pe vremea lui tataie. Sau ca polițiştii de la oraş pensionați, cei care nu economisiseră destul ca să se mute în Sud şi continuau să umble prin aceleaşi

cârciumi, băgându-se neinvitați în orice conversație.

— Am putea merge la puşcărie, spuse

Peterson. Face parte din sistemul federal.

Au computere. Îi ştiu pe câțiva dintre cei de-acolo.

Cinci fără cinci după-amiaza.

Încă unsprezece ore.

390

Capitolul 28

Închisoarea era la opt kilometri spre nord, la capătul aceluiaşi drum care venea dinspre autostradă în oraş. Drumul era drept, ca şi cum proiectantul l-ar fi trasat cu rigla pe o hartă. Plugurile şi utilajele de împrăştiat sarea, precum şi utilizarea constantă îl făcuseră să fie foarte curat.

Era zi de vizită. Autobuzele de navetă

fuseseră ocupate.

Drumul dură opt minute. În primele şapte minute, Reacher nu văzu nimic în faţă în afară de cerul mohorât şi de gheaţa din aer. Apoi zări închisoarea. Pe orizontul îndepărtat apăru mai întâi o lumină difuză, care apoi se transformă în sute de globuri pufoase şi separate de o lumină alb-albastră mult deasupra unui gard

scânteietor din sârmă ghimpată. Gardul era lung şi înalt de peste trei metri şi jumătate. Şi cam tot atât de gros. La interior şi la exterior avea paravane din sârmă întinsă pe stâlpi. Spaţiul dintre paravane era umplut până sus cu colaci de sârmă desfăcuţi. Alţi colaci desfăcuţi erau fixaţi la partea de sus a gardului. Se 391

mişcau şi se unduiau în bătaia vântului, sclipind şi licărind în lumină. Lumina venea de la reflectoare ca de stadion fixate pe stâlpi înalţi din nouă în nouă metri. Boluri metalice imense, întoarse cu susul în jos, în grupuri de câte patru, cu becuri

puternice montate în ele. La fiecare treizeci de metri erau instalate turnuri de pază, structuri înalte cu piloni înclinaţi, ce susţineau cabine din sticlă iluminate şi pasarele exterioare. Pe pasarele erau montate reflectoare de căutare. Luminile de pe stâlpi erau orbitoare, iar zăpada neatinsă reflecta razele dublând

strălucirea becurilor. În spatele gardului se vedea întinderea de trei sute de metri a curţii iluminate şi

acoperite de zăpadă, iar apoi, cuibărit în centrul dreptunghiului gigantic, se afla un grup de clădiri noi din beton. Acopereau o suprafață de mărimea unui sat mare. Sau a unui oraş mic.

Clădirile erau toate iluminate, înăuntru şi afară. Ferestrele mici de pe fațadele masive şi anoste semănau cu hublourile de pe partea laterală a unei nave.

Acoperişurile erau toate acoperite cu zăpadă, ca o pătură groasă şi uniformă.

— Calul de dar, spuse Peterson. Vaca bună de muls.

392

— Impresionant, spuse Reacher.

Şi era. În ansamblu, locul era uriaş. Sute de hectare. Uriaşa pată de lumină pe fondul întunecat al preriei o făcea să arate ca o navă spațială extraterestră, care plutea acolo, nesigură dacă să aterizeze sau să plece din nou spre locuri mai primitoare.

La capătul îndepărtat, drumul se lărgea într-o piață lată de formă pătrată în fața porții principale. Piața era mărginită de bănci de aşteptare pentru autobuze şi tomberoane de gunoi. Peterson traversă

zona. Poarta era de fapt un tunel, cu pereții şi acoperişul din sârmă, suficient de înalt pentru autobuzele de închisoare, suficient de lat pentru a cuprinde două

benzi separate, una de intrare şi alta de ieşire. Fiecare bandă avea trei porți care formau două țarcuri. Peterson intră în primul țarc şi se văzu blocat pentru moment, cu o poartă închisă în spate şi altă poartă închisă în față. Un gardian echipat de iarnă ieşi pe o uşă, îi cercetă din priviri, apoi se întoarse înăuntru, şi poarta din față se deschise. Peterson rulă maşina nouă metri înainte. Întreaga procedură se repetă. Apoi ultima poartă se deschise şi Peterson se îndreptă spre clădiri pe un 393

drum pe care roțile vehiculelor formaseră

făgaşe bătătorite apoi de paşii trecătorilor.

Era clar că autobuzele de navetă îi lăsau pe pasageri în fața porții. Reacher şi-i imagină

pe femeia şi pe copilul pe care-i văzuse la cafenea, înfăşurați în păturile împrumutate de la motel, păşind prin zăpadă spre clădire şi apoi întorcându-se.

Peterson opri maşina cât mai aproape de uşa de intrare a vizitatorilor. În spatele uşii era un hol pustiu, trist şi instituțional, cu linoleum ud pe podea, vopsea vernil pe pereți şi tuburi fluorescente pe tavan.

Acolo erau o instalație cu raze X şi un detector de metale, păzite de trei gardieni care ardeau gazul cam de pomană.

Peterson îi cunoştea. Şi ei îl cunoşteau pe el. După un minut, el şi Reacher intrară pe o uşă laterală într-o cameră de aşteptare.

Deşi nouă, construcția purta deja semnele unei uzuri premature. Era foarte cald.

Mirosea a cafea veche, a transpirație nouă, a haine din lână ude şi uniforme ieftine din poliester. Erau cinci scaune joase în sală şi un birou cu un computer. Un gardian îl porni, tastă o parolă şi apoi ieşi din încăpere.

— Închisoare federală, baze de date

federale, spuse Peterson.

Era evident că acele baze de date îi erau puțin cam nefamiliare, pentru că avu nevoie de multe clicuri şi tastări înainte să

ajungă undeva. Țuguie buzele şi respiră

adânc de câteva ori până când, în sfârşit, se lăsă pe spate ca să citească ce apăruse pe ecran.

— Cam aceleaşi lucruri la prima vedere, spuse el. Sud-american, origine exactă

necunoscută, identitate reală necunoscută, vârsta exactă necunoscută, dar se crede că

ar avea peste patruzeci de ani, se crede că

locuieşte în Mexic, magazine de amanet în Chicago, Minneapolis, Milwaukee, Des Moines şi Indianapolis, suspectat de trafic de droguri în aceleaşi cinci oraşe,

suspectat de prostituție în aceleaşi cinci oraşe.

— Ceva nou? întrebă Reacher.

— Înainte n-aveam numele celor cinci oraşe.

— În afară de asta.

— Nimic dovedit. Apare avertismentul standard legat de cât dur e tipul. A ajuns în fruntea listei şi nu reuşeşti asta fiind cuminte ca un băiat din corul bisericii. În opinia lor, probabil că a ucis sute de oameni. Asta pare să fie o cerință de nivel elementar. Des Moines nu impresionează

pe nimeni, dar Chicago sigur da. Nu e un amator.

Apoi Peterson începu să dea clicuri şi să

deruleze imaginea pe ecran. Alte buze țuguiate, alte oftaturi.

— Individul are avion personal, spuse el.

— La fel ca mulți alții.

— Este un Boeing 737. Un avion de linie transformat pentru uz privat. Se

presupune că l-a cumpărat de la o

companie aviatică mexicană care a dat faliment.

Reacher nu spuse nimic.

Peterson continuă să caute.

— E foarte scund, spuse el. Un metru cincizeci.

— Serios?

— Tu cât ai?

— Un metru nouăzeci şi cinci.

— Eşti cu patruzeci şi cinci de centimetri mai înalt decât el.

— Practic, e un pitic, spuse Reacher.

— Cineva l-a făcut cândva pitic şi s-a trezit a doua zi la spital cu picioarele tăiate, spuse Peterson.

Susan Turner se întoarse în biroul ei din Rock Creek după un drum lung şi încet prin traficul de la ora de vârf. Parcă în spațiul 396

rezervat şi intră pe uşa din față şi pe scara din piatră. Balustrada era tot din metal.

Coridorul de la etaj era la fel de îngust.

Podeaua era tot acoperită cu linoleum.

Aceleaşi şiruri de uşi cu geamuri mate pe stânga şi pe dreapta, îndărătul cărora se aflau birouri. Totul rămăsese neschimbat, îşi zise ea, de pe vremea lui Reacher.

Revopsit, probabil, dar fără alte modificări fundamentale. Fiecare birou era echipat în continuare conform protocolului actual al Departamentului Apărării. Al ei avea şi el celebrul birou metalic, cu trei telefoane şi cu un total de treizeci de linii, un scaun ergonomic pe rotile, fişete pentru dosare şi pentru vizitatori două scaune cu picioare din tubulatură elastică. Abajurul pentru iluminat era făcut din sticlă, avea formă de castron şi era atârnat de tavan cu trei lanțuri metalice. Sursa de lumină era un bec economic. Avea un computer de tip desktop, cu o conexiune rapidă şi sigură de intranet guvernamental. Mai avea şi un laptop conectat wireless la o rețea

separată. Pe perete era atârnată o hartă a lumii adusă la zi.

Se aşeză. Niciun mesaj. Nimic de la

forțele aeriene. Reacher n-o mai sunase.

Conectă aparatul de înregistrare digitală

397

de voce la hub-ul USB. Conversația ei cu deținutul era încărcată într-un fişier audio.

Softul de recunoaştere vocală avea să-l transforme într-un document scris. Ambele fişiere aveau să fie expediate la destinațiile corespunzătoare. Urmau arestări în Texas, Florida şi New York City. Şi după toate astea, o citare prin ordin de zi a unității, plus o recomandare pentru Steaua de Bronz pentru ea, aşa cum noaptea urmează după zi.

Reacher fusese decorat cu Steaua de Bronz atunci, demult. Ştia asta, pentru că avea pe birou dosarul lui personal. Era o chestie veche şi groasă, abia ținută-n frâu de coperta din carton. Îl răsfoise de multe ori. Jack-nimic-Reacher, născut pe 29 octombrie. Familie de militari, dar cariera nu fusese moştenită, pentru că tatăl lui fusese puşcaş marin. Mama lui fusese franțuzoaică. Absolvise Academia Militară West Point. Petrecuse treisprezece ani în serviciul militar. Fusese polițist militar de la bun început, ceea ce, din perspectiva lui Susan, îl aşeza în rândul îngerilor, dar chiar şi-aşa intrase şi ieşise din situații delicate tot timpul. Spunea ceea ce trebuia spus şi nu-i păsa cine auzea. Făcea ceea ce trebuia făcut şi nu-i păsa cui îi făcea.

Folosise scurtături pentru rezolvarea problemelor şi luase câteva capete. Fusese degradat de la maior la căpitan pentru că-i rupsese piciorul unui civil. Retrogradarea fusese întotdeauna un mesaj codificat. *E timpul să pleci, amice.* Dar el rămăsese în armată. Rămăsese şi se bătuse ca să ajungă din nou maior. Aceasta fiind, de bună seamă, cea mai mare revenire din toate timpurile. Pe urmă condusese Unitatea 110. Primul ei comandant.

Fondatorul ei, de fapt.

Predecesorul ei, dar nici pe departe un model de urmat.

Totuşi, în cei treisprezece ani, la diferite intervale, dobândise o Stea de Argint, o Medalie pentru Servicii Superioare aduse Apărării, Legiunea de Merit, Medalia Soldatului, o Inimă Purpurie şi Steaua de Bronz. Era clar că avea talent din belşug.

Iar asta însemna că, dacă ar fi avut o atitudine mai corporatistă, cu un tată din cadrul armatei şi o mamă americancă, acum ar fi putut să ajungă şef al statului major.

O carieră bizară.

Steaua de Argint şi Inima Purpurie

proveneau din Beirut. Reacher fusese ofițer de legătură al armatei lucrând în 399

cadrul Corpului de Marină în momentul când a fost bombardată cazarma. Fusese rănit grav în timpul atacului şi imediat după aceea dăduse dovadă de eroism.

Toate celelalte ordine de zi referitoare la medalii fuseseră şterse, ceea ce însemna că implicau secrete.

Fusese spitalizat în Beirut şi apoi

transportat cu avionul în Germania pentru convalescență. Fişa lui medicală se afla în dosar. Era un om sănătos. Rana se

vindecase repede şi complet. Lăsase ceea ce armata numise o cicatrice

„desfigurantă”, asta însemnând că fusese gravă de tot. Era înalt de un metru

nouăzeci şi cinci şi, la data raportului din Germania, cântărea o sută nouă kilograme.

Nu fusese descoperită nicio afecțiune internă. Vederea era considerată

excelentă.

Avea multe calificări oficiale. Era

considerat expert în toate armele mici.

Câştigase o competiție interservicii de tir cu arma la o mie de metri cu un scor-record. Anecdotic, rapoartele privind condiția fizică îl situau mult peste media clasei sale, excelent pe teren, vorbitor fluent de engleză şi franceză, acceptabil în spaniolă, excepțional în toate tipurile de 400

armament portabil şi dincolo de excepțional în lupta om la om. Susan ştia ce putea să însemne această ultimă

apreciere. Era ca şi cum cineva ar fi aruncat spre tine un ferăstrău mecanic în funcțiune.

Un om dur, dar inteligent.

Fotografia lui era prinsă în capse pe coperta interioară a dosarului. Era o poză

color, puțin ştearsă de la trecerea anilor.

Avea părul scurt şi ciufulit. Ochi albaştri, luminoşi, uşor ascunşi de pleoapele grele.

Privirea era directă şi neclintită. Avea două

cicatrici vizibile. Una era la colțul ochiului stâng. Cealaltă, pe buza de sus. Chipul lui părea cioplit din piatră de un sculptor priceput, dar care nu avusese prea mult timp la dispoziție. Numai planuri drepte şi dure. Avea un gât. Gros, desigur, dar era acolo. Umerii erau lați. Brațe lungi şi mâini mari.

Pe chip avea un zâmbet ambiguu, la

jumătatea distanței între răbdător şi exasperat. Ca şi cum ştia că trebuie să-şi facă această fotografie, dar tocmai îi spusese fotografului că mai are la

dispoziție trei secunde până să-i fie îndesat pe gât aparatul foto.

Jack-nimic-Reacher.

401

Una peste alta, Susan simțea că ar fi interesant să-l cunoască, fiind probabil avantajos să-l ai prieten, dar cu siguranță

periculos ca inamic.

Luă telefonul şi-l sună pe omul ei de la forțele aeriene. Îl întrebă dacă avea veşti.

Nu avea. Îl întrebă când aveau să apară.

Omul îi spuse că în curând. Ea îi spuse că

în curând nu era suficient de curând.

— Încerci să impresionezi pe cineva?

întrebă tipul.

— Nu, zise ea şi închise.

Ultima pagină a dosarului lui Reacher era ocupată de un index standard de referințe încrucişate care lista mențiunile conexe din alte dosare. Erau şaptezeci şi trei de puncte. Toate erau clasificate, ceea ce nu însemna mare lucru. Practic, toate

documentele militare erau clasificate.

Primele şaptezeci şi două de puncte erau datate în diferite momente ale serviciului său de treisprezece ani şi erau clasificate la un nivel peste care i-ar fi fost greu să

treacă. Rapoarte operaționale, desigur. A şaptezeci şi treia mențiune era clasificată

la un nivel mai scăzut, dar era foarte veche. Datată cu mult timp în urmă. Atât de veche, de fapt, încât la acea dată Jack-nimic-Reacher ar fi avut doar şase ani. Un 402

băiețel. Ceea ce era ciudat. Un raport contemporan despre probleme familiale ar fi trebuit să se afle în arhivele Corpului de Marină, nu în cele ale armatei. Datorită

tatălui său.

Atunci de ce armata deținea un document despre un băiețel de şase ani?

Trimise prin e-mail o cerere către

Comandamentul de Resurse Umane pentru o parolă de folosință unică, permițându-i astfel accesul temporar la dosar.

Plecarea din închisoare presupunea

aceleaşi manevre în sens invers, la care se adăugă o inspecție fizică meticuloasă a vehiculului care pleca. Peterson opri în prima cuşcă încuiată şi doi gardieni ieşiră

cu lanternele, iar unul dintre ei controlă

portbagajul, şi celălalt, bancheta din spate.

Apoi cei doi schimbară responsabilitățile şi repetară verificarea. Poarta din mijloc se deschise şi Peterson se mută în a doua cuşcă. Un al treilea gardian le verifică

documentele de identitate şi le făcu semn cu mâna să plece.

— Ce părere ai? întrebă Peterson.

— Despre? întrebă Reacher.

— Despre securitatea lor.

— Adecvată.

403

— Doar atât?

— Atât trebuie să fie.

— Eu cred că e foarte bună.

— Natura umană îşi va face în final

simțită prezența. A trecut doar un an şi ceva de când lucrează aici. Nu va fi nevoie decât ca pe doi dintre gardieni să-i lovească lenea în acelaşi timp. E menit să

se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

Întotdeauna se-ntâmplă.

— Pesimist.

— Realist.

Peterson zâmbi şi conduse maşina prin zăpadă spre oraş.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud un mic convoi alcătuit din trei maşini Range Rover rula prin arşiță spre

complexul lui Plato. Camionetele aveau toate mai puţin de o lună vechime, toate cu geamurile fumurii şi toate erau modelul Sport, care era de fapt un Land Rover LR3

recarosat, având sub capotă un motor Jaguar cu supercompresie. Minunate

vehicule pentru drumuri accidentate, dar nu foarte dificile, aşa cum erau în

porţiunea din statul Michoacán deţinută de Plato. În fiecare maşină se aflau câte doi bărbaţi. Toţi şase erau localnici trecuţi de 404

treizeci de ani, cu experienţă de douăzeci, toţi îmbrăcaţi în costume negre şi toţi înarmaţi până-n dinţi.

Toţi mai lucraseră înainte pentru Plato.

Ceea ce însemna că tuturor le era puţin teamă.

Cele trei maşini trecură de ultima curbă

şi începură să parcurgă ultima bucată de drum prăfuită până la poartă. Toţi cei trei şoferi ştiau că erau deja urmăriţi cu binoclurile. Trecuseră de punctul de la care ar mai fi existat cale de întoarcere.

Menţineau o viteză constantă de optzeci la oră, în formaţie strânsă, şi încetiniră de la o distanţă suficient de mare ca să nu pară

ameninţătoare. Lumea spunea că oamenii lui Plato care păzeau poarta aveau rachete antitanc. Sau grenade propulsate cu

rachete, cel puţin. Plus rachete sol-aer pentru elicopterele guvernamentale.

Adevărat sau nu, nimeni nu avea

dispoziţia necesară ca să afle cu

certitudine.

Cele trei maşini opriră la o distanţă

sigură de poartă şi cei şase bărbaţi coborâră de la adăpostul geamurilor

fumurii şi rămaseră nemişcaţi în arşiţa începutului de seară. Nimeni nu se apropie de ei. Ştiau că erau identificaţi de la 405

distanţă. În afară de asta, nu avea să mai fie nicio intervenţie. Ştiau că buna lor conduită nu era garantată de o percheziţie fizică, ci de faptul că toţi aveau surori, mame, bunici şi verişoare la care se putea ajunge uşor. Nu era deloc plăcut să vezi cum e jupuită pielea de pe faţa unei rude.

Dar să trăieşti după aceea cu acea rudă era şi mai rău.

Un motor cu benzină porni şi acţionă

poarta care se dădu la o parte. După un minut, ultima dintre maşini ajungea în interiorul complexului, iar poarta se închidea la loc.

Peterson îl lăsă pe Reacher acasă la Janet Salter. Era noua lui destinaţie implicită, noapte şi zi. Străbătu aleea înzăpezită şi poliţista din hol îi deschise uşa. Janet Salter era în bibliotecă, în fotoliul ei, ca de obicei, citind la lumina unei veioze.

Cealaltă poliţistă stătea la fereastră, cu spatele la încăpere. Situaţie normală. Totul era liniştit.

Janet Salter ţinu cartea ridicată şi spuse:

— Citesc un Sherlock Holmes.

406

— Câinele care n-a lătrat noaptea?5

întrebă Reacher.

— Întocmai.

— M-am gândit deja la asta. Vecina

dumneavoastră locuieşte în direcţia din care bate vântul. E drept, câinele ei n-a simţit niciun miros, dar asta nu-nseamnă

că n-a fost nimeni aici.

— Există un volum însoțitor al acestei cărți, pe care-ar trebui să-l vezi, în salon, spuse Janet Salter.

Puse cartea jos şi se ridică din fotoliu.

Reacher o urmă în camera din față. După

ce închise uşa, ea nu-i arătă nicio carte, spunându-i în schimb:

— Chiar au plecat motocicliştii?

— Da, răspunse Reacher.

— Se mai întorc?

— Nu cred.

— Deci, acum sunt în siguranță?

— Nu chiar.

— De ce i-a lăsat Holland să plece?

— Regulile oraşelor mici, spuse Reacher.

— Asta-nseamnă că acum, dacă eu mă

duc şi depun mărturie, aşa cum am plănuit, un singur om va fi căptuşit, cum ai spus tu.

5 Povestirea se numeşte de fapt „Silver Blaze” („Stea de Argint”), făcând parte din volumul de 12 povestiri apărute sub titlul *Memoriile lui Sherlock Holmes,* de Sir Arthur Conan Doyle *(N.t.).*

— Adevărat.

— Păi înțelegerea n-a fost nici pe departe aşa. Ideea era să-i căptuşim pe toți. Acum indivizii vor deveni problema altui oraş.

— Şi-al următorului, şi-al următorului.

— Nu e corect.

— Aşa merg lucrurile.

— Adică nu-i corect să mă supui la un risc atât de mare pentru o recompensă atât de măruntă.

— Vreți să vă retrageți?

— Da, cred că da.

Şase fără cinci seara.

Încă zece ore.

Capitolul 29

Janet Salter şedea într-un fotoliu din salon. Reacher verifică vederea de la fereastră. Nu era nimic acolo. Doar polițistul în maşina lui, unul bun, care-şi mişca la stânga şi la dreapta capul, după care se uita în oglinda retrovizoare.

— Cred că e prea târziu ca lucrurile să se schimbe în sens practic, spuse Reacher.

— De ce? întrebă Janet Salter.

— Puteți să vorbiți cu Holland chiar acum, dar Holland nu poate vorbi cu procurorul decât mâine, iar procurorul nu poate depune hârtiile necesare decât a doua zi şi s-ar putea să mai treacă o zi până când vestea va ajunge unde trebuie. Dar răufăcătorii sunt în mare grabă. Locul ăla le aduce bani. Nu-şi pot permite timpi morți.

— Prin urmare, am intrat, dar nu mai pot să ies? zise Janet Salter.

— Nu vă descurajați, spuse Reacher. O să fie bine.

— Dacă nu erai tu, noaptea trecută n-aş fi fost deloc bine. Şi tu n-o să rămâi aici o veşnicie.

— Nici n-o să fie nevoie, spuse Reacher.

Răufăcătorii nu vor aştepta atâta.

Janet Salter se duse să pregătească cina.

Spunea că gătitul o relaxează. Polițistele din tura de noapte se treziră şi coborâră la parter. În casă domnea o stare de

siguranță. Întuneric şi frig afară, lumină şi căldură înăuntru. Oalele şi cratițele de pe plita maşinii de gătit aburiseră ferestrele bucătăriei, aşa că Reacher patrulă între bibliotecă, salon şi hol. Nu văzu nimic de la ferestre în afară de zăpadă, gheață şi umbre mişcătoare. Vântul continua să

bată. Nu erau condiții pentru o

supraveghere atentă, dar Reacher simțea că situația era acceptabilă. Şapte polițişti alocați cazului, cu el însuşi ca rezervă.

Îndeajuns de sigur.

Deodată sună telefonul. Reacher era în hol în acel moment şi Janet Salter strigă

din bucătărie cu rugămintea să răspundă

cineva. Era Peterson, care spuse:

— Am ceva ce trebuie neapărat să vezi.

— Unde?

— La secție, pe un computer.

— Nu poți să-l aduci aici?

— Nu.

— Nu pot să plec de-aici.

410

— Ai spus că s-ar putea să nu mai auzim niciodată sirena aia. Că nu vor mai fi evadări sau răzmerite.

— O presupunere avizată rămâne o

presupunere.

— Vin să te iau şi te aduc imediat înapoi.

— Nu poți să promiți asta. Dacă sună

sirena când sunt eu acolo?

— Tot te-aduc înapoi. Îți jur pe viața copiilor mei.

— O să dai de necaz.

— O să mă lupt şi-o să înving.

— Trebuie să obții departamentul, ştii asta? spuse Reacher. Cu cât mai repede, cu-atât mai bine.

Peterson sosi după cinci minute. Vorbi cu oamenii săi şi apoi o găsi pe Janet Salter şi-i spuse că-l împrumută pe Reacher pentru un sfert de oră. O privi drept în ochi şi-i promise că niciunul dintre polițiştii lui nu avea să părăsească locuința ei până la întoarcerea lui Reacher. Deşi neliniştită, femeia păru să-i dea crezare. Reacher îşi puse haina pe el şi se urcă în maşina lui Peterson. Cinci minute mai târziu, erau amândoi în sala de operațiuni.

Peterson se aşeză la un birou cu

computer şi începu să dea clicuri pe ecran, țuguindu-şi buzele şi inspirând şi expirând 411

apăsat. În mijlocul ecranului apăru un pătrat cenuşiu, care avea în porțiunea centrală o săgeată pentru „play”.

— Supraveghere video, spuse Peterson.

Din vorbitorul închisorii. E un fişier digital.

Ni l-au trimis prin e-mail.

— OK.

— E motociclistul şi avocatul lui. Din după-amiaza asta. N-am anulat niciodată

supravegherea. Ştii de ce?

— De ce?

— Ineficiență.

Peterson mută cursorul şi dădu clic pe săgeata de play. Pătratul gri se schimbă

într-o imagine color granulară a

vorbitorului filmat de sus. Camera era ascunsă probabil într-un abajur din tavan, în partea dinspre avocat a

geamului

despărțitor. În imagine se vedea un bărbat în costum gri stând aplecat pe scaun cu coatele pe pervazul din beton şi fața la treizeci de centimetri de sticlă. În fața lui, de cealaltă parte a geamului, era un individ în salopetă portocalie. Era înalt şi clădit solid. Avea părul negru lung şi o barbă

încărunțită. Poziția lui o reflecta pe a avocatului. Coatele pe pervaz, fața la treizeci de centimetri de sticlă.

Conspirativ.

412

— Acum ascultă, spuse Peterson.

Avocatul spuse ceva în şoaptă. Reacher nu auzi nimic.

— Unde-i microfonul? întrebă el.

— În abajur, cu camera video.

Peterson apăsă pe o tastă şi volumul computerului crescu la maxim. Apoi trase de un punct roşu o fracțiune înapoi şi segmentul se derulă din nou. Reacher se dădu mai aproape. Calitatea audio era foarte slabă, dar de data asta propoziția avocatului era inteligibilă.

Avocatul spunea: „Ştii, grecii antici ne spun că o aşteptare de şase ore ne rezolvă

toate problemele".

Peterson opri redarea filmului.

— Vasăzică, greci antici? Ca filosofii greci din Antichitate? Ai spus că Plato a fost un filosof grec din Antichitate. E un cod. E un mesaj.

Reacher încuviință cu o mişcare din cap.

— Când a fost asta? întrebă el.

— La ora două după-amiază. Deci, o

aşteptare de şase ore ne duce la ora opt seara. Acum e şase. Ceea ce le mai dă două

ore. Deja au irosit două treimi din timp.

Reacher privi lung la ecran.

— Dă filmul de la început, spuse el.

413

Peterson trase de punctul roşu înapoi.

Dădu clic pe play. Capul avocatului, mişcându-se puțin în față. Sunetul

scrâşnit, cuvintele rostite-n şoaptă. ***Grecii***

antici ne spun că o aşteptare de şase ore

ne rezolvă toate problemele.

— Eu înțeleg asta altfel. Nu spune că am avea o perioadă de şase ore în care, la un moment aleatoriu, toate problemele

noastre ar putea fi rezolvate. Cred că

spune că peste şase ore începând din acel moment ceva anume o să se întâmple,

ceva care o să le rezolve.

— Aşa crezi?

— E doar părerea mea.

— Ce fel de lucru se va întâmpla?

— Sirena va suna. E singura modalitate prin care ar putea ajunge la doamna

Salter.

— Cum poate un avocat să facă sirena să

sune?

— Nu poate. Dar poate că împreună pot.

— Cum?

— Ce se întâmplă acolo la ora opt? Iau masa de seară? Ora mesei la zoo e

întotdeauna un moment potrivit pentru o revoltă.

— Mănâncă mai devreme.

414

— Se uită la televizor? O ceartă pe canale, CBS sau NBC?

— Ai spus că nu va avea loc o altă revoltă.

— Ceva o să se-ntâmple. Avocatul ăla vorbeşte cu convingere despre un

eveniment viitor.

Peterson se albi la faţă. Ca hârtia, sub pielea înroşită de iarnă.

— Dumnezeule! spuse el. La opt se face apelul de seară, îi încuie în celule pentru noapte şi îi verifică. Să zicem că individul a evadat în după-amiaza asta şi ei nu ştiu încă? O să le iasă un om în minus. La opt şi un minut vor acţiona butonul de panică.

Se întoarseră imediat acasă la Janet Salter. Cina era aproape gata. Mai dura zece minute. Spaghetti cu sos şi brânză, cu salată în castronul vechi din lemn. Janet Salter se oferi să pună un scaun în plus pentru Peterson, care acceptă. Dar nimic mai mult. Acceptă invitaţia şi apoi îl luă pe Reacher de cot şi-l duse în salon.

— O să rămân chiar aici când se

declanşează sirena, spuse el.

— Bine, zise Reacher.

— E mai bine să fim doi decât unul singur.

— Întotdeauna e mai bine.

— Eşti înarmat?

415

— Da. Şi doamna Salter e la fel.

— Pe unde-o să vină individul?

— Prin faţă, într-o maşină. E prea frig pentru orice altă manevră.

— Putem face ceva în prealabil?

— Nu, zise Reacher.

— Am putea să-i avertizăm pe cei de la închisoare, cred, spuse Peterson. Dacă

sirena s-ar declanşa chiar acum, s-ar putea ca individul să fie prins pe picior greşit.

— Nu vrem să fie prins pe picior greşit, spuse Reacher. Vrem să vină pe alee la opt şi două minute. Exact când şi unde îl aşteptăm. Cum ai spus şi tu, vrem ca povestea asta să se termine.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud, Plato ieşi din casă şi găsi trei camionete Range Rover parcate într-un şir frumos aliniat, cu motoarele în ralanti. Cei şase bărbaţi care veniseră cu ele stăteau relaxaţi în perechi, cu capetele ridicate, ochelari de soare la ochi, mâinile la spate.

Plato îi cercetă cu atenţie din priviri. Îi cunoştea. Îi mai folosise înainte. Erau executanţi solizi, dar nespectaculoşi.

Competenţi, dar lipsiţi de inspiraţie. Nu erau cei mai buni din lume. De mâna a 416

doua, elevi de nota B, adecvaţi. Termenii cu care puteau fi descrişi erau numeroşi.

Se uită la camionete. Trei la număr, identice. Britanice. Fiecare costa cât patru ani de colegiu. Poate nu la Harvard. Le numără din faţă în spate, unu, doi, trei.

Apoi de la spate, trei, doi, unu. Trebuia să

aleagă. Nu ocupa niciodată aceeaşi poziție relativă într-un convoi de două ori la rând.

Previzibil din cale-afară. Prea periculos.

Voia să aibă două şanse din trei de

supraviețuire după primul proiectil tras în direcția lui, dacă era să fie unul. Se gândea că al doilea glonț avea să-şi rateze ținta.

Motoarele cu supracompresie aveau o

accelerație excelentă. Mai bună decât motoarele cu turbocompresie. Nu aveau întârziere.

Alese maşina numărul trei. Într-un fel, era o cacealma dublă. Uşor contraintuitivă.

Dacă numărul unu sau numărul doi erau aruncate în aer, numărul trei putea fi prins în capcana carcaselor cuprinse de flăcări.

Era previzibil ca el să se aştepte la asta.

Tocmai din acest motiv, se va presupune că va fi în maşina numărul unu. Ceea ce dădea un pic de lustru şanselor sale de două din trei. Convoaiele se deschid la creşterea vitezei. Sistem de direcție cu 417

cremalieră şi roată dințată, reacții rapide, şoferul de pe maşina numărul trei putea să

le ocolească din timp.

Îşi înclină capul spre cea de-a treia maşină. Unul dintre bărbații de lângă ea se mişcă repede şi deschise uşa din spate.

Plato se urcă. Maşina avea o treaptă. Care era necesară, ținând cont de statura lui. Se aşeză pe banchetă. Piele crem, mărginită

cu negru. O cotieră pe portiera din dreapta lui, o altă cotieră trasă în jos în centrul banchetei Aer condiționat, discret. Foarte confortabil.

Cei doi bărbați se urcară în față.

Portierele închise, motorul băgat în viteză.

Convoiul se puse în mişcare. Poarta culisă

într-o parte când se apropiară. Maşinile încetiniră, trecură de poartă, accelerară.

Parcurseră cu viteză moderată prima milă

prăfuită.

Plato se uită la oamenii din fața lui.

Puteau fi descrişi cu numeroşi termeni.

Cea mai bună descriere: dispensabili.

Cu şapte oameni în ea, bucătăria lui Janet Salter era ticsită. Peterson şi cele patru femei aveau pistoalele la şolduri, ceea ce-i făcea să fie lați. Reacher însuşi nu era îngust, privit de la un cot la celălalt. Dar, 418

poate tocmai de-aceea, atmosfera era plăcută. La început, Janet Salter se arătă

încordată, aşa cum erau şi Reacher şi Peterson, din alte motive. Cele patru femei erau fericite că puteau vorbi. Apoi Janet Salter începu să se relaxeze, iar Reacher şi Peterson luară tacit decizia de a păstra vestea pentru când avea să conteze. Se alăturară discuției. Toată lumea spunea poveşti. Janet Salter predase cu mult timp în urmă la o şcoală elementară locală.

Copiii fermierilor aveau lenjeria intimă

cusută pe ei pentru iarnă în noiembrie şi erau eliberați de ea abia în martie. În ianuarie, mirosul era groaznic. În

februarie, era insuportabil.

Experiența lui Peterson fusese diferită.

Avea jumătate din vârsta lui Janet Salter.

Şcoala lui era exact la fel ca cele pe care le văzuse în toate emisiunile de televiziune pe care le urmărise. Simțea că face parte din America până când s-a uitat la o hartă.

O mie o sută de kilometri până la cea mai apropiată echipă din Major League.

Departe de orice. Ceva timid i-a spus în minte că nu avea să plece niciodată de acolo. Făcu mărturisirea fără rețineri.

Două dintre polițiste erau din Dakota de Nord. Veniseră în Sud pentru slujbe. Şi 419

pentru o vreme mai caldă, spuse una dintre ele zâmbind. Educația lor fusese similară cu a lui Peterson. Reacher nu spuse prea mult. Dar ştia despre ce

vorbeau. Vestiare, sala de sport,

cancelaria. Fusese în şapte şcoli

elementare, toate pe teritoriul bazelor militare din străinătate, dar importate direct din SUA, ca ansambluri

standardizate de învățământ. În

străinătate, fusese în căldura înăbuşitoare din Manila sau Leyte, ori în frigul umed din Germania sau Belgia, dar în țară ar fi putut să fie în Dakota de Nord sau Dakota de Sud, ori în Maine sau în Florida. Au fost şi perioade când s-a aflat la nouăsprezece mii de kilometri distanță de cea mai apropiată

echipă din Major League. Ceva în minte îi spusese că nu avea să stea niciodată prea mult într-un loc.

La desert mâncară fructe şi, după cafea, curățară masa şi spălară vasele, cu toții împreună, parte din profesionalism, parte din colegialitate. Femeile din tura de zi ieşiră din schimb şi se duseră la etaj.

Femeile din tura de noapte ocupară

posturile din hol şi din bibliotecă. Janet Salter îşi luă cartea. Reacher şi Peterson se duseră în salon să aştepte.

420

Şapte fără cinci seara.

Încă nouă ore.

421

Capitolul 30

Peterson se tot uita la ceas. Reacher socotea în minte scurgerea timpului. Ora şapte. Şapte şi cinci. Şapte şi zece. Şapte şi un sfert. Nicio activitate pe stradă.

Imaginea văzută de sub streaşină verandei rămânea neschimbată. Zăpadă, gheață, vânt, maşina parcată a lui Peterson, maşina de supraveghere cu polițistul vigilent la volan. Peterson scoase Glock-ul din toc, îl verifică şi-l puse la loc. Reacher avea pistolul Smith & Wesson în buzunarul pantalonilor. Nu avea nevoie să verifice că

e acolo. Îi simțea greutatea.

Peterson era la fereastră. Reacher şedea în fotoliul lui Janet Salter. Se gândea la pista de aterizare, la vechea clădire din piatră şi la barăcile din lemn.

Mai exact, la prima baracă.

— Kim are o soră? întrebă el.

— Nu, răspunse Peterson.

— Vreo nepoată sau verişoară?

— Nu are nepoate. Are câțiva veri. De ce?

— Fata pe care-am văzut-o în baracă, stând pe pat. Mi s-a părut familiară. La început am crezut c-am mai văzut-o

înainte. Dar nu văd cum. Aşa că încerc acum să mă lămuresc. Ori era doar o

reprezentantă a tipului fizionomie local, ori semăna cu altă persoană pe care-am

văzut-o.

— Nu există un tip fizionomie local.

— Crezi? Tu şi Holland arătați la fel.

— El e mai bătrân.

— În afară de asta.

— Poate semănăm puțin. Dar nu există un tip local.

— Atunci fata arăta ca o persoană pe care-am văzut-o. În prima mea seară aici, cred. Şi singura femeie pe care-am văzut-o în prima seară aici a fost Kim.

— Şi bătrânele din autocar.

— Nicio asemănare.

— Chelnerița de la restaurant?

— Nu.

— Kim nu are surori. Nici nepoate. Şi cred că toți verii ei sunt băieți.

— OK, spuse Reacher.

— Poate c-ai văzut un bărbat. Frații şi surorile pot să semene între ei. Lowell are o soră care seamănă cu el. Îl mai ții minte?

Ofițerul pe care l-ai întâlnit.

— Greu de ea, spuse Reacher.

— Dar cum arăta fata asta misterioasă

până la urmă?

423

— Înaltă, slabă şi blondă.

— Păi noi toți suntem înalți, slabi şi blonzi.

— Exact ce spuneam.

— Dar poți să ne deosebeşti.

— Dacă mă concentrez, spuse Reacher.

Peterson zâmbi scurt şi se întoarse cu fața la geam. Reacher veni lângă el. Şapte şi douăzeci. Linişte totală.

Departe spre est şi puțin mai la sud, Susan Turner formă iar un număr pe

telefon. Omul ei de la forțele aeriene răspunse de la primul apel. Îi spuse că

tocmai se pregătea să o sune şi el. Pentru că avea noutăți. Tocmai îi sosise dosarul relevant.

— Deci, ce-i acolo sub pământ? întrebă

Susan.

Individul îi spuse.

— E vag, zise ea. Există vreo posibilitate să afli mai multe detalii?

— Mi-ai spus că treaba asta e privată şi neoficială.

— Aşa este.

— Laşi impresia că promovarea ta

depinde de asta.

— Încerc să ajut pe cineva, atâta tot. Şi informațiile vagi nu ajută.

424

— Pe cine încerci s-ajuți?

— Un prieten, spuse Susan Turner, după

o scurtă ezitare.

— Cât de bun prieten îți este?

— Încă nu ştiu.

— Cât de bun vrei să-ți fie?

— Îndeajuns de bun ca să merite să mai verifici.

— OK, spuse tipul. O să mai verific. Revin eu c-un telefon.

La şapte şi jumătate, Janet Salter începu să se agite prin casă. Reacher o auzi în hol.

O auzi pe polițista de la baza scării spunându-i că cina a fost excelentă. O auzi pe Janet Salter răspunzându-i politicos.

Apoi femeia veni în salon. Reacher voia s-o ascundă în subsol, dar hotărî să aştepte până când suna sirena. Se gândi că acela avea să fie momentul când ar fi fost cel mai probabil să se supună, când va auzi din nou vaietul sirenei.

— Ce e pe cale să se-ntâmple? întrebă ea.

— De ce credeți că e pe cale să se-

ntâmple ceva? o întrebă Peterson.

— Pentru că tu eşti aici, domnule

Peterson, în loc să fii acasă, cu doamna Peterson şi copiii tăi. Şi pentru că domnul Reacher a fost şi mai tăcut decât e de obicei.

425

— N-o să se-ntâmple nimic, o asigură

Peterson.

— La opt, se face apelul de seară la puşcărie, zise Reacher. Credem că vor ieşi cu un om lipsă. Vor acționa butonul de panică.

— La ora opt?

— Poate la şi un minut.

— O evadare?

— Credem că deja a avut loc, spuse

Peterson. Vor afla când vor face

numărătoarea.

— Înțeleg.

— N-o să plec de-aici, spuse Peterson.

— Îți sunt recunoscătoare pentru grijă.

Dar te voi face să pleci. Tu eşti următorul şef de poliție. Pentru binele oraşului, nimic nu trebuie să stea în calea acestui lucru.

— E o nebunie.

— Nu, aşa se iau deciziile bune. Trebuie să te scoți pe tine din ecuație.

— Nu pot s-o fac.

— O înțelegere e o înțelegere, chiar dacă

domnul Holland nu s-a ținut de cuvânt față

de mine.

— N-o să plec.

— Ba o să pleci.

426

Forțele de Securitate ale Forțelor Aeriene ale SUA aveau cartierul general la Baza Aeriană Lackland din Texas. Nu aveau un echivalent direct al Unității Speciale 110 a Corpului de Poliție Militară al armatei. Cel mai apropiat de aşa ceva era Programul Phoenix Raven, care era un set integrat de echipe specializate. Una dintre acele echipe era condusă de un tip care tocmai terminase de vorbit la telefon cu Susan Turner din Virginia şi îl sunase din nou pe un funcționar de la arhivă aflat la o distanță de peste o mie cinci sute de kilometri, într-un depozit al arhivelor.

— Ce ți-am dat e tot ce am, spuse

funcționarul.

— Prea vag.

— Asta e.

— Trebuie să mai fie ceva.

— Nu este.

— Cât de atent te-ai uitat?

— Poți să te holbezi cât vrei la o foaie de hârtie, că n-o să apară cuvinte pe ea.

— Care a fost originea livrării?

— Vrei să urmăresc un anumit transport aerian de-acum cincizeci de ani?

— Poți?

— Nicio speranță. Îmi pare rău, domnule maior. Dar aici e vorba de istorie antică.

427

Ați putea la fel de bine să mă întrebați ce a mâncat la prânz omul din Neanderthal întro zi de joi, acum un milion

de ani.

La opt fără zece, în casa lui Janet Salter era o linişte absolută. Un fel de puls al groazei trecuse de la un locatar la

următorul. Polițista din hol se ridicase de pe treapta de jos a scării şi stătea acum în spatele uşii. Polițista din bibliotecă se dăduse mai aproape de fereastră. Peterson supraveghea strada. Janet Salter îndrepta cărțile de pe rafturile din salon. Le aranja cotoarele în linie. Mişcări mici, neliniştite, dar precise, cu nodurile degetelor de la mâna dreaptă.

Reacher lenevea într-un fotoliu. Cu ochii închişi. Nimic nu se putea întâmpla înainte să sune sirena.

Ceasul ticăia neabătut.

Opt fără cinci seara.

Încă opt ore.

428

Capitolul 31

Ceasul din capul lui Reacher ajunse la opt fix. Nu se întâmplă nimic. Lumea de afară

rămase înghețată şi liniştită. Nu se auzea nimic în afară de sunetul vântului, de hârjâitul şi răpăiala coniferelor înghețate, de pârâitul şi agitația crengilor de copaci şi de cutremurările tectonice primare ale pământului care se răcea şi mai mult.

Opt şi un minut.

Nu se întâmplă nimic.

Opt şi două minute.

Nu se întâmplă nimic.

Niciun sunet.

Nicio sirenă.

Nu veni nimeni.

Peterson se uită la Reacher, care ridică

din umeri. Janet Salter se uită pe

fereastră. Nicio mişcare pe stradă. Poliţista din hol se foi. Reacher auzi scândurile scârţâind sub paşii ei.

Opt şi trei minute.

Nu se întâmplă nimic.

Opt şi patru minute.

Şi cinci.

Şi şase.

429

Şi şapte.

Nu se întâmplă nimic.

Niciun sunet, nicio sirenă.

Absolut nimic.

La opt şi-un sfert renunţară să-şi mai facă griji. Peterson era sigur că

numărătoarea efectivelor nu putea fi întârziată atât. Închisorile funcţionează pe baza unor rutine fixe. Dacă celulele nu erau încuiate pentru noapte la opt fix, trebuiau făcute menţiuni în registrele operaţionale, rapoartele să fie îndosariate în triplu exemplar şi supraveghetorii chemaţi să dea explicaţii. Mult prea mult deranj pentru orice alt motiv în afară de o revoltă în desfăşurare, iar dacă ar fi avut loc o revoltă, sirena ar fi sunat oricum. Prin urmare, tentativa eşuase. Sau avocatul aruncase pur şi simplu nişte vorbe-n vânt.

Totul era în regulă.

— Eşti sigur? întrebă Reacher.

— Absolut, spuse Peterson.

— Atunci, dovedeşte-o. Pune-n practică

ceea ce ai spus.

— Cum?

— Du-te acasă.

Ceea ce Peterson făcu. Mai trase de timp până la opt şi douăzeci şi apoi îşi puse 430

haina şi o luă în jos pe alee, se urcă în maşină şi plecă. Janet Salter terminase de îndreptat cărțile şi acum citea. Polițista de pe hol se întoarse la poziția ei de pe treapta de jos a scării. Polițista din bibliotecă se dădu înapoi de la fereastră.

Reacher şedea în bucătărie şi încerca să se hotărască dacă să o deranjeze pe Janet Salter cerându-i permisiunea sau să se-apuce să-şi facă singur cafea. Ştia cum funcționează un percolator. Mama lui avusese unul, chiar dacă era franțuzoaică.

În final, se duse şi-l porni nepoftit. Ascultă

cum gâlgâie şi şuieră şi, când se linişti, îşi turnă o cană. O ridică în semn de salut ironic către reflecția lui din fereastră şi luă

o gură.

La opt şi jumătate sună telefonul din hol.

Polițista de la baza scării se ridică şi răspunse. Era pentru Reacher. Glasul din Virginia. Polițista duse două degete sub ochi şi apoi le îndreptă spre uşă. *Fii atent*

la intrare şi te las să vorbeşti liniştit.

Reacher încuviință cu o mişcare a capului şi luă receptorul. Glasul spuse:

— Patruzeci de tone de surplus de efecte militare rămase din al Doilea Război Mondial.

431

— E vag.

— Mie-mi spui? Omul meu a făcut tot ce-a putut, dar mai mult de-atât nu ştie.

— Ce fel de surplusuri au avut după al Doilea Război Mondial?

— Glumeşti? Tot felul de lucruri. Bomba atomică a schimbat totul. Au trecut de la multe avioane care cărau bombe mici la câteva avioane care transportau bombe mari. Numai chiloți şi maiouri se poate să

fi avut în plus vreo patruzeci de tone. Plus că au trecut de la avioanele cu elice la cele cu reacție. Aveau căşti. Ar putea să fie patruzeci de tone de căşti din acelea de pe vremuri, din piele.

— Ce bine mi-ar fi prins una de-aia chiar acum.

— Nu te mai văicări.

— Care-i temperatura aici?

O pauză.

— Minus douăzeci şi cinci de grade.

— Se simte mai rău de-atât.

— Şi-o să fie şi mai rău. Radarul de pe Weather Channel arată groaznic.

— Mulțumesc pentru veştile bune.

— Hei, tu m-ai întrebat.

— Deci, căşti şi chiloți?

— Trebuie să fie ceva legat de

schimbarea de echipament între generații 432

sau de reducerea numărului de aviatori.

Sau ambele.

— Ceva despre mărimea sau arhitectura locului?

— Chestia asta a dispărut cu mult timp în urmă.

— OK, spuse Reacher. Mulțumesc.

— Omul meu a vorbit. Cel de la Fort Hood.

Aşa cum ai spus.

— Mă bucur.

— Îți rămân datoare.

— Nu, suntem chit.

— Ba nu. A fost prima mea reuşită

importantă.

— Serios? De cât timp eşti în acest post?

— De două săptămâni.

— Nu mi-am închipuit. Pari să fii acolo de-o veşnicie.

— Nu sunt sigură că e un compliment.

— Aşa am vrut să fie, spuse Reacher.

— Atunci, mulțumesc.

— Ar trebui să fii în oraş, să sărbătoreşti.

— Mi-am trimis oamenii în oraş.

— Bună mişcare. Dă-le lor tot creditul. Ei vor aprecia, dar şefii vor şti mereu cine-a făcut de fapt treaba. Vei câştiga pe ambele fronturi.

— Aşa ai procedat şi tu?

— Întotdeauna. Am dat de înțeles că n-am făcut mare lucru. De multe ori era adevărat, bineînțeles.

— Nu aşa sugerează dosarul tău.

— Tot te mai uiți la vechitura aia?

— E o adevărată saga.

— Nu-i corect. Este o relație foarte asimetrică din perspectiva informațiilor.

— Băiete, viața-i naşpa.

— Cum mi-ai zis?

— Încercam să vorbesc ca o blondă din California.

— Înțeleg.

— Chiar înțelegi?

— Nu eşti nici blondă, nici din California.

— Şi e bine?

— Dac-ai fi brunetă, s-ar putea să-mi placă. Ochi căprui?

— Te-ai prins.

— Părul lung, aşa-i?

— Mai lung decât ar trebui.

— Excelent.

— Vrei să reluăm şi chestia cu numărul de la sutien?

— Trebuie să fiu sincer. Pur şi simplu nu aud ce spui.

— OK, spuse ea râzând. Mărturisesc. Ai dreptate.

— Înălțimea?

— Un metru şaptezeci.

— Tenul deschis sau închis?

— Nici aşa, nici aşa. Dar mă bronzez frumos.

— Vrei să vezi Dakota de Sud iarna?

— Prefer plaja, spuse ea râzând din nou.

— Şi eu. De unde eşti?

— Montana. Un orăşel de care n-ai mai auzit.

— Pune-mă la încercare. Am fost în

Montana.

— Hungry Horse?

— N-am auzit în viața mea de el.

— Ți-am zis eu, spuse ea. E aproape de Whitefish.

— Îți place armata?

— Ție ți-a plăcut?

— Ai dosarul meu, spuse Reacher.

— Şi jumătate din timp mă gândesc,

Doamne, dacă ai urât-o atât de mult, ar fi trebuit să pleci când treaba mergea bine.

— N-am urât-o niciodată. Nicio clipă. Am vrut doar să repar ce nu era în regulă.

— Ți-ai depăşit treapta de salarizare.

— Mi-am dat seama de asta.

Reacher se uită în jurul lui, în hol. Uşa închisă, lambriurile închise la culoare, picturile în ulei, covorul persan. Esențele rare de lemn, ceara, luciul, patina. Primise 435

toate informațiile pe care avea să le primească vreodată de la sau prin Unitatea 110. N-avea niciun motiv întemeiat să

continue să vorbească.

Glasul îl întrebă:

— Apropo, ce faci tu în Dakota de Sud?

— M-am aflat într-un autobuz care a fost implicat într-un accident. Am rămas blocat aici.

— Viața e un joc de noroc.

— Dar cărțile sunt măsluite. Niciun

autobuz în care-am fost eu vreodată nu s-a defectat într-un loc cald.

— Te porți frumos acolo?

— De ce m-aş purta altfel?

— Dosarele astea sunt marcate dacă

cineva de-afară cere să arunce o privire la ele. Ştii, FBI-ul sau un departament de poliție local, ceva de genul. Iar al tău este marcat din plin. S-au tot interesat oamenii de tine în ultimii doisprezece ani.

— Ceva de-aici în ultimele două zile?

— O copie a plecat la cineva numit

Thomas Holland, de la Departamentul de Poliție Bolton.

— E şeful poliției de-aici. Probabil ceva de rutină. A vrut să ştie dacă sunt calificat, fiindcă mi-a cerut să-l ajut. Pe vremea 436

când credea că acea clădire din piatră ar fi a armatei. Şi, vreo urmare?

— Nu.

— Asta pentru că m-am purtat frumos.

O pauză lungă.

Era timpul să încheie.

— Cum te cheamă?

— Contează?

— Aş putea să aflu. Aşa cum stau

lucrurile acum în armată, probabil că apari undeva pe internet.

— Glumeşti? 110? Nicio şansă. Nu

existăm.

— Deci, cum te cheamă.

— Susan.

— Drăguț nume.

— Şi eu cred la fel.

Altă pauză lungă.

Era timpul să încheie.

— Omul tău de la forțele aeriene e la Lackland? întrebă el.

— Da. Vorbeşte cu omul lor de la arhiva din Colorado.

— Roagă-l să mai facă o încercare. Este evident că marfa aia a fost adusă aici cu avionul. Trebuie să existe pe undeva un document de transport.

— O să-ncerc.

— Mă suni? întrebă el.

— Desigur, spuse ea.

Reacher se întoarse în bucătărie şi-şi umplu din nou cana cu cafea. În casă era linişte. Niciun sunet semnificativ din afară.

Nici dinăuntru nu venea vreun sunet

semnificativ, cu excepția vibrației

subliminale a oamenilor calmi şi vigilenți care se concentrau intens pe ceea ce aveau de făcut. Era genul de linişte pe care Reacher o auzise de sute de ori înainte. Îşi duse cana în salon şi o găsi pe Janet Salter citind acolo. Ea ridică privirea din carte şi spuse:

— Bei cafea.

— Sper că nu vă deranjează, spuse

Reacher.

— Absolut deloc. Dar nu te ține treaz?

— Până când o să vreau să dorm, zise el.

— Cum a fost?

— Cine?

— Femeia din Virginia.

— A fost în regulă.

Reacher se apropie de fereastră şi aruncă

o privire la stradă. Zăpadă, gheață, maşina de poliție parcată, frunzişul înghețat mişcându-se țeapăn în bătaia vântului.

Ceva lumină de la lună, ceva nori înalți, o 438

lumină oranj îndepărtată de la lămpile cu vapori de pe străzile aflate la nord şi la est.

— Linişte peste tot, spuse el.

— Crezi că penitenciarul de stat şi

închisoarea federală au aceeaşi oră a stingerii ca şi puşcăria districtuală?

— Aşa-mi imaginez.

— Atunci o vreme suntem în siguranță, nu-i aşa? Efectivele au fost numărate şi nu mai există vreun prilej de turbulențe în masă până dimineață.

— În principiu.

— Dar?

— Speră că va fi bine, pregăteşte-te de ce-i mai rău.

— Asta-i motoul tău?

— Unul dintre multe altele.

— Care ar fi altele?

— Niciodată să nu uiți, niciodată să nu ierți. Fă-o o dată şi fă-o bine. Culegi ce-ai semănat. Planurile se duc pe copcă de îndată ce s-a tras primul foc. Apără şi slujeşte. Mereu la datorie.

— Eşti la fel de dur cu tine cum eşti şi cu ceilalți.

— Crud, dar drept.

— Nu mai pot să suport genul ăsta de tensiune.

— Sper că nu veți mai fi nevoită.

439

— E pentru prima oară în viață când mi-e frică. Este o chestie fundamentală, nu-i aşa?

— E o alegere, spuse Reacher. Atâta tot.

— Cu siguranță că toată lumea se teme de moarte.

— Ăsta era un alt moto: Nu mi-e frică de moarte. Moartea se teme de mine.

— Parcă ai încerca să te convingi pe tine însuți.

— Cu toții încercăm, tot timpul. Credeți-mă.

— Deci, ți-e frică de moarte.

— Cu o moarte toți suntem datori.

Depinde ce formă ia, cred.

Janet Salter rămase tăcută un moment.

Apoi spuse:

— Acum doi ani l-am cunoscut pe cel care m-a succedat la Yale. La o conferință a bibliotecilor. A fost o experiență interesantă. Îmi închipui că şi tu simți la fel când vorbeşti cu femeia din Virginia.

— Nu e succesoarea mea. Nu direct. Se poate să fi fost şase sau şapte oameni între mine şi ea. Poate mai mulți. E o legătură îndepărtată. Aproape arheologică.

— E mai bună decât tine?

— Probabil.

440

— Aşa am simțit şi eu. La început, asta m-a deprimat. Pe urmă, mi-am dat seama că ar trebui să mă simt încurajată de acest lucru. Progresul este menținut. Lumea continuă să meargă înainte.

— Cât a trecut de când v-ați pensionat?

— Ceva mai mult de zece ani.

— Deci v-ați întors aici înainte ca închisoarea să se fi construit.

— Cu câțiva ani mai devreme. Pe atunci era un oraş diferit. Dar cred că nu foarte diferit. Adevărata schimbare urmează să se producă. Încă suntem într-o fază de tranziție. Adevărata schimbare se va produce când ne vom obişnui cu situația.

Deocamdată, suntem un oraş cu o închisoare în el. În curând o să fie un oraş-închisoare.

— Şi cum era înainte?

— Blând, spuse Janet Salter. Liniştit.

Jumătate ca mărime. Fără localuri fast-food, un singur motel. Comandantul

Holland era un bărbat tânăr cu familie. Aşa cum e Andrew Peterson acum. Nu ştiu de ce, dar asta simbolizează schimbarea pentru mine. Totul era plin de tinerețe, vesel şi lipsit de griji. Nu era îmbătrânit, obosit şi plin de amărăciune, cum e acum.

— Ce s-a întâmplat cu soția lui Holland?

441

— Cancer. Dar, din fericire, s-a dus repede. Fiica lor, Liz, avea cincisprezece ani atunci. Ceea ce ar fi putut să fie tare dureros, dar se pare că a depăşit cu bine momentul. A avut acelaşi nume ca mama sa. Mamei i se spunea Betty, iar fiicei, Liz.

Semănau în toate privințele. Ceea ce se poate să fi fost durezos şi pentru domnul Holland, dar şi el a depăşit momentul. Pe atunci era deja implicat în primele faze ale planificării închisorii şi asta i-a ținut mintea ocupată.

— Şi care-a fost povestea cu divorțul soților Lowell?

— Ți-am spus că nu ştiu. Dar faptul că

niciunul dintre ei nu vorbeşte despre asta te face să-ți imaginezi tot felul de lucruri, nu-i aşa?

— Vina lui sau a ei?

— Oh, a lui, cred.

— Peterson zicea că are o soră care

seamănă mult cu el.

— Într-un fel. Dar e mult mai tânără

decât el. Mai mult ca o nepoată.

— Aveți de gând să rămâneți aici, chiar şi când o să fie un oraş-închisoare?

— Eu? Sunt prea bătrână ca s-o iau de la zero în altă parte. Dar tu?

— Eu n-aş putea să stau aici. E prea frig.

— În cele din urmă, o să vrei să te aşezi undeva.

— Până acum, nu s-a-ntâmplat.

— Vezi ce-o să simți peste treizeci de ani.

— E un orizont îndepărtat.

— O să vină mai repede decât te-aştepți.

Reacher puse cana goală pe o măsuță

joasă. Nu era sigur dacă să rămână în cameră sau s-o lase să citească singură.

Nu ştia ce-ar fi preferat.

— Stai, spuse ea. O să am timp din belşug pentru citit după ce-o să se termine agitația asta.

Reacher rămase.

— Ți-e destul de cald? îl întrebă ea.

— Mă simt bine, spuse el.

Şi aşa şi era. Radiatorul vechi de sub fereastră făcea căldură din belşug. Apa fierbinte din conducte se plimba neobosit prin casă. O auzea. Auzea cum îmbinarea în unghi drept ascunsă din capul scării şuiera ceva mai tare decât celelalte. Îşi imagină arzătorul din subsol huruind şi pompa trăgând din greu. Căldură

nelimitată, disponibilă în permanență. Mult mai bine decât aranjamentul din casa lui Andrew Peterson. Vechea sobă metalică cu lemne, cu tirajul oprit şi răcindu-se în timpul nopții, abia călduță dimineața.

Se uită în gol o secundă.

— Prostule! spuse el.

— Cine? întrebă Janet Salter.

— Eu.

— De ce?

— Trebuie să dau un telefon.

Se ridică şi ieşi în hol. Vorbi cu polițista aşezată pe prima treaptă a scării:

— Îmi trebuie numărul de-acasă al lui Andrew Peterson.

— Nu sunt sigură că am permisiunea să

ți-l dau, spuse aceasta.

— Atunci formează-l pentru mine. Nu mă

uit.

Femeia formă numărul. Ascultă să vadă

dacă primise ton de apel, apoi îi întinse receptorul, răspunse Kim Peterson.

Reacher se prezentă şi spuse:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar

trebuie să vorbesc cu Andrew.

— Abia a ajuns acasă.

— Ştiu. Îmi pare rău, dar e important.

Urmă o pauză lungă. Probabil că femeia trebui să-l scoată pe Peterson din bârlog.

Dar, până la urmă, acesta răspunse.

— Probleme? întrebă el.

— Din contră, spuse Reacher. Ştiu unde e cheia de la clădirea din piatră.

Nouă fără cinci seara.

Încă şapte ore.

Capitolul 32

Reacher rămase la telefon şi, preț de un minut, îl ascultă pe Peterson vorbind cu el însuşi despre ce să facă în continuare. Ca şi cum ar fi gândit cu glas tare.

— La închisoare s-a dat stingerea acum o oră, aşa că sirena n-o să sune. Este imposibil, nu? N-are cum să se-ntâmple.

Individul ar putea să vină şi fără să sune sirena, cred, dar în acest caz i-ar sta în cale o mulțime de oameni. Patru în casă, trei în stradă. Toți, oameni bine pregătiți.

M-am asigurat de asta. Deci în momentul ăsta nu contează cu adevărat dacă eşti acolo sau nu, aşa-i? Eşti în plus. Într-un sens temporar. Aşa că nu e niciun risc să

pleci. Eşti de acord?

— Da, confirmă Reacher.

— Vin să te iau în zece minute.

Reacher se întoarse în salon. Janet Salter se uită la el. Reacher îi spuse că trebuie să

plece, precizând şi motivul, şi locul.

— Dacă polițiştii trebuie să plece, ce faceți? o întrebă el.

— Mă încui în subsol.

— Cu?

— Cu pistolul.

— Când?

— Imediat, cred.

— Corect, spuse Reacher. Imediat,

instantaneu, fără nicio întârziere, înainte chiar ca polițiştii să iasă pe uşă. Vă încuiați şi rămâneți acolo până mă întorc.

— Cu parola.

— Corect, spuse din nou Reacher. Şi chiar dacă polițiştii nu pleacă, vă duceți acolo dacă simțiți vreo agitație oarecare. Orice fel de nelinişte, orice fel de nervozitate suplimentară, orice fel de alertă mărită, bine?

— Crezi că omul ăla ar putea să vină când polițiştii sunt încă în casă?

— Speră că va fi bine, pregăteşte-te pentru ce-i mai rău. Dacă poliţiştii simt ceva în neregulă, nu vă vor spune imediat.

Nu vor vrea să pară penibili după aia, dacă

se va dovedi că n-a fost nimic. Aşa că

depinde de dumneavoastră să vă daţi

seama. Aveţi încredere în instinct. Orice îndoială aţi avea, vă ascundeţi acolo, repede. Un glonţ rătăcit vă poate ucide la fel ca unul trimis special.

— Cât o să fii plecat?

— Cam două ore.

— O să fiu bine.

447

— O să fiţi dacă faceţi ce v-am spus.

— O să fac, îţi promit. Mă duc jos, încui uşa şi aştept parola.

Reacher încuviinţă din cap, fără să spună

nimic.

Suficient de sigur.

Reacher ieşi în hol şi-şi puse haina uriaşă. Verifică în buzunare căciula, mănuşile şi pistolul. Toate erau prezente şi funcţionau. Telefonul sună. Femeia de la baza scării răspunse. Îi întinse telefonul lui Reacher fără să spună nimic.

— Da? spuse el aşteptându-se să fie

Peterson.

Glasul din Virginia spuse:

— Avem un document parţial de însoţire a transportului.

— Şi?

— Şi o să-mi petrec restul vieţii mele plătind acest favor. Ştii cât de greu trebuie să fi fost de găsit? O hârtie lipsită

de relevanță de acum cincizeci de ani?

— Au funcționari, aşa cum aveam şi noi.

Ce altceva au de făcut?

— Ei spun că multe.

— Nu-i crede. Ce scrie în document?

— Patruzeci de tone de surplus de la vechile baze ale Diviziei a 8-a a Forțelor 448

Aeriene din Marea Britanie. De la terenurile pentru bombardiere din estul Angliei, din cel de-al Doilea Război Mondial. Pe la mijlocul anilor cincizeci au fost închise multe din astea. Pistele nu mai erau îndeajuns de lungi.

— Se specifică ce fel de surplus?

— Da şi nu. La modul general se spune că

e vorba de materiale necesare pentru echipaje, iar în mod specific apare un nume de producător de care nu-şi mai aminteşte nimeni şi un cod pe care nimeni nu-l mai înțelege.

— Nici măcar băieții de la Lackland?

— Nici măcar ei. Avem de-a face aici cu elemente de istorie antică.

— Aşa cum îmi amintesc eu istoria antică, n-am adus înapoi din Europa surplusul din timpul războiului. Ori le-am aruncat, ori le-am vândut. Am păstrat banii în valuta locală şi i-am folosit pentru burse

Fulbright. Doi iepuri dintr-un foc. Ne-am descotorosit de o grămadă de chestii vechi şi am răspândit în acelaşi timp pacea, frăția şi înțelegerea. Prin schimburi educaționale.

— Ce vremuri!

— Care era codul?

— N06BA03.

449

— Nu-mi spune absolut nimic.

— Nu spune nimic nimănui. Ar putea fi chiloți. Sau căciuli.

— Nu cred c-am fi adus înapoi cu avioanele patruzeci de tone de chiloți sau de căciuli. N-ar fi avut nicio logică. E mai ieftin să le dai de pomană sau să le dai foc.

— Atunci poate că era ceva ce nu puteam da de pomană. Sau vinde. Sau arde. Din motive de securitate. Pistoale, poate. Cred că piloții din timpul războiului aveau aşa ceva la ei. În caz că erau doborâți pe teritoriul inamic.

— Care era numele producătorului?

— O firmă numită Crown Laboratories.

— Cum ai zis?

— Crown Laboratories.

— Of, dar-ar dracii!

— Ce e?

— Patruzeci de *tone?* Trebuie să fie o glumă.

— Reacher, ce e?

— Trebuie să plec.

De îndată ce văzu lumina farurilor maşinii lui Peterson pe stradă, ieşi, traversă veranda şi se grăbi pe alee. Gerul îl izbi cu forța unui baros. Cauciucurile vehiculului lui Peterson pârâiau pe zăpada înghețată.

Reacher se urcă în maşină. Aeroterma sufla aer călduț. Reacher nu-şi dădu jos mănuşile şi căciula. Peterson efectuă o întoarcere din trei manevre pe drumul cu făgaşele înghețate şi o luă înapoi spre şoseaua principală. Coti la dreapta şi merse spre sud, mai lent decât ar fi făcut-o vara, mai repede decât dacă ar fi fost în trafic. Pe şosea nu se vedea nicio altă maşină. Chiar dacă era doar nouă seara, părea că se dăduse ora închiderii în tot statul. Oamenii se adăpostiseră

în case şi maşina lui Peterson era singurul obiect în mişcare în toată zona.

După şaisprezece kilometri, cotiră pe drumul paralel cu magistrala. Norul era subțire şi la înălțime şi luna lumina din plin. Vântul continua să aducă gheață

dinspre vest. Pe parbriz se depunea o crustă subțire şi abrazivă, pe care

ştergătoarele nu reuşeau s-o îndepărteze.

Ca o pulbere de diamante. Peterson trecu instalația de încălzire pe degivrare şi se aplecă să vadă prin cercurile încălzite care se micşorau cu fiecare kilometru parcurs.

Cotiră din nou la dreapta pe drumul

şerpuitor cu două benzi. Acum vântul venea din stânga şi parbrizul se curăță din nou. Vechea pistă de aterizare se profila în 451

față, cenuşie şi masivă în noapte. Era la fel de curată. Intrară pe suprafața ei şi lanțurile de pe roți începură să clănțăne.

Parcurseră rapid mai bine de trei

kilometri.

În față văzură lumini de poziție.

O maşină parcată. Era cu spatele la ei şi dincolo de silueta întunecată se vedea lumina albă a farurilor. Gazele de

eşapament ieşeau pe la capetele țevilor, acumulându-se, învolburându-se, fiind apoi împrăştiate de vânt.

Peterson încetini şi aprinse faza lungă a farurilor. Maşina parcată era goală. Era un Ford Crown Victoria, fără însemne. Ori bleumarin, ori neagră. Greu de spus în lumina puternică.

— E maşina comandantului Holland,

spuse Peterson.

Parcară lângă celălalt vehicul şi coborâră

în frigul năprasnic, găsindu-l pe Holland la uşa primei barăci. Căciulă de blană, hanoracul cu fermoarul tras, mănuşi

groase, bocanci grei, mişcându-se țeapăn şi stângaci în hainele alea groase,

respirația adunându-se într-un norişor în fața lui.

Holland nu se arătă încântat că-i vede.

452

— Ce dracu' căutați aici? spuse el pe un ton mânios.

— Reacher şi-a dat seama unde e cheia, răspunse Peterson.

— Nu-mi pasă cine şi-a dat seama şi de ce anume şi-a dat seama. Nu trebuia să

veniți. Niciunul dintre voi. Sunteți iresponsabili. Dacă sună sirena?

— N-o să sune.

— Aşa crezi?

— N-are cum. Celulele sunt încuiate şi apelul de seară s-a făcut.

— Ai încredere în procedurile lor?

— Desigur.

— Eşti un prost, Andrew. Încetează să

mai fi atât de naiv. Locul ăla e un dezastru.

Mai ales puşcăria districtuală, care ne interesează pe noi în clipa asta. Dacă-ți închipui că ăia fac în fiecare seară apelul de seară ca la carte, atunci eu am un teren pe plajă de vânzare. Ți-l dau cu 100 de dolari hectarul, cam la doi kilometri de-aici.

— Locul ăla e nou-nout.

— Metalul şi betonul sunt nou-noute. Dar aceiaşi oameni vechi lucrează acolo.

— Şi ce vrei să spui? Că apelul nu s-a făcut aşa cum trebuie?

453

— Spun că pariez pe ce vrei tu că apelul nu s-a făcut deloc. Că la opt fără cinci au sunat din trâmbiță așteptându-se ca toată

lumea să se-ntoarcă acasă și la opt ușile celulelor s-au închis automat.

— Chiar de-ar fi adevărat, nu-i niciun pericol până dimineață.

— Băiete, se fac patrule de noapte. Câte una pe oră, zece în total. Bănuiesc că sar peste nouă dintre ele. Dar la un moment dat vin cu lanternele, verifică paturile și fac ceea ce-ar fi trebuit să facă la opt.

— Vorbești serios?

— Natura umană, Andrew. Obișnuiește-te cu ideea.

— Și-ar trebui să ne-ntoarcem acum?

Holland făcu o pauză.

— Nu, oricum va trebui să ne întoarcem.

În cazul cel mai rău, doamna Salter va rămâne singură cinci minute. Poate zece. E

un risc. Ni-l asumăm. Dar era bine să nu fi venit deloc.

— Tu de ce ești aici? întrebă Reacher.

Holland se uită la el.

— Pentru că mi-am dat seama unde-i

cheia.

— Bravo.

454

— Nu-i mare brânză. Oricine are un creier ar putea să-și dea seama într-o noapte ca asta.

— Unde e? întrebă Peterson.

Era în soba cu parafină din prima baracă.

O ascunzătoare excelentă, cu acces

întârziat încorporat. Prea fierbinte ca să te gândeşti să cauți acolo mai devreme, acum era prea rece la atingere. Ca soba cu lemne a lui Peterson. Glasul din Virginia spusese:

Dă foc la toată şandramaua şi caută în

cenuşă. O cheie de la forțele aeriene

probabil că e făcută din acelaşi material ca

şi focoasele de rachete. În mod cert o să

supraviețuiască incendiului. Şi avusese dreptate. Cheia supraviețuise. Era în stare foarte bună. Fusese lăsată să cadă în mijlocul arzătorului şi fusese încălzită şi răcită fără consecințe negative. Era mare, în formă de T, lată cam de şapte

centimetri. Amprenta cheii era complexă şi obiectul avea luciul mat al unui material exotic. Titan, probabil. De pe vremea când paranoia nu lăsa loc unor întrebări sceptice privind costurile.

Reacher o scoase din sobă şi i-o dădu lui Holland. Acesta o duse la uşa clădirii din 455

piatră. O băgă în încuietoare. O întoarse.

Broasca se descuie.

456

Capitolul 33

Reacher apăsă clanța, care coborî cu şaizeci de grade cu o mişcare robustă, la jumătatea drumului dintre precizie şi fizică. Ca la un seif bancar de pe vremuri.

Uşa însăşi era foarte grea. Părea să

cântărească o tonă. Stratul exterior era o placă din oțel groasă de cinci centimetri.

Pe partea din spate, la cinci centimetri de toate marginile, se găsea o protuberanță

dreptunghiulară adâncă de douăzeci şi cinci de centimetri, care intra la fix în locaşul format de buiandrug, uşori şi

prag.

Protuberanța era ca o cutie din oțel sudată.

Probabil îndesată cu material ceramic.

Când era închis, întregul ansamblu alcătuia o parte groasă de treizeci de centimetri îmbinată perfect cu zidul. Balamalele erau masive. Dar trecuse ceva timp de când fuseseră unse. Scrâşniră, scârțâiră şi protestară, dar până la urmă uşa se

deschise. Reacher o împinse pe raza unui arc de şaizeci de centimetri şi,

strecurându-se în spatele ei, o împinse până la capăt. Ca şi cum ai fi împins un 457

camion defect, în interiorul clădirii din piatră era doar întuneric.

— Lanterne, spuse Holland.

Peterson se duse repede la cele două

maşini şi se-ntoarse cu trei lanterne. Le aprinseră pe rând şi plimbară fasciculele în jur. Văzură un buncăr gol din beton, lat cam de nouă metri şi adânc de vreo şase.

Înalt cât o casă cu etaj. Piatra era doar decorația exterioară. Pentru aparențe. Sub ea, construcția era brutală şi utilitară, simplă şi la obiect. În centrul spațiului se vedea capul unei scări în spirală care cobora direct sub podea într-un puț

vertical rotund. Aerul care ieşea pe-acolo era stătut, uscat şi străvechi. Ca un mormânt. Ca sala faraonului dintr-o

piramidă. Gaura pentru casa scării era perfect circulară. Podeaua era din beton armat şi avea o grosime de şaizeci de centimetri. Scara era asamblată prin sudare din profile de oțel simple, care se răsuceau în jos în întunecimea îndepărtată.

— Nu e niciun lift, remarcă Peterson.

— Consumă prea multă energie, spuse

Reacher.

Se lupta cu partea pedantă a creierului său care se tot căznea să semnaleze că

spirala era o figură plană, având doar două

dimensiuni. Astfel, o scară în spirală era o contradicție în termeni. De fapt, scara era elicoidală. Un elicoid este o figură

tridimensională. Dar se abținu să spună

ceva. Învățase să tacă. Poate că Susan din Virginia ar fi înțeles. Sau poate că nu.

— Vă puteți imagina? spuse Holland, în tăcerea înconjurătoare. Ai şapte ani, te uiți în groapa aia şi ştii că n-o să mai ieşi de-acolo decât când o să fii mare?

— Asta dacă ajungeai aici, spuse Reacher.

Ceea ce nu s-ar fi întâmplat. Întreaga idee a fost nebunească. De fapt, au construit cel mai scump depozit din lume.

Aproape de casa scării ieşeau prin podea două conducte metalice mari de ventilație.

Cu diametrul cam de şaizeci de centimetri.

Se ridicau până la un metru şi apoi se opreau, ca nişte hornuri mari pe un

acoperiş orizontal.

Direct deasupra lor se vedeau două găuri în tavanul din beton. O conductă ar fi fost proiectată pentru aducție, conectată la unul dintre hornurile false ale clădirii, având instalate ventilatoare, filtre şi epuratoare pentru purificarea aerului otrăvit. Cealaltă ar fi fost destinată

evacuării, prin cel de-al doilea horn fals. O

instalație incompletă. Niciodată terminată.

Probabil că hornurile false fuseseră

astupate din interior. Un remediu temporar care durase cincizeci de ani. În buncăr nu se vedea nici urmă de ploaie sau zăpadă.

Reacher se duse la una dintre conducte şi lumină cu lanterna în interiorul ei. Ca şi cum s-ar fi uitat într-un puț. Nu vedea fundul. La interior, conducta avea o manta din oțel inoxidabil. Netedă şi lucioasă.

Mişcare eficientă a aerului. Fără

turbulențe. Neavând abraziuni, nu se acumula mizeria. Curățarea regulată nu era inclusă în program. N-ar mai fi rămas nimeni în viață ca să o facă.

Reacher se dădu înapoi şi se aplecă peste balustradă, luminând cu lanterna în josul puțului scării. Nu văzu nimic în afară de treptele care se răsuceau la nesfârşit în jurul unei țevi simple din oțel. Fără

balustradă pe circumferință. Spațiul era prea strâmt.

— Locul ăsta e foarte adânc, spuse el, auzindu-şi apoi ecoul propriei voci.

— Probabil că era nevoie să fie, spuse Holland.

Treptele fuseseră vopsite cândva în

negru, dar paşii numeroşi tociseră

vopseaua pe muchii, lăsând să se vadă

460

metalul mat. Balustrada de siguranță din jurul deschiderii era zgâriată şi murdară.

— Eu cobor primul, anunță Peterson.

Zece fără cinci, seara.

Încă şase ore.

Reacher aşteptă până când capul lui

Peterson coborî cu doi metri şi începu să

coboare şi el. Treptele erau într-un puț

vertical perfect rotund, din beton sclivisit.

Spațiul era înghesuit. Constructorii întâmpinaseră dificultăți. Glasul din Virginia îi citise însemnări din dosarul primit prin fax: *Proiectul a fost compromis de câteva ori în timpul construcției din cauza unui anumit tip de teren.* Era clar că din cauza terenului forajul nu depășise minimul necesar. Diametrul era mic.

Umerii lui Reacher se frecau de beton întro parte şi de țeava centrală în cealaltă. Dar problema principală era legată de picioarele sale. Erau prea mari. Treptele scării elicoidale se îngustează de la exterior spre interior. Reacher nu putea să păşească decât pe călcâie. La întoarcere, avea să meargă pe vârfuri.

Continuară să coboare tot mai adânc, Peterson primul, urmat de Reacher şi de Holland. Cincisprezece metri, apoi

461

douăzeci, apoi treizeci. Fasciculele lanternelor se mişcau spasmodic şi sfâşiau întunericul. Oțelul de sub tălpi clănțănea şi bubuia. Aerul era nemişcat şi lipsit de umiditate. Şi cald. Ca într-o mină, izolat de extremele de la suprafață.

— Se vede ceva? întrebă Reacher.

— Nu, răspunse Peterson.

Continuară să coboare pe traiectoria elicoidală, jos, tot mai jos, fasciculele lanternelor întorcându-se încontinuu în sensul acelor de ceasornic, măturând peretele din beton netezit cu mistria.

Trecură prin noduri acustice stranii unde întregul puț rezona asemenea coloanei interioare a unui oboi, iar sunetul tălpilor pe metal genera acorduri armonice bizare, ca şi cum nucleul pământului le cânta.

Şaizeci de metri.

Apoi şi mai mult.

Deodată, Peterson strigă:

— Am ajuns, cred.

Reacher se grăbi să-l prindă din urmă, încă două ture.

Deodată se opri în loc, adânc sub pământ.

Se aşeză pe penultima treaptă.

Lumină cu lanterna în stânga, în dreapta, sus şi jos.

Nu era bine.

462

Auzi în gând din nou glasul din Virginia:

Ceva legat de compromisurile din

construcție l-au făcut de nefolosit în alte

scopuri.

Şi exact aşa se întâmplase.

Puțul scării se sfârşea într-o cameră

subterană construită din beton. Era perfect circulară. Ca un ax central. Cu diametrul cam de şase metri. De mărimea unei

sufragerii. Dar rotundă. Ca o sufragerie dintr-un film despre viitor. Avea opt cadre de uşi ce duceau la opt coridoare

orizontale, câte unul pentru fiecare punct cardinal, ca spițele unei biciclete.

Coridoarele erau întunecate. Adâncite în umbră. Cadrele de uşi erau drepte, pătrate şi precis executate. Podeaua camerei era dură, plată, uscată şi netedă. Pereții erau duri, plați, uscați şi netezi. Tavanul era dur, plat, uscat şi neted. În ansamblu, întregul loc era o lucrare îngrijită şi precisă. Bine proiectată, bine executată.

Ideală pentru destinația plănuită.

Care fusese un orfelinat.

Pentru copii.

Ceea ce-l făcea inutil pentru orice altceva era faptul că tavanul se afla la doar un metru şi şaizeci şi şapte de centimetri de podea. Atât. Terenul impropriu. Camera 463

rotundă şi coridoarele aranjate ca nişte spiţe de roată fuseseră săpate lateral întrun strat subţire şi deloc generos aflat între două plăci de rocă dură, care nu ceda uşor.

Tavanul jos era o concesie necesară făcută

realităţii. Şi o dezamăgire profesională, probabil. Dar teoretic adecvată pentru o turmă de copii neînsoţiţi, piperniciţi şi înfometaţi. Reacher şi-i putea imagina pe inginerii confruntaţi cu problema

neaşteptată, cercetând cu atenţie

prospecţiuni geologice, tabele cu înălţimea medie în funcţie de vârstă, ridicând din umeri, revizuind planurile, cedând în faţa inevitabilului. Acceptabil din punct de vedere tehnic, au spus, de bună seamă, acesta fiind singurul standard pe care îl înţelegeau inginerii militari.

Dar locul nu era acceptabil pentru nimic altceva, tehnic sau altcumva. Nici pe departe. Nu era acceptabil pentru

antrenamentul puşcaşilor marini sau

pentru orice alt scop militar. Nu era acceptabil pentru niciun fel de persoană

adultă. Peterson înaintase cam trei metri în acel spaţiu şi pentru asta îndoise genunchii şi aplecase capul mult. Stătea ghemuit. Umerii lui erau lipiţi de tavan.

464

Înainta dureros, cocoşat într-un mod ridicol, ca un dansator popular rus.

Iar Peterson era cu opt centimetri mai scund decât Reacher.

Reacher se ridică în picioare. Stătea pe ultima treaptă. La douăzeci şi doi de centimetri de podeaua camerei rotunde.

Tavanul acesteia îi ajungea la mijloc.

Partea de sus a corpului era în interiorul puțului.

Nu era bine.

Holland coborî şi se înghesui în spatele lui.

— N-o să auzim sirena de-aici, spuse el.

— Telefonul are semnal?

— Nicio şansă.

— Atunci trebuie să ne grăbim.

— După tine, spuse Holland. Ai grijă la cap.

Reacher avea de ales. Ori se târa în genunchi, ori pe fund. Alese a doua

variantă. Lent şi lipsit de demnitate, dar mai puțin dureros. Se lăsă în jos de pe ultima treaptă ca un gimnast

neîndemânatic, se aşeză şi înaintă un metru, pe călcâie, încheieturile degetelor de la mâini şi fund, ca un copil care se preface că e un crab. În fața lui, cele două

conducte de ventilație coborau prin

tavanul jos şi se sfârşeau brusc la treizeci de centimetri sub beton. Trei puțuri separate şi paralele, unul larg pentru scară, două înguste pentru conductele de ventilație, toate terminându-se la distanța prescrisă sub suprafață într-o fantă

orizontală absurdă, săpată lateral şi cu zgârcenie în stâncă.

— Când aveam şapte ani, eram deja mai înalt de-atât, spuse Reacher.

Vocea reveni spre el într-un ecou

murmurat straniu. Acustica era ciudată.

Betonul pe care stătea nu era nici cald, nici rece. În aer se simțea un miros slab de kerosen. Şi un curent. Aerul cobora prin puțul scării şi circula înapoi în sus prin conductele de ventilație. Un efect Venturi.

Uşa clădirii din piatră era deschisă la peste şaizeci de metri deasupra lor şi vântul care sufla năprasnic extrăgea aerul din buncăr.

La fel cum un pistol de vopsit extrage vopseaua dintr-un rezervor sau cum un carburator absoarbe benzina dintr-o

conductă de alimentare. Dar natura

detestă vidul, aşa încât un strat circulator aducea la fel de repede aerul înăuntru.

— Mişcă-te, spuse Holland.

Reacher se mai târî un metru. Holland se aplecă, coborî de pe ultima treaptă şi veni 466

după el, ghemuindu-se ca Peterson, răsucindu-se lent, luminând cu lanterna pe toată circumferința.

— Opt uşi, spuse el. Opt variante. Oare care duce la laborator?

Acelaşi ecou straniu, murmurat, ca şi cum vocea lui Holland ar fi fost

pretutindeni şi nicăieri.

— Nu există niciun laborator, spuse

Reacher.

— Trebuie să fie. Unde-i metamfetamină, există şi laborator.

— A fost un laborator, cândva, spuse Reacher. Dar nu aici. A fost o chestie mare în New Jersey sau California, sau în altă

parte. Avea şi o firmă mare la intrare.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Reacher plimbă fasciculul lanternei jos, peste podea, începu de la treapta de jos şi urmări o dâră vagă de

mizerie şi resturi care se curbau în sensul invers acelor de ceasornic spre o uşă aflată mai mult sau mai puţin în partea opusă locului în care era el. La sud, dacă el era la nord, sau la nord, dacă el se afla la sud. Se rotise de atâtea ori pe scară încât era dezorientat acum.

— După mine, spuse el.

467

Se urni din loc. Constată că poate înainta mai repede dacă se suceşte şi merge cu spatele înainte. Împingea cu călcâiele, pivota pe mâini, se lăsa pe fund şi repeta.

Şi repeta. Şi repeta. Efortul îl încălzise. Îşi dădu jos căciula şi mănuşile şi-şi desfăcu fermoarul gecii. Apoi reluă mişcările.

Holland şi Peterson veneau după el,

aplecaţi, ghemuiţi, înaintând cu greu, mereu în câmpul lui vizual. Auzi nişte articulaţii de genunchi pocnind şi pârâind.

Ligamente şi fluid. Ale lui Holland, bănui el.

Peterson era mai tânăr şi în formă fizică

mai bună.

Reuşi să ajungă la uşă şi se întoarse ca să lumineze cu lanterna de-a lungul

coridorului. Era un tunel lung cam de treizeci de metri, perfect orizontal, ca un strat subteran de cărbune. Era înalt de 1,67 metri şi cam tot atât de lat. Jumătatea stângă era o alee neobstrucţionată lungă

de treizeci de metri. Jumătatea dreaptă era construită ca o poliţă lungă şi continuă din beton, lungă de treizeci de metri şi înălţată

cam la şaizeci de centimetri faţă de podea.

Se gândi că era o poliţă pentru dormit, îşi imagină saltele întinse cap la cap pe toată

lungimea, poate douăzeci în total.

Douăzeci de copii adormiți. Înalți de câte un metru şi jumătate.

Dar locul nu fusese folosit niciodată. Nu erau nici saltele, nici copii adormiți. În schimb, pe poliță se găsea surplusul de război adus înapoi cu avionul în urmă cu cincizeci de ani de la vechile baze de bombardiere americane din Europa.

Materiale pentru aviatori. Sute şi sute de cărămizi de pudră albă, ambalate frumos şi compact în hârtie de pergament

îngălbenită, pe fiecare pachet fiind imprimată coroana, cu banda şi cele trei vârfuri, precum şi cele trei bile

reprezentând nişte giuvaiere. O marcă

înregistrată, probabil, pentru o companie acum defunctă, dar cândva pe deplin

legitimă şi deținătoare de contracte guvernamentale, purtând numele de

Crown Laboratories, oricine ar fi fost şi oriunde s-ar fi aflat.

— Nu-mi vine să cred, spuse Peterson.

Pachetele păreau să fie stivuite câte zece pe înălțime şi câte zece în adâncime, în grupuri de câte o sută, iar de-a lungul întregii polițe erau poate o sută cincizeci de grupuri. În total, cincisprezece mii, minus cele care fuseseră luate deja.

Teancul de la capătul apropiat era puțin 469

mai mic. Arăta ca un zid din cărămidă în cursul unei demolări răbdătoare.

— Sunt patruzeci de tone aici? întrebă

Holland.

— Nu, spuse Reacher. Nici pe departe. E

doar o treime din marfă. Trebuie să mai fie alte două stive exact ca asta.

— Câte pachete înseamnă patruzeci de tone? întrebă Peterson.

— Aproape patruzeci şi cinci de mii.

— E o nebunie. Vândute pe stradă

înseamnă patruzeci şi cinci de miliarde.

— Uite cum s-au folosit banii de impozite plătiți de bunicul tău.

— Pentru ce erau folosite?

— Echipajele aviatice din al Doilea Război Mondial, spuse Reacher. De pe

bombardiere, în cea mai mare parte.

Niciunul dintre noi n-are habar cum trebuie să fi fost războiul pentru ei. Spre final, făceau curse de câte douăsprezece ore, până la Berlin şi înapoi, în inima

Germaniei, zi după zi după zi. La fiecare cursă, făceau lucruri pe care nimeni nu le reuşise înainte, în termeni de precizie şi rezistență. Şi în fiecare minut erau în pericol de moarte, în fiecare secundă. Rata mortalității era înfiorătoare. Ar fi fost terifiați şi demoralizați în permanență, atât 470

doar că erau mereu prea epuizați ca să mai gândească. Pilulele cu stimulente erau singura modalitate de a-i ține în aer.

— Astea nu-s pilule.

— Metoda de administrare era stabilită de medicii militari. Unii o transformau în pilule, alții preferau s-o bea dizolvată în apă, alții recomandau inhalarea şi erau şi unii care preferau supozitoarele. Probabil că unii doctori prescriau toate cele patru modalități deodată.

— Habar n-am avut.

— Era o problemă generală, ca

încălțămintea sau muniția. Ca hrana.

— Nu se poate să le fi făcut bine.

— Unele avioane aveau nişte sârmulițe sudate aproape de capătul cursei clapetei de accelerație. Pe ultimul centimetru. Se numea „accelerator de război”. Dacă aveai nevoie, trăgeai de clapetă, rupeai sârma şi obțineai maximum de putere. Solicitai motorul, ceea ce nu era bine, dar îți salvai viața, ceea ce era bine. Acelaşi principiu ca la droguri.

— Cât de mult consumau?

— Mult mai mult decât am putea bănui.

Pe atunci, forțele aeriene din Europa numărau sute de mii de oameni. Iar

cererea era şi ea foarte mare. A fost o 471

confruntare dură. Sunt sigur că aş fi inhalat cam cât greutatea mea corporală

înainte să ajung la jumătatea primului tur de serviciu militar.

— Şi atât de mult a rămas?

— Se poate să fi fost proviziile pe o lună.

De care dintr-odată n-a mai fost nevoie.

Oprirea producției s-a făcut cam la

întâmplare în final.

— De ce-a fost adusă aici?

— Nu puteau s-o arunce, pur şi simplu.

Nu puteau s-o vândă. Cu siguranță, nu puteau s-o ardă. Fumul ar fi riscat să

drogheze toată Europa.

Cei trei se uitau lung, fără să scoată o vorbă.

— Să găsim şi restul, spuse Holland.

Restul era împărțit între următoarele două tunele de la stânga. Aceleaşi polițe lungi de treizeci de metri, aceleaşi stive ordonate de pachete, aceleaşi reflexii mate ale hârtiei

de pergament. Cincisprezece mii de cărămizi în al doilea tunel şi alte cincisprezece mii în al treilea.

Holland se lăsă în genunchi. Încleştă

pumnii. Zâmbi larg.

— Patruzeci de mii de kilograme, în total.

Şmecherii ăia de la Antidrog vor fi nevoiți să ne asculte acum. Asta trebuie să fie cea 472

mai mare captură de droguri din istorie. Şi noi am făcut-o! Noi ăştia măurunții, polițiştii din Bolton, din Dakota de Sud. O să fim celebri. O să fim legende. Gata cu relațiile proaste. Angajații de la puşcării n-au decât să ne pupe undeva.

— Felicitări, spuse Reacher.

— Mulțumesc.

— Dar lucrurile nu stau chiar pe roze.

Plato a găsit-o cu un an înaintea voastră.

— Cum?

— Zvonuri şi logică, bănuiesc. A ştiut c-a fost folosită în război şi că trebuie să fie un surplus de stocuri pe undeva, aşa că i-a dat de urmă. Probabil c-a avut oameni în forțele aeriene. Poate de-aia am găsit documentul ăla de însoțire. Era deasupra unui teanc pe undeva, pentru că altcineva îl căutase deja.

— Nu pot să cred că motocicliştii au lăsat toată marfa aici, zise Peterson. Tentația să

fi luat ceva la ei trebuie să fi fost uriaşă.

— Am impresia că, dacă Plato îți spune să

laşi ceva la locul lui, îl laşi, spuse Reacher.

Înaintă puțin în tunel, imaginându-şi un lung şir de bărbați asudați în urmă cu cincizeci de ani, trecându-şi din mână în mână pachetele şi apoi stivuindu-le

frumos, ca nişte meseriaşi. Probabil că

fuseseră detaşaţi aici indivizii cei mai scunzi. Nu ştia care erau cerinţele pentru înălţime ale forţelor aeriene din urmă cu cincizeci de ani. Dar probabil că unii dintre inşi stătuseră drepţi, iar alţii nu. Probabil că lăsaseră pachetele în jos prin ţevile de ventilaţie, în rucsacuri. Câte cinci sau zece deodată, poate mai multe. Cu postamente şi scripeţi montaţi la suprafaţă. Un fel de sistem improvizat. Ar fi fost prea laborios să le care pe toate în jos pe trepte unul câte unul. Probabil că şi motocicliştii procedaseră la fel pentru a le urca. Faptul că ţevile de ventilaţie erau neterminate şi deschise la ambele capete fusese prea evident ca să fie ignorat.

Se mai deplasă puţin şi făcu o nouă

descoperire.

Exista o legătură laterală care se ramifica pieziş din tunelul principal. Ca o parte a circumferinţei unui cerc care se

intersectează cu raza cercului. Se târî de-a lungul legăturii şi ieşi în tunelul învecinat.

Se duse mai departe şi găsi alte două

legături laterale, una la stânga şi alta la dreapta. Întregul loc era un labirint. În total erau opt spiţe şi trei inele incomplete separate. Fiecare inel avea propria sa poliţă curbată. O mulţime de metri liniari în 474

plus pentru copiii adormiţi. O grămadă de colţuri. Unele coteau doar la stânga, altele coteau doar la dreapta. Nu existau

joncţiuni în patru direcţii. Toate erau în T, perpendiculare la capetele îndepărtate ale spiţelor, rotite aleatoriu la stânga sau la dreapta la celelalte coturi. Un aranjament bizar. Imaginea plană a proiectului de execuţie trebuie să fi arătat ca o broşă

celtică. Poate că se făcuseră şi alte compromisuri de construcţie în afară de înălţimea tavanului. Poate că

întreaga construcție trebuia să fie ca o versiune subterană ciudată şi trunchiată a

Pentagonului, dar rotunjită, nu unghiulară, şi cu unele legături dintre inele şi spițe rămase neefectuate.

Bucățile de rocă solidă care separau spițele şi inelele fuseseră scobite în zece locuri separate. Băi, poate, niciodată

instalate, sau bucătării, niciodată instalate, sau magazii pentru rațiile de subzistență, niciodată aprovizionate. Toate încăperile fuseseră tencuite cu ciment neted şi fragil.

Era uscat şi prăfuit. Aerul mirosea ciudat.

O linişte absolută stăpânea întregul loc.

— Ia veniți să vedeți! strigă Peterson.

Reacher nu reuşi să-i localizeze vocea.

Venea prin toate tunelurile deodată, de 475

pretutindeni, murmurând, cântând, fluierând şi reflectându-se de pereți.

— Unde eşti? strigă Reacher.

— Aici, răspunse Peterson.

Ceea ce nu ajută cu nimic. Reacher se întoarse în sala circulară principală şi puse din nou întrebarea. Peterson se afla în tunelul învecinat. Reacher se grăbi să

ajungă la el. Peterson se uita la un rezervor de combustibil. Era o măgăoaie urâtă care fusese sudată din secțiuni curbate din oțel, suficient de mici ca să fie coborâte pe conductele de ventilație.

Stătea pe o poliță. Avea cam doisprezece metri lungime. Era îndeajuns de mare ca să

încapă în el cam douăzeci de mii de litri.

Transpira uşor şi mirosea a kerosen. Nu fusese acolo de la început. Sudurile erau rudimentare. Inacceptabile tehnic.

Mecanicii de la aviație ar fi lucrat mai îngrijit.

Peterson se aplecă şi ciocăni rezervorul cu degetele. Măgăoaia răspunse printr-un sunet plin şi lichid. Reacher se gândi la cisterna cu carburant care aproape că-l aruncase în zăpadă la capătul vechiului drum districtual.

— Minunat, spuse el. Suntem la şaizeci de metri sub pământ cu douăzeci de tone de 476

combustibil pentru avion într-un rezervor lucrat artizanal.

— De ce combustibil pentru avion?

Miroase a kerosen.

— În esență, combustibilul pentru avion e kerosen. Aşa că e ori una, ori alta. Iar aici e o cantitate mult mai mare decât ar fi nevoie pentru sobele din barăci. Şi tocmai l-au primit. După ce aflaseră deja că

urmează să plece. Şi după ce au curățat pista de zăpadă. Prin urmare, trebuie să

sosească un avion. Care va trebui

alimentat. Holland trebuie să-i anunțe pe cei de la Antidrog de chestia asta. Va trebui să se mişte rapid.

— N-or să vină pe întuneric. Nu sunt lumini pe pistă.

— Chiar şi aşa. Timpul e scurt. Cât de departe e cel mai apropiat birou DEA?

Peterson nu răspunse. În schimb,

întrebă:

— Cum au umplut rezervorul tocmai de sus?

— Au dus cisterna cu spatele până la uşă

şi au lăsat furtunul în jos pe conducta de aerisire.

— Ar fi fost nevoie de un furtun lung.

— Au furtunuri lungi pentru casele cu curți mari.

477

Deodată, Holland strigă:

— Băieți, ia veniți să vedeți ce-i aici!

Vocea lui ajunse la ei cu un ecou

şuierător straniu, de jur-împrejurul sălii circulare, ca o galerie şoptitoare. Era în tunelul diametral opus. Reacher şi

Peterson, fiecare cu metoda lui, se târâră

până la Holland. Acesta lumina cu lanterna când aproape, când departe, pe toată

lungimea de treizeci de metri şi înapoi.

Era ceva desprins parcă dintr-un basm.

Ca în peştera lui Aladin.

478

Capitolul 34

Lumina lanternei lui Holland era

reflectată de obiecte din aur, argint, platină. Trimitea înapoi spre ei sclipiri şi refracții de diamante strălucitoare, smaralde, rubine şi safire, în nuanțe sclipitoare de roşu, verde, albastru. Scotea la iveală culori vechi estompate, peisaje, portrete, uleiuri pe pânză, rame aurite.

Erau acolo lanțuri, medalioane, ace de păr, coliere, brățări şi inele. Erau înfăşurate, îngrămădite şi încâlcite, împrăştiate pe toată lungimea poliței. Aur gălbui, aur roz, aur alb. Lucruri vechi. Obiecte noi. Şaizeci de metri liniari de pradă. Picturi, bijuterii, sfeşnice, tăvi din argint, ceasuri de mână.

Ceasuri din aur de mici dimensiuni,

punguțe din piele întoarsă cu şireturi de strângere, un bol din sticlă plin cu verighete.

— Obiecte lăsate la amanet şi

nerecuperate, spuse Peterson. În tranzit, de la prăvăliile lui Plato.

— Barter, spuse Reacher. Pentru droguri.

— Poate ambele, spuse Holland. Poate că

ambele lucruri sunt la fel în final.

479

Parcurseră cu toții tunelul, incapabili să

reziste.

Polița era lungă de şaizeci de metri şi lată

cam de optzeci de centimetri. O suprafață

de aproape cincizeci de metri pătrați. Cam cât o cameră de dimensiuni rezonabile. Nu găseai pe ea un spațiu gol cât să pui palma. Era aproape în întregime acoperită.

Unele dintre bijuterii erau splendide. Unele picturi erau minunate. Toate obiectele erau triste. Fructe ale disperării. Rămăşițe ale unor vieți distruse. Vremuri grele,

dependență, jaf, pierdere. Sub lumina celor trei lanterne, întreaga îngrămădire fulgera, dansa şi scânteia, arătând simultan

fabuloasă şi oribilă. Visurile cuiva, coşmarurile altcuiva, toate tainice şi îngropate la şaizeci de metri sub pământ.

O greutate de cincizeci de kilograme sau de cinci sute.

În valoare de un milion de dolari sau zece.

— Să mergem, spuse Reacher. Avem

lucruri mai importante de făcut. Nu trebuie să pierdem vremea pe-aici.

Urcuşul spre suprafață a fost lung, dificil şi istovitor. Reacher numără treptele. Erau două sute optzeci. Ca şi cum ai fi urcat scările unui bloc cu douăzeci de etaje. Se
480

văzu nevoit să urce fiecare treaptă în vârful degetelor. Un bun exercițiu fizic, îşi spuse, dar în momentul ăla nu de aşa ceva avea nevoie. Pe măsură ce urcau, aerul se făcea tot mai rece. Jos de tot temperatura fusese cam de minus un grad. La suprafață

erau aproximativ minus douăzeci şi nouă

de grade. O diferență în minus de douăzeci şi opt de grade. Câte un grad la fiecare zece trepte urcate, îndeajuns de repede ca să fie sesizabil, dar fără să fie un şoc brusc. Reacher îşi trase fermoarul şi-şi puse din nou mănuşile şi căciula cam la o treime din urcuş. Următorul capitulă

Holland. Peterson ajunse până la jumătate, după care se dădu bătut.

Se odihniră un minut în clădirea din piatră. Afară, luna lumina puternic.

Peterson adună lanternele şi le stinse.

Holland se sprijinea cu mâna de

balustradă. Era roşu la față din pricina efortului şi respira greu.

— Trebuie să dai un telefon, îi spuse Reacher.

— Trebuie?

— E posibil ca sirena să fi sunat deja cât timp am fost jos.

— Caz în care deja suntem în întârziere.

481

Holland scoase telefonul mobil şi formă

un număr. Se prezentă, puse o întrebare, ascultă răspunsul şi zâmbi.

— Totul e-n regulă, spuse el. Uneori, rişti şi câştigi.

Apoi aşteptă până când Peterson plecă să

ducă lanternele înapoi la maşini. Îl privi plecând şi se-ntoarse către Reacher ca să-i spună:

— Noi doi ne-am prins unde-i cheia. Tu ai ştiut că acolo e metamfetamina. Dar vreau ca meritele să-i revină lui Andrew. El va fi următorul şef al departamentului. O

chestie ca asta o să-i fie de folos față de autorități. Şi față de oraş. O chestie ca asta l-ar aranja bine.

— Fără discuție, spuse Reacher.

— Deci, n-ai nimic împotrivă?

— Câtuşi de puţin, confirmă Reacher.

— Bun.

Reacher închise uşa în vaietele

balamalelor, iar Holland o încuie şi puse cheia în buzunar. Se întoarseră împreună

la maşini şi Holland îşi scoase mănuşa şi-i întinse mâna dreaptă lui Peterson.

Peterson procedă la fel şi-i strânse mâna.

— Acum, ascultă la mine, spuse Holland.

Se aplecă în maşină, desprinse

microfonul de pe bord şi-l trase până când 482

firul se întinse la maximum. Apăsă

butonul, rosti codul de apel pentru toate posturile şi vorbi:

— Doamnelor şi domnilor, în seara asta adjunctul şefului de poliţie Peterson a descoperit ceea ce sunt sigur că va fi cea mai mare captură de droguri din istoria ţării noastre. Mâine-dimineaţă, la

începerea programului, el va suna la DEA la Washington ca să le dea detaliile şi, cam la treizeci de secunde după aceea,

departamentul nostru se va număra printre cele mai renumite din ţară. Îl felicit din toată inima, aşa cum vă felicit şi pe voi.

Încă o noapte de muncă excelentă dintr-o lungă şi distinsă tradiţie.

Închise microfonul şi-l aruncă pe scaun.

— Mulţumesc, şefu', spuse Peterson.

— Cu plăcere, răspunse Holland. Dar tot nu trebuia să vii.

Unsprezece fără cinci seara.

Încă cinci ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud, convoiul din trei maşini al lui Plato aştepta la poarta modestă dintr-un gard de protecția contra uraganelor ce înconjura un aerodrom. Poarta era rablagită şi lăsată, legată cu un lanț şi încuiată cu un 483

lacăt. La baza gardului era plin de gunoaie şi buruieni. Dar aeroportul propriu-zis era potrivit scopului său. Pusese militar, apoi civil, din nou militar şi din nou civil. Avea o pistă lungă, hangare şi birouri şi o parcare pentru avioanele de agrement. Toate erau aliniate frumos şi acoperite cu huse din prelată.

Avionul lui Plato nu era unul de

agrement. Era un Boeing 737. De departe, cea mai mare aeronavă de pe aerodrom.

Avea o vechime de douăzeci de ani, iar Plato era al treilea proprietar. Nu că ar fi ştiut cineva. Numai pasionații pot să

dateze avioanele, iar pasionații ştiu să-şi țină gura. Plato spusese tuturor că avionul fusese construit la comanda lui cu un an în urmă, tocmai sus, în statul Washington. În realitate, aparatul fusese adus la un atelier din Arizona şi, după ce i se îndepărtaseră

toate elementele decorative, fusese vopsit cu o nuanță de gri care-l făcea să arate mai întunecat, mai lucios şi mai malefic.

Oameni care-i datorau servicii petreceau cu regularitate zile şi săptămâni frecându-l cu batoane de argilă şi ceară de carnauba.

Avionul era lustruit ca o maşină de

expoziție. Plato se mândrea cu el. Era primul proprietar de Boeing din familia lui.

484

O camionetă prăfuită cu un singur far funcțional parcurse drumul de pe

perimetrul interior al gardului şi se opri lângă poartă. Un ins coborî şi descuie lacătul, apoi trase şi lanțul. Se căzni

apoi să ridice şi să deschidă poarta. Convoiul intră în incinta aerodromului.

Plato era Plato, iar cele trei maşini erau marca Range Rover, aşa că n-o luară pe drumul ocolitor. În schimb, merseră în linie dreaptă peste hârtoapele acoperite cu iarbă, peste pistele de acces, peste pista de decolare şi peste zona de parcare.

Ocoliră cu respect Boeingul şi parcară una lângă cealaltă între două aparate Cessna şi un Piper. Cei şase bărbați coborâră din maşini şi formară un cordon de protecție.

Plato coborî în mijlocul lor. Nu era în niciun pericol, dar era de folos să pară ca şi cum ar fi fost, din motive de precauție, dar şi pentru reputație. Lângă uşa din față a avionului era o scară rulantă de tip vechi.

Pe ea se mai putea citi cuvântul *Mexicana,*

cu litere şterse şi cojite. Trei dintre însoțitori urcară în aparatul de zbor. După

un minut, unul dintre ei scoase capul şi dădu din cap aprobativ. Totul era în regulă.

Plato urcă scara şi-şi ocupă locul, care era numerotat IA, rândul din față pe 485

stânga. Spațiul pentru picioare până la peretele despărțitor nu era o problemă

pentru el. Vechea cabină de clasa întâi rămăsese intactă. Patru rânduri de câte patru fotolii din piele. În spatele acestora, clasa economic fusese îndepărtată. Nu rămăsese decât un spațiu gol. Capacitatea nominală a avionului era de o sută optzeci de pasageri şi, cu douăzeci de ani în urmă, greutatea medie a unui pasager era

stabilită la nouăzeci de kilograme, cu bagaje de mână cu tot. Rezulta o

capacitate portantă de circa şaisprezece tone.

Plato aşteptă pe fotoliu până când

oamenii lui verificară echipamentul. Fusese livrat şi încărcat în avion de un tip care-i datora lui Plato un serviciu. Prin urmare, totul era prezent şi corect, sub

ameninţarea pedepsei cu moartea. Dar oamenii lui îşi făceau oricum datoria să

verifice. Îmbrăcăminte pentru climă

friguroasă, scări din aluminiu, lanterne, arme automate, muniţie, ceva alimente şi apă. Orice altceva ar fi fost necesar urma să fie livrat la destinaţie.

Piloţii terminară verificările

premergătoare zborului. Primul ofiţer ieşi din cockpit şi aşteptă pe culoar. Plato îi 486

prinse privirea şi încuviinţă cu o mişcare a capului. Ca un client care-i dă de veste majordomului când să servească supa.

Primul ofiţer se întoarse la puntea de comandă şi motoarele porniră. Avionul efectuă manevra de taxi, se alinie cu pista de decolare, se opri, se cutremură la deblocarea frânelor, rulă înainte, acceleră

şi apoi se înălţă maiestuos în noapte.

Reacher se întoarse în oraş în maşina lui Peterson, urmaţi de Holland, în maşina proprie. Coborî la capătul străzii lui Janet Salter şi le făcu semn cu mâna celor doi poliţişti. Apoi se strecură pe lângă maşina de supraveghere parcată şi merse prin zăpadă până la casă. Janet Salter nu se culcase încă. Îl cercetă cu privirea de sus până jos şi dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că e întreg. Apoi întrebă:

— Aţi avut succes?

— Până acum, e bine, spuse Reacher.

— Atunci, sun-o pe fata din Virginia şi spune-i. Ai fost teribil de abrupt mai devreme. Practic, i-ai închis telefonul în nas.

— Probabil că nu mai e la post. E târziu.

— Încearcă şi vezi.

487

Aşa că Reacher îşi dezbrăcă geaca, o agăță în cuier şi se aşeză în fotoliul din hol.

Formă numărul pe care şi-l amintea. Ceru cu Amanda.

Era încă la post.

— N06BA03 e clar un cod farmaceutic

pentru metamfetamină, spuse el.

— Patruzeci de tone?

— Aproape intacte.

— Dumnezeule!

— Aşa ne-am gândit şi noi.

— Şi ce-o să faci?

— Nimic. Poliția locală se ocupă de

problemă.

— Cum arată patruzeci de tone?

— Repetitiv.

— Cum naiba pot să dispară din sistem patruzeci de tone de metamfetamină?

— Nu ştiu. Mereu dispar tot felul de chestii. Ghinion de neşansă. Poate că nu era ceva cu care să se mândrească. Când se trece de la război la pace, valorile se schimbă pe neaşteptate. Poate că de-aia au ascuns-o în spatele unui cod. Şi din momentul în care toți au uitat ce-nsemna codul, au uitat că marfa era acolo. Ochii care nu se văd se uită.

Ea nu-i răspunse nimic.

488

— Mulțumesc pentru ajutor, Susan, spuse el.— Cu mare plăcere.

— Spune-i amicului de la Lackland că

funcționarii de la arhivă iau bani pentru verificarea arhivelor. Marfa aia n-a fost găsită din întâmplare. Poate că în felul ăsta îți plăteşti datoria față de el.

— Numai Stele de Bronz peste tot.

Altceva?

— N-ai găsit nimic despre Kapler?

— A demisionat fără niciun motiv. Doar atât se ştie. Ceea ce sunt de acord că e ciudat, dar alte informații concrete nu sunt. Ori e curat, ori cineva a făcut curățenie după el.

— OK, spuse Reacher. Mulțumesc.

— Altceva?

— Nu, spuse Reacher. Cred că am cam

terminat.

— Deci, ne luăm rămas-bun? întrebă ea.

— Cred că da, spuse Reacher.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

— Şi mie. Mult noroc, Susan. Şi

mulțumesc încă o dată.

— Cu plăcere.

Susan Turner încheie convorbirea. El rămase un moment în fotoliu cu ochii închişi şi receptorul în poală. Când acesta 489

începu să bipăie, îl puse la loc în furcă, se ridică şi se duse în bucătărie.

Reacher o găsi acolo pe Janet Salter, cu o carte sub braț. Umplea un pahar cu apă de la robinet. Se pregătea să meargă la culcare. Reacher stătu deoparte şi femeia trecu pe lângă el, îndreptându-se spre scară. Reacher aşteptă un moment şi apoi se duse să mai facă un control al casei.

Polițista din bibliotecă stătea pe loc repaus, la doi metri de fereastră, vigilentă

şi hotărâtă. Polițista din hol şedea pe fotoliul de lângă telefon, aplecată în față, cu coatele rezemate pe genunchi. Reacher se uită afară pe fereastra din salon apoi urcă la etaj, în camera lui. Ținu luminile stinse şi draperiile deschise. Zăpada de pe acoperişul verandei era groasă şi lucea, înghețată. Strada era pustie. Doar maşina de supraveghere parcată, cu polițistul la volan, făgaşele, gheața şi vântul neostenit.

Totul era liniştit.

În Virginia, computerul lui Susan Turner scoase un sunet ca de sonerie. Rețeaua intranet guvernamentală securizată.

Anunța sosirea unui e-mail. Parola

temporară, de la Comandamentul pentru 490

Resurse Umane. O copie într-o fereastră în baza de date relevantă. Primi raportul de demult sub forma unui document Adobe.

Ca o fotocopie electronică. A şaptezeci şi treia citare din indexul de referință

încrucişată de la spatele dosarului de serviciu al lui Jack Reacher.

Era relatarea unui experiment efectuat de o unitate psihologică a armatei,

experimente despre care ştia că pe

vremuri fuseseră numeroase. Atât de

multe, de fapt, încât în cea mai mare parte a timpului indivizii şedeau pe fundurile lor grase până când îi lovea inspirația. Grupul ăsta fusese interesat de mutațiile genetice.

Partea ştiințifică era bine înțeleasă în acel moment. ADN-ul fusese descoperit. Şi deodată au apărut dovezi anecdotice

despre un film care le era prezentat copiilor din bazele militare. Era un film SF

ieftin, despre un monstru. O păpuşă din cauciuc filmată de la o distanță extrem de mică. Prima apariție a creaturii era considerată o capodoperă cinematografică.

Dihania ieşea dintr-o lagună. Şocul era total. Copiii din public țipau şi săreau înapoi oripilați. Reacția părea să fie universală.

491

Psihologii au căzut de acord că

retragerea din fața unei surse de pericol extrem era un răspuns rațional derivat din evoluție. Dar ştiau despre mutații. Girafele se năşteau uneori cu gâturi mai lungi sau mai scurte decât ale părinților lor, de exemplu. Mutația putea să fie utilă sau nu, în funcție de circumstanțe. Timpul avea să

decidă. Evoluția avea să judece. Aşa încât s-au întrebat dacă se năşteau vreodată

copii fără reflexul retragerii. Ceva contraproductiv, din perspectiva

supraviețuirii speciei. Dar posibil util pentru mediul cazon.

Au trimis copii ale filmului la bazele îndepărtate din Pacific. La cele ale armatei, ale marinei militare, ale forțelor aeriene şi ale puşcaşilor marini, pentru că-şi doreau cel mai mare eşantion experimental

posibil. În Pacific, pentru că voiau copii care să nu fi fost expuşi la film şi nici măcar la zvonuri despre acesta. Au montat aparate de fotografiat ascunse deasupra ecranelor de cinematograf. Camerele erau focalizate pe primele rânduri ale publicului.

Obturatoarele erau sincronizate cu

derularea filmului, fiind programate să se declanşeze imediat după ce monstrul ieşea din întuneric. Sute de copii cu vârste 492

cuprinse între patru şi şapte ani au fost invitați la proiecții în loturi; aceasta era considerată, se pare, o grupă matură în ceea ce priveşte răspunsul emoțional, dar nu suficient de

integrată social încât să le elimine copiilor expresia sinceră şi nestudiată.

Documentul conținea o lungă succesiune de instantanee ilustrative. Uşor blurate, cam întunecate, dar toate arătau acelaşi lucru. Copilaşi cu ochii măriți, gurile căscate, făcându-se mici în scaune, unii dintre ei aruncându-se peste spătare, acoperindu-şi capetele cu brațele, cuprinşi de teamă şi panică.

Apoi apăru excepția.

O fotografie era focalizată pe un rând din față cu cincisprezece locuri. Cincisprezece copii. Toți băieți. Toți arătau cam de şase ani. Paisprezece s-au retras îngroziți. Unul singur a sărit în față. Era mai solid decât ceilalți. Avea părul tuns scurt şi ciufulit, de culoare deschisă. S-a aruncat în față, încercând să ajungă la ecran. Îşi ridicase brațul drept cu agresivitate. Ținea în mână

ceva.

Susan Turner nu avu nicio îndoială că era un briceag deschis.

493

Documentul nu specifica în mod oficial numele băiețelului agresiv. Psihologii l-au studiat un timp scurt, dar pe urmă tatăl lui a primit noi ordine şi băiatul nu a mai fost de găsit. La scurt timp după aceea,

experimentul s-a dezumflat. Dar

rezultatele obținute până în acel moment au fost reținute ca un dosar complet.

Băiatul agresiv a fost etichetat cu nişte termeni lungi, care nu însemnau nimic pentru Susan.

Ultima pagină a dosarului era ocupată de propriul index de referință încrucişată. Nu existau alte legături în sens invers cu orice alt dosar personal în afară de cel al lui Reacher.

Susan reveni la preambulul tehnic.

Decalajul dintre apariția monstrului şi declanşarea obturatorului fusese stabilită

la optsprezece cadre, adică trei sferturi de secundă. Era impresionată. Nu atât de saltul înainte.

Cunoscuse oameni dintr-ăştia. Ea însăşi făcea parte dintre ei. Dar ca un băiețel de şase ani să țină în mână un briceag gata deschis în mai puțin de o secundă era cu totul altceva.

494

Casa lui Janet Salter rămase liniştită mai puțin de zece secunde. Apoi primul, al doilea, al treilea şi al patrulea radio de poliție se treziră la viață cu zgomote de fond puternice, coduri şi cuvinte rostite în grabă, apoi telefoanele celulare începură

să sune, telefonul din hol sună şi el, paşi grăbiți străbătură podeaua dormitorului pentru polițistele din tura de zi, uşile se deschiseră, paşi zgomotoşi pe scări şi oamenii începură să vorbească toți

deodată, tare, speriați şi îngroziți.

Reacher ieşi din camera lui şi ajunse cu paşi repezi în hol. Cele patru polițiste se adunaseră toate pe covor, două în

uniformă, două în pijamale, şi vorbeau la telefon, albe la față, şocate şi uitându-se în jur cu ochii mari, cuprinse de o panică

neajutorată şi agitată, toate pline de adrenalină, toate neavând unde să plece.

— Ce e? întrebă Reacher.

— E vorba de Andrew Peterson, îi

răspunse una dintre ele.

— Ce-i cu el?

— A fost împuşcat şi este mort.

495

Capitolul 35

Polițistul din maşina de pe stradă intră şi se alătură confuziei generale. Reacher nu avea nicio îndoială că oamenii din celelalte două maşini erau la fel de tulburați.

În acel moment, securitatea lui Janet Salter nu valora nici cât o ceapă degerată.

Aşa că-şi menținu jumătate din atenție asupra ferestrei salonului şi folosi cealaltă

jumătate ca să reconstituie povestea din bolboroseala glasurilor. Nu era prea greu.

Faptele concrete păreau să fie

următoarele: ca urmare a celor mai

recente ordine ale comandantului Holland, departamentul continua să se afle în stare de alergă maximă. Prin urmare, patrulele mobile acționau în permanență, iar

vigilența era ridicată. Nicio stradă nu rămânea neverificată mai mult de douăzeci de minute. Orice pieton era observat cu atenție, la fel automobilele şi camionetele.

Polițiştii controlau cu regularitate fiecare parcare, fiecare alee, fiecare intrare în oraş.

O maşină de patrulare condusă de tipul nou-angajat, Montgomery, intrase într-o 496

parcare înzăpezită situată la nord-est de centrul oraşului. Montgomery a văzut maşina lui Peterson aparent goală, cu motorul în ralanti, cu geamul de pe partea şoferului coborât complet şi cu bara de protecție suplimentară proptită zdravăn într-un zid din cărămidă. La o cercetare mai atentă, Montgomery a constat că

maşina nu era goală. Peterson era întins peste scaunele din față, ucis de un glonț

tras în cap.

Reacher rămase la fereastra salonului, privind strada liniştită şi gândindu-se la Peterson, lăsându-i pe polițiştii îndurerați în hol. Le auzea vocile. Treceau printr-un soi de fază a negării. Poate că povestea nu era adevărat. Lucru pe

care Reacher îl considera plauzibil din punct de vedere teoretic, dar puțin probabil. Uneori, rapoartele operaționale trimise de pe teren erau neverosimile. Iar rănile la cap produceau uneori impresii înşelătoare. O

comă profundă poate fi confundată cu moartea. Dar în nouăzeci şi nouă de cazuri din o sută, să speri că va fi bine era o pierdere de timp. Reacher ştia asta. Era optimist, dar nu prost.

497

Vestea rea a fost confirmată cinci minute mai târziu de comandantul Holland însuşi, care sosi cu maşina, parcă şi intră în casă.

Avea trei lucruri în plan. Mai întâi, voia să-

şi anunțe personal oamenii de cele

întâmplate. Apoi voia să se asigure că toți polițiştii îşi concentrau din nou atenția asupra misiunii încredințate. Îl trimise pe polițist înapoi la maşina de pe stradă, pe cele două femei din tura de zi le expedie la culcare, pe una dintre femeile din tura de noapte o trimise în bibliotecă, iar celeilalte îi ordonă să supravegheze uşa din față.

Avea glasul liniştit şi ferm şi îşi controla bine comportamentul. Era un comandant bun. Depăşit de situație, probabil, asaltat de probleme dificile, fără discuție, dar nu se lăsa copleşit. Iar asta era mai mult decât văzuse Reacher la câțiva dintre comandanții pe care-i cunoscuse, atunci când evenimentele o luaseră razna.

Al treilea lucru de pe agenda lui Holland era ceva între o invitație şi un ordin. Intră

în salon, se uită direct la Reacher şi-l rugă

să vină cu el ca să arunce o privire la locul crimei.

Janet Salter se trezise din pricina gălăgiei şi se ascunsese în bucătărie. Reacher o 498

găsi acolo. Era încă îmbrăcată în hainele de zi. Avea pistolul în buzunar. Ştia exact ce se pregătea el să-i spună. Dădu din mână

cu nerăbdare şi spuse:

— Ştiu ce am de făcut.

— Ştiți? spuse el.

Ea confirmă cu o mişcare din cap şi

spuse:

— Subsolul, pistolul şi parola.

— Când?

— Imediat ce se întâmplă ceva. Sau

înainte. Poate chiar acum.

— Nu-i o idee rea, spuse Reacher.

Individul e afară şi pe aproape.

— Ştiu ce am de făcut.

Reacher se urcă în sedanul fără însemne al lui Holland. Polițistul dădu înapoi, întoarse şi porni spre oraş. Făcu la stânga când ajunseră la parc, apoi la dreapta pe o stradă care trecea pe lângă cafenea şi mai departe pe lângă magazinul de

îmbrăcăminte vizitat de Reacher. După

aceea coti la dreapta, la stânga şi iar la dreapta pe străduțe lăturalnice, până la un şir lung de clădiri din cărămidă cu două

nivele. Erau simple şi pătrățoase. Poate cândva fuseseră birouri sau depozite.

499

Poate cândva fuseseră inima districtului comercial al oraşului Bolton.

Acum erau paradite. În majoritate,

păreau abandonate. Trei dintre ele,

învecinate, fuseseră demolate ca să se elibereze terenul. Un gol dreptunghiular, cam de treizeci de metri pe doisprezece.

Părea să fie folosit temporar ca parcare, poate ocupată ziua, dar acum, pe timp de noapte, goală. Era plină de zăpadă

înghețată şi brăzdat de făgaşele formate de rotile maşinilor cu câteva zile în urmă, când suprafața era încă moale.

Parcarea goală era păzită de două maşini ale poliției, cu luminile roşii ale

girofarurilor aprinse. Fasciculele dansau nebuneşte şi ritmic peste suprafețele aflate departe, apoi aproape, apoi departe, apoi aproape. În fiecare maşină se afla câte un singur polițist. Reacher nu-l cunoştea pe niciunul dintre ei. Stăteau pur şi simplu acolo. Nu aveau de ținut în frâu mulțimi de oameni. Era mult prea târziu şi mult prea frig pentru gură-cască.

Maşina lui Peterson ocupa toată partea stângă a terenului viran. Încă mai avea motorul pornit. Geamul din dreptul

şoferului era coborât. Grilajul vertical scurt de pe bara din față era împins adânc în 500

mijlocul zidului gol de cărămidă. Laterala clădirii de alături.

Holland parcă lângă bordură şi coborî.

Reacher îl urmă şi-şi încheie fermoarul, după care îşi trase căciula peste urechi.

Strada pe care se aflau mergea de la nord la sud, aşa că erau feriți de vânt. Era frig, dar nu imposibil de suportat. Merseră

împreună în parcare. Niciun pericol să

deranjeze dovezile de la sol. Niciun pericol să acopere urmele pneurilor sau ale

paşilor. Nu existau. Zăpada brăzdată de făgaşe era ca tabla ondulată, dar mai dură.

Şi era sticloasă şi alunecoasă. Înaintară cu greutate şi se apropiară de maşina lui Peterson din spate. Țevile de eşapament bolboroseau răbdătoare. Întregul vehicul stătea acolo ca un servitor credincios aşteptând următoarea poruncă a

stăpânului.

Straturile subțiri de gheață crăpau sub tălpile lui Reacher şi Holland pe când se apropiară de portiera şoferului. Se uitară

înăuntru prin geamul deschis. Picioarele lui Peterson rămăseseră sub volan, iar corpul era răsucit din talie. Căzuse într-o parte.

Pistolul său era încă în toc. Capul era dat în spate, gâtul îndoit, un obraz lipit de tapițerie, ca şi cum ar fi privit atent la un 501

obiect de mare interes pe panoul interior al uşii pasagerului.

Reacher ocoli maşina prin spate, trecând cu genunchii prin norişorul gazelor de eşapament şi ajungând la uşa din dreapta.

Puse mâna înmănuşată pe mâner şi

deschise portiera. Se lăsă pe vine.

Peterson se holba la el cu ochi lipsiți de viață. Avea un al treilea ochi în mijlocul frunții. O rană de penetrare perfect plasată, la fel ca la avocatul de pe drumul ce ducea spre est. Nouă milimetri, aproape sigur. Tras de la mică distanță. Se puteau observa urme de arsură şi vagi rămăşițe de praf pe piele. Cam de la un metru şi jumătate, probabil.

Rana de ieşire lipsea. Glonțul rămăsese în capul lui Peterson, zdrobit, deformat şi rostogolit. Neobişnuit, pentru un glonț de nouă milimetri tras de aproape. Dar nu imposibil. Era clar că Peterson avusese un craniu gros.

Nu încăpea nicio îndoială că era mort.

Reacher ştia destule despre balistică şi biologia umană şi văzuse destui oameni morți ca să fie absolut sigur. Dar verifică, totuşi, îşi scoase mănuşa şi puse două

degete împreunate pe pielea rece din spatele urechii lui Peterson. Nici urmă de 502

puls. Absolut deloc, în afară de senzația că

de ceară pe care ți-o dă un cadavru, nici moale, nici tare, în acelaşi timp solid şi lipsit de substanță, deja complet înstrăinat de o atingere vie.

Reacher îşi puse mănuşa la loc.

Transmisia maşinii era controlată de un levier de pe coloana de direcție, rămas în poziția Mers. Instalația de încălzire era fixată pe 21 de grade. Volumul radioului era dat foarte mic. Se auzeau zgomote de fond regulate şi, din când în când, voci murmurate, toate neinteligibile.

— OK, spuse Reacher.

— Ai văzut tot ce trebuia? întrebă

Holland.

— Da.

— Deci, ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu.

— De ce nu s-a dus direct acasă?

— Nu ştiu.

— Îl căuta pe asasin, spuse Holland.

— Toți îl căutați.

— Dar nu era misiunea lui în seara asta.

Aşa că acționa pe cont propriu. Şi ştii de ce?

— Nu.

— Pentru că-ncerca să te impresioneze.

— Pe mine?

503

— Practic, erai ca un fel de mentor pentru el. Îl ajutai. Poate chiar îl împingeai de la spate.

— Oare?

— I-ai spus ce să facă în privința

avocatului. Toate fotografiile alea! I-ai spus cum să procedeze şi cu motociclistul ucis. Ați discutat tot felul de lucruri. El urma să preia şefia departamentului. Voia să fie un şef bun. Era gata să asculte pe oricine.

— Nu i-am spus să se ducă să-l caute pe asasin singur-singurel în toiul nopții.

— Voia să rezolve cazul.

— Toți vreți asta.

— Voia respectul tău.

— Sau pe-al tău, spuse Reacher. Poate că

încerca să se ridice la înălțimea prostiilor pe care le-ai transmis prin radio în seara asta. Despre metamfetamină… L-ai făcut să se simtă ca un impostor.

O tăcere de o secundă, apoi Holland

întrebă:

— Ce s-a întâmplat aici?

— A văzut pe cineva în parcare, spuse Reacher. Aproape sigur într-o maşină sau o camionetă. Prea frig să meargă pe jos. A intrat cu maşina. A făcut un cerc larg. A oprit lângă cealaltă maşină. Destul de 504

aproape. A dat radioul încet şi şi-a deschis geamul, gata să vorbească. Dar individul a scos pistolul şi l-a împuşcat. Peterson a căzut într-o parte, a murit şi piciorul i-a scăpat de pe frână. Maşina s-a dus singură

în zid.

— Cam acelaşi aranjament ca în cazul avocatului.

— Cam aşa.

— S-a-ntâmplat repede?

— De regulă, împuşcăturile la cap au efect imediat.

Rămaseră tăcuți. Stăteau şi tremurau în aerul îngheţat.

— Să căutăm cartuşul gol? întrebă

Holland.

— La fel ca la avocat, spuse Reacher clătinând din cap. Cămaşa glonţului a fost ejectată în maşina trăgătorului.

Holland nu spuse nimic. Dar Reacher îi citea întrebarea pe faţă. *Cine a fost*

făptaşul? Era chiar acolo, sub ochii lui.

O întrebare incomodă, cu un răspuns

deloc atrăgător.

— Acum înţeleg de ce-ai vrut să vin aici, spuse Reacher. Ai vrut să fiu eu cel care ajunge la concluzie. Şi s-o spun cu glas tare. Eu, nu tu. O voce independentă.

Holland nu spuse nimic.

505

— OK, hai să n-ajungem acolo, spuse Reacher. Măcar deocamdată. Să ne gândim un minut.

Se întoarseră la secţia de poliţie. Holland parcă pe locul rezervat lui şi trecură

printre tomberoane spre uşă. Intrară în sala de operațiuni, la biroul pe care-l folosise Peterson. Holland spuse:

— Ar trebui să-i verifici mesajele. Poşta vocală şi e-mailul. Poate c-a primit ceva care l-a dus acolo.

— Te agăți de-un pai.

— Acordă-mi acest privilegiu.

— A trecut măcar mai întâi pe-aici?

— Nu ştiu.

— A avut când s-o facă?

— Probabil că nu. Dar trebuie oricum să-i verificăm mesajele. Pentru că, într-o chestie ca asta, trebuie să fim siguri.

— Tu trebuie să verifici. E departamentul tău. Eu sunt doar un civil.

— Nu ştiu cum să fac, spuse Holland. N-am învățat niciodată. Nu mă pricep la tehnologie. Sunt de şcoală veche. Toată

lumea ştie asta. Eu sunt trecutul. Andrew era viitorul.

Aşa că Reacher o luă pe bâjbâite şi reuşi să se descurce cu consola telefonică şi cu tastatura de computer. Nu era nevoie de 506

parolă sau de cod PIN. Totul era setat pentru acces rapid şi fără probleme. Exista doar un singur mesaj vocal. Era de la Kim Peterson, de mult mai devreme, imediat după ora şase, când Reacher şi soțul ei plecaseră în grabă acasă la Janet Salter după ce văzuseră filmarea făcută de

camera de supraveghere de la închisoare.

Vocea înregistrată a lui Kim era

suspendată undeva în spațiul dintre panică

şi bravură, între resemnare şi protest.

„Când vii acasă?” întrebase ea.

Reacher trecu la e-mail. Deschise

aplicația. Două mesaje descărcate. Primul era de la DEA din Washington D.C. Un agent de acolo își reitera convingerea că

nu exista niciun laborator de

metamfetamină sub construcția aflată la vest de Bolton, Dakota de Sud. Faptul era dovedit de o operațiune de supraveghere prin satelit. Lui Peterson i se mulțumea pentru interesul arătat şi era rugat să ia din nou legătura cu ei dacă apăreau

informații noi.

Al doilea e-mail era un buletin informativ semnat de mai multe puncte de

supraveghere ale Patrulei Autostrăzii.

Coordonate la nivelul statului. Alertă

observațională. În acest caz, era vorba de 507

mai multe lucruri, printre care una sau toate cele trei maşini şi patru camionete furate în acea zi din diferite locuri de pe teritoriul statului, un plug de zăpadă furat de la un depou cu vehicule de întreținere a autostrăzii aflat la est de Mitchell, o chestie numită pompă Isuzu seria N şi un camion de degivrare furat de doi angajați fugari de la un aerodrom comercial la est de Rapid City, o puşcă Ithaca furată din Pierre, patru suspecți despre care se credea că se află în libertate într-un Chevrolet Suburban model 1979 după un jaf confuz şi abandonat în Sioux Falls şi, în sfârşit, contribuția lui Peterson însuşi, un barman bănuit c-ar fi fugit de la locul unei crime din Bolton cu o camionetă Ford model 2005.

— Nimic, spuse Reacher.

Holland se aşeză.

— Hai să vorbim, zise el. Să spunem

lucrurilor pe nume.

— Trei întrebări, spuse Reacher. De ce avocatul s-a oprit pe drum atât de

încrezător? De ce Peterson s-a oprit în parcare? Şi de ce a fost ucis în noaptea asta dintre toate nopțile?

— Răspunsuri?

508

— Pentru că avocatul s-a simțit în siguranță să procedeze astfel. Pentru că

Peterson s-a simțit în siguranță să facă la fel. Şi pentru că ai anunțat captura de metamfetamină prin rețeaua radio a

departamentului de poliție.

Holland încuviință cu o mişcare a capului.

— Asasinul este unul dintre noi, spuse el.

E un polițist.

Cinci minute până la miezul nopții.

Încă patru ore.

509

Capitolul 36

Holland şi Reacher întoarseră ipoteza pe toate părțile, aşa cum fac oamenii, căutând punctele slabe ale teoriei şi, negăsind niciuna, o transformară în certitudine. Un polițist corupt aflat deja în oraş explica de ce supravegherea străinilor nou-ajunşi în oraş nu dăduse roade. Un polițist corupt într-o maşină, cu girofarul aprins, poate scoțând mâna pe geam şi făcând semne de oprire, explica de ce un avocat precaut se oprise pe un drum necirculat aflat într-un loc pustiu. Un polițist corupt, auzind mesajul radio triumfător al lui Holland de mai devreme explica de ce Peterson

murise la scurt timp după aceea. Individul trebuie să-şi fi dat seama că e necesar să

acționeze înainte de sosirea dimineții.

Măine-dimineață, la începerea

programului, el va suna la DEA la

Washington ca să le dea detaliile, spusese Holland. Clar ca bună ziua. Şi un polițist corupt cu maşina într-o parcare, poate făcând semne insistente cu mâna, explica de ce Peterson oprise maşina chiar lângă

510

el, fără să bănuiască nimic, complet nepregătit.

Şi tot un polițist corupt, pe care sirena şi planul de criză îl îndepărtaseră împotriva voinței lui, explica de ce

Janet Salter supravieţuise revoltei de la închisoare, chiar dacă durase cinci ore.

— E vina mea, spuse Holland. Ceea ce am spus prin stație l-a ucis pe Andrew.

— Poate că şi eu aş fi făcut la fel, spuse Reacher. De fapt, uneori chiar am făcut acelaşi lucru.

— Încercam să-l ajut.

— Consecințe neintenționate. Nu te

învinui.

— Cum aş putea să n-o fac?

— De ce s-a dus acolo? Nu era de

serviciu. Nici măcar nu era în trecere, pentru că nu era în drumul lui spre casă.

— Era mereu la datorie, în mintea lui, cel puțin. Şi se putea să fie în drumul lui spre casă. Mai mult sau mai puțin. Adică a fost un ocol foarte mic. Două minute în plus, poate. Şi aşa era Andrew, în toate

privințele. Întotdeauna dispus să dea un pic mai mult, pentru cauză. Întotdeauna gata să mai încerce ceva, să mai verifice un loc.

Reacher nu spuse nimic.

511

— Presupun că mexicanul ăla e în spatele tuturor acestor lucruri, spuse Holland. Cel despre care tot auzim.

— Plato, spuse Reacher.

— Cu cât timp în urmă crezi că l-a corupt pe omul nostru? întrebă Holland.

— De un an, spuse Reacher. Toată

afacerea asta pare să fie veche de un an.

— Să fie vorba de bani?

— De cele mai multe ori aşa se-ntâmplă.

— Cine e?

— Nu ştiu.

— Bănuiesc că e vorba de unul dintre cei noi. Abia dacă-i cunosc. În orice caz, nu suficient ca să am încredere în vreunul dintre ei. E harababură în departament. Şi cred că şi asta e din vina mea. N-am putut să țin pasul.

Reacher nu spuse nimic.

— De unde începem? întrebă Holland.

— Zi-mi despre Kapler.

— A avut probleme în Miami. Nimic

dovedit împotriva lui. Dar au circulat zvonuri. Era în Miami şi s-a vorbit despre bani din droguri.

— Minunat.

— Au fost doar zvonuri.

— Ar trebui să-l verifici mai atent. Şi pe Lowell. Ce s-a-ntâmplat cu el acum un an?

512

N-ar strica să-l verifici şi pe Montgomery ăsta. Oamenii care sunt singuri când descoperă crime sunt uneori aceiaşi care le-au comis.

— Să-i aduc aici?

— Cel mai sigur lucru ar fi să-i aduci pe toți aici. Întregul departament. Adu-i chiar aici în sala asta şi vei şti sigur că omul pe care-l cauți se află chiar în fața ta.

— Pot să fac asta? întrebă Holland.

— Bineînțeles că poți.

— E bine s-o fac?

Reacher nu spuse nimic. Întrebarea fundamentală a oricărui polițist: *Şi dacă ne înşelăm?*

— Echipajul de la doamna Salter trebuie să fie în regulă, spuse Holland. N-au plecat nicăieri în seara asta, nu-i aşa? Nu au aşteptat în parcări abandonate. Au alibiuri. Fiecare dintre ei şi tu la fel.

— Adevărat.

— Aşa că aş putea să-i las la posturile lor.

— Dar mai întâi trebuie să-i avertizezi, spuse Reacher. Dacă omul nostru simte că se strânge lațul, poate mai face o ultimă încercare.

— Ar putea să-l prindă.

— Nu şi dacă nu-i avertizezi înainte. Dacă vine un coleg polițist la uşa lor, ce să facă?

Întâi îl împuşcă şi pe urmă îl iau la întrebări?

— Ar putea să-l prindă după aia.

— Când ar fi prea târziu.

— Ar fi o misiune sinucigaşă.

— Poate că-i pregătit pentru aşa ceva. Probabil că ştie c-o să fie prins, mai devreme sau mai târziu. Trebuie să ştie că e ca şi mort, orice s-ar întâmpla. E între ciocan şi nicovală. Cu două sau trei crime la activ, oricum ar fi, îl aşteaptă execuția.

— S-ar putea să nu vină deloc. Să nu asculte de ordinul meu.

— Atunci se va identifica singur. E ca şi cum şi-ar desena o țintă pe spate. Te va scuti de necazuri.

— Deci, e bine s-o fac? Să-i chem pe toți aici?

— Eu aşa aş face, spuse Reacher. Este datoria fundamentală a oricărui

departament de poliție. Să-i elimine pe criminali de pe străzi.

Holland făcu apelurile. Mai întâi, cele şapte conversații individuale, cu cele patru femei şi cei patru bărbați staționați la locuința doamnei Salter. Subtextul era dificil de formulat. *Unul dintre colegii*

voştri este un ucigaş. Nu puteți avea

514

încredere decât în voi înşivă. Apoi transmise un apel general către toate posturile pe rețeaua radio şi ordonă

tuturor celorlalți ofițeri, oricine ar fi fost, oriunde s-ar fi aflat şi orice ar fi făcut, la datorie sau nu, să se prezinte la raport la bază în exact treizeci de minute începând din momentul apelului. Detaliu pe care Reacher îl considera o eroare tactică

minoră. Ar fi fost mai bine să le ceară să se prezinte imediat. Poate că nu i-ar fi adus mai repede în practică, dar stabilirea chiar şi a unui termen scurt îi dădea

răufăcătorului sentimentul că încă mai avea timp şi spațiu să acționeze, să-şi termine treaba şi, pe deasupra, şi în condiții ideale de haos şi confuzie, cu polițiştii alergând care încotro. Avea să fie o jumătate de oră plină de riscuri.

Holland puse microfonul în suport şi luă

din nou telefonul.

— Kim Peterson n-a fost anunțată încă, spuse el.

— N-o face prin telefon, spuse Reacher.

Nu e corect.

— Ştiu. Sun la biroul de recepție. Pentru că vreau s-o anunți tu. Omul de la birou te va duce acolo cu maşina. Vine să te ia 515

înapoi după o oră. Cred c-o să fie de-ajuns o oră.

— Vorbeşti serios?

— N-am timp s-o fac eu. O să fiu ocupat aici.

— Nu se cade s-o fac eu, zise Reacher.

Sunt doar un străin aflat în trecere.

— Ai cunoscut-o, replică Holland. Ai petrecut o noapte în casa ei.

— E treaba ta, nu a mea.

— Sunt sigur c-ai mai făcut-o până acum.

— Nu asta-i ideea.

— Şi sunt sigur că te-ai descurcat de minune.

— Nu prea.

— Trebuie să te duci, spuse Holland. Pur şi simplu, nu pot, OK? Nu mă obliga.

După o oră petrecută în fotoliul 1A, în partea din față a cabinei, pe stânga, Plato începu să se agite. Zborurile pe timp de noapte îl plictiseau. Ziua mai vedeai ceva, chiar şi de la 11 kilometri altitudine.

Desigur, peisajul era în cea mai mare parte pustiu şi brun, dar cu destule drumuri, case şi oraşe ca să-i aducă aminte că acolo jos erau clienți noi, care abia aşteptau să

fie recrutați şi serviți. Dar noaptea nu 516

putea să-i vadă. Nu vedeai nimic în afară

de întuneric şi şiruri de lumini îndepărtate.

Se ridică şi merse pe culoar, pe lângă

oamenii lui, pe lângă ultimul loc de la clasa întâi, în spațiul gol în care fuseseră locurile de la clasa economic. Se uită la

echipamentele de pe podea. Oamenii lui le verificaseră. Le verifică din nou, pentru că

el era Plato, iar ei nu.

Mâncare, apă, neinteresant. Şapte haine, şapte căciuli, şapte perechi de mănuşi.

Toate noi, toate potrivite. Hainele erau nişte obiecte mari şi umflate, umplute cu puf de gâscă. North Face, o marcă

populară, toate negre. Şase erau de

mărime medie, una, ca pentru un băiețel.

Pistoalele semiautomate erau modelul H&K

MP5K. Scurte, boante, futuriste, letale.

Preferatele lui. Mai erau şi şapte rucsacuri, fiecare conținând încărcătoare de rezervă

şi lanterne.

Plato identifică imediat problema.

Curelele rucsacurilor trebuiau desfăcute aproape de lungimea lor maximă, ca să se potrivească peste hainele voluminoase. O

concluzie evidentă. Nu trebuia decât să

gândeşti în perspectivă. Dar nimeni n-o făcuse.

El era Plato, iar ei nu.

517

Scările erau produse de o companie americană numită Werner. Din aluminiu, lungi de aproape zece metri când erau extinse la maximum, proiectate să susțină

o greutate de 113 kilograme. Peste tot erau lipite abțibilduri galbene de

avertizare. Zăngăneau uşor. Preluau

vibrațiile motoarelor. Cântăreau, probabil, cam nouă kilograme fiecare. Patru la număr. Asta însemna 36 de kilograme. Vor fi lăsate în urmă. Era mai bine să se utilizeze capacitatea portantă pentru mai multe cărămizi

învelite în hârtie de pergament decât pentru patru scări inutile.

La fel stăteau lucrurile şi cu cei şase oameni inutili, fireşte. Şi ei aveau să fie lăsați în urmă. Peste patru sute de

kilograme de carne şi sânge înlocuibile, versus patru sute cincizeci de cărămizi de metamfetamină suplimentare? Alegerea era mai mult decât clară.

Plato vizualiza deja drumul de întoarcere.

Ştia că va reuşi. Avea multe avantaje. Cele mai multe erau inerente şi covârşitoare.

Omul lui de la sol era o asigurare, nimic mai mult.

Caleb Carter era considerat un om aflat jos pe stâlpul totemic. Lucru despre care 518

credea că e deosebit de ironic. Ştia câte ceva despre stâlpii totemici şi despre cultura americanilor nativ, în general. Ştia câte puțin despre o mulțime de lucruri, dar într-o manieră aleatorie şi nestructurată, care nu-i adusese niciun fel de plusuri în privința calificativelor de la liceu sau a oportunităților de angajare. Aşa că se îndreptase spre Departamentul de Corecții.

Alegerea implicită pentru absolvenții clasei lui. Probabil că avea să fie alegerea implicită pentru multe clase de absolvenți în viitor. Fusese antrenat şi echipat cu o stație radio şi o uniformă de poliester, fiind repartizat apoi în schimbul de noapte la închisoarea districtuală. Era cel mai tânăr şi cel mai nou membru al echipei alcătuite din patru inşi. În consecință, locul de jos de pe stâlpul totemic.

Atâta doar că era cu totul nepotrivit să-i spui unui nou-venit că ocupă un loc

inferior pe stâlpul totemic. Ce înălțime aveau aceşti stâlpi? Şase, nouă metri?

Amerindienii nu era proşti. În poziția inferioară îl puneau pe omul cel mai important. La nivelul ochilor. Ce tip important voia să fie plasat la şase sau nouă metri înălțime,

unde nu putea să-l vadă nimeni? Ca la supermarket. Raftul de 519

la nivelul ochilor era rezervat pentru mărfurile cele mai bune. Obiectele cu marja de profit cea mai mare. Marile corporații angajează experți ca să

stabilească lucrurile astea. Până la urmă, totul se rezumă la ce se află la nivelul ochiului. Astfel, omul de jos devine omul de sus, iar cel de sus este, de fapt, omul de jos. Într-un anumit sens. O percepție greşită. Un fel de inversiune lingvistică.

Caleb Carter nu ştia cum se produsese.

Schimbul de noapte era uşor. Celulele erau încuiate înainte ca ei să intre în tură

şi erau descuiate după ce plecau. În practică, echipa lui Caleb avea o singură

responsabilitate reală, şi anume să

monitorizeze populația în privința

urgențelor medicale. Era posibil ca unii dintre indivizii ăia să facă spume la gură

sau să dea cu capul în perete. Unii dintre ei nu erau foarte atenți la medicamentele pe care trebuia să le ia. Alții încercau să se spânzure cu crăcii de la pantaloni, răsuciți şi înnodați. Erau nişte amărăşteni.

Procesul de monitorizare presupunea

zece tururi de inspecție, câte unul la fiecare oră. În mod natural, majoritatea erau sărite. Uneori, toate. Era mai simplu să stai în camera gardienilor, să joci 520

pocher pe mărunțiş sau să te uiți la filme porno pe computer ori să te relaxezi cu căştile în urechi. La început, o asemenea neglijență îl descumpănise pe Caleb. Un job nou, o viață nouă, pe care le începuse cu anumită energie şi impuls. Fusese pregătit să-şi ia în serios misiunea. Dar prima datorie a oricărui nou angajat este să se adapteze. Aşa a şi făcut.

După o lună, nici nu-şi mai amintea ce-l deranjase la început. În fond, ce voia departamentul pentru amărâții ăia de zece dolari pe oră?

Dar revolta izbucnită cu o noapte în urmă

zdruncinase un pic lucrurile. În consecință, şeful de schimb îi obligase să facă trei tururi de inspecție. Pe unul îl făcuse chiar el. În noaptea asta, se aşteptase la două

tururi, dar trecuseră patru ore de la intrarea în schimb şi nu făcuseră niciunul, aşa că era clar că nu vor face decât unul singur. Şi tocmai era timpul şi bineînțeles că urma să-l facă chiar Caleb, pentru că

era omul de sus pe stâlpul totemic. N-avea nimic împotrivă. Urma s-o facă, cât de curând, dar nu imediat, pentru că exact în acel moment era ocupat să vizioneze

câteva site-uri cu fete goale şi grase şi 521

animale de fermă. Munca putea să mai aştepte.

Reacher coborî din Sedanul uzat la

capătul aleii lui Peterson şi aşteptă ca tipul de la recepție să plece, apoi se îndreptă

spre casă. Era ca şi cum ar fi pătruns întrun tunel alb. Zăpada se ridica în dreapta şi în stânga la un metru şi jumătate. În față

era o răscruce în Y, cu brațul drept spre şopron şi cel stâng spre casă. Vântul bătea cu putere. Terenul era neted şi liber. Lui Reacher nu-i fusese niciodată atât de frig.

Ştia asta cu certitudine. Un superlativ fusese atins. Într-o zi la prânz, în Arabia Saudită, la începutul operațiunii Scutul Deşertului, temperatura ajunsese la 60 de grade. Acum, în Dakota de Sud, trebuia să

îndure minus 34 de grade, care, din cauza vântului înghețat, se simțea mai mult ca minus 45. Niciuna dintre extreme nu era confortabilă. Dar ştia pe care o preferă.

Ajunse la răscruce şi o luă la stânga, spre casă. Poteca era în regulă. Călca pe o suprafață pe care se împrăştiase sare

şi nisip. Probabil ultima treabă domestică

făcută vreodată de Andrew Peterson. O

muncă de zece minute. Îi uşurase lui 522

Reacher sarcina de a o înştiinţa pe văduva lui despre moartea sa.

Casa se profila în faţă. Scânduri roşii, uşă

roşie, cărora lumina albăstrie a lunii le dădea o nuanţă maronie, în spatele

ferestrelor, o lumină gălbuie şi blândă. Un miros vag de fum de lemn de la horn.

Reacher continuă să meargă. Era atât de frig încât avea senzaţia că uitase cum să

mişte picioarele. Ca victima unui accident vascular cerebral. Trebuia să se

concentreze. Piciorul stâng, piciorul drept, un pas, următorul, conştient şi deliberat.

Ca şi cum învăţa să facă ceva cu totul nou.

Ajunse la uşă. Se opri o secundă, tuşi aerul îngheţat din plămâni, ridică mâna şi ciocăni. Grosimea mănuşii şi halul în care tremura transformă ceea ce trebuia să fie o bătaie dublă şi clară într-o succesiune neregulată de bufnituri estompate. Cel mai rău sunet din lume. După miezul nopţii, familia unui poliţist singură în casă, o bătaie în uşă. N-avea cum să fie o veste bună. Kim avea să înţeleagă asta în prima fracţiune de secundă. Singura problemă

era cât de aprig şi cât timp avea să se împotrivească. Reacher ştia cum urma să

fie. Bătuse la o grămadă de uşi, după

miezul nopţii.

523

Kim deschise uşa. O privire, şi ultima urmă de speranţă absurdă îi dispăru de pe chip. Nu era soţul ei. Nu-şi scăpase cheile în zăpadă. Nu se îmbătase în mod

inexplicabil şi nu mai nimerea gaura cheii.

Căzu pe podea, ca şi cum o trapă se

deschisese sub ea.

Caleb Carter luă o lanternă Mag-lite cu patru baterii de pe raftul de lângă uşă şi-şi verifică staţia radio. Era pornită şi funcţiona. Lanterna lumina binişor.

Bateriile erau în regulă. Pe perete era prinsă o planşetă cu clamă, de care era legat un pix cu un şnur mizerabil. Caleb semnă dinainte pentru al cincilea tur.

Primele patru semnături erau false. Nimeni nu verifica. Ieşi din sala gardienilor şi o luă

pe coridor.

Din punctul de vedere al jurisdicţiei, puşcăria districtuală era cu totul separată

de penitenciarul de stat, care, la rândul lui, era cu totul separat de închisoarea

federală. Dar toate cele trei instituţii ocupau acelaşi teren şi aveau aceeaşi arhitectură. Economie de scară, uşurinţă în funcţionare. Puşcăria era plină în cea mai mare parte cu localnici arestaţi, care fie nu obţinuseră cauţiunea, fie nu reuşiseră s-o 524

plătească. Arest preventiv, în aşteptarea procesului. Nevinovaţi până când le era dovedită vinovăţia. Caleb îi ştia pe unii dintre ei din liceu. Cam un sfert dintre deţinuţi fuseseră judecaţi, găsiţi vinovaţi şi condamnaţi, aşteptând câteva zile până

când sistemul îi muta la următoarea lor destinaţie.

Nişte amărăşteni.

Erau şaizeci de celule, aranjate într-un V

pe două nivele, cu câte cincisprezece celule pe fiecare secţiune. Aripa de est parter, aripa de est etaj, aripa de vest parter, aripa de vest etaj. În vârful V-ului era o scară metalică, dincolo de care se afla o sală de mese la parter şi o sală

recreațională pe un singur nivel, astfel încât parterul avea de fapt forma literei Y.

Toate cele şaizeci de celule erau ocupate.

Întotdeauna. Banii veneau din afara

oraşului Bolton şi era ca şi cum politicienii din Pierre sau Washington sau de unde-or fi fost voiau ca investițiile lor să fie bine folosite. În oraş era larg acceptată ideea că

aplicarea legii se înăsprea dacă existau locuri libere. Şi viceversa. Dacă era un pat gol şi te prindeau cu o punguță de iarbă în maşină, ajungeai la zdup. Dar dacă toate cele şaizeci de paturi erau pline, pentru 525

două pliculețe nu riscai mai mult de o palmă peste ceafă.

Aplicarea legii. Cariera aleasă de Caleb.

Începu cu capătul îndepărtat al aripii de est de la parter. Merse până la zidul de la capăt, se întoarse, aprinse lanterna şi se întoarse mergând mai lent. Celulele se aflau la stânga lui. Ținea lanterna la umăr, ceea ce nu numai că arăta fain, dar şi ridica fasciculul la nivelul ochilor. Celulele aveau gratii în față, paturi pe dreapta, chiuvete şi toalete combinate în colțul din stânga-spate, pupitre nu mai late decât rafturile vizavi de paturi. În paturi se găseau bărbați. Majoritatea erau adormiți, mormăind, bodogănind şi sforăind sub cearşafurile subțiri şi cenuşii. Unii erau treji, ochii lor îngustați şi furişați reflectând lumina ca nişte ochi de şobolani.

Ajunse la vârful V-ului şi începu să

verifice aripa de vest de la parter.

Cincisprezece celule, cincisprezece paturi, cincisprezece bărbați în ele, doisprezece dormeau, trei erau treji, niciunul nu avea probleme.

Urcă treptele care duceau la aripa de est de la etaj. Acelaşi rezultate. Nu înțelegea de ce se mai deranjau. Locul era ca un depozit, atâta tot. Un fel de hotel ieftin. Păi 526

ce, la hotel se duc angajații să-şi verifice clienții din oră-n oră? Nici vorbă.

Procedura era o mare prostie.

Trecu de capul scării spre aripa de vest de la etaj. Mergea ceva mai repede decât ar fi fost normal. Umbrele gratiilor se mişcau în timp ce fasciculul lanternei trecea peste ele. Celula unu, spaţiu gol la stânga, o mogâldeaţă sub cearşaf la

dreapta, trează, celula doi, spaţiu gol la stânga, o mogâldeaţă sub cearşaf la

dreapta, adormită, celula trei, la fel.

Şi aşa mai departe, şi aşa mai departe, până la capătul şirului. Celula şase îl avea în ea pe grăsan. Cel care nu voia să discute cu nimeni. În afară de motociclistul din celula şapte.

Dar motociclistul nu era în celula şapte.

Celula şapte, din aripa de vest de la etaj, era goală.

Capitolul 37

Reacher reacţiona prea lent ca s-o prindă

pe Kim Peterson înainte să cadă la podea.

Se aplecă greoi în haina lui mare, îşi strecură braţul pe sub umerii femeii şi o ridică în capul oaselor. Era dusă. Leşinată

de-a binelea. În mod absurd, principala lui grijă era că uşa rămăsese deschisă şi căldura se scurgea din casă. Aşa că îşi vârî celălalt braţ pe sub genunchii ei şi o ridică.

Se întoarse şi trânti uşa cu piciorul, după

care o duse în sufragerie şi o lăsă pe o canapeaua uzată din apropierea sobei.

Nu era prima oară când vedea o femeie leşinând. Bătuse la o grămadă de uşi după

miezul nopţii. Ştia ce avea de făcut. Ca orice altceva în armată, situaţia fusese explicată în amănunt. Leşinul în urma unui şoc era un simplu reflex vasovagal. Pulsul scade

brusc, vasele sangvine se dilată, puterea hidraulică ce forțează sângele spre creier scade. Planul de tratament

cuprindea cinci puncte. Mai întâi prinzi victima. Deja o zbârcise pe asta. Apoi întinzi victima cu picioarele ridicate mai sus de nivelul capului, astfel încât 528

gravitația să ajute sângele să ajungă din nou în creier. Lucru pe care îl făcuse. O

suci astfel încât să-i aşeze picioarele pe brațul sofalei, capul de pe pernă fiind situat mai jos. Al treilea punct, verifică-i pulsul. Lucru pe care-l făcu, la încheietura mâinii. Îşi scoase mănuşile şi-şi lipi degetele de pielea femeii, la fel cum făcuse şi cu soțul ei. Dar cu un rezultat diferit.

Pulsul ei bătea foarte bine.

Al patrulea punct din planul de

tratament: stimulează victima, cu țipete puternice sau pălmuiri uşoare. Ceea ce întotdeauna i se păruse de o cruzime insuportabilă față de nou-devenitele văduve. Îi vorbi în ureche, îi atinse obrazul şi o bătu uşor pe mână.

Nicio reacție.

Încercă din nou, ceva mai ferm. Cu voce mai tare, cu atingere mai grea. Nu se întâmplă nimic, doar că deasupra lui scândurile podelei scârțâiră. Unul dintre băieți, întorcându-se în somn. Tăcu un moment. Rămase nemişcat. Se lăsă din nou linştea. În sufragerie era cald, dar nu foarte cald. Tirajul sobei fusese oprit. Îşi dădu jos căciula şi descheie fermoarul gecii. Se aplecă şi vorbi din nou. Îi atinse obrazul, apoi mâna.

529

Kim Peterson deschise ochii.

Punctul cinci din planul de tratament: convinge victima să rămână nemişcată

între cincisprezece şi douăzeci de minute.

Simplu, în acest caz. Nu era nevoie de convingere. Kim Peterson nu se mişcă.

Rămase întinsă pe spate şi privi în sus la tavan, întrebător, speculativ, mişcându-şi ochii, îngustându-i şi lărgindu-i, ca şi cum ceva era scris acolo sus, ceva complex şi dificil de înțeles.

— Mă mai ții minte? întrebă el.

— Desigur, spuse ea.

— Mă tem că am o veste proastă.

— Andrew e mort.

— Mă tem că da. Îmi pare rău.

— Când?

— În ultima oră.

— Cum?

— Împuşcat. A murit instantaneu.

— Cine l-a împuşcat?

— Credem că individul pe care-l caută

toți.

— Unde?

— În cap.

Ochii ei se îngustară.

— Nu, în ce loc s-a întâmplat?

— Îmi pare rău. Undeva în centru. Într-o parcare părăsită.

530

— Ce căuta acolo?

— Își făcea datoria. Controla ceva.

— A fost un om bun, să ştii, zise ea.

— Ştiu.

— Am doi băieți.

— Ştiu.

— Ce mă fac?

— O să iei lucrurile pas cu pas. Zi după zi, oră după oră, minut după minut. Secundă

după secundă.

— OK.

— Începând de-acum.

— OK.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să aducem pe cineva aici. Chiar acum.

Cineva care să te poată ajuta. Cineva care să fie cu tine. Pentru că nu trebuie să

rămâi singură. E vreo persoană pe care s-o pot suna?

— De ce n-a venit comandantul Holland?

— A vrut să vină. Dar trebuie să înceapă o investigație importantă.

— Nu te cred.

— Nu putea să lase totul baltă.

— Nu, am vrut să zic că nu te cred c-a vrut să vină.

— Se simte responsabil. Un şef bun asta simte întotdeauna.

— Trebuia să fi venit.

531

— Pe cine pot să sun?

— O vecină.

— Cum o cheamă?

— Alice.

— Ce număr de telefon are?

— Butonul 3 de pe telefon.

Reacher se uită în jur. La capătul dinspre bucătărie al camerei era un telefon pe perete. Un aparat fără fir şi o consolă

neagră. Tot felul de butoane şi un mare zero pe ecranul cu LED-uri. Niciun mesaj.

— Rămâi pe loc, da? spuse el.

Se duse în bucătărie şi luă telefonul.

Avea o tastatură obişnuită, pentru

formarea normală a numerelor. Avea şi un buton de memorie, care permitea,

probabil, formarea rapidă a numerelor. Era de presupus că butoanele 1 şi 2 erau ale lui Andrew, de la birou şi de pe mobil. Apăsă

butonul de memorie şi tasta 3. Telefonul formă singur numărul şi auzi tonul de apel.

Sună îndelung. Apoi o voce răspunse. O

femeie, somnoroasă, dar preocupată. Uşor îngrijorată. Poate că şi soțul ei era pe drum. Poate că avea copii mari în alt oraş.

Telefoanele primite în toiul nopții erau la fel de rele ca bătăile în uşă.

— Eşti Alice? întrebă Reacher.

— Da, eu sunt. Tu cine eşti?

532

— Sunt cu Kim Peterson. Vecina ta. Are nevoie să vii până la ea. Soțul ei a fost ucis în noaptea asta.

Urmă un moment de linişte. Apoi Alice vorbi. Dar Reacher nu mai auzi ce spunea.

Un alt sunet îi înecă vorbele. Un sunet brusc. Puternic. De afară. Ca un vaiet şi un urlet. Ca un țipăt şi ca o şoaptă. Crescând şi scăzând în intensitate. Noul sunet se rostogolea peste câmpiile înghețate ca un talaz. Se izbea de peretele lateral al casei şi bătea în ferestre.

Sirena închisorii.

Unu fără cinci noaptea.

Încă trei ore.

533

Capitolul 38

O diagramă nebunească prinse contur în mintea lui Reacher, explodând în patru dimensiuni, timp, spațiu şi distanță.

Polițişti în tot oraşul, mişcându-se haotic la nord, la sud, la est, la vest, cu toții răspunzând la convocarea lui Holland, toți îndreptându-se spre secția de poliție, toți auzind sirena, toți schimbând direcția dintr-odată, cei şapte repartizați la locuința lui Janet Salter grăbindu-se să

iasă în noapte, alăturându-se confuziei, pregătindu-se de plecare, îndreptându-se spre închisoare, lăsând-o pe Janet Salter singură în urma lor.

Singură, lipsită de apărare şi vulnerabilă

în fața unei ultime tentative disperate din partea răufăcătorului înainte ca acesta fie să fugă ca să-şi salveze viața, fie să

încerce să-şi piardă urma în peisaj.

***Ştiu ce am de făcut,* spusese Janet Salter.**

Reacher puse telefonul în suport şi-i spuse lui Kim:

— Trebuie să plec. Alice e pe drum.

Ajunse la uşa din față şi se opri. Sirena hăuia întruna, asurzitor. Pârtia făcută prin 534

zăpadă era chiar în fața lui. Cincisprezece metri până la joncțiunea în Y, alți

cincisprezece până la stradă. Apoi un kilometru şi jumătate până în oraş şi tot atât până la casa Salter.

Era pe jos.

N-avea maşină. Închise uşa în urma lui şi plecă, alunecând şi poticnindu-se, spre joncțiune şi apoi spre şopron. Vechea camionetă Ford era tot înăuntru. Cu lama de plug.

Fără cheie în contact.

Se întoarse grăbit spre casă. Bătu tare la uşă. O aşteptare lungă. Mai bătu de câteva ori. Apoi Kim Peterson îi deschise din nou.

Socul trecuse. Era cufundată adânc în coşmarul ei. Era pleoştită, absentă, detaşată. Plângea amarnic.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar am nevoie de cheia de la camionetă.

Ea nu-i răspunse.

— Kim, îmi pare rău, dar chiar am nevoie de cheie.

— E pe inelul de chei al lui Andrew, spuse ea. În buzunarul lui.

— E vreuna de rezervă?

— Nu cred.

— Eşti sigură?

— Maşina aia e foarte veche.

— Trebuie să fie o cheie de rezervă.

— Cred că s-a pierdut.

Femeia se uită în altă parte, se întoarse şi păşi pe hol. Se clătină şi se sprijini cu mâna de perete ca să se stabilizeze.

Reacher trase siguranța uşii şi ieşi să o aştepte pe Alice. Pe vecină. Ținutul rural din Dakota de Sud era imens şi pustiu.

Casele nu erau învecinate. Nici măcar apropiate între ele. Alice avea să vină cu maşina. Putea să-i împrumute vehiculul ei.

Aşteptă.

Sirena urla întruna.

Alice veni pe jos.

O văzu de la o sută de metri distanță, în lumina lunii. Era o femeie înaltă, răvăşită

după ce se îmbrăcase la repezeală,

grăbindu-se, alunecând pe gheață, ținând desfăcute mâinile înmănuşate ca un

echilibrist pe frânghie, cu părul ciufulit ieşind de sub căciulița tricotată. Venea de la dreapta la stânga de-a lungul drumului, palidă la față, privind neliniştită la casa familiei Peterson, brațele şi picioarele zvâcnind necontrolat din cauza stării înşelătoare a drumului. Reacher se

îndepărtă de uşă, în frig, pe potecă, spre joncțiunea în Y şi mai departe spre stradă.

Se întâlni cu ea la capătul aleii şi o întrebă: 536

— N-ai maşină?

— N-a vrut să pornească, spuse ea.

El privi la stânga spre drumul către oraş.

Ea se uită în față, spre casă.

— Cum se simte Kim? întrebă ea.

— Rău.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Andrew a fost împuşcat şi-a murit.

Cineva într-o parcare părăsită.

— E groaznic.

— Du-te-n casă. O să fie o noapte lungă.

— O să dureze mai mult decât o noapte.

— Crezi că te descurci?

— N-am încotro.

— Sună-l pe tatăl ei. Zicea că uneori mai vine să-i viziteze.

— O să-l sun.

— Succes!

Femeia merse mai departe pe alee.

El o luă la stânga pe stradă.

Ştiu ce am de făcut, spusese Janet Salter.

După un minut, Reacher mai avea o sută

de metri până la intersecţia care avea să-l ducă pe drumul principal ce străbătea districtul de la est la vest. La dreapta lui, centrul oraşului. La stânga, ţinutul rural.

Avea nevoie de un poliţist care să locuiască

într-acolo. La maximum zece minute. Nu 537

Kapler, Lowell sau Montgomery. Voia unul care să facă parte din majoritate. Voia un om aflat acasă, în timpul lui liber, adormit, trezit brusc, care apoi să se îmbrace, să

iasă în frig, să pornească maşina şi să o ia spre vest.

Voia să-i facă tipului semn cu mâna şi să-

i ceară să-l ducă cu maşina.

Avu parte de ceea ce-şi dorea.

Când mai avea şaptezeci de metri până la cotitură, văzu lumini spre est. Lumini roşii şi albastre pulsând ritmic, la un kilometru şi jumătate, apropiindu-se în viteză.

Reflecţia zăpezii crea impresia unui hectar de lumini aprinse în mişcare. Ca un OZN

care se pregăteşte de aterizare. Un imens cerc strălucitor de lumină orizontală. Se grăbi cât putu ca să-i iasă în cale.

Picioarele îi alunecau şi patinau. Braţele i se mişcau dezordonat. Faţa îi îngheţase deja. O simţea de parcă ar fi fost bătucită

cu o bâtă şi apoi anesteziată de un dentist.

Maşina de poliţie mergea cu o sută de kilometri la oră, cu lanţuri şi pneuri de iarnă. El abia se târa cu cinci kilometri pe oră, cu picioare ţepene, lente şi insensibile.

Aluneca şi patina, de parcă alerga pe loc.

Ca într-o comedie ieftină. Încă mai avea până la colţ cincizeci de metri.

N-avea să reuşească.

Dar nu era nevoie să reuşească.

Polițistul îl văzu.

Maşina încetini şi coti pe strada lui Peterson, luând-o spre nord, către el.

Faruri puternice, luminile stroboscopice roşii, albastre şi albe pulsând direct în ochii lui. Reacher se opri în loc, îşi propti picioarele şi, rămânând nemişcat, ridică

brațele şi începu să le mişte. Semaforul universal al unei situații de urgență.

Semicercuri mari suprapuse, desenate în aer cu ambele mâini.

Maşina de poliție încetini.

În ultima clipă, Reacher păşi lateral şi maşina se opri cu un derapaj uşor în dreptul lui. Şoferul coborî geamul. La volan se afla o femeie. Era palidă şi umflată de la somn. Nu apucase să se pieptene. Avea ochii roşii. N-o cunoştea.

— Trebuie s-ajung la casa Salter, spuse el.Cuvintele rostite erau neclare. Avea buzele amorțite.

Partea de sus a feței era o halcă

congelată. Nici cu partea de jos nu stătea mai bine. Articulația mandibulară abia dacă mai funcționa.

— Ce? întrebă femeia.

— Am nevoie de maşină.

— Unde vrei s-ajungi?

— Acasă la Janet Salter.

De la opt kilometri depărtare, sirena continua să urle. În maşină se auzeau conversații radio. O voce de dispecer, joasă

şi repezită, încercând să nu pară

imperioasă. Probabil bătrânul care se întorsese deja la biroul de recepție al secției. Respirația femeii mirosea a alcool.

Poate whisky. Un pahar înainte de culcare.

Poate chiar două, trei.

— Cine naiba eşti tu? întrebă ea.

— Am colaborat cu Holland şi Peterson, zise Reacher.

— Peterson e mort.

— Ştiu asta.

— Tu eşti polițistul militar?

— Da. Şi am nevoie de maşină.

— Nu pot, spuse femeia.

— Atunci de ce ai întors pe strada asta?

— N-a fost pentru tine. Mă duc spre

poziția mea.

— Închisoarea nu e într-acolo.

— Formăm un perimetru la un kilometru şi jumătate distanță. Mie-mi revine colțul din nord-est. Pe-aici trebuie s-o iau ca s-ajung acolo.

— Ce s-a-ntâmplat?

540

— A evadat motociclistul. Celula lui e goală.

— Nu, spuse Reacher.

— Cum adică nu?

— Nu-i posibil. E o făcătură. E o simulare.

— Amice, ori e în celulă, ori nu e. Şi ei spun că nu e.

— Se ascunde undeva în puşcărie. Într-o magazie cu obiecte de curățenie, undeva. E

o făcătură.

— Prostii!

— Am mai văzut asta înainte. Evadarea ridică două probleme. Mai întâi, trebuie să

ieşi din incintă, apoi să scapi de urmărire.

Cei isteți se ascund mai întâi. Înăuntru.

Până când se termină urmărirea. Apoi pleacă. Dar omul ăsta nu pleacă nicăieri.

Nu face decât prima parte. Ca paravan.

Polițista nu-i răspunse.

— Gândeşte-te, spuse Reacher. Evadarea e mai grea decât pare. Îți garantez că e tot înăuntru. Mâine o să i se facă foame şi-o să

iasă din ascunzătoare. Cu un mare zâmbet pe față. Pentru că atunci va fi prea târziu.

— Eşti într-o bujie.

— E tot în puşcărie. Crede-mă! Mergi la risc! Fii tu aceea!

— Eşti nebun.

541

— OK, să zicem că sunt. Să zicem că

individul a ieşit cu-adevărat. E plecat de mai bine de cinci ore. Ştii asta. Atunci care dracu' mai e rostul unui perimetru de securitate acum?

Polițista nu-i răspunse.

Sirena continua să urle.

— Cinci minute, spuse Reacher. Te rog.

De-atât am nevoie de la tine.

Polițista nu-i răspunse. Se mulțumi să

apese pe buton şi pe accelerație, geamul se ridică şi maşina o luă din loc. Reacher se aplecă spre maşină, care-l lovi din mers cu partea din spate în şold făcându-l să se răsucească şi să cadă pe spate. Rămase fără suflare în zăpada înghețată şi privi cum hectarul de lumini se pierdea în depărtare.

Ştiu ce am de făcut, spusese Janet Salter.

Reacher se ridică şi se căzni să ajungă

până la colț şi deodată sirena muri. Se întrerupse la mijlocul unui vaiet şi minuscule ecouri fragile ale ultimului țipăt se loviră de gheață, după care liniştea nopții se înstăpâni. Nu era tăcerea surdă, estompată a ninsorii proaspăt căzute, ci susurul intens, scrâşnit, iscoditor şi fremătător al unei lumi înghețate bocnă.

542

Duduitul paşilor să-i i-o lua înainte prin vinele şi foile de gheață. Vântul bătea tot dinspre vest, din față, azvârlind spre el mici ace înghețate. Se uită în urmă.

Parcursese o sută cincizeci de metri. Atât.

Mai avea de mers trei kilometri. Pe drum nu se vedea nimic. Era absolut singur.

Şi îi era foarte frig.

Pe jumătate mergea, pe jumătate alerga, prin făgaşele roților, călcâiele alunecându-i teribil la fiecare pas până când se blocau în următoarea fisură, în locul unde un lanț de pe vreo roată crăpase suprafața. Respira din greu, aerul înghețat arzându-i traheea şi pârjolindu-i plămânii. Tuşea şi gâfâia.

Încă trei kilometri de mers. Poate treizeci de minute. Prea mult. Se gândi că, în mod cert, unul dintre ei avusese curajul să

rămână cu ea. Unul dintre cei şapte. Una dintre femei. La dracu' cu regulile! La dracu' cu planul! Peterson era mort. Cald, încă. Un motiv suficient. Cu siguranță că

unul dintre ei îşi va fi luat inima-n dinți să

le spună federalilor să se ducă la dracu'.

Măcar unul. Poate mai mulți. Poate doi sau trei.

Poate toți.

Sau poate niciunul

***Ştiu ce am de făcut,* spusese Janet Salter.**

543

Aşa să fi fost?

Făcuse ceea ce avusese de făcut?

Reacher continuă să meargă. Un pas,

apoi încă unul şi încă unul. Vântul îl împingea în spate. Fragmente de gheață se izbeau de haina lui. Nu-şi mai simțea nici mâinile, nici picioarele. Avea senzația că

apa din ochi o să înghețe.

Drept înainte era o bancă. Se înălța singuratică într-o parcare mică. La

marginea oraşului. Prima clădire. Pe un stâlp înalt din beton era un afişaj, pe care se puteau citi numere. Ora şi temperatura.

Unu şi douăzeci noaptea. Minus treizeci şi patru de grade.

Îşi continuă înaintarea, mai repede.

Simțea că ajunge undeva. La stânga şi la dreapta se înşirau clădiri, una după alta.

Un magazin alimentar, o farmacie, cadouri pentru petreceri, închirieri de DVD-uri.

Piese auto, UPS, un magazin de băuturi, o curățătorie chimică. Toate aveau parcări întinse. Pentru clienți cu maşini. Înaintă în grabă. Asuda şi dârdâia, în acelaşi timp.

Clădirile începeau să se înmulțească. Acum aveau şi etaj. Centrul oraşului. Marea arteră cu patru benzi era la o sută de metri în față. La dreapta spre puşcărie, la stânga 544

spre autostradă. Reacher o luă pe scurtătură, pe o stradă laterală. La secția de poliție întoarse spre sud. Vântul vuia prin pădurea de antene de pe acoperiş.

Încă un kilometru şi jumătate de mers.

Alerga singur pe mijlocul arterei

principale. O siluetă solitară. Mătăhăloasă.

Cu paşi scurți, fragmentați. Îşi ridica picioarele şi le lăsa să cadă mai mult sau mai puțin vertical. Era singurul mod în care putea să rămână drept. Nu putea să facă

paşi fluenți, săltăreți. Gheața nu-i dădea voie. Vederea i se încețoşa. Gâtul îl ardea.

Toate ferestrele din jurul lui erau

întunecate. El era singurul lucru care se mişca într-o lume albă şi pustie.

Reacher trecu de restaurantul de familie.

Era închis şi tăcu. Întuneric înăuntru.

Scaune fantomatice inversate erau aşezate pe mese ca o mulțime de oameni tăcuți şi anxiosi, toți cu brațele ridicate. Trei sute cincizeci de metri până la strada lui Janet Salter. Patruzeci de secunde, pentru un atlet rezonabil. Reacher avu nevoie de două minute. Maşina care bloca drumul dispăruse de mult. Mai rămăseseră doar făgaşele în urma ei. Goale, ca un macaz de cale ferată. Reacher călcă cu atenție peste 545

ele. O luă pe stradă. Trecu de o casă, apoi de următoarea. Vântul şuiera printre crengile coniferelor. Pământul pârâia şi gemea sub picioarele sale.

Aleea lui Janet Salter.

Lumini în casă.

Nicio mişcare.

Niciun sunet.

Nimic nelalocul lui.

Totul liniştit.

Se odihni o secundă, cu mâinile sprijinite pe genunchi, gâfâind.

Apoi urcă în grabă aleea către casă.

546

Capitolul 39

Reacher ajunse pe verandă. Uşa era

încuiată. Trase de şnurul clopoţelului. Firul se derulă prin micul ochi de bronz. Se rulă

la loc. Clopoţelul sună, o secundă mai târziu, liniştit, politicos şi discret, undeva în interiorul casei.

Niciun răspuns.

Ceea ce era bine. Nu avea cum să-l audă

din subsol. Şi, chiar dacă l-ar fi auzit, n-ar fi ieşit din ascunzătoare ca să răspundă.

Aşa spera.

Ştiu ce am de făcut, spusese ea.

Subsolul, pistolul şi parola.

Se uită înăuntru printr-un panou de sticlă

colorată. Luminile din hol erau încă

aprinse. Văzu o imagine distorsionată în albastru a încăperii. Fotoliul. Măsuţa de telefon. Scara, covorul, picturile. Cuierul gol.

Nicio mişcare. Nu era nimeni acolo.

Niciun semn de deranj.

Totul liniştit.

Patruzeci şi trei de căi de pătrundere, conform calculelor sale anterioare,

cincisprezece dintre ele fiind practice şi opt 547

uşoare. Se îndepărtă de uşă şi traversă din nou veranda. Coborî şi păşi prin zăpada adâncă acoperită de crustă pe lângă

plantele de lângă fundaţie, ocolind zidul lateral al casei ca să ajungă în spate. Ştia din inspecţiile precedente că încuietoarea de la uşa bucătăriei era un obiect solid din alamă cu o limbă fixată fest într-un şild masiv. Şildul era prins în uşorul uşii, care era lucrat dintr-un lemn de esenţă moale vechi de un secol şi vopsit, în vreme ce cadrul uşii

din faţă era din lemn de castan finisat cu şmirghel fin şi lăcuit. Mai greu de înlocuit. Ţinând cont de toate aceste detalii, pătrunderea pe uşa din spate avea să fie un lucru plin de tact.

Făcu un pas înapoi, trase aer în piept, ridică piciorul şi izbi cu tocul bocancului în lemn direct sub încuietoare. Nu era nevoie de o a doua încercare. Era un bărbat solid, agitat şi prea îngheţat de frig ca să mai aibă răbdare. Uşa rămase întreagă, dar şildul se smulse din lemn şi zăngăni pe podea, iar uşa se deschise larg.

— Eu sunt, strigă el. Reacher.

Poate că nu auzise clopoţelul, dar era posibil să fi auzit zgomotul de lemn spart.

Nu voia ca bătrâna să facă un atac de cord.

— Eu sunt! strigă el din nou.

548

Intră în bucătărie. Împinse uşa în spatele lui. Aceasta rămase întredeschisă. Toate sunetele şi mirosurile familiare năvăliră

spre el. Şuieratul ţevilor. Percolatorul, acum rece. Păşi în micul hol din spate.

Aprinse lumina. Uşa de la baza scării era închisă.

— Janet? strigă el. Sunt eu, Reacher.

Niciun răspuns.

Încercă din nou, mai tare:

— Janet?

Niciun răspuns.

Coborî treptele din spate. Ciocăni tare în uşa subsolului.

— Janet?

Niciun răspuns.

Încercă mânerul uşii.

Uşa se deschise.

Scoase mănuşa şi apoi extrase pistolul din buzunar. Coborî în subsol. Era întuneric acolo. Ascultă. Niciun sunet, în afară de vuietul arzătorului şi de scârțâitul pompei.

Bâjbâi cu mâna pe perete, găsi

întrerupătorul şi aprinse lumina.

Subsolul era gol. Nu se vedea nimic în afară de umbrele aruncate brusc de

grinzile verticale din lemn pe suprafața goală a podelei. Se duse la compartimentul arzătorului. Gol. Nimic acolo, în afară de 549

vechea instalație verde în care ardea zgomotos petrolul.

Se întoarse la uşă. Se uită în susul scării peste cătarea pistolului. Nimeni acolo.

Nicio mişcare, niciun sunet.

— Janet? strigă el.

Niciun răspuns.

Nu era bine.

Se întoarse în bucătărie, o traversă şi ajunse în hol. Era la fel cum îl văzuse prin ochiul de geam colorat, din față. Totul liniştit. Fotoliul, măsuța, covorul, picturile, cuierul. Nicio mişcare. Nimic deranjat.

O găsi în bibliotecă. Şedea în fotoliul ei preferat. Avea o carte în poală. Cu ochii larg deschişi. În centrul frunții, o gaură de glonț.

Ca un al treilea ochi.

Nouă milimetri, aproape sigur.

Mintea lui Reacher rămase goală un timp îndelungat. Corpul îl durea. De la dezgheț.

Urechile îl ardeau de parcă cineva ținea o lampă cu gaz îndreptată spre ele. Apoi nasul, apoi obrajii, apoi buzele, apoi bărbia, apoi mâinile. Se aşeză în fotoliul din hol şi se legănă înainte şi înapoi, cuprinzându-şi corpul cu brațele în agonie.

Picioarele începură să-l doară, apoi 550

coastele, apoi oasele lungi din brațe şi picioare. Avea senzația că toate erau rupte şi zdrobite.

Janet Salter nu avusese un craniu gros, astfel că partea din spate se împrăştiase pe fotoliul ei preferat, înfigându-se adânc în despicătura pe care glonțul o făcuse în capitonaj.

O să am timp din belşug pentru citit,

spusese ea, *după ce-o să se termine*

agitația asta.

Reacher îşi rezemă capul în palme. Îşi propti coatele în genunchi şi privi lung la podea.

***Sunt un om privilegiat,* spusese femeia.**

Nu oricine are prilejul să pună teoria în

practică.

Reacher se frecă la ochi. Când le depărtă, mâinile erau pline de sânge. Acele de gheață aduse de vânt îi presăraseră fața cu o mie de înțepături minuscule.

Neobservabile, când carnea fusese

înghețată. Acum dăduseră naştere la o mie de picături minuscule de sânge. Îşi frecă

ambele palme pe fiecare centimetru pătrat al feței, ca şi cum s-ar fi spălat. Îşi şterse apoi palmele de pantaloni. Se uită fix la podea. Urmări cu privirea fiecare spirală de culoare estompată din covor, una câte una.

551

Când ajungea în centrul fiecărui model şerpuitor, se oprea şi ridica privirea. Janet Salter se uita direct la el. Se afla pe diagonală, în partea opusă față de el. O

linie dreaptă. Un vector. De la stânga stâlpului scării, trecând prin uşa bibliotecii, străbătând lățimea camerei şi până la fotoliu. O mică virgulă se formase sub gaura lăsată de glonț în fruntea ei. Nu era mult sânge. Doar o infiltrație. O mică

scurgere.

De fiecare dată se uita la ea cât de mult putea să suporte, după care îşi cobora din nou privirea spre covor.

Nu-mi place să fiu înfrânt, spusese el. *E*

mai bine pentru toate părțile implicate că

lucrul ăsta nu se-ntâmplă.

Apără şi slujeşte.

Mereu la datorie.

Vorbe goale.

Iar el era un impostor, un şarlatan şi un ratat.

Întotdeauna fusese.

Rămase în fotoliu. Nu veni nimeni. Casa zumzăia neperturbată în jurul lui. Nu ştia.

Îşi scotea zgomotele nepăsătoare. Apa curgea prin țevi, o cercevea de fereastră

zăngănea în ramă, uşa din spate scârțâia 552

mişcată de vânt. Afară, frunzişul şuiera şi întreaga planetă înghețată se cutremura şi gemea.

Ridică receptorul telefonului.

Formă numărul pe care şi-l amintea.

Ați ajuns la Biroul de Statistică a Muncii.

Dacă ştiți interiorul serviciului căutat,

puteți să-l formați în orice moment.

Formă 110.

Un clic. Un tors ca de pisică.

— Da?

— Cu Susan, te rog, spuse Reacher.

— Cu cine?

— Cu Amanda.

Un clic. Un tors ca de pisică.

— Reacher? spuse Susan.

El nu-i răspunse.

— Reacher? Eşti OK?

El nu spuse nimic.

— Vorbeşte cu mine, spuse ea. Sau

închide.

— Ți-a fost vreodată foame? o întrebă el.

— Foame? Desigur. De câteva ori.

— Mie mi-a fost odată foame şase luni în şir. În Golf. Scutul Desertului şi Furtuna Desertului. Când a trebuit să mergem să-l gonim pe Saddam din Kuweit. Am ajuns acolo chiar de la început. Am rămas până

la final. Ne-a fost foame tot timpul. Nu era 553

nimic de mâncare. Vorbesc despre unitatea mea. Şi alți oameni din eşaloanele de ariergardă. Iar noi credeam că e în regulă.

Am înghițit găluşca. La o aşa de mare vânzoleală, era inevitabil să apară

încurcături. Întotdeauna apăreau probleme pe traseele de aprovizionare. Era mai bine ca proviziile care existau să se ducă la băieții care luptau efectiv. Aşa că nimeni n-a făcut scandal. Dar n-a fost deloc

distractiv. Am slăbit. Situația era

nenorocită. Pe urmă ne-am întors acasă, am mâncat ca porcul şi am uitat cu totul de asta.

— Şi pe urmă?

— Şi pe urmă, după nişte ani, am mers cu trenul ăla rusesc. Aveau rații de hrană

americane. La momentul ăla, eram plictisit.

Când ne-am întors, mi-am propus să aflu ce se întâmplase. Ca un hobby. Un lucru a dus la un altul şi am ajuns la

sursă. A reieşit că un tip de la logistică ne vânduse hrana timp de zece ani. Ştii, câte-un pic aici, câte-un pic dincolo, în toată lumea.

Africa, Rusia, India, China, oricine era dispus să plătească pentru porcăriile alea.

A fost destul de prudent. Nimeni n-a băgat de seamă, la cantitățile existente. Dar războiul din Golf l-a prins cu pantalonii-n 554

vine. Dintr-odată, cererea a crescut până la cer, iar proviziile nu mai erau acolo, pur şi simplu. Ni le expedia pe hârtie, iar noi făceam foamea în deşert.

— Generalul?

— De curând avansat. A fost colonel în cea mai mare parte din timp. Nu era cel mai deştept dintre pământeni, dar a fost un tip prudent. Şi-a acoperit bine urmele.

Numai că eu n-am vrut să mă dau bătut. A fost ceva personal. Eu contra lui. Oamenii mei făcuseră foamea din cauza lui. Am intrat în conturile lui bancare şi în toate celelalte. Ştii pe ce şi-a cheltuit banii?

— Pe ce?

— Nu pe multe. În cea mai mare parte, i-a economisit. Pentru pensie. Dar şi-a cumpărat un Corvette din 1980. A

considerat că e o maşină clasică. De colecție. Dar modelul 1980 a fost cea mai proastă maşină Corvette fabricată

vreodată. A fost un rahat pe băț. Au renunțat la motorul de 350 şi au pus unul de 305, pentru emisii. Abia dacă scotea 180 de cai-putere. Şi eu puteam să fug mai repede decât un Corvette 1980. Când am auzit asta, parcă mi-a explodat capul.

Adică să fac foamea pentru un geniu al criminalității ar fi fost un lucru. Dar era cu 555

totul altceva să mor de foame pentru un idiot patentat. Un cretin fără gusturi, fără

fler, sordid şi jalnic.

— Aşa că l-ai săltat?

— Am construit dosarul ăla de parc-ar fi fost vorba de Ethel Rosenberg. O luasem razna. Verificam şi-ntr-un sens, şi-n celălalt, de mai multe ori. Puteam să merg cu el şi la Curtea Supremă. L-am adus în birou. I-am spus că sunt supărat. Era îmbrăcat în uniformă Clasa A. Avea tot felul de medalii. Mi-a râs în nas. Un fel de rânjet superior. Ca şi cum îmi dădea de înțeles că era mai bun decât mine. Mi-am zis, tu ai cumpărat un Corvette 1980, tâmpitule, nu eu. Deci, cine-i mai bun? Pe urmă l-am lovit. I-am ars una în vintre ca să se îndoaie şi apoi l-am izbit cu capul de birou.

— Ce s-a-ntâmplat?

— I-am spart capul. A rămas în comă

timp de şase luni. Nu şi-a mai revenit pe deplin după aia. Şi ai avut dreptate. În esență, m-au dat afară. Mi-au luat

unitatea. Doar faptul că dosarul era unul solid mi-a salvat pielea. Nu voiau s-ajungă

în ziare. Eram în stare să fac scandal mare, altfel. Aşa că am plecat.

— Unde?

— Nu mai țin minte. Mi-era prea ruşine de mine însumi. Am făcut un lucru rău. Şi am scăpat din mână cel mai bun post de

comandă pe care l-am avut vreodată.

Susan nu-i răspunse.

— După aceea m-am gândit la toată

povestea. Ştii de ce făcusem asta? N-am găsit răspuns. Nici azi nu ştiu.

— Ai făcut-o pentru oamenii tăi.

— Poate.

— Ai vrut să îndrepți lucrurile.

— Nu tocmai. Nu vreau să îndrept lumea.

Poate c-ar trebui, dar nu vreau.

Ea nu spuse nimic.

— Doar că nu-mi plac oamenii care

strâmbă lumea. O fi corect ce-am zis?

— Ar trebui să fie. Ce s-a întâmplat?

— Nimic altceva. Asta-i povestea. Ar trebui să ceri un birou nou. Cel vechi n-are nimic onorabil.

— M-am referit la ce s-a întâmplat în noaptea asta?

Reacher nu-i răspunse.

— Spune-mi, zise Susan. Ştiu că s-a

întâmplat ceva.

— De unde?

— Pentru că m-ai sunat.

— Te-am sunat de multe ori.

557

— Când aveai nevoie de ceva. Aşa că

acum ai nevoie de ceva.

— Sunt bine.

— Se simte în glasul tău.

— Am pierdut, doi la zero.

— Cum adică?

— Doi ucişi în acțiune.

— Cine?

— Un polițist şi o bătrânică.

— Doi la zero? Asta nu-i un joc.

— Ştii bine că e un joc.

— E vorba de oameni.

— Ştiu că-i vorba de oameni. Mă uit la unul dintre ei chiar acum. Şi singurul lucru care mă opreşte să duc pistolul la

tâmplă e faptul că mă prefac că-i un joc.

— Ai un pistol?

— E în buzunar. Un Smith & Wesson vechi şi drăguț.

— Lasă-l în buzunar, da?

Reacher nu spuse nimic.

— Nu-l atinge, OK? spuse Susan.

— Dă-mi un motiv temeinic.

— Un pistol nu va rezolva neapărat

problema. Ştii asta. Am văzut cu toții cum se-ntâmplă. Rişti să ajungi ca generalul.

— O să țintesc cu atenție. Exact unde trebuie. O să mă asigur.

— N-o face, Reacher.

558

— Linişteşte-te. N-o să mă împuşc. Nu e stilul meu. O să stau aici până când o să-mi explodeze capul de unul singur.

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta.

— Atâta doar că nu-mi place să mă

gândesc la asta ca la un joc.

— Ştii că e un joc. Trebuie să fie un joc.

Doar aşa e suportabil.

— OK, e un joc. În ce repriză suntem? A patra?

— În prelungiri.

— Fă-mi o relatare a jocului de până

acum. Dă-mi toate detaliile aduse la zi. Ca şi cum am lucra împreună.

— Mi-ar fi plăcut să lucrăm.

— Păi, lucrăm. Ce-avem până acum?

El nu-i răspunse.

— Reacher, ce-avem până acum?

Aşa că Reacher trase aer în piept şi începu să-i spună ce-aveau până în acel moment, la început mai lent, apoi mai repede când prinse vechile ritmuri de care-

şi aminti din anii în care vorbea cu oameni care înțelegeau ceea ce înțelegea şi el, şi vedeau ceea ce vedea şi el, şi se prindeau de ceea ce nu era nevoie să fie rostit. Îi vorbi despre autocar, despre

metamfetamină, despre proces, despre 559

puşcărie, despre departamentul de poliție, despre planul de criză, despre avocat, despre protejarea martorului, despre revoltă, despre depozitul subteran, despre Peterson şi despre Janet Salter.

Prima ei reacția a fost:

— Bagă mâna în buzunar!

— De ce? întrebă el.

— Scoate pistolul.

— Acum e OK să-l scot?

— Mai mult decât OK. Este necesar.

Răufăcătorul te-a văzut.

— Când?

— Când erai singur cu Salter în casă. A avut cinci ore.

— N-a venit. A fost la puşcărie tot timpul.

— Asta-i o presupunere. Nu ştim sigur.

Putea să se fi prezentat la post, să iasă din rețeaua radio, să se fi furişat şi să vină

înapoi. Şi ştim măcar dacă s-a făcut prezența în noaptea asta? Un lucru ca ăsta, desigur, e scris în plan, dar cine

garantează că se face într-adevăr, ştii, în viața reală, într-o situație ca asta, exact când lucrurile iau o întorsătură nasoală.

— Oricum, eu nu l-am văzut.

— Dar el nu ştie. Dacă te-a văzut, o să

presupună că l-ai văzut şi tu. Aşa că o să

vină după tine.

560

— Prea mulți „dacă” şi prea multe presupuneri.

— Reacher, gândeşte-te. Ce-l poate opri pe omul ăsta să scape nepedepsit? I-a împuşcat pe avocat, pe Peterson şi pe Salter cu trei gloanțe dintr-un pistol neînregistrat. Pe-al patrulea ți l-a rezervat ție şi pe urmă e liber ca pasărea cerului.

Nimeni nu va şti vreodată cine-a fost.

— Eu deja nu ştiu cine-a fost.

— Dar el nu e sigur de asta. Şi nu e sigur că n-o să-ți dai seama până la urmă. Eşti ultimul obstacol din calea lui.

— De ce n-a venit după mine deja?

— Nu s-a ivit un prilej sigur. E singurul motiv posibil. O să fie foarte prudent cu tine. Mai mult decât cu ceilalți. Avocatul era un fraier, Peterson era un om simplu, de la țară, iar Salter era o bătrânică

neajutorată. Tu eşti diferit.

— Nu chiar atât de diferit.

— Trebuie să te retragi în Rapid City. Să

te ascunzi undeva şi să iei legătura cu FBI-ul.— N-am niciun vehicul.

— Dar ai un telefon. Vorbeşti la el chiar acum. Închizi cu mine şi pe urmă suni la FBI. Ține-ți garda sus până când ajung la tine.

561

El nu-i răspunse.

— O să faci ce ți-am zis? întrebă ea.

— Mă îndoiesc.

— Să ştii că n-ai fost responsabil pentru oamenii ăia.

— Cine spune asta?

— Toate astea s-ar fi întâmplat la fel fără

tine. E o şansă de una la un milion ca tu să

fi fost acolo.

— Peterson era un tip de treabă. Şi un polițist bun. Voia să fie un polițist şi mai bun. Era unul dintre oamenii care ştiu destul ca să ştie că nu ştiu totul. Îmi plăcea de el.

Susan nu spuse nimic.

— Şi de doamna Salter mi-a plăcut. Era o doamnă cu suflet nobil.

— Trebuie să pleci de-acolo. Eşti singur şi ei sunt mulți. Plato n-o să vină singur.

— Sper să nu vină singur.

— E periculos.

— Pentru el, spuse Reacher.

— Îți aminteşti de tine când erai copil şi te uitai la filmul cu creatura care ieşea din lagună?

— Mai e chestia aia în dosarul meu?

— În indexul de la sfârşit.

— Şi ai citit-o?

— Am fost interesată.

— Au înțeles greşit. Şi mi-au luat briceagul, ceea ce m-a călcat pe nervi.

— Cum adică, au înțeles greşit?

— Nu eram un fel de anomalie genetică.

M-am născut la fel de sperios ca oricare.

Poate chiar mai mult. Mă trezeam

plângând împreună cu cei mai buni dintre ei. Dar am obosit. M-am antrenat să nu mai fiu aşa. Un act de voinţă. Mi-am

redirecţionat teama în agresivitate. Nu mi-a fost deloc greu.

— La şase ani?

— Nu, la şase ani eram deja vechi în meserie. Aveam patru când am început.

Am terminat treaba când aveam cinci ani.

— Asta faci tu acum? Redirecţionezi

vinovăţia în agresivitate?

— Am depus un jurământ. La fel ca şi tine. Toţi inamicii, din ţară sau din străinătate. Se pare că aici avem câte unul din fiecare. Plato şi oricare-ar fi poliţistul corupt.

— Jurământul tău a expirat.

— Nu expiră niciodată.

— Ia spune-mi, cum ajunge un băieţel de şase ani să aibă propriul briceag?

— Tu n-ai avut?

— Bineînţeles că nu.

— Acum ai unul?

563

— Nu.

— Ar fi bine să-ţi faci rost.

— Iar tu trebuie să te duci în Rapid City şi să faci ceea ce trebuie.

— N-avem timp.

— N-ai niciun statut legal.

— Atunci mai pune-o etichetă pe dosarul meu. Sau scuteşte-i pe toţi de un efort.

Xeroxează-l. Fă trei copii, pentru FBI, DEA şi oamenii din Dakota de Sud. Le expediezi peste noapte.

— Nu gândeşti limpede. Te pedepseşti.

Nu poți să câştigi toate bătăliile. Nici nu trebuie.

— Te-au pus la conducerea Unității 110?

— Şi-o să rămân în acest post. Atâta timp cât o să vreau.

— De data asta a fost foarte important.

— Toate sunt importante.

— Nu ca acum. Mă uit la o bătrânică

cumsecade cu o gaură în frunte. A

însemnat mai mult pentru mine decât

faptul că am fost înfometat.

— Nu te mai uita la ea.

Reacher privi în podea.

— Nu poți schimba trecutul, spuse Susan.

— Ştiu.

— Nu poți să te pocăieşti. Şi, oricum, nici nu trebuie. Omul ăla merita să ajungă în 564

comă şi să rămână aşa poate pentru totdeauna.

— Poate.

— Du-te în Rapid City.

— Nu.

— Atunci vino în Virginia. Ne ocupăm de asta împreună.

Reacher nu spuse nimic.

— Nu vrei să vii în Virginia?

— Sigur că vreau.

— Atunci vino.

— O să vin. Mâine.

— Vino acum.

— E miezul nopții.

— Era o întrebare pe care mi-o tot

puneai.

— Era?

— Nu m-ai mai întrebat.

— Care era?

— Dacă sunt măritată.

— Eşti?

— Nu.

Reacher ridică din nou privirea. Janet Salter se uita direct la el.

— O să plec mâine, spuse Reacher.

Puse receptorul în furcă.

Două fără cinci noaptea.

Încă două ore.

565

Capitolul 40

După trei ore de zbor, Plato era încordat.

Deloc surprinzător. Viața lui era ca un joc video. Lucrurile îi ieşeau în cale unul după

altul. Fiecare lucru trebuia rezolvat în mod eficient şi cuprinzător. De la cel mai important la cel mai neînsemnat. Nu că

până şi cel mai neînsemnat lucru era ceva banal. Cheltuia o mie cinci sute de dolari pe lună numai pe elastice pentru legarea teancurilor de bani pe care-i ducea la bancă. Nu existau probleme mărunte. Iar cele mari erau multe. Şi performanța lui era judecată nu numai în privința

substanței, ci şi a stilului. Drama însemna slăbiciune. Mai ales pentru el.

Ironia era că fusese un copil solid. Până

la şapte ani, fusese la fel de mare sau chiar mai mare decât oricare altul. La opt ani era competitiv încă. La nouă ani, în limite normale. Şi deodată creşterea s-a oprit.

Nimeni nu ştia de ce. Nimeni nu ştia dacă

era ceva genetic, dacă era o boală sau un factor de mediu. Poate mercur sau plumb, ori vreun alt metal greu. Cu siguranță nu fusese vorba de lipsa hranei sau a unei 566

îngrijiri corespunzătoare. Părinții lui fuseseră întotdeauna prezenți şi îşi făcuseră datoria. La început, s-au făcut că

nu văd. Au ales să presupună că un

asemenea lucru avea să se corecteze

singur. Dar n-a fost să fie. Aşa că mai întâi tatăl lui a fost cel care şi-a întors fața de la el, urmat de mama lui.

Acum nimeni nu-şi mai întorcea fața de la el.Avea telefonul mobil pornit. Regulile normale nu i se aplicau lui. Aparatul sună

şi Plato răspunse. Omul lui de la sol. Un coleg polițist aflase prea mult şi fusese eliminat. Lui Plato nu-i păsa. Daune colaterale. Neimportant. Un alt individ amuşina prin preajmă şi trebuia rezolvat.

Un fost polițist militar. Nici de ăsta nu-i păsa lui Plato. Neimportant. Nu era

problema lui.

Apoi, în sfârşit, vestea cea mare:

martorul era mort. Plato zâmbi.

— Tocmai ai salvat o viață, spuse el.

Apoi dădu el un telefon. În Brooklyn, New York. Ca să anunțe vestea. Ultimul obstacol fusese eliminat. Dakota de Sud era acum în mod categoric o zonă lipsită de probleme.

Titlul de proprietate era inexpugnabil.

Absolut garantat. Rusul acceptă să vireze 567

banii imediat. Plato ciuli urechile şi-şi imagină că aude clicul de mouse.

Zâmbi din nou.

O afacere încheiată.

Închise telefonul şi se uită pe geam.

Locul 1A, cel mai bun din avion. Avionul lui. Se uită în jos la America de sub el.

Întunecată şi masivă. Şiruri de lumini. Se uită la ceas. Încă cincizeci şi şapte de minute. Apoi, din nou, şi ca întotdeauna, începea spectacolul. O nouă provocare. Un nou triumf.

Reacher urcă la etaj şi găsi dormitorul lui Janet Salter. Era în spatele casei, direct deasupra bibliotecii. O cameră plăcută, parfumată, care mirosea a pudră de talc şi levănțică. Baia se afla deasupra unei jumătăți din bucătărie. Deasupra chiuvetei era un dulăpior pentru medicamente. În el se găseau obiecte de toaletă obişnuite plus cutia cu gloanțe de calibrul 38, optzeci şi opt de gloanțe rămase din cele o sută

inițiale.

Reacher puse cutia în buzunarul hainei şi închise oglinda. Coborî scara şi, ajuns în bibliotecă, se aplecă deasupra lui Janet Salter şi îi mută cartea şi un braț moale, ca să-i poată lua pistolul din buzunarul 568

cardiganului. Era încărcat la maximum. Nu se trăsese niciun glonț cu el. Îl puse în buzunar şi, după ce aşeză la loc cartea şi brațul, plecă.

Polițistul care îi ucisese pe avocat, pe adjunctul şefului de poliție şi pe doamna Salter stătea în maşina lui şi privea afară

pe parbriz. Se afla în poziția desemnată de pe perimetrul improvizat, răspunzând personal de două sute de metri de zăpadă

la stânga lui şi de alți două sute de metri de zăpadă la dreapta. Oricum nu exista riscul ca vreun evadat să folosească

altceva decât drumul, chiar şi vara. În orice anotimp, relieful era prea neted şi lipsit de denivelări ca să permită cuiva să

se ascundă. Câinii l-ar fi prins din urmă

într-un minut. Să fugi pe coclauri şi să te ascunzi în şanțuri şi rigole era rezervat strict filmelor alb-negru vechi cu deținuți legați în grup cu lanțurile, transmise noaptea târziu pe canalele de satelit lipsite de importanță. Nu, în zilele astea, orice evadat întreg la minte ar fugi pe şosea, legat bine de şasiul unui camion de

aprovizionare gol.

Nu că ar fi existat cu adevărat vreun evadat. Plato fusese clar în privința asta.

569

Arhitectura unei închisori cuprindea tot felul de locuri goale. Camerele de

distribuire a aerului din tavan, unde conductele se ramificau, matricele de sub podea unde țevile se separau țevile de canalizare. Tot felul de panouri de

inspecție. Toate perfect sigure, pentru că

niciunul dintre acele spații goale nu ducea nicăieri. Dar utile pentru scopuri ce nu includeau o evadare propriu-zisă. Cu un sandviş şi o sticlă în care să urineze, un ins putea să se ascundă zece până la

douăsprezece ore.

Ceea ce ar fi fost suficient.

Polițistul îşi verifică armele. Din

obişnuință. Din instinct. Mai întâi, pistolul oficial, din toc, apoi celălalt, în buzunar.

Încărcat. Un glonț pe țeavă şi alte

paisprezece în încărcător.

Nu va avea nevoie de cele paisprezece din încărcător.

Reacher făcu un ultim tur de inspecție atentă prin casa lui Janet Salter. Era cât se poate de sigur că nu va avea să mai revină

acolo şi erau unele lucruri pe care trebuia să le rezolve în minte. Se uită la uşa din față, la uşa din spate, la uşa subsolului, la bucătărie, la hol, la bibliotecă, la poziția lui
570

Janet Salter şi la cartea din poală. Se gândi că avusese nevoie de cinci până la opt minute ca să se facă aşa de comodă

precum arăta, dat fiind că pornise de la o stare de panică extremă. Cam atât i-ar fi fost necesar să se relaxeze, chiar şi în compania sigură şi liniştitoare a unei persoane de încredere ca un polițist din oraş.

Prin urmare, lăsând încă un minut pentru ca echipa care-i asigura protecția să

părăsească zona, cineva întârziase între şase şi nouă minute la efectuarea

prezenței la închisoare.

Cineva îşi va aminti.

Poate.

Dacă se făcuse vreo prezență.

Dacă omul plecase măcar.

Reacher îşi trase fermoarul gecii, îndesă

căciula peste urechi şi o acoperi cu gluga.

Îşi puse mănuşile, deschise uşa de la intrare şi ieşi din nou în frig. Gerul se năpusti asupra lui, lovindu-l din toate părțile, chinuindu-l şi înghețându-l. Dar îl ignoră. Prin puterea voinței. Închise uşa şi, coborând aleea, o luă spre secția de poliție.

Rămase vigilent tot drumul, chiar acolo în acea zonă de hiperalertă care-l făcea să

simtă că ar putea să scoată pistolul şi să

tragă de o mie de ori mai iute decât orice oponent. Genul de zonă care-i dădea

senzația că ar putea să extragă minereul, să topească metalul, să deseneze proiectul de execuție, să toarne părțile componente şi să-şi construiască propriul pistol înainte ca orice alt adversar să-i poată face vreun rău.

Nu mi-e teamă de moarte.

Moartea se teme de mine.

Din frică în agresivitate.

Din vinovăție în agresivitate.

Secția de poliție era complet părăsită în afară de ajutorul civil revenit la datorie în spatele biroului de recepție. Era un individ înalt şi ramolit, cam de şaptezeci de ani.

Stătea posomorât pe taburet. Reacher îl întrebă dacă avea vreo veste. Omul îi spuse că nu. Reacher întrebă cât timp avea să fie departamentul detaşat pe teren.

Omul îi răspunse că nu ştia. Departamentul nu avea experiență în astfel de lucruri.

Niciodată nu mai avusese loc o evadare.

— Nici în noaptea asta n-a evadat nimeni, spuse Reacher. Omul se ascunde înăuntru.

— Aşa crezi?

— Da, aşa cred.

— Pe ce te bazezi?

572

— Pe bunul-simț, spuse Reacher.

— Atunci cred că vor mai aştepta circa o oră. Perimetrul e la un kilometru şi jumătate distanță. Două ore sunt

suficiente pentru a decide că individul ori a trecut deja, ori poate nu mai apare deloc.

— Spune-mi cum se face prezența la post.

Pentru departament, la închisoare.

— Eu o fac, de-aici. Prin radio. Strig lista, ei îmi răspund din maşini sau de la

microfoanele montate la guler, eu îi bifez.

— Cum a mers în noaptea asta?

— Toți prezenți la posturi.

— Niciun absent?

— Niciunul.

— Greşeli? Ezitări?

— Nimic.

— Când ai făcut-o?

— Am început când am auzit sirena.

Durează cam cinci minute, de la început până la sfârşit.

— Deci, ei se confirmă singuri, aşa-i?

— Nu înțeleg.

— Nu ştii sigur unde se află sau ce fac acolo. Tot ce ştii e că îți răspund la apel sau nu.

— Îi întreb unde sunt. Ei îmi spun. Ori sunt în acea poziție, ori în apropierea ei.

573

Iar directorul închisorii are dreptul să

verifice.

— Cum?

— Se poate duce în turn ca să verifice vizual. Terenul e întins. Sau se poate branşa la rețeaua noastră radio şi poate face prezența singur, dacă vrea.

— A făcut-o în noaptea asta?

— Nu ştiu.

— Cine-a fost ultimul ajuns în post în noaptea asta? întrebă Reacher.

— Nu ştiu să-ți spun. La începutul

alfabetului, toți erau încă în mişcare. Spre sfârşit, toți erau ajunşi la posturi.

— Deci, ei îți spun.

— De ce nu i-aş crede?

— Trebuie să-l suni pe comandantul

Holland, zise Reacher. Doamna Salter a murit.

Reacher se plimbă prin secția de poliție tăcută, trecând prin sala de operațiuni, biroul lui Holland, băi şi se opri în camera cu fotografiile de la locurile crimelor prinse pe pereți. Motociclistul, avocatul. Stând cu spatele la motociclist, se uită la avocat. Nu ştia cum îl cheamă pe tip. Nu ştia prea multe despre individ. Dar ştia destule ca să-şi dea seama că, în esență, omul era la 574

fel ca Janet Salter. Un bărbat, nu o femeie, un drum înghețat, nu o cameră cu pereții plini de rafturi cu cărți, dar amândoi fuseseră nişte oameni pe jumătate

înțelepți, pe jumătate naivi, cărora li se insuflase un fals sentiment de siguranță, fiind păcăliți să se relaxeze. Maneta schimbătorului pe poziția Parcare şi geamul coborât însemnau acelaşi lucru ca poziția confortabilă a lui Janet Salter şi cartea din poală.

Să le înțelegi motivele, circumstanțele,

obiectivele, scopurile, temerile, nevoile. Să

gândeşti ca ei. Să vezi ce văd ei. Să fii ca

ei.

Amândoi fuseseră duşi de nas până la capăt. Nu parțial, nu doar pe jumătate.

Fuseseră complet încrezători. Se

deschiseseră, în sensul propriu al

cuvântului. Uşi, ferestre, inimi, minți. Nu pe jumătate îngrijorați, nu pe jumătate formali, nu pe jumătate suspicioşi.

Fuseseră duşi de nas până la capăt.

Nu orice poliţist putea să le facă una ca asta.

Era un poliţist pe care amândoi îl ştiau, îl cunoscuseră dinainte, erau familiari cu el.

Peterson întrebase: *Ce ar face unitatea ta*

de elită acum?

575

Răspuns: Reacher, Susan sau oricare dintre ceilalţi comandanţi ai Unităţii Speciale 110 dintre cei doi şi-ar fi pus picioarele pe biroul vătămat şi ar fi trimis doi locotenenţi dornici de afirmare să afle totul despre vieţile amândurora, să facă o listă cu toate cunoştinţele lor din

Departamentul de Poliţie Bolton în ordinea apropierii. Apoi el sau ea sau oricare dintre ceilalţi ar analiza cele două liste, ar face corelaţiile necesare şi un nume comun ar ieşi în evidenţă.

Reacher nu avea la dispoziţie doi

locotenenţi dornici de afirmare.

Dar existau şi alte abordări.

Un minut mai târziu, Reacher auzi paşi pe coridor. Aritmici. Plesnetul unei tălpi, urmat de târşâitul celeilalte. Bătrânul de la recepţie. Şchiopăta uşor. Îşi vârî capul pe uşă şi spuse:

— Comandantul Holland e pe drum. Îşi părăseşte postul din perimetru. N-ar trebui, dar o face totuşi.

Reacher încuviinţă cu o mişcare din cap.

Nu spuse nimic.

Bătrânul adăugă:

— E groaznic ce s-a-ntâmplat cu doamna Salter.

576

— Ştiu.

— Ştii cine a făcut-o?

— Încă nu. A sunat cineva până acum?

— Cine să sune?

— Vreun vecin, poate. S-a tras un foc de armă.

— În casă?

— În biblioteca ei.

Bătrânul ridică din umeri.

— Casele sunt depărtate între ele. Toți au ferestre duble. Cele mai multe sunt cu geamuri termopan triple şi, într-o noapte ca asta, toate sunt ținute bine închise.

Reacher nu spuse nimic.

— E unul dintre noi? întrebă bătrânul.

— De ce-ar fi?

— Comandantul Holland a convocat o

şedință. Chiar înainte să sune sirena. Nu văd ce alt motiv ar fi avut. Nu văd nici cum s-ar fi putut întâmpla altfel. Adică, avocatul, apoi domnul Peterson şi acum doamna Salter. Toți trei, lichidați rapid şi uşor, uite-aşa! Trebuie să fie unul de-ai noştri. În plus, m-ai întrebat cine-a ajuns ultimul la post în noaptea asta.

— Ai fost polițist?

— Am lucrat în departamentul ăsta

treizeci de ani.

— Îmi pare rău.

577

— Mi-ar plăcea să-l prindem pe individul ăsta.

— Ai vorbit cu el în noaptea asta. La un moment dat. Ori înainte, ori după.

— Toți mi s-au părut normali.

— Îi cunoşti bine?

— Nu pe cei noi.

— A fost cineva în mod special mai

apropiat de doamna Salter?

— Mulți erau. E de multă vreme aici. Era…

La unsprezece mii de metri altitudine şi la şase sute de kilometri spre sud, telefonul lui Plato sună din nou. Banii pe care-i luase de la rus își croiau drum prin lume. De la o jurisdicție la alta, tenebroşi şi imposibil de urmărit, într-o călătorie automată

nocturnă care era programată să dureze şapte ore în total. Dar întotdeauna existau bănci deschise pe undeva. Depozitul apăru pe un ecran din Hong Kong şi declanşă un cod care însemna că deținătorul contului trebuia notificat. Aşa că funcționarul care îl văzu formă un număr care sări prin cinci puncte separate de redirecționare înainte de a suna în Boeingul aflat sus deasupra statului Nebraska. Plato răspunse şi ascultă fără vreun comentariu. Era deja cel mai bogat om din lume pe care-l cunoscuse 578

vreodată. Aşa avea să fie întotdeauna. El era Plato, iar ceilalți nu. Nici părinții săi, nici rusul, nici vechiul lui asociat Martinez, nimeni.

Funcționarul bancar din Hong Kong

închise convorbirea cu Plato şi formă alt număr. Brooklyn, New York. Era trecut de trei dimineața acolo, dar preluarea apelului avu loc imediat, de către rus, care plătea mai mult decât Plato.

Mult mai mult.

— I-am spus că banii sunt în contul lui, zise funcționarul.

— Acum inversează tranzacția, îi spuse rusul.

Funcționarul execută ordinul.

— Gata, spuse el.

— Mulțumesc, spuse rusul.

Din Brooklyn, rusul sună la un număr din Ciudad de México, un număr din interiorul unei agenții locale de aplicare a legii, cu o denumire pe care nici măcar nu

încerca s-o traducă. Îi răspunse un colonel. Rusul îi spuse că totul se desfăşura conform

planului.

— Plato e deja în avion, spuse colonelul.

A decolat cu mai bine de trei ore în urmă.

— Ştiu, spuse rusul.

579

— Vreau cincisprezece la sută, spuse colonelul.

Rusul rămase tăcut un moment. Se

prefăcea supărat. Promisese zece la sută.

Tot timpul se discutase despre o împărțire de nouăzeci-zece la sută. Dar în sinea lui se pregătise pentru optzeci-douăzeci.

Scopul lui fusese să obțină optzeci la sută

din afacerea lui Plato. Să obțină optzeci şi cinci la sută însemna un bonus neaşteptat.

Un cadou. Colonelul era un individ subțire, lipsit de ambiție. Limitat în toate

privințele. Tocmai de-aceea era doar colonel, nu general.

— Mă cam strângi cu uşa, spuse rusul.

— Asta-i situația!

— Îmi dai de înțeles că n-am de ales.

— Păi n-ai.

O lungă tăcere, doar de dragul efetului.

— OK, spuse rusul. Ai cincisprezece la sută.

— Mulțumesc, spuse colonelul.

Rusul închise şi formă din nou, Un număr despre care ştia că aparține unui celular nedetectabil situat în acel moment pe o noptieră dintr-un dormitor din Virginia. Era trecut de trei dimineața acolo, la fel ca în Brooklyn. Acelaşi fus orar. Celularul nedetectabil aparținea unui agent DEA 580

docil, care aparținea unui cumnat al prietenului unui văr al rusului. Tipul din Virginia răspunse şi rusul îi spuse că totul se desfăşura conform planului.

— Am cuvântul tău? întrebă tipul.

Rusul zâmbi în sinea lui. Politică

organizațională de cel mai înalt nivel. Tipul corupt de la DEA al cumnatului prietenului vărului îl redusese la tăcere pe omul de la DEA corupt al lui Plato şi acceptase ideea ca rusul să preia restul operațiunilor lui Plato de pe teritoriul american cu condiția să nu scoată metamfetamina guvernului din depozitul subteran din Dakota de Sud.

De fapt, dacă acea metamfetamină ar fi putut pur şi simplu să dispară cu totul, era mult mai bine. Ar fi fost prea stânjenitor pentru toată lumea. Jenant pentru că se afla acolo, jenant pentru că fusese uitată, jenant fie şi numai că exista. Chiar şi indivizii corupți au loialități

departamentale.

— Ai cuvântul meu în privința asta, spuse rusul.

— Mulțumesc, spuse omul din Virginia.

Rusul zâmbi din nou gândindu-se la

absurditatea întregii poveşti. Dar avea să

se conformeze. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Era o adevărată comoară, desigur, dar el avea 581

obiective pe termen lung. Şi nu avea cum să-i lipsească ceea ce nu i-a aparținut niciodată. Şi nu era ca şi cum ar fi plătit pentru asta.

Închise din nou telefonul şi compuse un mesaj text pe celălalt telefon, după care îl trimise.

La unsprezece mii de metri deasupra

statului Nebraska, la trei rânduri în spatele lui Plato, în scaunul 4A, un telefon dat pe modul silențios vibră o dată în buzunar, un tremur mecanic solid pe muşchiul unei coapse. Al cincilea dintre cei şase mexicani dispensabili

scoase telefonul şi se uită la ecran. Era tipul care condusese la

aerodrom maşina în care se aflase Plato. I-l arătă bărbatului de lângă el, din scaunul 4B, care era al şaselea dintre cei şase şi care stătuse cu el mai devreme pe scaunul din față al camionetei. Ambii bărbați încuviințară dând din cap. Niciunul nu spuse nimic. Nici măcar nu zâmbiră.

Amândoi erau mult prea încordați.

Mesajul spunea: *Acționați.*

Un minut mai târziu, Reacher auzi maşina lui Holland în liniştea înghețată. Auzi murmurul jos al motorului şi scrâşnetul 582

molatic al pneurilor pe gheață. Apoi motorul oprindu-se cu un oftat, portiera trântită şi zgomotul bocancilor lui Holland pe zăpadă. Auzi uşa de la intrare

deschizându-se şi-şi imagină că simte valul de aer rece venind de afară. Auzi paşii lui Holland pe coridor, după care omul sosi şi umplu cadrul uşii, gârbovit şi înfrânt, ca şi cum ar fi ajuns într-adevăr la capătul a ceva.

— Eşti sigur? întrebă Holland.

— Nicio îndoială în privința asta, spuse Reacher.

— Pentru că uneori mai pot fi în viață.

— Nu de data asta.

— Să verificăm?

— N-are rost.

— Ce-a fost?

— Nouă milimetri, între ochi. La fel ca la ceilalți doi.

— Ceva lăsat în urmă?

— Nimic.

— Deci, nu suntem mai aproape. Încă nu ştim cine e.

Reacher încuviință cu o mişcare a

capului.

— Dar ştiu cum putem afla, spuse el.

Capitolul 41

— În curând o să ningă din nou, spuse Reacher. Pista o să se acopere iar de zăpadă şi motocicliştii nu mai sunt acolo ca s-o curețe. Vremea e imprevizibilă, deci timpul e scurt. Prin urmare, Plato e pe drum, probabil chiar acum. Pentru că

trebuie să-şi scoată bijuteriile de-acolo înainte ca vânzarea să se perfecteze.

Probabil c-o să-l tragă pe sfoară pe rus şi-o să ia şi o parte din metamfetamină. Poate chiar cea mai mare parte. Are un avion mare. Bănuiesc că i-a spus omului său să

fie acolo ca să-l ajute. Aşa că omul va părăsi perimetrul la un moment dat şi se va duce acolo. Poate foarte curând. Noi trebuie doar să ajungem acolo înaintea lui.

Ne ascundem undeva şi vedem cine apare.

O să intre direct în brațele noastre.

— Aşa crezi? zise Holland.

— Sunt sigur.

— S-ar putea să aşteptăm acolo ore în şir.

— Nu cred. Plato trebuie să intre şi să

iasă. Nu-şi poate permite să rămână blocat de furtună. Cu un avion mare la sol, fără

facilități corespunzătoare, riscă să-l prindă

începutul verii aici.

— Şi de ce fel de ajutor ar avea nevoie, mă rog?

— Trebuie să fie ceva.

— O să-şi aducă oameni cu el. În

definitiv, nu trebuie decât să urce şi să

coboare o scară.

— Nu cumperi un câine ca să te-apuci să

latri singur.

— Eşti sigur?

— Vor ateriza cu ditamai avionul în

mijlocul pustietății. Cineva s-ar putea să

audă. Orice se poate întâmpla. Un polițist local e întotdeauna util.

— Şi trebuie neapărat să ne-ascundem acolo? E foarte frig.

— Frig? zise Reacher. Asta nu-i nimic.

Holland se gândi un minut. Reacher îl urmărea cu atenție. Gura lui Holland se mişca pe tăcute şi ochii îi jucau în stânga şi-n dreapta. Începu fără tragere de inimă, apoi intră direct în subiect:

— Bine, spuse el. Hai să mergem.

Trei fără cinci dimineața.

Încă o oră.

Holland se aşeză la volan. Maşina lui fără

însemne era caldă încă. Drumurile erau tot 585

înghețate şi pustii. În toiul nopții, în miezul iernii, în mijlocul pustietății. Nu mişca nimic în afară de vânt. Trecură de capătul străzii lui Janet Salter. Era părăsit. Holland stătea aplecat peste volan, prins cu centura de siguranță de scaun, cu

fermoarul gecii tras, materialul țeapăn al acestuia stingherindu-i mişcările. Reacher stătea tolănit în scaunul pasagerului, fără

centură, cu haina deschisă, cu poalele trase în față, cu mănuşile scoase şi mâinile în buzunare. Gerul erodase şi uscase făgaşele de pe drum. Roțile din față

țopăiau uşor în stânga şi în dreapta.

Lanțurile din spate huruiau şi zornăiau.

Luna era sus pe cer, aproape plină, palidă

în spatele panglicilor zdrențuite ale norilor înghețați.

— Cât timp ar trebui să rămâneți detaşați pe perimetru? întrebă Reacher.

— Nu e un timp prestabilit, răspunse Holland. O să fim anunțați de directorul închisorii.

— Cea mai bună estimare?

— Încă o oră.

— Deci, orice polițist apare înainte de asta e omul nostru.

— Dac-o să vedem vreunul.

— Eu cred că da, spuse Reacher.

586

Cotiră pe vechiul drum cu două benzi paralel cu autostrada, îndreptându-se spre vest. Opt kilometri, nici repede, nici încet.

Vânt şi gheață în aer. Apoi cotiră din nou spre nord, pe fâşia şerpuitoare lungă de treisprezece kilometri. Deodată, în fața lor apăru pista de aterizare, spectaculoasă ca de fiecare dată, impunătoare, masivă, largă, netedă, infinit de lungă în lumina farurilor, la fel de curată şi de uscată.

Holland nu încetini. Maşina troncăni la intrarea pe betonul luminat de lună, menținându-şi direcția şi viteza. În față nu era nimic altceva în afară de întunericul cenuşiu. Nicio lumină, nicio activitate.

Nimic în mişcare. Nu era nimeni acolo.

Barăcile din lemn păreau negre de la distanță, iar în spatele lor se profila clădirea din piatră, mai mare şi mai neagră.

După două sute de metri, Holland ridică

piciorul de pe accelerație, lăsând maşina să se deplaseze în virtutea inerției. Stătea tot drept în scaun, tot aproape de volan, tot cu centura prinsă, la fel de stânjenit în mişcări de materialul rigid al hainei sale.

— Unde să las maşina? întrebă el.

587

— Nu contează, spuse Reacher, care stătea în continuare tolănit, fără centură, cu mâinile în buzunare.

— Ar trebui s-o ascundem. Omul o s-o vadă. Dacă vine.

— E deja aici, spuse Reacher.

— Ce?

— Tocmai a sosit.

Maşina încetini şi se opri la treizeci de metri de primul şir de barăci. Holland rămase cu piciorul pe podea. Nu pe frână.

Maşina rămăsese în viteză. Viteza de ralanti a motorului nu reuşea să învingă

rezistența lanțurilor de zăpadă. Maşina stătea pe loc, vibrând uşor, nici în mişcare, nici inertă, la limită.

— De când ştii? întrebă Holland.

— Sigur, de trei minute, spuse Reacher.

Mai presus de o îndoială rezonabilă, cam de treizeci de minute. Retrospectiv, cam de treizeci şi una de ore. Dar atunci nu ştiam că ştiu.

— Ceva din ce-am spus?

— Lucruri pe care nu le-ai spus. Lucruri pe care nu le-ai făcut.

— Cum ar fi?

— Cel mai recent, n-ai încetinit şi n-ai stins farurile când am intrat pe pistă. Omul 588

putea să fie aici deja. Dar ştiai că nu e.

Pentru că tu eşti omul.

— Te înşeli, spuse Holland.

— Mă tem că nu, replică Reacher. Am stat o oră sub pământ mai devreme, în seara asta, şi primul lucru pe care

ar fi trebuit să-l faci când am revenit la suprafață era să suni la casa Salter. Dar n-ai făcut-o. A trebuit să-ți aduc eu aminte. A reieşit că

era OK, pentru că omul nu ajunsese la ea în acea oră. Dar tu ştiai asta dinainte, pentru că tu eşti omul. De-aia nici nu ți-a trecut prin cap să suni. Trebuia să te prefaci mai bine.

Holland nu spuse nimic.

— Am avut o discuție cu Peterson aseară, continuă Reacher. A venit la opt, când credeam că la apelul de seară la puşcărie o să iasă un om lipsă. Eram îngrijorați. Eram încordați. M-a luat deoparte şi m-a întrebat dacă sunt înarmat. I-am spus că da. I-am spus că şi doamna Salter este. Întrebări evidente, într-o situație ca asta. Tu n-ai pus acele întrebări cu o seară înainte.

Trebuia să le pui.

— Poate c-am presupus, zise Holland.

Ştiam că doamna Salter are arme în casă.

Mi-a cerut sfatul în privința muniției.

— Şi ai sfătuit-o bine. Dar trebuia să te asiguri că pistoalele alea nu erau încă în cutie în seara aia. Verbal, măcar, dacă nu şi vizual. Oricine ar fi făcut asta, în afară

de un ins care ştia sigur că nu va fi nevoie de ele.

Holland nu spuse nimic.

— Chiar la început, te-am găsit

confruntându-te cu motocicliştii ăia pe stradă. Dar, de fapt, nu erai în conflict cu ei, nu-i aşa? Îi ascultai. Primeai ordinele de la ei. O predică obişnuită de zece minute.

Plato luase o decizie. Ucide-l pe avocat, ucide-o pe Janet Salter. Motocicliştii transmiteau mesajul. Pe urmă ai auzit maşina lui Peterson în spatele tău şi ai aruncat pistolul în zăpadă, doar ca să-ți oferi un motiv pentru faptul că stătuseşi acolo prea mult timp. Pe urmă, l-ai

îmbrâncit pe unul dintre ei şi-ai început o încăierare. Toată mascarada de ochii lui Peterson. Şi ai mei, bănuiesc. Şi chestia aia cu aruncatul zarurilor? Era imposibil ca ei să fi evitat atâta timp verificările aleatorii dacă tu nu i-ai fi sunat ca să-i previi. Cu toții lucrați pentru acelaşi stăpân. De-aia i-ai şi lăsat să plece din oraş fără un cuvânt.

Holland nu spuse nimic.

590

— Apoi, mult mai târziu, eu şi Peterson te-am pus în dificultate. Ne-am înființat aici tocmai când era cel mai sigur pentru tine să scoți cheia din sobă. Ştiai unde e.

Dar nu pentru că ai fi dedus. Ți s-a spus.

Veniseşi să pregăteşti lucrurile. Dar am coborât împreună. Pentru că n-ai găsit un motiv convingător să opreşti asta să se-ntâmple. Şi uite-asa Peterson a văzut marfa la care era evident c-o să

reacționeze. Aşa că ai dat drumul la porcăria aia prin radio astfel încât, când l-ai ucis imediat după aceea, să existe şaizeci de suspecți, nu doar tu. Şi m-ai mințit şi în legătură cu Kapler. Ai încercat să mă duci într-o direcție greşită. N-au existat zvonuri legate de bani proveniți din droguri în Miami. Dac-ar fi fost, prietena mea din Virginia ar fi aflat de mult.

— Puteam să-l ucid pe Peterson aici, spuse Holland. Atunci. Sub pământ.

— Aşa e. Dar nu şi pe mine. Ştiai asta. Îți era frică de mine. Mi-ai verificat dosarul din armată. Femeia din Virginia mi-a spus.

A găsit marcajul tău pe dosar. Deci ți-ai dat seama că avocatul, Peterson şi Janet Salter erau un lucru şi că eu eram cu totul altceva. Au fost uşor de lichidat. Ai aşteptat pe drum, ai dat drumul la girofar 591

şi ai făcut semn cu mâna pe geam, iar avocatul a oprit imediat. De ce să nu oprească? Probabil că te ştia. Un şef de poliție din districtul învecinat? Poate c-ați şi luat micul dejun împreună de câteva ori.

Iar Peterson venea după tine pe oriunde te duceai. Şi Janet Salter a fost probabil încântată să te vadă. Până când ai scos pistolul.

Holland nu spuse nimic.

— Trei cartuşe goale, spuse Reacher.

Două dintre ele chiar în maşina asta, iar al treilea cules de pe podeaua lui Janet Salter. Bănuiesc că le-ai aruncat chiar în tomberoanele de gunoi de lângă secție. Să-

l sun pe bătrânul de la recepție să-l rog să

se uite?

Holland nu spuse nimic.

— Şi mai cred că al patrulea glonț e chiar acum pe țeavă, spuse Reacher. Glonțul meu. Într-un pistol neidentificabil. Poate declarat pierdut, poate un caz nerezolvat.

Sau poate că ți l-au dat motocicliştii. Vrei să-ți goleşti buzunarele ca să-mi dovedeşti că greşesc?

Holland nu spuse nimic

— Numai că glonțul o să rămână în

camera cartuşului. Pentru că eu nu sunt ca ceilalți trei. Ai ştiut asta. Ai simțit-o, poate, 592

şi pe urmă ai avut confirmarea de la armată. Aşa că te-ai purtat cu mănuşi cu mine. Aşa şi trebuie. Eu observ lucruri. Tot încerci să-mi faci felul de vreo trei ore. M-ai trimis aici, m-ai trimis colo, ai vorbit tot timpul cu mine, încercând mereu să-ți dai seama cât ştiu, fără să te grăbeşti, aşteptând momentul potrivit. Ca acum.

Când eram în secție, te-ai tot frământat.

Mai întâi n-ai vrut să mă aduci aici, pe urmă ai vrut. Pentru că ți-ai zis că s-ar putea ca momentul potrivit să se ivească

aici. Dar nu s-a ivit şi nici n-o să se ivească

vreodată. Eşti un tip isteț şi ştii să tragi cu pistolul, Holland, dar eu sunt mai deştept şi mai bun. Crede-mă. În

esență, ești doar un țărănoi bătrân și obosit. Nu faci față. Ca acum. Ai fermoarul tras, ești prins în centura de siguranță, iar eu nu sunt. Aş

putea să-ți zbor creierii înainte să apuci să

atingi pistolul. Aşa au stat lucrurile în ultimele trei ore. Nu pentru că ştiam deja cu adevărat. Ci pentru că aşa sunt eu.

Holland nu spuse nimic.

— Dar ar fi trebuit să ştiu, spuse Reacher.

Ar fi trebuit să ştiu de-acum treizeci şi una de ore. Prima dată când a sunat sirena. Era chiar în fața ochilor mei. Nu puteam să

înțeleg cum de m-a văzut individul fără ca 593

eu să-l văd pe el. Şi doar am ştiut că va trebui să vină cu o maşină, pe stradă, venind din fața casei. Din cauza frigului. Şi a făcut exact aşa. Şi l-am văzut. Te-am văzut pe tine. La un minut după ce toți ceilalți au plecat, ai apărut tu. Îndrăzneț, încrezător, iute şi relaxat, cu maşina, din fața casei. Veniseşi s-o ucizi pe Janet Salter.

— Venisem s-o păzesc.

— Mă tem că nu. Revolta putea să dureze câteva ore. Chiar zile. Tu ai spus-o. Dar ai lăsat motorul pornit.

Holland nu spuse nimic şi Reacher

continuă:

— L-ai lăsat pornit pentru că plănuiai să

intri şi să ieşi rapid. Te-ai gândit că-ți poți permite să întârzii la închisoare. Cum ai întârziat şi-n noaptea asta, probabil. Dar m-ai găsit în casă. Ai fost surprins când m-ai văzut. Aveai nevoie de timp de gândire.

Aşa că ai zăbovit, măcinat de gânduri contradictorii. Eu şi doamna Salter am crezut că erai frământat de cele două

îndatoriri conflictuale. Dar de fapt tu încercai să-ți dai seama dacă aveam la centură unul dintre pistoalele doamnei Salter şi, în caz afirmativ, dacă puteai să

tragi mai repede decât mine. Ai ajuns la 594

concluzia că aveam pistolul şi că nu erai în stare să tragi înaintea mea. Ai hotărât să

încerci din nou în altă zi. Sunt sigur că

Plato a fost supărat din cauza asta.

Probabil că era foarte nerăbdător. Dar până la urmă ai făcut ce ți-a cerut.

Holland rămase tăcut vreme îndelungată.

Apoi spuse:

— Ştii şi de ce, nu-i aşa?

— Da, spuse Reacher.

— Cum?

— Mi-am dat seama în final. I-am văzut poza în biroul tău. Seamănă perfect cu mama ei.

— Atunci, înțelegi.

— Nu era prizonieră. Au încercat fără

prea multă convingere s-o ascundă, dar fata era acolo de bunăvoie. Asta mi-a fost limpede. Cred că-i plăcea acel stil de viață.

— Ceea ce nu o făcea mai puțin

vulnerabilă.

— N-ai nicio scuză. Existau alte metode de rezolvare a problemei.

— Ştiu, spuse Holland. Îmi pare rău.

— Asta-i tot? Trei morți şi tu-mi spui că-ți pare rău?

Holland nu răspunse. Rămase nemişcat încă un moment. Deodată ridică piciorul de pe podea şi călcă accelerația. Maşina țâşni 595

înainte. Beton uscat sub roți, motorul V-8

mare, eşapament dublu, cuplu de torsiune din belşug, suspensie rezistentă, înclinare redusă, osia din spate

rapidă, capabilă să

atingă suta în ceva mai mult de opt

secunde. Reacher se pomeni aruncat în spătarul scaunului. Erau la doar treizeci de metri de peretele lateral al barăcii.

Nouăzeci de paşi. Atât. Peretele luminat de farurile puternice umplea parbrizul, venind direct spre ei. Motorul urla.

După zece din cei treizeci de metri, Reacher scosese pistolul din buzunar.

După douăzeci, vârâse gura ţevii în

urechea lui Holland. Înainte de impact, îşi strecură mâna pe după scaunul lui Holland, ţinându-şi braţul rigid şi umărul blocat.

Botul maşinii lovi ca un baros peretele din lemn. Airbagurile explodară. Parbrizul se sfărâmă. Roţile din faţă ale maşinii ricoşară de podeaua barăcii şi întreaga maşină se înălţă în aer. Bara de protecţie din faţă lovi un cadru de pat şi-l împinse în soba de parafină. Soba se desprinse din ţevi şi se rostogoli ca un butoi, iar maşina căzu la sol şi-şi continuă înaintarea, lovind din nou patul şi strivindu-l de patul următor, de peste culoar. Bara de deasupra parbrizului lovi burlanul desprins al sobei, 596

îndoindu-l cu un scrâşnet, iar capătul liber al acestuia hârjâi pe toată lungimea acoperişului maşinii, după care vehiculul ajunse pe de-a-ntregul în baracă,

continuând să se deplaseze cu viteză, lanţurile de pe roţile din spate izbind şi tocând podeaua de lemn. Reacher îl izbi pe Holland cu bocancul în genunchi, forţândul să mişte piciorul de pe acceleraţie.

Maşina strivi două paturi lipite de peretele îndepărtat şi ieşi la lumina lunii, aterizând dur cu botul în jos, pe jumătate ieşită din baracă, într-o învălmăşeală de cadre metalice de paturi şi panouri de placaj răsturnate. Ambele faruri erau stinse şi de sub capotă se auzeau tot felul de

clănțănituri şi scrâşnete. Componentele supuse la eforturi şuierau, fâsâiau şi ticăiau. Peste tot în jur se împrăştiaseră

praf şi aşchii de lemn, iar aerul înghețat năvălea ca un şuvoi prin geamul spart.

Țeava pistolului lui Reacher rămăsese lipită de urechea lui Holland.

Reacher stătea drept în scaun, prins de spatele scaunului lui Holland. Airbagul de pe partea lui-se umflase în umărul lui, după care se fleşcăise.

— Ți-am zis, Holland, că nu faci față.

Holland nu-i răspunse.

597

— Ai stricat maşina, spuse Reacher. Cum mă mai întorc în oraş?

— Ce-o să faci cu mine? întrebă Holland.

— Să facem o plimbare. Ține-ți mâinile la vedere.

O *să am timp din belşug pentru citit,*

spusese Janet Salter, *după ce-o să se*

termine agitația asta.

Cine seamănă vânt culege furtună.

Coborâră din maşina distrusă în ger şi vânt şi o luară pe aleea îngustă ce separa cele două şiruri de barăci. Holland mergea înainte, urmat de Reacher care ținea relaxat şi în poziție joasă vechiul pistol de calibru 38 cu şase gloanțe. Era cel pe care Janet Salter îl ținuse în buzunar atâtea ore.

— Vorbeşte-mi despre Plato, spuse

Reacher.

Holland se opri, se întoarse şi spuse:

— Nu l-am întâlnit niciodată. Totul a fost la telefon sau prin intermediul

motocicliştilor.

— E chiar atât de rău pe cât pare?

— Mai rău.

— Ce trebuia să se-ntâmple în noaptea asta?

598

— Exact cum ți-ai dat seama. Vine să-şi ia bijuteriile şi să fure o parte din

metamfetamină.

— Şi tu urma să-l ajuți?

— Da, trebuia să fiu aici. I-am adus ceva echipament şi cheia pentru uşă.

— OK, spuse Reacher.

Apoi ridică pistolul, apăsă trăgaciul şi-l împuşcă pe Holland între ochi. Simți în mână micul recul al armei şi zgomotul glonțului, care se auzi la fel cum suna de fiecare dată un 38 cu încărcătură de 158

grain afară, în aerul rece şi silențios, ca un cârâit întrerupt în rafală, care se împrăştie peste terenul întins şi muri repede, neavând în ce să ricoşeze. Holland se prăbuşi cu un foşnet zgomotos de nailon greu şi rigiditatea hainei îl propti întors pe jumătate, lăsându-l întins pe un umăr şi cu fața întoarsă spre lună. Treizeci şi opt de sutimi de țol însemnau ceva mai mult decât nouă milimetri, aşa încât al treilea ochi din fruntea lui era puțin mai mare decât fusese cel din fruntea lui Janet Salter, dar şi fața lui era ceva mai mare, aşa încât efectul general era proporțional.

Thomas Holland, *requiescant in pace.*

599

Corpul şefului de poliție se stabiliză, sângele începu să curgă şi telefonul începu să-i sune în buzunar.

600

Capitolul 42

Reacher găsi telefonul la al treilea apel.

Era în haina lui Holland, în buzunarul de la piept. Era călduț. Reacher apăsă butonul verde, duse aparatul la ureche şi spuse:

— Da?

— Holland?

Practic, un zbieret. O conexiune proastă, un zgomot de fond foarte puternic, accent hispanic, nazal şi deloc grav.

Un bărbat scund.

Plato.

Reacher nu-i răspunse.

— Holland?

— Da, spuse Reacher.

— Mai avem cincisprezece minute. Avem nevoie de lumini de aterizare.

După care convorbirea încetă brusc.

Avem? Câți sunt? *Lumini de aterizare?* Ce lumini de aterizare? Reacher rămase

nemişcat o secundă. Nu văzuse nicio sursă

de curent electric pe pistă. Nu văzuse nicio lentilă de sticlă umflată pe lungimea acesteia. Era doar o suprafață plată din beton. Era posibil ca farurile maşinii Crown Vic să fi fost cele care urmau să

601

îndeplinească misiunea asta, caz în care Plato o cam încurcase, pentru că ambele faruri se spărseseră. Dar, pe de altă parte, lumina farurilor nu putea să bată trei kilometri. Nici dacă becurile erau cu halogen şi pe faza lungă.

Cincisprezece minute.

Acum, paisprezece şi un pic.

Reacher puse telefonul în buzunar şi apoi controlă restul buzunarelor lui Holland.

Găsi cheia în formă de T de la clădirea din piatră şi un pistol Glock 17 vechi şi zgâriat.

Pistolul neidentificabil. Erau paisprezece gloanțe în încărcător şi unul în cameră.

Glonțul lui.

Puse cheia şi Glock-ul în buzunar şi luă

din tocul lui Holland un alt Glock. Pistolul oficial. Era mai nou. Cu încărcătorul plin.

Îşi puse mănuşile, strânse în pumn gulerul cămăşii, gulerul hainei şi gulerul gecii lui Holland şi târî cadavrul în cea mai

apropiată baracă. Îl lăsă să cadă în mijlocul podelei. După care se întoarse repede la maşină.

Treisprezece minute şi ceva.

Maşina era aplecată în spate, jumătate afară, jumătate în baracă. Se strecură pe lângă flancul maşinii şi prin gaura din 602

peretele sfărâmat. Stând pe locul în care fusese soba, deschise portbagajul.

Tot felul de chestii acolo. Dar împărțite în trei categorii de bază: obiectele normale pentru o maşină, acolo unde Compania Ford Motor plănuise să le aşeze,

echipamentul obişnuit pentru polițişti în tăvi de plastic şi apoi alte lucruri aruncate peste celelalte. În prima categorie: roata de rezervă şi un cric-foarfecă. În a doua categorie: o vestă fluorescentă de trafic, patru torțe de semnalizare, trei conuri de trafic băgate unul în altul, o trusă de prim-ajutor, o lădiță verde pentru obiecte mărunte, două prelate, trei role de bandă

galbenă pentru locul crimei, o pungă cu cârpe albe, o casetă pentru un pistol. În a treia categorie, un colac de frânghie unsuroasă, un troliu cu scripeți şi trepied, cutii nedesfăcute cu saci de gunoi mari şi rezistenți.

Nimic care să semene nici măcar pe

departe cu nişte lumini de aterizare.

Douăsprezece minute şi-un pic.

Îşi imagina scena din perspectiva

pilotului. Un avion de linie, Boeing 737, coborând, apropiindu-se, având în faţă şi jos tundra întunecată, albastră-cenuşie în lumina lunii. Vizibilă într-o oarecare
603

măsură, dar uniformă, lipsită de trăsături distinctive. Pilotul dispunea sigur de navigaţie GPS, dar avea nevoie de ajutor de la sol. Asta era limpede. Dar nu s-ar fi aşteptat la vreuna dintre chestiile standard aprobate de Administraţia Federală a Aviaţiei. Şi asta era limpede. Nimic nu avea să se execute ca la carte.

De ce ar fi avut nevoie?

De ceva improvizat, evident.

Nişte focuri, poate?

Piloţii de bombardiere din al Doilea Război Mondial care aterizau în ceaţa din estul Angliei erau ghidaţi de şanţuri paralele lungi umplute cu benzină şi cărora li se dădea foc. Avioanele mici care aduceau la sol agenţi secreţi în Europa ocupată căutau terenuri cu câte trei focuri de tabără aranjate în formă de L.

Oare Holland trebuia să aprindă nişte focuri?

Unsprezece minute şi ceva.

Nu, nu focuri.

Reacher trânti capacul portbagajului şi împinse cu piciorul resturile din spatele maşinii. Se duse în faţă şi îndepărtă

cadrele de paturi încâlcite sub bara de protecţie şi aruncă de pe capotă bucăţile de placaj. Motorul încă mergea. Mirosea a 604

ulei încins şi rulmenţii clănţăneau zgomotos. Se întoarse, deschise portiera şoferului, se lăsă pe scaunul lui Holland şi trecu transmisia maşinii pe Marşarier.

Apăsă accelerația, maşina se smuci,

tremurând din încheieturi, şi se trase înapoi pe traiectoria pe care venise. Trecu de gaura din peretele îndepărtat, traversă

podeaua şi ieşi prin gaura din peretele apropiat. Ajunse pe sol şi Reacher roti volanul şi trecu levierul pe Mers,

îndreptându-se spre colțul nord-estic al pistei. Colțul din dreapta sus, din

perspectiva Boeingului. Frână, opri maşina, coborî şi deschise din nou portbagajul, de unde scoase cele patru torțe de

semnalizare roşii aflate într-o tavă de plastic. Aruncă din mers trei dintre ele pe scaunul din dreapta şoferului şi o înfipse pe a patra în beton. Torța se aprinse automat şi începu să ardă violent. Ca un bulgăre de păpădie stacojie. Vizibilă de departe de la sol, probabil şi mai de departe din aer.

Se urcă din nou în maşină şi se îndreptă

spre colțul opus. Colțul din stânga sus. Nu avea faruri, dar lumina lunii îi ajungea. La limită. O sută de metri. Folosi a doua torță.

Apoi porni să străbată porțiunea dreaptă

605

de trei kilometri. Deloc distractiv. Sticla parbrizului dispăruse şi vântul bătea nemilos. Iar maşina era lentă. Şi se mişca tot mai încet. Dădea senzația că se va opri în curând. Mirosea a ulei ars. Motorul zdroncănea şi vibra. Indicatorul de

temperatură de la bord urca hotărât spre roşu.

Nu era bine.

Nouă minute şi-un pic.

Trei kilometri ar fi trebuit să dureze două

minute, dar maşina rănită avu nevoie de peste patru. Reacher înfipse a treia torță în colțul sud-vestic. În stânga jos, din punctul de vedere al pilotului. Se urcă din nou în maşină. Dădu înapoi, întoarse volanul, porni spre ultimul colț. Maşina începu să

trepideze incontrolabil. Începea să-şi piardă toată puterea. Acum termometrul înțepenise la capătul scalei. De sub capotă

ieşeau aburi şi nori groşi de fum negru.

Încă o sută de metri. Asta mai rămăsese.

Un singur colț.

Maşina parcurse cincizeci de metri şi muri. Se opri în loc şi refuză să meargă mai departe, şuierând inertă, exact la mijlocul laturii sudice a pistei. Transmisia se dusese, sau presiunea uleiului, sau apa, sau ceva, sau totul.

606

Reacher coborî şi străbătu în fugă restul distanței.

Înfipse ultima torță şi se dădu puțin înapoi.

Luminile stacojii din cele patru colțuri erau mult mai puternice decât orice

altceva din jur. Şi, reflectându-se de troienele de zăpadă împinse de pluguri pe margini, erau de două ori mai luminoase.

Potrivite, de pe puntea de pilotaj a Boeingului. Privind înainte şi în jos, dintr-un unghi oblic, nu încăpea nicio îndoială cu privire la forma şi poziția pistei de aterizare. Maşina era întunecată şi oprită

chiar la mijlocul marginii apropiate a pistei, dar nu era un obstacol mai rău decât un gard de aeroport.

Două minute şi ceva.

Misiune îndeplinită.

Atât doar că Reacher se afla la trei kilometri de locul în care ar fi trebuit să fie şi era o noapte cam geroasă pentru

o plimbare pe jos. Însă era destul de sigur că

avea să fie nevoit să meargă pe jos. Era destul de sigur că avea să fie dus cu maşina, dacă voia, într-un timp nu foarte îndelungat. Poate chiar înainte să înghețe.

Ceea ce era bine. Atâta doar că, potrivit informațiilor lui curente, era foarte 607

probabil ca maşina să-l ducă la clădirea de piatră ceva mai târziu după ce Plato va fi ajuns acolo. Ceea ce nu era bine. Nu era bine deloc. Şi nici pe departe ceea ce intenționase.

Planurile se duc pe copcă de îndată ce s-

a tras primul foc.

Se grăbi să ajungă prin aerul înghețat la maşina moartă şi, rezemându-se de ea, privi cerul nopții către sud.

Şi aşteptă.

După un minut, Reacher văzu lumini

deasupra orizontului. Ca nişte stele care nu erau stele. Scântei electrice punctiforme care pluteau în aer, licăreau şi creşteau, dansând un pic, în sus şi-n jos, dintr-o parte în alta. Luminile trenului de aterizare al avionului, desigur, apropiindu-se, cam la cincisprezece kilometri depărtare.

Apoi văzu şi lumini sub linia orizontului.

Mai gălbui, mai slabe, îndreptate spre sol, mai puțin stabile, săltărețe şi deplasânduse mult mai lent. Faruri. Un vehicul rutier.

De fapt, două, unul după celălalt pe drumul şerpuitor mărginit de zăpadă, venind lent spre pistă, cam cu cincizeci de kilometri la oră şi aflate cam la opt kilometri

depărtare.

608

Maşinile lui.

Aproape, dar nu îndeajuns de aproape.

Rămase rezemat de maşină în frig,

aşteptând şi privind.

Boeingul ajunse primul. La început mic şi silențios, se făcu tot mai mare şi mai gălăgios. Sosi la joasă înălțime, cu aripile de susținere ample, un vârtej de căldură

dedesubt, vaietul asurzitor al motoarelor şi fasciculele de lumină care sfâşiau

întunericul. Avea botul ridicat şi trenul de aterizare jos, cu roțile din spate atârnând mai jos decât cele din față, ca ghearele unei uriaşe păsări de pradă gata să

coboare brusc şi să înşface maşina

avariată aşa cum un vultur răpeşte un miel. Reacher se lăsă în jos şi avionul îi trecu chiar pe deasupra capului, imens şi aproape suficient de aproape cât să poată

fi atins, iar aerul răscolit şi zgomotul înspăimântător lăsat în urmă aproape că-l culcară la pământ. Se îndreptă, se întoarse şi privi peste acoperişul maşinii cum avionul pluti în aer parcă stând pe gânduri, o sută de metri, două, trei şi deodată

ateriză hotărât cu un țipăt zgomotos de pneuri şi un norişor de fum negru, după

care botul matahalei se lăsă în jos şi 609

avionul îşi continuă înaintarea repede şi fără ezitare până când reversoarele intrară

în funcțiune şi-l încetiniră într-un țipăt asurzitor.

Reacher se întoarse cu fața spre sud.

Cele două vehicule continuau să se

apropie de el. Înaintau încet şi prudent pe şoseaua luminată de lună, prudent din cauza curbelor, a gheții şi a suprafeței înşelătoare, dar implacabil, un convoi în miniatură având o destinație în minte.

Fasciculele farurilor se clătinau la dreapta şi la stânga, săltau în sus, apoi se lăsau în jos. Primul vehicul era un camion ciudat cu cadru deschis, cu un colac mare de furtun gros flexibil înfăşurat pe un mosor aflat imediat în

spatele cabinei, urmat de o pompă încorporată într-un cadru pătrat din oțel, şi apoi un al doilea colac pe un alt mosor. Vehiculul aflat în spatele lui avea cam aceeaşi formă şi dimensiuni, dar în spatele cabinei se afla un rezervor mare şi alb, şi o cupă aflată la capătul unui braț

telescopic pliat şi prins de platformă

pentru drum.

Primul camion era vopsit în culorile companiei Shell Oil.

Avea scris pe grilă cuvântul *Isuzu.* În buletinul statal informativ se spunea: *o*

610

pompă Isuzu seria N şi un camion de

degivrare furat de doi angajați fugari de la

un aerodrom comercial la est de Rapid

City. Furat la ordinele lui Plato, probabil, astfel încât avionul lui să poată fi realimentat din rezervorul subteran, pentru ca apoi să poată decola în condiții de siguranță.

Reacher se desprinse de flancul maşinii şi aşteptă. Farurile camionului cu pompa îl prinseră în raza de acoperire şi maşina încetini, farurile trecură scurt pe faza lungă, după care camionul se opri în loc.

Preț de o secundă, Reacher deveni

conştient de pantalonii lui negri, de căciula kaki şi haina maro. Geaca era veche, dar tot arăta ca un obiect vestimentar din dotarea Patrulei Autostrăzii. Iar Crown Vicul mort era parcat transversal, ca şi cum ar fi blocat accesul pe pistă. Şi nimeni nu foloseşte maşini Crown Vic simple în afară

de forțele polițieneşti. Dar tipii din Rapid City ştiau probabil că un polițist corupt avea să-i aştepte acolo, pentru că, după o scurtă pauză, camionul cu pompa se puse din nou în mişcare, urmat îndeaproape de maşina de degivrare. Reacher ridică mâna, parțial în semn de salut, parțial ca un semnal de oprire în trafic şi, după un 611

minut, şedea la căldură în cabina camionului cu pompă, mergând pe pistă

spre ceea ce îl aştepta la celălalt capăt.

Trei şi douăzeci şi şapte de minute

dimineața, încă douăzeci şi opt de minute.

612

Capitolul 43

Avionul efectuase manevra de taxi,

întorsese şi parcase cât mai aproape de primul şir de barăci. De aproape, părea gigantic, pe înălțime, pe lățime şi pe lungime, în repaus temporar în mijlocul pustietății, impunător în preajma clădirilor tăcute din spatele lui, fâşâind şi şuierând, o prezență activă şi vie într-un peisaj pasiv şi înghețat. Motoarele continuau să se rotească zgomotos şi luminile roşii de pe burta lui continuau să se aprindă

intermitent, în vreme ce uşa din față era deschisă larg. Interiorul era iluminat. O

scară din aluminiu din cele folosite de zugravi fusese întinsă de la cabină până la suprafața pistei. Părea subțirică, firavă şi neînsemnată în preajma avionului uriaş.

La sol erau şapte bărbați. Sau un grup ce părea alcătuit din şase bărbați şi un băiețel. Nu aveai cum să-l confunzi pe Plato. Înalt de un metru şi cincizeci de centimetri, dar valoarea aceasta abstractă

nu reuşea să redea realitatea. Avea

greutatea, constituția şi musculatura unui bărbat corpolent, rigiditatea, postura şi 613

mişcările asemenea, dar o statură de copil.

Nu era un pitic. Nu era o anomalie.

Membrele, trunchiul, gâtul şi capul erau rezonabil de bine proporționate. Era ca un fundaş din liga americană de fotbal cu dimensiunile reduse cu exact douăzeci şi cinci la

sută. Asta era tot. Era un tip dur în miniatură. Ca o jucărie.

Părea să aibă undeva între patruzeci şi cincizeci de ani. Purta o canadiană neagră, o căciulă neagră din lână pe cap şi mănuşi negre. Se vedea că-i este foarte frig. Cei şase bărbați care-l însoțeau erau mai tineri. La treizeci şi ceva de ani, poate.

Erau îmbrăcați la fel ca el. Geci negre, căciuli negre, mănuşi negre. Erau bărbați hispanici de dimensiuni normale, spanioli, nu indieni, nici prea scunzi, nici prea înalți, părând că suferă de frig şi ei.

Camionul cu pompă ocoli şi parcă

aproape de aripa Boeingului, iar camionul de degivrare parcă în spatele lui. Ambii şoferi coborâră. Nu avură nicio reacție vizibilă la temperatura extremă. Erau băieți din Rapid City. Ştiau ce-nseamnă

frigul. Aveau şi ei hainele potrivite.

Amândoi erau albi, de înălțime medie şi slabi. Oameni obişnuiți cu munca, cu rădăcini rurale, reduşi la elementele 614

esențiale. Brațe, picioare, capete şi trunchiuri. Probabil că aveau treizeci de ani, dar arătau de patruzeci. Abia plecați de două generații de la țară.

Reacher rămase în scaun un moment, la adăpost de frig, urmărind scena.

Plato se mişca în interiorul unui cordon aproximativ, format de cei şase indivizi.

Niciun motiv real pentru asta. Poate obişnuința, poate aparențele. Iar Plato şi oamenii lui erau înarmați. Cu toții aveau automate Heckler & Koch MP5K atârnate de gât cu curele din nailon. Arme scurte şi butucănoase, negre şi periculoase.

Încărcătoare cu treizeci de gloanțe. Armele se sprijineau semețe şi proeminente pe hainele pufoase. Paturile la dreapta, țevile spre stânga. Toți cei şapte bărbați erau

dreptaci. Toți cei şapte bărbați aveau şi rucsacuri. Din fâş negru. Rucsacurile păreau goale în cea mai mare parte în afară de ceva care atârna greu la fund.

Lanterne, presupuse Reacher. Pentru

coborârea în subteran. Şi încărcătoare de rezervă, probabil. Pentru arme.

Întotdeauna era bine să le ai. Pe foc automat, treizeci de gloanțe ieşeau pe țeava unui MP5 în două secunde scurte.

615

Pistol automat cu țeava scurtă. Cel mai bun prieten al fabricanților de gloanțe.

Reacher coborî din cabina camionului cu pompă, în frig şi vânt. Băieții din Rapid City n-aveau nicio problemă, dar toți cei şapte mexicani dârdâiau serios. Pe chipurile lor se citea că pur şi simplu nu le venea să

creadă. Plecaseră pe o vreme călduță

ştiind că se îndreaptă spre un loc friguros, dar una e să înțelegi cuvântul şi cu totul alta să simți pe pielea ta senzația. Arma lui Plato îi juca uşor pe piept pentru că-

tremura din toate încheieturile. Se mişca în cercuri mici şi bătea din picioare. Dar era posibil ca mişcările lui să fi fost parțial cauzate şi de iritare. Fără doar şi poate, era încordat. Fața lui tuciurie avea o expresie dură şi gura era strâmbată de o grimasă.

Băieții din Rapid City nu interpretară

corect semnele.

Tipul care condusese camionul cu pompa se apropie, desfăcu brațele şi afişă un zâmbet pe care îl considera cu siguranță

plin de şiretenie.

— Iată c-am venit, spuse el.

O afirmație mai mult decât evidentă.

Plato îi aruncă o privire lipsită de expresie şi zise:

— Şi?

— Vrem mai mulți bani.

Un plan, de bună seamă. Pe care era clar că-l discutase şi-l convenise cu partenerul său. O discuție într-un bar. Ideea păruse irezistibilă, la a treia bere. Sau la a patra, îi arăți fraierului prada, după care o tragi înapoi şi-i ceri mai mult.

Nu se putea să dea greş.

— Ce înseamnă „mai mulți”?

O engleză bună, cu un uşor accent, uşor încetinită şi nedesluşită din cauza feței înghețate şi a vuietului de avion din fundal.

Şoferul camionului cu pompa era obişnuit să vorbească peste zgomotul avionului.

Doar lucra la un aeroport.

— Încă o dată pe-atât, spuse el.

— Adică, dublu?

— Te-ai prins.

Ochii lui Plato trecură peste trei dintre oamenii săi şi se opriră la al patrulea.

Întrebă în spaniolă, frigul făcându-l să

pronunțe cuvintele îndeajuns de lent ca Reacher să le înțeleagă.

— Ştii cum să lucrezi cu echipamentul ăsta?

— Cred că da, spuse al patrulea individ.

— Crezi sau ştii?

— Am mai lucrat înainte. Cu combustibilul, adică. De multe ori. Cu degivratorul, nu prea. N-a fost nevoie de aşa ceva. Dar cât de greu poate să fie? E

doar un spray pentru aripi.

— Da sau nu?

— Da.

Plato se întoarse spre băieții din Rapid City. Își puse mâinile înmănușate pe armă, o ridică și-i mitralie pe amândoi în piept.

Pur și simplu. Pe foc automat. Mai întâi pe unul, apoi pe celălalt. Două rafale scurte, abia separate în timp. Câte nouă sau zece gloanțe de fiecare. Un ritm ciclic imposibil de rapid. Zgomot asurzitor. Un flash la gura țevii dogoritor, vivace, lung de treizeci de centimetri. Un șuvoi neîntrerupt de carcase din alamă ejectate, care se împrăștiară pe jos. Cei doi indivizi se prăbușiră într-o ceață de sânge țâșnind din trupurile lor sfâșiate și-ntr-un nor de fulgi din gecile lor rupte, mai întâi prima, apoi imediat a doua, rămânând cu niște găuri însângerate în piept mari cât să bagi pumnul în ele. Căzură unul lângă celălalt, morți înainte să fi atins solul, cu inimile spintecate. Se prăbușiră și rămaseră

imediat nemișcați, două movile mici de cârpe și carne, aproape una de cealaltă.

Vântul împrăștie rapid fumul de pușcă și se stinse zgomotul brusc, înlocuit de vaietul motoarelor de avion, grav și constant.

La șase metri deasupra lor, pilotul se uita în jos pe ușa Boeingului.

Reacher era impresionat. Rafale lungi, strâns grupate. Un excelent control al trăgaciului, țintire foarte bună, iar țeava nu se ridicase deloc. Și pe deasupra cu mănuși. Plato mai făcuse lucrul ăsta înainte. Nu încăpea nicio îndoială în privința asta.

Nimeni nu spuse nimic.

Plato își mișcă degetul mare, trase de piedică și încărcătorul parțial golit căzu cu un clinchet pe beton.

Apoi ținu palma întinsă şi aşteptă. Tipul cel mai apropiat de el se grăbi să caute în rucsacul lui Plato şi să scoată de-acolo un încărcător nou. Îl puse în palma lui Plato, care-l introduse în locaş, trase de el ca să verifice că fusese bine prins, apoi se întoarse spre Reacher.

— Tu trebuie să fii Holland, zise el.

— Da, spuse Reacher.

— În sfârşit, ne întâlnim.

— Da.

— De ce nu e uşa deschisă şi

echipamentul pregătit?

619

Reacher nu-i răspunse. Se gândea: care echipament?

— Fiica ta e încă sub controlul meu direct, ştii asta, spuse Plato.

— Unde e? întrebă Reacher.

— A plecat cu ceilalți. Îşi trăieşte visul.

— E bine?

— Deocamdată. Dar amenințarea mea la adresa ei rămâne în picioare.

— Mi s-a stricat maşina, zise Reacher.

Echipamentul a rămas în portbagaj.

— Unde ți-e maşina?

— La celălalt capăt al pistei.

Plato nu răspunse imediat. Semnul unui şef bun. N-are niciun rost să te-agiți pentru lucruri care nu pot fi schimbate. Se întoarse spre unul dintre oamenii săi şi-i spuse în spaniolă:

— Ia camionul de degivrare şi adu

echipamentul de care avem nevoie din maşina lui Holland.

Tipul plecă spre cabina degivratorului şi Plato se întoarse spre Reacher.

— Unde-i cheia de la clădire? întrebă el.

Reacher o scoase din buzunar şi o ținu ridicată. Plato trecu prin cordonul uman.

Reacher repetă în minte două mişcări posibile. Să-i bage cheia în ochi lui Plato sau s-o lase să cadă şi să-i aplice un 620

upercut masiv în bărbie, după care să-i frângă gâtul plăpând.

Nu făcu niciuna, nici alta. Plato avea chiar în spatele lui cinci automate MP5K.

Într-o fracțiune de secundă, şaptezeci şi cinci de cartuşe de nouă milimetri ar fi în aer. Cele mai multe dintre ele îşi vor rata ținta. Dar nu toate.

Camionul de degivrare se urni din loc.

Plato se apropie de Reacher. Creştetul capului îi ajungea la sternul lui Reacher.

Bărbia era la acelaşi nivel cu betelia pantalonilor lui Reacher. Un ins mărunt. Un tip dur în miniatură. O jucărie. Reacher reevaluă ideea unui upercut. Proastă idee.

Era aproape imposibil să lanseze o lovitură

de la o înălțime atât de mică. Mai bine-i trântea vertical un cot în creştet.

Sau îl împuşca.

Plato luă cheia.

— Acum, dă-ți haina jos, spuse el.

— Ce? zise Reacher.

— Dă-ți haina jos.

— De ce?

— Te contrazici cu mine?

Şase mâini pe şase pistoale automate.

— Îți pun o întrebare, spuse Reacher.

— Tu şi cu mine mergem jos, zise Plato.

— De ce eu?

621

— Pentru că tu ai mai fost acolo. Niciunul dintre noi n-a mai fost. Eşti ghidul nostru local.

— Pot să merg jos şi cu haina pe mine.

— E-adevărat. Dar eşti în haine civile.

Prin urmare, n-ai centură pentru pistol.

Vremea e friguroasă şi haina ta se închide în față. Prin urmare, ai pistoalele în buzunarele exterioare. Sunt un tip deştept.

Prin urmare, nu vreau să intru într-un mediu nefamiliar cu un adversar înarmat.

— Eu sunt adversarul tău?

— Sunt un tip deştept, spuse Plato.

Presupunerea sigură e că toți ceilalți îmi sunt adversari.

— E frig, obiectă Reacher.

— În mormântul fetei tale va fi şi mai frig, spuse Plato.

Şase mâini pe şase pistoale automate.

Reacher îşi desfăcu fermoarul hainei. O

dezbrăcă şi o lăsă să cadă. Lovi solul cu un clănțănit înăbuşit. Pistoalele dock, Smith, cutia cu cartuşe, celularul. Plastic, metal şi carton. Treizeci şi patru de grade sub zero.

Bătea vântul. Un pulover din bumbac. În câteva secunde, dârdâia mai rău decât oricare dintre ceilalți.

Plato rămase nemişcat. Reacher se gândi că n-avea să treacă mult până când

622

camionul de degivrare avea să se întoarcă, iar şoferul avea să descrie Fordul hârbuit.

Prin urmare, în scurt timp cineva avea să

se uite de-a lungul şirului şi să găsească

baraca deteriorată. În scurt timp cineva avea să caute şi în celelalte barăci. În scurt timp, cineva avea să înceapă să pună

întrebări dificile.

Era timpul să plece.

— Hai să mergem, spuse el.

Patru fără douăzeci şi şapte de minute dimineața.

Încă douăzeci şi două de minute.

Capitolul 44

Porniră spre clădirea din piatră, şapte bărbați în şir indian, o mică procesiune ciudată. Primul era Plato, un metru

cincizeci înălțime, apoi Reacher, un metru nouăzeci şi cinci, urmați de cinci dintre oamenii lui Plato, toți cam la jumătatea distanței dintre cele două extremități. Al şaselea om al lui Plato era încă la o distanță sigură, în camionul de degivrare, jefuind maşină moartă a lui Holland.

Clădirea din piatră îi aştepta tăcută şi indiferentă în lumina lunii, aşa cum stătuse cincizeci de ani lungi. Piatra, ardezia, ferestrele oarbe, hornurile, malurile şi ornamentele şi detaliile.

Porticul, uşa din oțel.

Plato vârî cheia în broască. O răsuci.

Încuietoarea se deschise. Apoi Plato rămase nemişcat şi aşteptă. Reacher

înțelese indiciul. Apăsă mânerul la un unghi de şaizeci de grade, precis şi fizic, ca la un seif de bancă. Trase de uşă pe un arc de cerc scurt. Balamalele scârțâiră. Păşi în spatele ei şi o deschise până la capăt, aşa cum împingi un camion.

Stând pe loc, Plato ridică mâna cu palma în sus. Omul din spatele lui se apropie şi, căutând în rucsac, scoase o lanternă, pe care o aşeză în palma lui Plato, aşa cum o asistentă din sala de operații aşază

instrumentele în mâna chirurgului. Plato o aprinse, o transferă în cealaltă mână şi pocni din degete, arătând spre Reacher.

Tipul din spatele lui îşi dădu rucsacul jos de pe umăr şi, scoțând din el lanterna, i-o întinse lui Reacher.

Era un Mag-lite cu patru baterii. Din Ontario, California. Standardul de aur de facto pentru iluminatul portabil.

Construcție din aliaj. De nădejde şi practic indestructibilă. Reacher o aprinse. Plimbă

fasciculul prin camera de beton goală.

Nicio schimbare.

Locul era exact aşa cum îl lăsaseră el şi cei doi bărbați morți cu mai bine de patru ore şi jumătate în urmă. Capul de scară

circular, cele două conducte de ventilație neterminate ieşite din podea. Aerul uscat şi stătut, adierea de vânt, mirosul de temeri vechi, de mult uitate.

— După dumneata, domnule Holland,

spuse Plato. Ceea ce-l dezamăgi puțin pe Reacher. Rămăsese fără haină, dar îşi păstrase bocancii. Cochetase cu ideea de 625

a-l lăsa pe Plato să coboare primul şi apoi să-i trântească un călcâi în cap după ce coborau vreo treizeci de metri.

Dar, evident, aşa se gândise şi Plato. Un tip deştept. Aşa că Reacher coborî primul, la fel de greoi ca şi înainte. Tălpi de bocanc mari, paşi mici, metalul care clănțănea.

Vaietul motoarelor cu reacție se estompa în timp ce cobora şi îl auzi pe Plato emițând un şir de ordine în spaniolă:

— Aşteaptă până se-ntoarce degivratorul şi, după ce instalați echipamentul, începeți să alimentați. Deschideți

celelalte trei uşi ale avionului şi coborâţi celelalte trei scări.

Vezi cum funcţionează degivratorul şi află

cât de aproape de decolare trebuie să-l folosim. Şi pune un om de pază la treizeci de metri spre sud. E sigura direcţie din care trebuie să ne facem griji. Rotiţi-vă la fiecare treizeci de minute. Sau mai des, dacă vreţi. Tu decizi. Vreau ca cel de pază

să fie alert tot timpul, nu să moară de frig.

Apoi Plato încetă să vorbească şi Reacher îi auzi paşii pe treptele de deasupra lui.

Paşi mai mici, mai precişi. Metalul tot clănţănea, dar mai încet. Cele două

fascicule de lanternă luminau în jos şi de jur-împrejur, în jos şi de jur-împrejur, întotdeauna în sensul acelor de ceasornic, 626

separate pe verticală de cam şase metri şi nesincronizate. Reacher nu se grăbea. Era Holland acum, mai mult decât doar cu numele. Improviza şi spera să apară un moment prielnic.

La suprafaţă, camionul de degivrare se înapoie cu echipamentul necesar

îngrămădit pe locul pasagerului. Troliul, frânghia, sacii de gunoi. Troliul era un obiect solid din metal, cu trei picioare şi un braţ extensibil asemenea unui braţ de macara în miniatură. Era proiectat să fie fixat în partea din faţă a unei maşini, cu braţul deasupra compartimentului motor.

Scripeţii produceau multiplicarea forţei, potrivit unor principii mecanice străvechi, permiţând unui singur operator să ridice un bloc metalic greu.

Trei dintre oamenii lui Plato cărară troliul în buncăr şi-l fixară cu braţul deasupra unuia dintre puţurile de ventilaţie. Ca şi cum ar fi pescuit dintr-un butoi. Începură

să înfăşoare frânghia pe scripeţi. Nimic nu e gratuit pe lumea asta. Greutate mai mare înseamnă viteză mai mică. Tragi un metru de frânghie şi, dacă ai un singur scripete, o

greutate mică se va deplasa tot cu un metru, dar când se interpun doi scripeți, o 627

greutate mai mare se va mişca doar o jumătate de metru, iar dacă intervin trei scripeți, o greutate şi mai mare se va mişca doar o treime de metru. Şi aşa mai departe. Practic, un troc.

Aleseră să folosească doi scripeți. Un echilibru între viteză şi capacitate.

Tipul care condusese camionul nu zise nimic despre Ford.

Două sute optzeci de paşi greoi. Reacher făcuse şaptezeci, un sfert din drumul până

jos, şi deodată începu să accelereze. Văzu o fereastră de oportunitate în față. *După*

ce instalați echipamentul, începeți să

***alimentați,* spusese Plato. Ceea ce însemna că vor fi ocupați un timp la suprafață până**

când unul dintre ei va coborî să conecteze furtunul camionului cu pompă la rezervorul de carburant. Cinci minute, poate. Posibil, zece. Iar cinci sau zece minute singur cu Plato jos, în subteran, puteau fi productive.

Aşa că îşi propuse să ajungă jos cât mai repede posibil. Ca să se pregătească. Grăbi pasul cât putu de mult. Ceea ce nu

însemna prea mult.

Şi nici pe departe suficient.

Plato se menținea la aceeaşi distanță. Ba chiar recuperă din ea. Pentru un om de 628

statura lui Plato, scara elicoidală era lată, somptuoasă de-a dreptul. Ruptă parcă

dintr-un film de la Hollywood. Iar

picioarele lui erau micuțe. În comparație cu Reacher, era sprinten şi agil.

Reacher încetini din nou. Era mai bine să-

şi conserve energia şi să evite o luxație de gleznă.

Tipul care şezuse în scaunul 4A stătea cu tipul de pe locul 4B la adăpostul

camionului cu pompă, unde nu puteau fi văzuți din clădire, nici de la geamurile de la cabina de zbor a avionului, invizibili şi pentru santinela aflată la treizeci de metri mai încolo, pe pistă. Tipul de pe locul 4A îi trimisese rusului un SMS: *Maşina*

polițistului avariată. N-avem cum să fugim.

Rusul răspunsese: *Vă dublez suma de*

bani.

Tipul de pe locul 4B aruncă o privire spre camionul de degivrare. Insul de pe 4A îi urmări privirea. Un moto diesel, cam greoi, nu cine ştie ce de rapid, cu aspect

distinctiv şi furat pe deasupra. Dar era un vehicul.

Nu spuse nimic.

Telefonul îi bâzâi din nou în palmă.

Oferta rusului: *Vă triplez banii. Acționați.*

Triplarea sumei de bani însemna o avere dincolo de orice închipuire. Dar chiar şi asta pălea față de perspectiva unei vieți din care Plato lipsea.

Tipul de pe locul 4B aprobă cu o mişcare din cap. Tocmai adusese camionul, deci ştia că funcționează.

Insul de pe locul 4B scrise mesajul: *OK.*

Reacher trecu prin al doilea nod al

coloanei de oboi. Două treimi din drumul până jos. Sunetele individuale scoase de cele patru tălpi la atingerea metalului se contopeau şi fuzionau într-un cântec fantomatic ascuțit, care pulsa în susul şi în josul puțului şi oscila în aerul inert, ca o elegie pentru o tragedie pe cale să se întâmple. Reacher se înfioră şi continuă să

coboare în întunecime, ținând lanterna între degetul mare şi degetul arătător înmănuşate, atingând peretele cu

celelalte degete. Deasupra lui, fasciculul lanternei lui Plato se sucea, țopăia şi spinteca întunericul. Călcâiul lui Reacher atinse treapta cu numărul două sute. Mai avea încă optzeci.

Camionul cu pompă era în esență un

dispozitiv simplu. O invenție relativ 630

recentă. Pe vremuri, cisternele alimentau avioanele direct. În lumea modernă,

constructorii de aeroporturi îngropau sub pământ rezervoarele de carburant şi

camioane scheletice veneau pe pista de asfalt şi făceau legătura dintre conductele rezervoarelor subterane şi rezervoarele de sub aripile avioanelor. Furtunul de pe mosorul aflat imediat în spatele cabinei era derulat şi conectat la sursa din adânc, iar furtunul de pe celălalt mosor era derulat şi conectat la avion. Între cele două furtunuri era o pompă, care trăgea carburantul din subteran şi-l împingea în rezervoarele avionului. O operație simplă şi liniară.

Tipii care stătuseră în avion pe locurile 4A şi 4B manevrară camionul cât mai

aproape de uşa clădirii din piatră, adică

aproximativ la jumătatea distanței dintre rezervorul de sub pământ şi Boeingul însetat. Unul dintre ei luă primul capăt de furtun pe umăr, iar celălalt acționă motorul electric care derula mosorul. Cel cu furtunul pe umăr îl cără în clădire şi-l introduse în al doilea puț de ventilație, cel lăsat liber de băieții cu troliul şi frânghia.

Reacher ajunse la fund. Aceeaşi situație ca înainte. Se odihni pe ultima treaptă, la 631

nici treizeci de centimetri de podeaua camerei, cu tavanul care-i ajungea până la mijloc, cu partea de sus a corpului încă în interiorul puțului, cu fața la două degete de peretele curbat din beton. Plato se înghesui în spatele lui, aşa cum făcuse şi Holland înainte. Reacher simți în spate țeava pistolului automat.

— Mişcă-te, spuse Plato.

Reacher se aplecă mult în jos şi-şi vârî umerii sub tavan, înaintând cu greu, chinuindu-şi picioarele şi gâtul îndoit la nouăzeci de grade. Se lăsă în genunchi, se îndoi într-o parte şi se aşeză. Se târî pe un semicerc şi începu să se târască cu spatele înainte, într-o postură lipsită de demnitate, lent, greoi şi claustrofobic, sprijinit în călcâie, degete şi fund, o dată, şi încă o dată.

Plato coborî de pe ultima treaptă şi păşi pur şi simplu în cameră.

Făcu trei paşi încrezător şi apoi se opri, se uită în jur, cu spatele drept, cu un spațiu de zece centimetri între creştetul capului şi tavanul din beton.

— Unde-i marfa mea? întrebă el.

Reacher nu-i răspunse. Era în derivă.

Pământul îi alunecase de sub picioare.

Toată viața lui, să fie mai înalt însemnase 632

să fie mai bun. Mai dominant, mai puternic, mai lesne observat, mai avantajat. Ai credibilitate, eşti tratat cu respect, eşti avansat în grad mai repede, câştigi mai bine, eşti ales în diverse chestii. Statisticile o demonstrează.

Câştigi lupte, ai parte de mai puține necazuri, eşti şeful turmei.

Dacă te-ai născut înalt, ai câştigat la loteria vieții.

Dar nu şi aici.

Aici jos să fii înalt însemna că ai tras un loz necâştigător.

Aici jos era o lume în care un tip

pipernicit putea să învingă.

— Unde-i marfa mea? repetă Plato, cu mâinile pe pistolul automat.

Reacher îşi ridică mâna de pe podea şi dădu să arate într-o direcție, dar deodată

auzi două bufnituri în spate şi un plesnet, apoi altă bufnitură. Se răsuci şi văzu că

cele trei pachete cu saci de gunoi fuseseră

lăsate să cadă pe puțul de ventilație plus capătul colacului de frânghie. Obiecte pe care le văzuse înainte, în portbagajul maşinii lui Holland.

— Avem de muncă, spuse Plato. Nu e

chiar aşa de complicat. Punem marfa în 633

saci, legăm sacii de frânghie şi cei de sus o ridică.

— Câtă marfă? întrebă Reacher.

— Avionul poate să transporte

şaisprezece tone.

— O să stai aici o săptămână întreagă.

— Nu cred. Am cam zece ore la dispoziție.

Motociclistul o să iasă din mica lui ascunzătoare de la puşcărie imediat după

ora prânzului. Iar eu am aranjat cu

directorul să-ți țină tot departamentul pe poziții chiar până atunci. Aşa că nu ne deranjează nimeni. Iar o tonă şi jumătate pe oră ar trebui să fie posibil. Mai ales că

ne ajuți şi tu aici. Dar nu-ți face griji.

Munca mai grea e la suprafață.

Reacher nu spuse nimic.

— Mai întâi, o să luăm bijuteriile, spuse Plato. Unde sunt?

Reacher dădu să arate din nou, dar în acel moment colierul de alamă montat la capătul unui furtun negru gros căzu chiar lângă el prin celălalt puț de ventilație. Căzu pe podea şi furtunul în exces se rostogoli după el, încolăcindu-se în jurul acestuia.

Apoi auzi zgomot de paşi venind de

deasupra. Clinchete şi răpăituri în puțul scării, crescând în intensitate, apropiindu-se. Un om cobora pe trepte.

634

Alimentarea cu carburant era pe cale să

înceapă.

— Unde-s bijuteriile? întrebă Plato.

Reacher nu-i răspunse. Făcea o estimare a timpului. Două sute optzeci de trepte.

Undeva între două şi trei minute până la sosirea tipului cu alimentarea, oricât de repede s-ar fi mişcat. Şi două sau trei minute trebuia să fie suficient. Trecuse multă vreme de când Reacher purtase o luptă care să dureze mai mult de două sau trei minute.

O fereastră de oportunitate.

— Unde-s bijuteriile? întrebă din nou Plato.

— Găseşte-le singur, răspunse Reacher.

Zgomotul de picioare coborând treptele se auzi ceva mai tare.

Plato zâmbi. Îşi trase manşeta hainei şi făcu un spectacol din verificarea orei la ceasul de la mână, cu mişcări încete şi nonşalante. Apoi se năpusti în față, iute şi agil, cu scopul de a-l lovi pe Reacher cu piciorul într-o parte. Din poziția şezut, Reacher împinse piciorul lui Plato lateral şi se ridică în genunchi, iar Plato se îndepărtă

poticnindu-se. Reacher pivotă în sus şi se aruncă după el.

635

Dar se lovi tare cu capul de tavan, îşi zgârie nodurile degetelor şi se prăbuşi înapoi în genunchi. Plato se îndreptă după

un pas, se apropie dansând şi trimise o lovitură de picior întârziată, o lovitură

sănătoasă în partea din spate a coastelor lui Reacher.

Apoi se îndepărtă şi zâmbi din nou.

— Unde-s bijuteriile? spuse el.

Reacher nu-i răspunse. Degetele îi

sângerau şi era foarte sigur că avea pielea capului sfâşiată. Tavanul se prăbuşi parcă

asupra lui.

Plato puse ambele mâini pe automat şi spuse:

— Ai dreptul la o singură încercare. Atât.

Unde-s bijuteriile?

Aşa că Reacher găsi cu ajutorul lanternei coridorul corect. Chiar şi de la acea distanță, reflexiile veneau înapoi

strălucitoare şi lugubre. Plato se apropie de ele, cu mişcări iuți şi săltărețe, fără

absolut nicio problemă, mergând chiar pe vârfuri, ca şi cum s-ar fi aflat afară având doar cerul deasupra capului.

— Adu nişte saci! strigă el peste umăr.

Reacher se târî şi luă un pachet cu saci, apoi se târî după Plato, şontâcăind, îngrădit în mişcări, constrâns, umilit,
636

urmându-l pe omuleț ca o maimuță uriaşă

înghesuită într-o cuşcă.

Plato se afla pe coridorul cu bijuterii.

Făcea ceea ce făcuse şi Holland. Plimba lumina lanternei pe lungimea raftului şi înapoi, peste aur, argint şi platină, peste diamante, rubine, safire şi smaralde, peste ceasuri, picturi, tăvi şi sfeşnice. Dar nu avea pe chip întipărită lăcomia sau

uimirea. Evalua doar amploarea muncii de ambalare, atâta tot.

— Poți să începi să pui rahaturile astea în saci, spuse el. Dar mai întâi arată-mi prafurile.

Reacher îl duse în cealaltă parte a

camerei circulare, pe călcâie, degete şi fund, gârbovit şi respectuos, până la al treilea dintre cele trei tuneluri pline cu metamfetamină. Imaginea rămânea la fel de impresionantă. Cărămizile stivuite câte zece pe înălțime şi zece pe adâncime, un zid solid pe lungimea de treizeci de metri, nederanjat timp de cincizeci de ani, cu hârtia de pergament îngălbenită reflectând estompat lumina lanternelor. Cincisprezece mii de pachete. Peste treisprezece tone.

— Asta-i tot? întrebă Plato.

— O treime, spuse Reacher.

637

Paşii de pe trepte se auzeau mai tare.

Omul cu carburantul se grăbea.

— O să luăm ce-i aici, zise Plato. Şi cât o mai încăpea în avion.

— Am crezut că i-ai vândut-o rusnacului, zise Reacher.

— Păi, i-am vândut-o, spuse Plato.

— Şi cu toate astea, o iei?

— Doar o parte.

— E o înşelăciune.

Plato râse.

— Ai omorât trei oameni pentru mine şi acum te superi pentru că eu fur? De la un rusnac tăntălău pe care nu l-ai întâlnit niciodată?

— Aş prefera să te ții de cuvânt, atâta tot.

— De ce?

— Pentru că vreau ca fiica mea să fie OK.

— A plecat de bunăvoie cu oamenii ăia.

Şi, oricum, după zece ore n-o să mai am ce face cu ea. N-o să mai fac niciodată afaceri aici.

— Nici cu mine n-o să mai ai ce face, spuse Reacher.

— O să te las să trăieşti, spuse Plato. Ai lucrat bine pentru mine. Cam lent, dar ai reuşit în final.

Reacher nu spuse nimic.

638

— Să ştii că-mi țin cuvântul, spuse Plato.

Dar nu cu ruşii.

În spatele lor se auzi tare ultimul pas pe ultima treaptă metalică şi apoi primul pas mai liniştit pe podeaua din beton. Se întoarseră şi-l văzură sosind pe unul dintre oamenii lui Plato, ca toți ceilalți înalt de un metru şaptezeci şi, prin urmare, adus din spate, dar nu prea mult. Avea automatul la piept şi o lanternă în mână. Se uita în jur, fără curiozitate. Doar un om care-şi face treaba. Găsi furtunul de combustibil, îl săltă cu o mână, îl îndreptă şi-l scutură, trimițând unde sinuoase pe lungime ca să

desfacă eventualele blocaje. Întrebă în spaniolă unde era rezervorul şi Reacher aşteptă ca Plato să traducă întrebarea şi abia pe urmă arătă cu lanterna spre

coridorul relevant. Omul trase după el furtunul greu şi se făcu nevăzut.

— Poți să-ncepi să pui bijuteriile în saci, spuse Plato.

Reacher îl lăsă să intre în comuniune cu marfa care-i era atât de dragă şi făcu un ocol târându-se. Nouăsprezece mii de litri într-un rezervor artizanal. Voia să se asigure că racordul se făcea în condiții de siguranță. Urma să rămână acolo jos până

când Plato murea, ceea ce însemna un 639

minimum de câteva minute sau un maximum de zece ore, aşa că prefera să

nu-şi facă griji pentru mai multe lucruri deodată.

Îl găsi pe omul lui Plato tocmai când termina treaba. Capătul din bronz al furtunului era prins bine într-o flanşă din alamă sudată în peretele îndepărtat al rezervorului.

Omul îl împinse într-o parte, apoi în cealaltă, ca să vadă dacă avea joc.

Mulțumit că totul era în regulă, deschise un robinet aflat în partea dinspre rezervor a joncțiunii. Reacher auzi cum carburantul curge în furtun. Nu mult. Zece,

cincisprezece litri. Atât. Aduşi doar de forța gravitației în porțiunea de furtun care stătea întinsă pe podea mai jos de nivelul rezervorului. Pentru restul, pompa trebuia să se amorseze mai întâi, apoi să soarbă

combustibilul, să-l ridice la suprafață şi mai apoi să-l împingă în rezervoarele avionului.

Reacher se uită atent la joncțiune. O

singură picătură mare de kerosen se

formase în locul în care două garnituri din textolit erau comprimate. Picătura se umflă şi, după o ezitare, căzu la podea formând o pată de umezeală.

Atât.

640

Nimic mai mult.

Îndeajuns de sigur.

Omul lui Plato se aplecă puțin şi se întoarse la scară ca să urce din nou la suprafață. Reacher dădu ocol camerei circulare şi dispăru într-un coridor care era departe de bijuterii şi departe de

metamfetamină.

641

Capitolul 45

Acționați. Un ordin simplu şi scurt. Sau o rugăminte simplă şi scurtă, ori o solicitare simplă şi scurtă. Sau o jumătate de

tranzacție, simplă şi scurtă. O tranzacție foarte atrăgătoare. Acționați şi îmbogățiți-vă peste măsură şi trăiți fericiți până la adânci bătrâneți, în respectul şi

venerația întregii voastre comunități. Aveau să fie bărbații care l-au lichidat pe Plato. Sfinți.

Eroi. Oamenii aveau să cânte imnuri şi să

spună poveşti pe seama lor.

Tipul de pe scaunul 4A se uită la tipul de pe scaunul 4B. Amândoi înghițiră în sec. Se apropiau de momentul hotărâtor. Erau periculos de aproape. La treizeci de metri spre sud, o nouă santinelă intrase în post.

Se uita în direcție opusă, vigilent şi în stare de alertă. Mult dincolo de el, torțele continuau să ardă la capătul îndepărtat al pistei. La cincisprezece metri dincolo de coada Boeingului, a treia torță continua să

ardă şi ea. La cincisprezece metri de camionul de degivrare, în cealaltă direcție, a patra torță era tot un bulgăre de lumină

642

stacojie. Luna albastră, zăpada albă, flăcările roşii.

Ceilalți trei tipi lucrau în avion.

Deschideau uşile, fixau scările, puneau la cale un sistem pentru transportarea sacilor de-a lungul unui lanț uman şi apoi

ridicarea acestora în avion şi depozitarea pe podeaua vechiului compartiment pentru clasa economic.

Tipul de pe locul 4A ridică pe umăr al doilea furtun. Tipul de pe locul 4B acționă

comutatorul şi mosorul începu să se

desfăşoare.

Patru fără şaisprezece minute dimineața.

Încă unsprezece minute.

Reacher îl auzi pe Plato mişcându-se. Îl auzi ieşind din coridor în camera circulară.

Reacher stătea pe podeaua primului tunel de legătură curbat. În ceea ce el numise inelul B. Ca un Pentagon în

miniatură, dar rotund şi sub pământ. Camera centrală era inelul A. Apoi veneau inelul B, inelul C şi pe partea exterioară se afla inelul D. Toate parțial interconectate prin cele opt spițe de roată drepte. Peste cinci sute de metri liniari de tunel. Douăzeci şi patru de joncțiuni separate. Douăsprezece cotituri aleatorii la dreapta şi douăsprezece
643

cotituri aleatorii la stânga. Plus un total de zece băi, bucătării şi magazii.

Un bârlog.

Un labirint.

Reacher fusese acolo înainte, iar Plato nu.

Fără semnal de celular, oamenii lui erau ocupați la suprafață, nicio posibilitate să

primească întăriri.

Reacher aşteptă.

— Holland? strigă Plato.

Sunetul cuvântului răsună, se lovi de pereți şi o luă pe căi imprevizibile, părând să vină de pretutindeni şi de nicăieri.

Reacher aşteptă.

— Holland? strigă Plato. Mişcă-ți curu-ncoace. Înțelegerea noastră nu s-a

încheiat. Ține minte, o s-o schilodesc şi-o s-o mutilez şi-o s-o las să mai trăiască un an aşa înainte să-i fac felul.

Reacher nu spuse nimic.

— Holland? strigă Plato.

Niciun răspuns de la Reacher. Cinci

secunde. Zece.

— Holland!

Reacher nu spuse nimic. Marele joc la risc urma chiar atunci. Fix la momentul

potrivit. Ori, ori. Trăieşti sau mori. Un ins deştept confruntat cu o problemă s-ar 644

grăbi să urce scara şi să-şi trimită jos soldații în locul lui. Un ins prost ar rămâne să lupte până la capăt.

Dar la fel ar proceda şi un individ deştept dominat de ego, aroganță şi sentimentul superiorității, precum şi de nevoia de a nu părea niciodată slab fiindcă avea doar un metru cincizeci în înălțime.

Ori, ori.

Trăieşti sau mori.

Plato rămase pe loc.

— Holland? Unde eşti?

O urmă de îngrijorare în glas.

Reacher îşi apropie gura de betonul

curbat şi spuse:

— Holland e mort.

Sunetul se deplasă de-a lungul pereților, făcu un ocol complet şi ajunse din nou la el, o propoziție rostită pe un ton liniştit, pretutindeni şi nicăieri, colocvială, dar plină de amenințare. Reacher auzi

picioarele lui Plato târşâindu-se pe podeaua din beton. Se rotea în loc,

încercând să localizeze vocea.

Picioarele lui Plato se opriră şi-l auzi strigând:

— Ce-ai spus?

Reacher se deplasă în lungul unei spițe goale în inelul C. Un târâit lent şi silențios.

645

Absolut niciun sunet, în afară de foşnetul materialului textil când turul pantalonilor atingea podeaua. Ceea ce oricum n-avea importanță. Toate sunetele erau peste tot.

Şuierau, cântau, se împrăştiau şi se deplasau.

Reacher îşi lipi gura de perete şi spuse:

— L-am împuşcat pe Holland în cap. Acum vin după tine.

— Cine eşti tu?

— Contează?

— Spune-mi.

— Am fost prieten cu Janet Salter.

— Cu cine?

— Cu martorul. Nici măcar nu ştii cum o chema?

— Eşti polițistul militar?

— Eşti pe cale să afli cine sunt.

Un ins deştept ar fi fugit spre scară.

Plato rămase.

— Crezi că poți să mă-nfrângi? strigă el.

— Oare calul mănâncă ovăz? strigă

Reacher.

— Crezi că poți să mă bați aici jos?

— Pot să te bat oriunde.

O pauză lungă.

— Unde eşti? strigă Plato.

— Chiar în spatele tău, spuse Reacher.

O voce puternică, un ecou răsunător.

Tălpi târşâindu-se grăbite pe beton. Niciun răspuns. Reacher se mută mai departe, pe întuneric, cu lanterna stinsă. Îl auzi pe Plato intrând pe un coridor. O spiță

dreaptă. Zgomotul picioarelor sale se îngustă, apoi se lărgi şi țăcănitul călcâielor se auzi simultan din dreapta şi din stânga.

Reacher o luă la stânga şi apoi la dreapta.

Într-una dintre spițele drepte. Vecină, aparent, cu cea a lui Plato. Zări lanterna lui Plato când trecu de gura inelului C. Se mişcă, se opri şi se culcă pe-o parte, îndoit într-un S, la gura spiței drepte, la niciun metru de camera principală. Lipit de podea, ca să fie o țintă mică. Departe de suprafețele verticale, pentru că şi

gloanțele ricoşau de pereți, nu doar sunetele. Orice veteran de război ți-ar spune acelaşi lucru. Pe aleile strâmte, în spațiile înghesuite, gloanțele care nu-şi ating ținta nu ricoşează la unghiuri fanteziste. Se mişcă tangențial cu

cărămizile sau piatra. Dacă te lipeşti de o suprafață dură, îi faci adversarului un serviciu, nu ție. Contraintuitiv şi greu de rezistat unei porniri instinctive, dar adevărat.

647

Îl auzi pe Plato oprindu-se la gura coridorului său. Văzu lumina de la lanterna acestuia. Stătea cu fața spre camera principală. Două posibilități. Prima, avea să

se întoarcă la dreapta, îndepărtându-se de tunelul în care aştepta Reacher. A doua, avea să se întoarcă la stânga, spre acel tunel.

De-a v-ați ascunselea. Poate cel mai vechi joc din lume.

Tipul de pe locul 4A duse al doilea furtun în clădirea din piatră. Îl târî pe podea şi în jurul capului de scară şi-l trase în acelaşi puț de ventilație în care fusese deja introdus primul furtun. Îl ridică din nou pe umăr şi, cu fața înspre vid, îl împinse cu genunchiul până când capătul căzu în puț.

Apoi împinse furtunul în jos, metru după

metru, cinci metri, zece, cincisprezece, douăzeci, ca şi cum s-ar fi deplasat în spate ridicându-se în mâini de-a lungul unei bare nesfârşite. Când aprecie că în puț

intraseră cam douăzeci de metri de furtun, se trase de sub el şi-l lăsă sprijinit de buză.

Îl îndreptă cu piciorul pe podea şi verifică

să nu aibă bucle.

Totul era în regulă.

648

În sus din rezervor, trecând prin pompă

şi înapoi în jos, în acelaşi puț.

O operație simplă şi liniară.

Acționați.

Se întoarse în frig şi-şi găsi prietenul, pe care-l întrebă:

— Poți să nimereşti santinela de-aici?

Tipul de pe locul 4B se uită în jos la pistolul automat. O țeavă de unsprezece centimetri. O armă excelentă, dar cu nimic mai precisă decât un pistol bun. Iar el dârdâia zdravăn. Şi nu doar de frig.

— Nu, spuse el.

— Atunci te apropii pe furiş de el. Dacă te vede, îi spui că te-ai dus să-l înlocuieşti.

Tine-l de vorbă. Eu o să-i împuşc pe ceilalți de îndată ce ies de-aici din avion. Aştepți până mă auzi pe mine trăgând şi apoi îi vii de hac.

Tipul de pe locul 4B nu spuse nimic.

— Pentru mama ta. Şi pentru surorile tale. Şi pentru fiicele pe care-o să le ai întro bună zi.

Tipul de pe locul 4B nu spuse nimic. Se întoarse şi o luă spre sud. Încet la început, apoi mai repede.

Plato o luă la dreapta. Departe de locul în care aştepta Reacher. O dezamăgire. Sau 649

poate că nu. Poate era doar o întârziere şi, în cele din urmă, un avantaj. Pentru că

lumina lanternei scădea şi creştea, apoi iar scădea şi creştea în intensitate, încet, regulat şi ritmic. Ceea ce-i spunea lui Reacher că Plato mergea lent pe

circumferința camerei, în sens invers acelor de ceasornic, luminând pe rând câte un coridor, oprindu-se, verificând

atent, apoi mergând mai departe. Nicio pierdere netă. În definitiv, într-un spațiu circular, a te roti la dreapta era în ultimă instanță

același lucru cu a te roti la stânga. Iar rotirea în sens invers acelor de ceasornic era mai bună decât în sensul acelor de ceasornic. Mult mai bine. Dintr-un număr de motive, care erau pe cale să devină

clare.

Pentru Plato, mai ales.

Reacher așteptă.

Fasciculul lanternei se mişcă mai

departe.

Deodată, de sus, Reacher auzi nişte

sunete firave. Nişte uruituri scurte, estompate. Patru la număr. Îndeajuns de slabe ca să se apropie de punctul în care să

nu mai poată fi auzite deloc. Poate că

motorul de pornire al camionului cu pompă

începuse să se rotească. Poate camionul de 650

degivrare. Poate ceva ce avea legătură cu avionul.

Poate nimic.

Dar dacă Reacher ar fi fost forțat să

ghicească cel mai rău caz, le-ar fi

identificat drept trei rafale trase cu pistoale automate.

Din care la suprafață erau şase.

Plato le auzi şi el. Lanterna lui se opri pe loc.

Tăcere.

Nimic mai mult.

O lungă aşteptare.

Apoi fasciculul lanternei se mişcă mai departe.

Reacher îl văzu pe Plato din spate prin a cincea spiță circulară, la jumătate de metru de scară. Era la douăzeci de paşi distanță. În sens opus. Raza luminoasă a lanternei sale era perfect orizontală în coridorul de vizavi de cel în care se afla Reacher.

Acesta îşi mişcă brațul drept. Îl îndoi la spate, pregătindu-se.

Plato continuă să se mişte în acelaşi sens şi la fel de încet. Corpul lui era îndreptat în față, în timp ce parcurgea un circuit perfect. Îşi ținea capul întors. Se uita la dreapta la un unghi de nouăzeci de grade 651

de-a lungul fiecăreia dintre spițele radiale.

Ținea lanterna în mâna stângă, fasciculul trecându-i pe lângă corp. Ceea ce însemna că ținea arma în mâna dreaptă. Pistolul automat era prins cu cureaua în jurul gâtului. Ceea ce însemna că vârful țevii era orientat spre stânga, ceea ce era

fundamental greşit pentru un dreptaci care parcurgea un cerc în sens contrar acelor de ceasornic. Țeava pistolului era orientată

spre interior în loc să fie spre exterior. O

greşeală gravă. Pentru corectarea ei în grabă, ar fi fost nevoie de o flexare incomodă a cotului şi de o manevră

complicată cu cureaua de prindere.

Reacher zâmbi.

La urma urmelor, nu era un individ atât de deştept.

Plato continua să se apropie.

Încă un sfert de cerc. Încă două spițe.

O spiță.

Deodată, se auzi o vibrație în furtunul conectat la rezervorul de carburant. Pompa de la suprafață începuse să funcționeze.

Reacher auzi şuierul lichidului în timp ce pompa se amorsa, creând vidul necesar pentru a trage carburantul din rezervor.

Apoi se auzi un fâsâit de aer din rezervorul 652

care începea să se golească, la început slab, apoi mai puternic.

Fasciculul lanternei se mişcă mai

departe.

Sosi.

Se plimbă prin tunelul lung, concentrat imediat deasupra formei ondulate a lui Reacher. Dar lumina împrăştiată de lentilă

îl găsi. Plato încremeni la niciun metru distantă. Doar o fracțiune de secundă.

Reacher simți momentul. Şi îl folosi ca să-

şi arunce brațul în față.

Ca o aruncare disperată din fundul

terenului, în timp ce adversarul aleargă

victorios spre bază. Lanterna Mag-lite avea cam patruzeci şi cinci de centimetri. Aliaj greu, patru baterii D. Rizuri încrucişate pe corp. Priză excelentă. Accelerație feroce.

Balans formidabil. Muşchi, furie, mânie.

Geometrie şi fizică.

Lanterna lui Reacher îl lovi pe Plato cu fundul direct în frunte. O lovitură

zdravănă. Reacher se roti pe şold şi, folosindu-şi picioarele pe post de seceră, îl doborî pe Plato, care căzu lat la podea.

Reacher se rostogoli pe spate, se roti pe cealaltă parte şi apoi se rostogoli deasupra lui Plato.

653

Şi lumea îşi schimbă din nou orientarea.

Acum orizontala era verticală, iar verticala era orizontală. Nu mai era un dezavantaj să fii înalt. De fapt, dimpotrivă. Pe podea, cel mai solid câştigă întotdeauna.

Reacher începu să aplice lovituri

puternice în fața lui Plato, *una, două, trei,*

cu forță şi răutate. Apoi puse mâna pe H&K, la fel ca Plato, şi cei doi începură să

tragă cu disperare de armă. Plato era puternic. Incredibil, fenomenal de puternic pentru un om de statura sa. Şi insensibil la durere. Reacher trăgea cu stânga de armă

şi cu dreapta continua să expedieze

lovituri în capul lui Plato. *Patru, cinci,*

***şase, şapte.* Plato se sucea şi se zvârcolea, când în stânga, când în dreapta. Reacher era deasupra lui, înăbuşindu-l, cu toate cele o sută cincisprezece kilograme ale sale, dar era în pericol să fie răsturnat.**

Plato mârâia şi muşca, îndoindu-se şi cabrându-se. Reacher îşi propti podul palmei sub nasul lui Plato şi începu să-i izbească țeasta de beton, *unu, doi, trei.*

Apoi *patru.*

Niciun rezultat.

Plato începu să-l lovească pe Reacher în vintre, zvârcolindu-se ca şi cum ar fi înotat pe spate. Reacher imobiliză pistolul 654

automat şi, dându-se într-o parte, aplică o lovitură de dreapta în coastele lui Plato.

Acesta tuşi o dată, tuşi a doua oară şi pe buze îi apăru o spumă de sânge. Se ridică

brusc din mijloc şi încercă să-l lovească pe Reacher cu capul. Reacher îşi aşeză palma gigantică peste dinții în mişcare ai lui Plato şi-l izbi cu capul de podea.

Ochii lui Plato rămaseră deschişi.

Apoi, deodată, un şuvoi zgomotos de

lichid, năvălind în forță, implacabil. Ca un furtun de pompieri. Ca zece furtunuri de pompieri. Ca o sută. Ca o cascadă. Violent.

Duhoarea de kerosen. Reacher își ținu mâna stângă pe armă și bâjbâi cu dreapta până găsi lanterna lui Plato, apoi își propti cotul în beregata lui Plato și îndreptă

fasciculul în direcția sunetului.

Lichidul se scurgea din puțul de ventilație mai apropiat. O curgere torențială, ca la o inundație. Sute şi sute de litri. Un potop.

Se lovea de beton, ricoşa și se împrăştia pentru a se întinde apoi pe suprafața podelei. Ca un lac. Ca o maree. În câteva secunde, podeaua era îmbibată. Aerul era plin de vapori. Lumina lanternei dansa, tremura și înota printre ei.

Kerosen.

Carburant de avion.

Şi venea întruna. Ca de la un robinet uriaş. De neoprit. Ca un dig rupt de ape.

Împroşcând, împrăştiindu-se, năvălind, udând totul. Plato se suci, se zvârcoli și își eliberă gâtul de sub cotul lui Reacher şi spuse:

— Ce mama dracului e asta? O scurgere?

— Nu e o scurgere, spuse Reacher.

— Atunci ce e?

Reacher urmărea scurgerea neîncetată și plină de forță. Şi pulsatorie. Era pompa de la suprafață, care funcționa la întreaga capacitate. Două furtunuri în acelaşi puț.

Unul în sus, altul în jos. Unul golea rezervorul, celălalt, cu gura larg deschisă, răsturna conținutul înapoi în subteran.

— Ce este? întrebă Plato.

— E o înşelăciune dublă, spuse Reacher.

Capul îl durea deja din pricina vaporilor şi simțea înțepături în ochi.

— Ce? zise Plato.

— Rusnacul i-a cumpărat pe doi dintre oamenii tăi. Eşti scos din afaceri.

— Îşi închipuie că pot să mă-nece?

— Nu, spuse Reacher. Nu vor să te înece.

Nu exista nicio posibilitate să facă aşa ceva. Aria podelei era prea mare. Cei aproape douăzeci de mii de litri aveau să

se ridice abia la vreo cinci centimetri înălțime.

— Au de gând să te ardă de viu, spuse el.

— Prostii! zise Plato.

Reacher nu spuse nimic.

— Cum? spuse Plato. O să arunce un

chibrit prin puțul scării? Se stinge în zbor.

Reacher nu spuse nimic. Plato se ridică în genunchi. Din nasul spart curgea sânge. Şi pe gură îi ieşea sânge. Avea dinții zdrobiți.

Un ochi era închis. Ambele sprâncene erau tăiate.

Puse mâinile pe H&K.

Apoi le ridică.

Reacher aprobă cu o mişcare a capului.

— Nici să nu te gândeşti, spuse el. Cu focul de la gura țevii? Când ai vaporii ăştia în aer? Vrei să-i ajuți să-şi facă treaba?

— Şi cum au de gând s-o facă? întrebă

Plato.

Reacher nu spuse nimic. Se gândea. Îşi imagina scena de la suprafață, derulând opțiunile în minte.

Vezi ce văd ei.

Fii ca ei.

Nu un chibrit.

Plato avea dreptate.

Un chibrit avea să se stingă.

657

Tipul de pe locul 4B porni motorul camionului de degivrare, roti volanul şi o luă spre est, către colţul din dreapta sus al pistei. Cincizeci de metri. Patruzeci.

Treizeci. Douăzeci. Roti din nou de volan şi coti într-un cerc strâns, iar tipul de pe locul 4A sări din cabină, se aplecă şi apucă de bază torţa de semnalizare, scoţându-i vârful înfipt în beton. O ţinu departe de corp şi se urcă din nou în camion, lăsând uşa deschisă şi ţinând braţul cu torţa întins, în curentul de aer. Flacăra se făcu mai puternică, pâlpâi şi fumegă, dar nu se stinse. Camionul gonea înapoi. Cincizeci de metri. Patruzeci. Treizeci.

Potopul continua neabătut. Părea că nu se mai termină. Lichidul curgea şi se împrăştia zgomotos. Puţul de ventilaţie era ca un robinet de cadă mărit de o sută de ori. Reacher stătea în genunchi. Pantalonii i se îmbibaseră. Stratul de kerosen era deja gros de un centimetru. Vaporii denşi le îngreunau respiraţia.

— Ce facem? întrebă Plato.

— Cât de repede poţi să urci pe scări?

Plato se ridică în picioare.

— Mai repede ca tine, spuse el.

658

Erau faţă în faţă, nas în nas, Reacher în genunchi, Plato în picioare.

— Nu cred, zise Reacher.

O *să am timp din belşug pentru citit după*

ce-o să se termine agitaţia asta.

Reacher expedie upercutul din genunchi.

O lovitură colosală, primitivă, primordială, pornită tocmai din centrul pământului, pulsând prin betonul ud, prin coapsă, prin şold, prin tors, prin umăr, prin braţ, prin încheietură, prin pumn, fiecare muşchi şi fiecare fibră zvâcnind o singură dată, unda propagându-se rapid într-o armonie şi o succesiune propulsivă perfectă.

Impactul îi zdrobi falca lui Plato, iar capul acestuia se dădu brusc pe spate ca al unei păpuşi de cârpe. Rămase nemişcat o

fracţiune de secundă şi apoi se prăbuşi greoi, pe verticală.

Reacher era aproape sigur că individul murise la contactul cu podeaua.

Dar numai o certitudine absolută l-ar fi mulţumit.

Aşa că îşi lipi palmele de urechile lui Plato şi-i suci capul într-o parte, apoi în cealaltă parte, până simţi că vertebrele se desprind, dar nu încetă să-i sucească gâtul decât când nu mai avu nicio îndoială că şi măduva spinării se secţionase.

659

Potopul continua să se reverse agitat şi torenţial. Camera rotundă, cândva inertă, uscată şi străveche, era îmbibată de o duhoare chimică şi clocotea de vapori, grosimea păturii de carburant crescând subit la peste doi centimetri, cu valuri mici şi repezi năpustindu-se radial dinspre volbura înspumată formată sub gura

conductei.

Cu siguranţă că toată lumea se teme de

moarte, îi spusese Janet Salter.

Depinde ce formă ia, îi răspunsese el.

O luă la fugă.

Străbătu podeaua în genunchi, îşi apleacă

umerii şi-şi vârî capul în puțul scării, apoi se târî, se agăță de ce se nimerea şi reuşi să se ridice în picioare. Se înclină către stâlpul central şi urcă treptele câte trei deodată, galopând nebuneşte, mâna

stângă alunecându-i în sus pe stâlp, dreapta bâjbâind frenetic pe zid,

valorificând orice prilej de a mai câştiga o secundă. Zgomotul paşilor pe treptele metalice era înecat de vuietul cascadei de carburant de jos. Continuă să urce, câte trei, câte patru trepte deodată, fără să

respire, anaerobic, sus, sus, tot mai sus, învârtindu-se iar şi iar, fără să mai numere, doar alergând, urcând, agitându-
660

se, chinuindu-se şi aruncându-se către suprafață.

Camionul de degivrare opri pe loc,

întoarse la 180 de grade, dădu înapoi şi se îndreptă. Direct în spatele lui, clădirea din piatră. Direct în fața lui, pista de aterizare.

Tipul de pe locul 4A coborî şi alergă adus de spate, ținând întins brațul în care avea torța. Se opri în uşă, se întoarse şi ținu torța în spate apoi, după o secundă, o azvârli cu boltă, cu o mişcare amplă a brațului. Torța se rostogoli ca un foc de artificii roz-strălucitor şuierând prin aer.

Se lovi de buza neterminată a puțului de ventilație şi, rostogolindu-se încă o dată, căzu în hău, dispărând din vedere.

Patru fără cinci dimineața.

Şaizeci şi una de ore scurse.

661

Capitolul 46

A fost nevoie să treacă patru zile înainte ca locul să se răcească suficient pentru a putea fi inspectat. În acel moment, se formase o coadă lungă de agenții care aşteptau să ia parte la vânătoare. Primii ajunşi la locul faptei au fost

cei de la Homeland Security, apoi cei de la forțele aeriene, FBI, Patrula Autostrăzii şi un grup de anchetatori specializați în incendii, convocați de guvern. Incidentul stârnise un interes intens. Primii care-l observaseră

fuseseră cei de la Comandamentul Nord-American al Apărării Aeriene. Sateliții lor văzuseră o pată de căldură radiantă având o temperatură uluitoare, iar computerele lor o interpretaseră fie ca pe o lansare, fie ca pe o lovitură a unei rachete.

Echivalentele lor ruseşti văzuseră acelaşi lucru, în câteva secunde, Casa Albă vorbea la telefon, dând asigurări şi primind la rândul ei asigurări. Da, existau silozuri cu rachete în Dakota de Sud, dar nu în acel loc. Pe de altă parte, nicio rachetă

rusească nu fusese lansată spre America.

Garda Națională a fost trimisă să

securizeze un perimetru larg. Prin acel perimetru s-au strecurat pe rând agențiile aflate în aşteptare. Au înființat baze operaționale la o distanță de opt kilometri.

Au trimis patrule înainte, atât de aproape cât au îndrăznit. Apoi, din oraşul apropiat Bolton a venit vestea privind un nor toxic ciudat purtat de vântul ce bătea dinspre vest. Patrulele au fost retrase. Au fost distribuite materiale de protecție. La Bolton au fost detaşați doctori. Simptomele raportate erau derutante. Era ca şi cum o doză mică de drog psihoactiv fusese

administrată întregii populații. Se vorbea de euforie şi stări de excitație temporare, precum şi tulburări ale somnului şi

creşterea apetitului sexual. Aerul a fost analizat. Nu s-a ajuns la nicio concluzie.

Vântul suflase cu putere zile în şir, tocmai din Wyoming. Nu s-au raportat simptome similare în partea estică a statului.

Patrulele s-au apropiat din nou.

Prima descoperire a fost un vehicul

avariat aflat la circa şase kilometri spre sud de epicentru. Era un camion de

degivrare a avioanelor raportat ca fiind furat de la un aerodrom comercial de la est de Rapid City. Părea să fi mers spre sud pe 663

vechiul drum districtual ce pornea de la acel loc. Drumul fusese înzăpezit şi cu suprafaţa accidentată. După toate

aparenţele, camionul derapase de pe drum şi se rostogolise de cel puţin două ori. Era un vehicul greoi şi instabil.

În apropiere, au fost găsite două

cadavre. Doi bărbaţi neidentificaţi de origine hispanică, în costume negre

cumpărate aparent din Mexic, peste care aveau geci de iarnă nou-nouţe. Bărbaţii prezentau răni perimortem grave, cauzate probabil de accident, dar muriseră de frig, posibil după ce se târâseră de sub

vehiculul avariat. Amândoi aveau arme de foc automate procurate ilegal. Cu una dintre arme se trăseseră trei gloanţe, iar cu cealaltă, nouă. Odată cu această veste, Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc s-a înscris pe lista de agenţii în aşteptare.

Patrulele se apropiaseră şi mai mult. Pe la mijlocul celei de-a doua zile, bazele operaţionale din avangardă se mutaseră la limita sudică a vechii piste de aterizare a forţelor aeriene. În acea nouă poziţie au descoperit o maşină de poliţie fără

însemne, complet avariată. Localnicii au identificat-o fără dubii ca aparţinând departamentului de poliţie din Bolton. Era 664

înregistrată pe numele şefului de departament Tom Holland. Acesta

dispăruse în noaptea incendiului.

Dezordinea pusese stăpânire pe

departament, care avea de rezolvat trei omucideri recente, una dintre victime fiind chiar adjunctul şefului Holland, Andrew Peterson.

Un pompier cu spirit de observație a găsit tecile a două torțe de semnalizare rutieră, câte una în fiecare colț al pistei, aparent plasate judicios. Ceea ce sugera

posibilitatea unei aterizări neautorizate pe timp de noapte. Niciun plan de zbor nu fusese înregistrat la Administrația Federală

a Aviației. Dar, cu ajutorul binoclurilor, unii agenți susțineau că văzuseră o epavă

contorsionată chiar la sud de epicentru, care ar fi putut fi sau nu resturile unui avion de linie de mari dimensiuni. Odată cu această veste, Comitetul pentru Siguranța Transportului Național s-a înscris, la rândul său, pe lista de aşteptare.

La mijlocul celei de-a treia zile, sateliții Apărării Aeriene au arătat că perimetrul exterior se răcise la douăzeci şi unu de grade. Patrulele s-au apropiat. Perimetrul exterior părea să aibă un diametru de o sută de metri. Era clar că un fel de minge 665

de foc explodase, arsese şi se stinsese, dar fusese de scurtă durată în comparație cu incendiul principal. Teoreticienii incendiilor începură să ruleze simulări pe laptopurile lor. O inspecție atentă a zonei din

interiorul perimetrului a găsit avarii cumplite. Era un schelet carbonizat şi contorsionat din aluminiu despre care cei de la Siguranța Transportului Național susțineau că ar fi fost rămăşițele unui avion de linie, posibil un Boeing, cel mai probabil un 737.

Patrulele au pătruns într-o lume moartă

de fragmente răsucite fumegânde, unele din fier, altele din oțel, unele provenind poate de la un vehicul, altele, mai mici, probabil de la nişte arme. Peste tot în jur erau resturi de la avion. Nu s-a făcut nicio încercare de cuantificare a rămăşițelor umane. Ar fi fost o sarcină fără speranță.

Țărână în țărână, cenușă în cenușă,

literalmente.

Singura structură rămasă cât de cât

intactă era un mic buncăr din beton, construit să arate ca o casă din piatră.

Forțele aeriene au revendicat proprietatea.

Planurile originale se rătăciseră, dar se știa la nivel anecdotic că fusese construită

cu cincizeci de ani în urmă, conform 666

standardelor pentru construcții rezistente la explozii, valabile la acea dată. Rezistase bine. Acoperișul era deteriorat. Betonul din interior era ciupit, sfărâmat pe alocuri și calcifiat, dar rămăsese rezonabil de solid.

Erau trei puțuri circulare care coborau prin podea. S-a presupus că pe vremuri ar fi existat niște burlane din oțel pentru două

conducte de ventilație și o scară în spirală, făcută probabil tot din oțel, dar acestea se topiseră mai întâi și apoi se vaporizaseră.

Ceea ce demonstra, potrivit specialiștilor în incendii, că focul izbucnise în subteran.

Îmbrăcați în costume de protecție,

specialiștii au fost lăsați în jos pe o adâncime totală de șaizeci și patru de metri în pământ. Au găsit o succesiune de tuneluri și încăperi, beton ciupit, spart și calcifiat, ceva cenușă care se poate să fi provenit de la ceva organic și, uluitor, mai bine de o mie de diamante intacte.

Specialiștii în incendii s-au instalat la secția de poliție din Bolton și și-au conectat laptopurile wireless la

calculatoarele puternice de la biroul lor principal. Au început să lucreze. Au trasat modele tridimensionale ale instalației subterane. Au emis câteva presupuneri și 667

supoziții. Aflaseră din evidențele poliției că

un camion cu pompă fusese furat împreună

cu vehiculul de degivrare. Aşadar, dacă

aluminiul provenea de la un avion şi dacă

în subteran existase un rezervor, atunci carburantul de aviație trebuie să fi acționat pe post de catalizator. Ceea ce concorda cu estimările lor privind temperatura

incendiului, a cărei limită superioară era definită, după părerea lor, de

supraviețuirea diamantelor, iar limita inferioară de faptul că zăpada la sol se topise pe o rază de trei kilometri în toate direcțiile.

Maiorul Susan Turner vedea în fiecare seară ştirile la televizor şi le citea în fiecare dimineață în ziare, urmărindu-le pe timpul zilei online. Rămânea în biroul ei din Rock Creek, aşteptând lângă telefon.

Dormea în fotoliile pentru vizitatori, rezemată pe unul dintre ele şi cu picioarele ridicate pe celălalt. Telefonul se încăpățână

să nu sune.

După o săptămână, teoreticienii

incendiilor şi-au prezentat ideile cele mai solide. Incendiul fusese un accident produs la realimentarea avionului. Cauzat, poate, 668

de o scânteie electrostatică formată între avion şi furtun, mai probabil ca urmare a unei acumulări de vapori în subteran şi unei scântei formate la lovirea betonului cu călcâiul. Focul arsese în cea mai mare parte la şaizeci şi patru de metri adâncime, cu caracteristici termodinamice sporite datorate unei staze aerodinamice ciudate în care un curent de aer năvălise în jos prin puțul scării, iar produsele combustiei răbufniseră în susul celor două puțuri de ventilație, în direcții opuse, dar cu mase şi viteze perfect egale, rezultând ceva ce a echivalat cu o explozie controlată şi interminabilă într-un cilindru vertical îngust construit dintr-un material ignifug.

Ca lansarea explozivă a unei rachete care s-ar îndrepta spre centrul pământului, nu spre cer. Se considera că acoperişul deteriorat demonstra această ipoteză.

Două dopuri temporare plasate în hornurile false cu cincizeci de ani în urmă fuseseră

proiectate în afară, fiind găsite la o distanță de circa cinci sute cincizeci de metri. Conform estimărilor, conul îngust al flăcării se poate să fi ajuns la trei sute de metri deasupra solului, imitând astfel amprenta calorică a unei lansări de

rachetă.

669

S-a considerat că faza inițială a incendiului durase patru ore. Apoi, când rezerva de combustibil de jos a scăzut sub un anumit punct critic, staza s-a destrămat şi o minge de foc s-a format şi a fost proiectată în sus şi în afară, la o

temperatură mai joasă, dar tot uriaşă.

Mingea de foc a mai ars circa o oră înainte de a se prăbuşi din nou pentru a se stinge în cele din urmă.

Norul toxic din Bolton n-a putut fi

explicat. Forțele aeriene au recunoscut că

depozitaseră în subteran un surplus de materiale pentru piloții din cel de-al Doilea Război Mondial, căşti, cizme şi geci din piele tăbăcită, şi s-a avut în vedere posibilitatea ca reziduurile chimice ale procesului de argăsire să fi fost

responsabile de efectele medicale adverse.

Nici prezența diamantelor n-a fost

explicată. S-a avansat teoria potrivit căreia fuseseră furate din Europa în ultimele zile ale războiului şi încredințate unui

intendent să le introducă în țară

clandestin, însă se pierduseră pe drum şi fuseseră trimise spre o destinație greşită.

După o serie de apeluri telefonice

discrete de la Pentagon, atât cei de la FBI, cât şi agenţiile locale din Dakota de Sud au 670

conchis că, în absenţa unor rămăşiţe care să poată fi identificate categoric drept umane, nu se putea deschide nicio anchetă

criminalistică.

Două săptămâni mai târziu, Kim Peterson s-a mutat cu copiii într-o mică locuinţă

închiriată din Sioux Falls, ca să fie mai aproape de tatăl ei şi bunicul copiilor. Nu era chiar o metropolă plină de viaţă, dar cel puţin de la fereastra bucătăriei putea să vadă diverse lucruri.

Patru săptămâni mai târziu, Susan Turner a fost detaşată în Afganistan. Elemente ale Unităţii 110 acţionau acolo, iar prezenţa ei era necesară. În ultima zi petrecută în Virginia, a pus vechiul dosar militar al lui Jack Reacher într-un plic kaki, pe care a scris *Retur la Comandamentul de Resurse*

Umane. L-a lăsat în partea din faţă a pupitrului avariat, pe mijloc. Apoi a ieşit din vechiul birou de la Rock Creek, a închis uşa cu geam mat, a păşit pe coridorul îngust acoperit cu linoleum, a coborât treptele din piatră, ieşind la maşina care o aştepta.

Va urma

Document Outline

-
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33
- Capitolul 34
- Capitolul 35

- Capitolul 36
- Capitolul 37
- Capitolul 38
- Capitolul 39
- Capitolul 40
- Capitolul 41
- Capitolul 42
- Capitolul 43
- Capitolul 44
- Capitolul 45
- Capitolul 46